Mediernas Bok

Experimentell Spiritism

Mediernas Bok

eller

Mediernas och Frammanarens Handbok

Angående Andarnas speciella undervisning om alla kategorier av manifestationer, metoder för att komma i kontakt med den osynliga världen, utveckling av den mediala förmågan, de svårigheter och hinder som man kan stöta på när man utövar Spiritismen, fortsättningen av Andarnas Bok

av

ALLAN KARDEC

Original title: ”LES LIVRE DES MEDIUMS”, edition 1869

Translated by: Adele Baruffaldi
Revision: Tim Kvalem- Nils Hansson- Bernt Magnusson

This Swedish translation was taken from the original French, 11:e edition, published 1869, Union Spirite Francaise et Francophone.

Innehållsförteckning

ÖVERSÄTTARENS ORD **11**

INLEDNING **13**

FÖRSTA DELEN

INLEDANDE BEGREPP 19

Kapitel I

Finns Andar? *21*

Kapitel II

Det fabulösa och det övernaturliga *31*

Kapitel III

Metod *45*

Kapitel IV

Tankeskolor *65*

ANDRA DELEN

DE SPIRITISTISKA MANIFESTATIONERNA 93

Kapitel I

Andarnas Inverkan på Materien *95*

Kapitel II

Fysiska manifestationer *105*

Borddans 105

Kapitel III

Intelligenta uppenbarelser *111*

Kapitel IV

Teorin om de fysiska manifestationerna *117*

Rörelser och flyttning av föremål. 117

Buller 117

Kapitel V

Spontana fysiska manifestationer *137*

Buller, oväsen och störande 137

Kringkastade föremål 147

Hämtningsfenomen 157

En Andes uttalande om hämtningsfenomen 158

Kapitel VI
Visuella Manifestationer *175*
Om apparitioner 175
Försök till en teori om synerna 188
Klotformiga Andar 195
Hallucinationsteorin 199
Kapitel VII
Bi-kroppslighet och transfiguration *207*
Uppenbarelser av levande människors Ande 207
Bi-kroppslighet – Sankt Alfonso de Liguori och Sankt Antonius de Padua 212
Vespasianus 215
Transfiguration 217
Osynlighet 220
Kapitel VIII
Den osynliga världens laboratorium *223*
Andarnas kläder – Spontan tillverkning av vidrörbara föremål 223
Förändring av materiens egenskaper 229
Magnetisk terapeutisk verkan 234
Kapitel IX
De hemsökta platserna *237*
Kapitel X
Meddelandenas natur *247*
Vulgära kommunikationer 248
Lättsinniga kommunikationer 248
Seriösa kommunikationer 249
Instruktiva kommunikationer 250
Kapitel XI
Semantik och typtologi *253*
Språk som uttrycks genom knackningar. Alfabetisk typtologi 253
Kapitel XII
Pneumatografin eller direkt skrift
Pneumatofoni *261*
Direkt skrift 261
Pneumatofoni 266
Kapitel XIII
Psykografi *269*
Indirekt psykografi – Korgar och Skrivbräda 269

Direkt eller handskriven psykografi 272
Kapitel XIV
Medier *275*
Medier för fysiska effekter 276
Personer som bär på elektricitet 281
Sensitiva eller lättrörda medier 282
Hörande medier 283
Talande medier 284
Seende medier 285
Somnambuliska medier 291
Botande medier 293
Pneumatografiska medier 297
Kapitel XV
Skrivande eller psykografiska medier *299*
Mekaniska medier 299
Intuitiva medier 301
Semimekaniska medier 302
Medier med föraningar 306
Kapitel XVI
Speciella Medier *307*
Mediernas speciella egenskaper 307
Olika kategorier av skrivande medier 318
Kapitel XVII
Fostran av medier *335*
Utvecklingen av medialiteten 335
Förändring av skrift 351
Förlust och avbrott av den mediala förmågan 352
Kapitel XVIII
Medialitetens olägenheter och faror *359*
Hur utövandet av medialiteten påverkar hälsan. 359
Hur utövandet av medialiteten påverkar hjärnan. 359
Hur utövandet av medialiteten påverkar barn. 359
Kapitel XIX
Mediets roll i de spiritistiska kommunikationerna *365*
Inflytande från mediets egen Ande 365
De overksamma mediernas teori 370
Vissa mediers anlag för sådant som de inte känner till såsom, språk, musik, teckning. 372
En Andes förklaring av mediernas roll 378
Kapitel XX
Mediets moraliska inflytande *387*

Diverse frågor 387
En Andes redogörelse om det moraliska inflytandet 396
Kapitel XXI
Omgivningens inflytande *401*
Kapitel XXII
Om medialiteten hos djuren *405*
En Andes uttalande angående ämnet 405
Kapitel XXIII
Om Besatthet *415*
Enkel besatthet 416
Fascination 417
Underkastelse 419
Orsaker till besatthet 420
Medel till att bekämpa den 429
Kapitel XXIV
Andarnas Identitet *441*
Möjliga bevis på identitet 441
Om att kunna skilja mellan goda och illasinnade Andar 449
Frågor beträffande Andarnas natur och identitet 460
Kapitel XXV
Om Frammaningar *475*
Allmänna betraktelser 475
Andar som man kan frammana 480
Språkbruk som bör användas med Andarna 484
Nyttan av personliga frammaningar 487
Frågor om frammaningar 489
Kapitel XXVI
Frågor som man kan ställa till Andarna *521*
Inledande anmärkningar 521
Frågor som är behagliga eller obehagliga för Andarna .. 524
Frågor om framtiden 527
Frågor om tidigare och framtida liv 531
Frågor om moraliska och materiella intressen 533
Frågor om Andarnas öde 538
Frågor om hälsa 540
Frågor om uppfinningar och upptäckter 542
Frågor om dolda skatter 544
Frågor om andra världar 546
Kapitel XXVII
Bedrägerier och motsägelser *549*
Om motsägelser 549

Bedrägerier 562
Kapitel XXVIII
Kvacksalveri och taskspeleri *567*
Egennyttiga medier 567
Spiritistiska bedrägerier 575
Kapitel XXIX
Spiritistiska möten och föreningar *585*
Om möten i allmänhet 585
Föreningar i egentlig mening 596
Ämnen för studier 606
Rivalitet mellan föreningar 610
Kapitel XXX
Stadgar för Föreningen för Spiritistiska Studier i Paris *615*
FÖRSTA KAPITLET – Föreningens mål och utformning 616
KAPITEL II – Administrationen 619
KAPITEL III – Om seanser 623
KAPITEL IV – Diverse bestämmelser 627
Kapitel XXXI
Vittnesbörd av Andarna *631*
Om Spiritismen 631
Om medierna 640
Om de Spiritistiska sammankomsterna 646
Apokryfa meddelanden 662
Kapitel XXXII
Spiritistisk Ordlista *675*

Översättarens ord

Med tacksamhet till alla våra vänner, medlemmar och sympatisörer av Göteborgs Spiritistiska Förening Allan Kardec – Sverige, ett speciellt tack till Ilda och Nils Hansson, Tim Kvalem, Allan G. Pessoa, Bernt Magnusson, Patricia och Marcio Sostizzo, Charles Kempf, Pekka Kaarakainen, Konrad J. vel Dobosz, Gesiane G. Ferreira, Eliane Dahre, Elsoly Lindquist och andra som har hjälpt och gjort det möjligt för översättningen och publicering av den här boken.

Göteborg, 18 april 2013

Inledning

Erfarenhet bekräftar dagligen, att de svårigheter och misstag som man råkar ut för under utövandet av Spiritismen, har sin källa i okunnighet om denna vetenskaps grundsatser. Vi gläder oss att kunna konstatera, att det arbete som vi har utfört för att skydda adepterna mot den första lärotidens svårigheter har burit frukt och att många, tack vare läsningen av detta arbete, har kunnat undvika dem.

De personer som sysselsätter sig med Spiritismen, har en mycket naturlig önskan att själva få kontakt med Andarna. Detta verk är avsett att jämna vägen för dem genom att låta dem dra nytta av våra långa och mödosamma studier, ty man skulle göra sig en mycket felaktig idé, om man trodde, att det, för att bli expert i detta ämne, skulle vara tillräckligt att förstå genom att lägga händerna på ett bord för att få det att röra sig, eller att hålla en blyertspenna för att skriva.

Man skulle också missta sig, om man trodde att man i detta arbete skulle finna ett allmänt och ofelbart recept för att utbilda medier. Fastän alla bär inom sig fröet till de egenskaper som är nödvändiga för att bli medium, finns dessa i mycket olika grad och deras utveckling beror på orsaker som inte har något med personens vilja att göra. Även om man känner reglerna för poesin,

målarkonsten och musiken, så blir man inte diktare, målare eller musiker, om man inte har talang. De tjänar bara som vägledning för användningen av de anlag man fått av naturen. Det förhåller sig på samma sätt med vårt arbete. Dess ändamål är att ange medlen till att utveckla den mediala förmågan allt efter vars och ens anlag och framför allt att leda den förmåga som finns in på en nyttig väg. Det är dock inte det enda mål som vi har föresatt oss att uppnå.

Vid sidan av medierna, i egentlig mening, blir skaran av de människor som sysselsätter sig med spiritistiska manifestationer större för varje dag. Att vägleda dem i deras iakttagelser, att antyda för dem de faror som de kan och nödvändigtvis kommer att möta i något som är nytt. Att introducera dem i det sätt, på vilket de bör samtala med Andarna, att lära dem hur de skall få goda förbindelser, det är det område som vi måste behandla, för att vårt arbete inte skall bli ofullständigt. Man bör alltså inte bli förvånad över att i vårt arbete finna anvisningar, vilka i första ögonblicket kan synas besynnerliga ty erfarenheten kommer att visa, att de är nyttiga. Efter att ha studerat omsorgsfullt, kommer man att bättre förstå de fakta som man blir vittne till och Andarnas språk kommer att synas mindre besynnerligt. Då detta verk är en praktisk vägledning, riktar det sig alltså inte bara till medierna utan till alla dem som är i stånd till att se och observera de spiritistiska fenomenen.

En del personer skulle ha önskat, att vi hade publicerat en mycket kortfattad praktisk handbok som i få ord innehöll upplysning om hur man skulle göra för att få kontakt med Andarna. De antar, att en sådan bok genom sitt låga pris skulle spridas i vida kretsar och bli ett kraftigt propagandamedel genom att mångfaldiga mediernas antal. Vad oss beträffar, skulle vi betrakta ett sådant arbete som mera skadligt än nyttigt, åtminstone för tillfället. Utövandet av spiritismen är omgivet av många svårigheter och är inte alltid fritt från tråkiga konsekvenser, vilka endast ett seriöst och komplett studium kan förebygga. Man kan frukta, att en alltför kortfattad information endast skulle åstadkomma slarviga försök som man skulle bli tvungen att ångra. Detta är saker som det varken är lämpligt eller klokt att leka med och vi skulle göra Spiritismen en dålig tjänst genom att ställa dem till disposition för första bästa vildhjärna som skulle tycka att det vore roligt att tala med de döda. Vi riktar oss till personer som ser ett seriöst ändamål i Spiritismen, som förstår hela dess allvar och inte gör en lek av kommunikationen med den osynliga världen.

Vi har publicerat en *Praktisk Instruktion* med avsikt att vägleda medierna. Detta arbete är i dag utsålt från förlaget och fastän det utgavs i mycket god och allvarlig avsikt, tänker vi inte göra ett nytryck, eftersom vi ännu inte finner det tillräckligt färdigt för att förklara alla svårigheter som finns. Vi har ersatt det med detta verk, i vilket vi har samlat alla de fakta som en lång erfarenhet

och en samvetsgrann forskning har tillåtit oss att förvärva. Vi vill hoppas, att det åtminstone skall bidra till att ge spiritismen den allvarliga karaktär som är dess essens och att avlägsna åskådningen att den bara kan vara föremål för ytliga sysselsättningar och förströelse.

Till dessa betraktelser vill vi foga en mycket viktigt sak: det dåliga intryck som åsynen av slarvigt gjorda försök, utan kunskap i ämnet gör på nybörjarna. Dessa försök har den olyckliga följden att de ger en mycket falsk bild av Andarnas värld och ger anledning till gyckel och många gånger befogad kritik. Det är därför som de vantrogna sällan blir omvända under dessa möten och har svårt att se något allvarligt i Spiritismen. Vissa mediers okunnighet och lättsinne har gjort spiritismen mer ont än vad man kan föreställa sig genom att ifrågasätta den i många människors tankar.

Spiritismen har gjort stora framsteg under de senaste åren och dessa framsteg har faktiskt varit enorma, sedan den slagit in på den filosofiska vägen, eftersom den har blivit högt värderad av upplysta människor. Idag är den inte längre ett skådespel: det är en lära, åt vilken de som gycklade över de dansande borden, inte längre skrattar. Genom att anstränga oss att föra den till denna nivå och behålla den där, är vi övertygade om att vi skall förvärva flera dugliga anhängare än man uppnår genom att dumdristigt framkalla uppenbarelser som man skulle kunna missbruka. Detta bevisas dagligen av det antal

adepter som tillkommit endast genom läsningen av *Andarnas Bok*.

Efter att i *Andarnas Bok* ha framställt den filosofiska delen av den spiritistiska vetenskapen, överlämnar vi i detta arbete den praktiska delen till användning av dem som vill ägna sig åt manifestationerna, antingen för att själva kunna framkalla dem eller för att förstå fenomen som de kan bli kallade att beskåda.
De kommer där att få se de faror som man kan möta och kommer därigenom att få en möjlighet att undvika dem. Dessa båda arbeten är i viss grad oberoende av varandra, fastän det senare är en fortsättning på det första. Men vi råder den som på allvar vill ägna sig åt detta ämne att först läsa *Andarnas Bok*, eftersom den innehåller de fundamentala grundsatserna, utan vilka några delar av det senare arbetet kanske blir svårt att förstå.

Viktiga förbättringar har gjorts i den andra upplagan som är mycket mera komplett än den första. Den har med alldeles speciell omsorg blivit rättad av Andarna, vilka har tillagt många anmärkningar och instruktioner av högsta intresse. Eftersom de har sett igenom allt, godkänt eller modifierat allt efter sin önskan, kan man säga, att det till stor del är deras arbete, ty deras ingripande är inte begränsat till några signerade artiklar. Vi har angivit namnen endast där vi ansett det nödvändigt för att karakterisera vissa längre citat som härrör ordagrant från dem. Annars skulle vi ha varit tvungna att citera dem

nästan på varje sida, särskilt när de svarat på de frågor som blivit framställda, vilket vi inte ansett lämpligt. Som vi vet, är inte namnen viktiga i ett sådant sammanhang. Det väsentliga är att arbetet i sin helhet motsvarar det ändamål som vi föresatt oss. Mottagandet av den första utgåvan, om än ofullkomlig, ger oss hopp, att den här inte kommer att få mindre uppskattning.

Eftersom vi har tillagt många saker, även flera kapitel, så har vi tagit bort några artiklar som upprepats två gånger, bland annat *Andarnas Rangordning* som redan finns i *Andarnas Bok*. Likaså har vi ur *Ordlistan* tagit bort det som inte speciellt ryms inom ramen för detta verk och ersatt det med mera praktiska ting. Å andra sidan var inte denna ordlista tillräckligt fullständig och vi skall senare publicera den separat i form av ett litet lexikon för spiritistisk filosofi. Vi har bara behållit nya ord eller sådana som är speciellt förbundna med vårt ämne.

Första Delen

Inledande begrepp

Kapitel I

Finns Andar?

1. Tvivlet på Andarnas existens beror först och främst på den bristande kunskapen om deras verkliga natur. I allmänhet föreställer man sig dem som särskilda väsen i skapelsen, utan något som helst bevis på att vara nödvändiga. Många känner dem endast genom de fantastiska berättelser som de hörde, när de var barn, på samma sätt som man kände historien genom romanerna. De undersöker inte, om dessa berättelser vilar på en grund av sanning, när de befriats från de löjliga tillsatserna, utan frapperas bara av det orimliga i dem. De gör sig inte besväret att ta bort det bittra skalet för att finna mandeln, utan kastar bort det hela, så som många gör med religioner, sådana som blir upprörda över ett eller annat missbruk och drar allt över samma kam.

Vilket begrepp man än har om Andarna, så måste denna idé nödvändigtvis vara grundad på en intelligent princip utanför materien. Den är oförenlig med ett absolut förnekande av denna princip. Vi tar alltså vår utgångspunkt i själens existens, överlevnad och individualitet. Detta bevisas teoretiskt och dogmatiskt av *spiritualismen*, medan *Spiritismen* ger påtagliga bevis. Låt oss för ett ögonblick bortse från manifestationerna i

egentlig mening och se vilka konsekvenser vi kommer till, genom att resonera med hjälp av slutledningar.

2. Så snart som man medger själens existens och dess individualitet efter döden, måste man också medge:

1° - Att den är av en annan beskaffenhet än kroppen, ty när den en gång är skild från denna, har den inte längre dess egenskaper.
2° - Att den har sitt eget medvetande, eftersom man tillskriver den glädje eller lidande, annars skulle den vara ett livlöst väsen och det skulle vara detsamma för oss som om vi inte hade haft någon själ. När man medgivit detta, måste man också medge att själen går någonstans. Vad blir det av den och vart går den?
Enligt det allmänna tänkesättet, går den till himlen eller helvetet. Men var befinner sig himlen och helvetet? Förr sade man att himlen var däruppe och helvetet därnere. Men vad är uppe och nere i universum, när man vet att jorden är rund och stjärnorna rör sig så att det som i ett givet ögonblick är högt inom tolv timmar är lågt och att rymden, i vilken vår blick skådar ut över omätbara distanser, är oändlig? Det är väl sant, att man med de låga platserna också innefattar jordens innandömen. Men vad har det blivit av dessa innandömen, sedan de blivit utforskade av geologin? Vad har det också blivit av de koncentriska sfärer som kallades eldens himmel och stjärnornas himmel, nu när man vet, att jorden inte är världarnas mittpunkt och att vår sol själv inte är något

annat än en av de miljoner solar som lyser i rymden och av vilka var och en är mittpunkten för ett planetsystem? Vilken betydelse har vår jord, förlorad i denna oändlighet? Genom vilket oförtjänt privilegium skulle detta obetydliga sandkorn som varken utmärker sig för sin storlek, sin ställning eller för någon speciell roll, vara den enda som är bebodd av förnuftiga varelser? Förnuftet vägrar att acceptera en sådan onyttighet hos oändligheten och allt talar för att dessa världar är bebodda. Om de är befolkade, ger de alltså sitt bidrag till själarnas värld. Men vad blir av dessa själar, när astronomin och geologin har förstört de boningar som anvisats för dem, och särskilt sedan den så rationella läran om världarnas mångfald har multiplicerat dem i oändlighet?

Då läran om själarnas lokalisering inte kan bringas vara i överensstämmelse med vetenskapens rön, tillskriver dem en annan mera logisk lära, inte ett bestämt, begränsad område, utan hela världsrymden: Det är en hel osynlig värld, i vilken vi lever, som omger oss och som vi oupphörligt knuffas med. Finns det något omöjligt i detta, något som verkar frånstötande på förnuftet? Ingenting! Allt säger oss tvärtom, att det inte kan vara på något annat sätt.

Men hur går det då med framtida straff och belöningar, om vi berövar dem de särskilda platser där de skall försiggå? Märk väl, att misstron mot platsen för dessa straff och belöningar i allmänhet beror på att man framställer dem på oantagbara villkor. Men anta istället, att själarna har sig själva att tacka för sin lycka eller

olycka; att deras öde beror på deras moraliska tillstånd; att de sympatiska och goda Andarnas förening är en källa till lycka; att de, allt efter sin renhetsgrad, genomtränger och genomskådar ting som är osynliga för grövre själar och alla kommer utan svårighet att förstå det. Anta vidare, att själarna endast uppnår den högsta graden genom de ansträngningar som de själva gör för att bättra sig och efter en rad prövningar som tjänar till deras rening. Att änglarna är de själar som uppnått denna högsta grad som alla kan uppnå med god vilja. Att änglarna är Guds budbärare med uppdrag att vaka över utförandet av Hans planer i hela universum, och att de är lyckliga i sina ärofulla uppdrag och ni ger därmed deras lycka ett högre och mer attraktivt ändamål än den eviga kontemplationen som inte skulle vara något annat än en evig onyttighet.
Anta slutligen, att demonerna inte är några andra än ondsinta själar som ännu inte blivit renade, men att de kan uppnå rening liksom alla andra, och detta kommer att synas mera i enlighet med Guds rättvisa och godhet, än läran om varelser skapade för det onda, och för evigt vigda därtill. Som slutsats är det som det strängaste förståndet, den mest rigorösa logik, det sunda förnuftet kan gå med på.

Alltså, dessa själar som befolkar rymden, är just vad man kallar *Andar*. *Andarna* är alltså inte något annat än själar av människor som berövats sitt fysiska hölje. Om Andarna vore särskilda varelser, skulle deras existens

vara mera hypotetiskt. Men om man medger, att det finns själar, så måste man också medge att Andarna helt enkelt är själarna och inget annat. Om man medge att själarna befinner sig överallt, så måste man också medge, att Andarna befinner sig överallt. Man skulle alltså inte kunna förneka Andarnas existens utan att samtidigt förneka själarnas.

3. Det är sant, att detta inte är någonting annat än en teori som är mera förnuftsenlig än den andra. Men det är redan mycket att det är en teori som varken förnuftet eller vetenskapen motsäger och, om den vidare har stöd av fakta, har den förståndets och erfarenhetens bekräftelse. Dessa fakta finner vi i de spiritistiska fenomenen och dess framträdanden, som också är tydliga bevis för själens existens och överlevnad. Men hos många människor stannar tron vid detta. De medger väl själarnas existens och följaktligen även Andarnas, men de förnekar möjligheten att få kontakt med dem, av den anledningen, säger de, att immateriella varelser inte kan verka på materien. Detta tvivel har sin grund i okunnigheten om Andarnas verkliga natur, om vilken man i allmänhet gör sig en mycket falsk idé, ty man föreställer sig dem felaktigt som abstrakta väsen, fladdrande och obestämda, vilket de alls inte är.

Låt oss först föreställa oss Anden förenad med kroppen. Anden är det väsentligaste, eftersom den är *det tänkande väsendet som överlever kroppen*. Kroppen är alltså bara

ett *tillbehör* till Anden, ett hölje, en klädnad som den lägger av, när den är utsliten. Utöver detta materiella hölje, har Anden ett annat halvmateriellt hölje, som förenar den med det förra. Vid döden befriar sig Anden från det första, men inte från det andra, som vi ger namnet *perispirit*. Detta halvmateriella hölje, som antar den mänskliga kroppens form, är fluidisk, transparent och i sitt normala tillstånd osynligt för oss, men äger icke desto mindre några av materiens egenskaper. Anden är alltså inte en punkt, en abstraktion utan ett begränsat väsen. Det enda som fattas för att den skall likna en mänsklig varelse, är att man skall kunna se den och känna den.
Varför skulle den då inte kunna verka på materien? Är det för att dess kropp är fluidisk? Men är det inte bland de tunnaste fluider, till och med bland dem som man anser ovägbara, till exempel elektriciteten, som människan finner sina mäktigaste drivkrafter? Är det inte exakt att ljuset, ovägbart, verkar med kemisk kraft över den vägbara materian? Vi känner inte perispiritens innersta natur. Men om vi förmodar att den vore bildad av elektrisk materia eller något annat lika subtilt, varför skulle den då inte ha samma egenskap, när den styrdes av en tanke?

4. Själens och Guds existens, som förutsätter varandra, är basen för hela byggnaden. Det är viktigt att försäkra sig om att den som deltar i samtalet medger denna bas, innan

man ger sig in på någon spiritistisk diskussion. Ställ dessa frågor:

Tror ni på Gud?
Tror ni, att ni har en själ?
Tror ni på själens överlevnad efter döden?

Svarar han negativt eller bara helt enkelt säger: *Jag vet inte*. *Jag skulle önska, att det skulle vara så, men jag är inte säker på det*, vilket oftast är det samma som en artig förnekelse, förklädd i en mjukare form för att undvika att alltför bryskt såra vad han kallar de aktningsvärda fördomarna, skulle det vara lika onyttigt att fortsätta som att försöka bevisa ljusets egenskaper för den blinde som inte vill medge att ljuset finns. De spiritistiska manifestationerna är egentligen inte något annat än verkningar av själens egenskaper. Med någon sådan bör tankarna ledas in på ett helt annat spår, om man inte vill förlora sin tid.

Om basen är accepterad, inte som en *sannolikhet*, utan som något bekräftat och oomtvistligt, så följer av detta Andars existens helt naturligt.

5. Nu återstår frågan, om Anden kan kommunicera med människan, det vill säga, om han kan göra ett tankeutbyte. Varför inte? Vad är människan annat än en Ande fängslad i en kropp? Varför skulle inte den fria Anden ta kontakt med den fängslade Anden, liksom den

fria människan kan ta kontakt med den fastkedjade? Från den stund ni medger, att själen lever efter döden, är det då förnuftigt att inte vilja medge, att också känslorna överlever döden? Eftersom själarna finns överallt, är det då inte naturligt att tänka sig, att själen från en varelse som har älskat oss, medan den levde, kommer till oss, att den önskar att stå i förbindelse med oss och att den i denna avsikt utnyttjar de medel som står till dess förfogande? Inverkade den inte på sin kropps materia, medan denna levde? Var det inte den som styrde dess rörelser? Varför skulle den då inte efter dess död, i samstämmighet med en annan Ande förbunden med en kropp, låna denna levande kropp för att manifestera sin tanke, liksom en stum kan betjäna sig av en talande för att göra sig förstådd?

6. Låt oss för ett ögonblick bortse från de fakta som för oss gör saken alldeles obestridlig. Låt oss betrakta den som en hypotes. Vi vill be de vantrogna, att de bevisar för oss, inte genom en simpel negation, ty deras personliga åsikt kan inte göra någon lag, men på obestridliga grunder, att det inte kan vara så. Vi ställer oss på deras ståndpunkt och eftersom de vill förklara spiritistiska fakta med hjälp av materiella lagar, kan de då med hjälp av dessa hämta ett eller annat matematiskt, fysiskt, kemiskt, mekaniskt eller fysiologiskt argument och bevisa genom *a* plus *b*, i det att de alltid utgår från grundsatsen om själens existens och dess fortlevnad efter döden:

1◦- Att det tänkande väsen som finns i oss under vår levnad, inte längre kan tänka efter döden.

2◦- Att även om det tänker, tänker det dock inte mer på dem som det har älskat.

3◦- Att även om det tänker på dem det har älskat, vill det dock inte ta kontakt med dem.

4◦- Att även om det kan vara överallt, kan det dock inte vara vid vår sida.

5◦- Att även om det är vid vår sida, kan det inte ta kontakt med oss.

6◦- Att det med hjälp av sitt fluida hölje inte kan inverka på den livlösa materien.

7◦- Att även om det kan inverka på den livlösa materien, kan det dock inte inverka på ett besjälat väsen.

8◦- Att även om det kan inverka på ett besjälat väsen, kan det dock inte styra dess hand till att skriva.

9◦- Att även om det kan få det till att skriva, kan det dock inte svara på dess frågor och överföra sin tanke till det.

När Spiritismens motståndare har bevisat för oss att detta inte kan vara så, med lika tydliga skäl som dem varmed

Galilei bevisade att det inte är solen som vrider sig runt jorden, då skall vi kunna säga, att deras tvivel är grundade. Olyckligtvis har tills denna dag deras argumentation inskränkt sig till dessa ord: *Jag tror inte; alltså är det omöjligt*. De kommer naturligtvis att säga, att det tillkommer oss att bevisa att manifestationerna är äkta. Vi bevisar det för dem genom fakta och slutledning: Om de inte erkänner vare sig det ena eller det andra, om de till och med förnekar vad de ser, tillkommer det dem att bevisa, att vår bevisföring är falsk och att fakta är omöjliga.

Kapitel II

Det fabulösa och det övernaturliga

7. Om tron på Andarna och deras manifestationer vore ett isolerat begrepp, produkten av ett system, så skulle den med viss grund kunna misstänkas för att vara en illusion. Men säg oss då, varför man finner den så levande hos alla gamla och nya folkslag, i de heliga skrifterna hos alla kända religioner? Det är, säger en del kritiker, därför att människan i alla tider har älskat det fabulösa. - Vad är då det fabulösa enligt er mening? - Det är det övernaturliga. -Vad förstår ni med det övernaturliga? - Det som är emot naturlagarna. -Ni känner alltså så väl till dessa lagar att ni kan sätta en gräns för Guds makt? Nåväl! Bevisa då, att Andarnas existens och deras manifestationer är mot naturlagarna, att den inte är och inte kan vara en av dessa lagar. Följ den spiritistiska läran och se, om inte hela dess sammanhang har prägeln av en beundransvärd lag som klargör allt vad de filosofiska satserna tills idag inte har kunnat förklara. Tanken är en av Andens egenskaper. Möjligheten att inverka på materien, att göra intryck på våra sinnen och som följd av detta överföra sin tanke beror så att säga på dess fysiologiska konstitution. Det finns alltså ingenting övernaturligt eller märkvärdig i detta faktum. Att en man dör, och fastän han är död, blir fysiskt levande igen och att hans spridda lemmar förenas

för att bilda hans kropp igen, det är sensationellt, övernaturligt, fantastiskt. Det skulle vara en verklig avvikelse som Gud endast kan utföra genom ett mirakel, men det finns ingenting liknande i den spiritistiska läran.

8. Men, kommer de att säga, ni medger att en Ande kan lyfta ett bord och hålla det i luften utan stödpunkt. Är inte det en avvikelse från tyngdlagen? - Ja, från den kända lagen. Men har naturen sagt sitt sista ord? Vem skulle, innan man upptäckt vissa gasers uppåtstigande kraft, ha sagt, att en tung maskin full med människor kunde besegra jordens dragningskraft? Skulle inte detta verka extraordinärt, diaboliskt, i gemene mans ögon. Den som för hundra år sedan hade sagt att han kunde sända ett meddelande fem hundra mil bort och få svar på det inom några minuter, skulle ha ansetts för en dåre. Om han hade gjort det, skulle man ha trott, att han hade djävulen i sin tjänst, ty endast djävulen var i stånd till att färdas så fort. Varför skulle då inte ett okänt fluidum under vissa förhållanden ha egenskapen att uppväga tyngdens verkan, liksom väte uppväger ballongens vikt? Vi påpekar i förbigående, att detta är en jämförelse, inte en assimilation och, att vi genom analogin, endast vill visa att faktum inte är fysiskt omöjligt. Men det är just när de lärda, vid iakttagelsen av detta slags fenomen, har velat använda sig av assimilation, som de har råkat på villovägar. För övrigt finns faktum där. Alla förnekelser kan inte ta bort det, ty att förneka är inte att bevisa. För

oss är det ingenting som är övernaturligt. Det är allt som vi för ögonblicket kan säga om detta.

9. Om faktumen bevisas, så accepterar vi dem, kommer man att säga. Vi accepterar även den orsak som ni har angivit, alltså ett okänt fluidum. Men vem bevisar Andarnas ingripande? Det är det som är det fabulösa och det övernaturliga.

Här skulle det behövas en hel förevisning, som det dock inte skulle finnas plats till och som för övrigt skulle bli en upprepning, ty den framgår utav alla andra delar i läran. I alla fall, för att uttrycka det i få ord, vill vi säga att det i teorin är grundat på principen: Att varje intelligent verkan måste ha en intelligent orsak. I praktiken: På den iakttagelsen, att de så kallade spiritistiska fenomenen, eftersom de har gett prov på intelligens, bör ha sin orsak utanför materien. Då denna intelligens inte tillhör åskådarna – det framgår av erfarenheten – borde vara utanför dem. Eftersom man inte ser den verkande varelsen, är det alltså en osynlig varelse. Det är alltså genom många iakttagelser som man har förstått, att, denna osynliga varelse, vilken man har gett namnet Ande, inte är något annat än själen av någon som har levat i en fysisk kropp och vilken döden har berövat hans synliga grova hölje och bara lämnat ett eteriskt hölje, osynligt i sitt normala tillstånd. Det är alltså det fabulösa och övernaturliga, uttryckt i dess enklaste form. Sedan existensen av osynliga varelser en

gång blivit konstaterad, förstår man att deras verkan på materien beror på beskaffenheten av deras fluidiska hölje. Denna handling är intelligent, ty när de dog, förlorade de bara sina kroppar, men bevarade intelligensen, som är deras essens. Där är nyckeln till alla dessa fenomen som felaktigt ansetts övernaturliga. Andarnas existens är alltså inte alls något inbillat antagande för att förklara fakta. Det är ett resultat av iakttagelser, och den naturliga följden av själens existens. Att förneka denna orsak är detsamma som att förneka själen och dess egenskaper. Må de som tror, att de kan ge en mera rationell förklaring till dessa intelligenta effekter, göra detta, framför allt om de kan förklara *alla fakta*, så kan vi efteråt diskutera värdet hos de båda.

10. Till dem som betraktar materien som den enda makten i naturen, *är allt som inte förklaras genom materiella lagar, fabulöst eller övernaturligt*, och för dem är det *fabulösa* detsamma som *vidskepelse*. Enligt denna åskådning måste religionen, som är grundad på tillvaron av en immateriell princip, att bestå av en vävnad av vidskepliga begrepp. Man vågar inte säga det högt, men man säger det tyst och man tror sig rädda ansiktet genom att medge, att det måste finnas en religion för folket och för att barnen skall vara snälla. Men, antingen så gäller det ena eller det andra: Antingen är den religiösa principen sann eller också är den falsk. Om den är sann, är den sann för alla. Är den falsk så är den inte bättre för de okunniga än för de upplysta.

11. De som angriper Spiritismen som något *fabulöst*, stöder sig alltså i allmänhet på den materialistiska principen, eftersom de förnekar varje verkan som inte härrör från materien, förnekar de följaktligen själens existens. Undersök grunden till deras tanke, utforska meningen med deras ord, och ni kommer nästan alltid att finna denna princip, om den inte är kategoriskt formulerad, sticka fram under ytan av en förment förnuftig filosofi, som de skyler den med. Genom att förkasta som sensationellt allt som beror på själens existens, är de alltså konsekventa med sig själva. Genom att de inte erkänner orsaken, kan de inte heller erkänna verkningarna. De har sinsemellan en förutfattad mening som gör dem oskickliga att fullständigt bedöma Spiritismen, eftersom de utgår från principen att förneka allt som inte är materiellt. Vad oss beträffar, eftersom vi accepterar de effekter som är följder av själens existens. Följer det därav att vi måste acceptera alla fakta som benämns som fabulösa? Att vi skulle vara försvarare av alla fantaster, adepter till alla utopier och systematiska orimligheter? Man måste känna Spiritismen mycket dålig för att tro detta. Men våra motståndare tittar inte så nära. Nödvändigheten att känna till vad de talar om är deras minsta bekymmer. Enligt dem, är det fabulösa orimligt, och då nu Spiritismen stöder sig på fabulösa fakta, är Spiritismen orimlig: Det är för dem en dom som inte kan överklagas. De tror att de kommer med ett argument, mot vilket det inte kan göras någon invändning, när de, efter att ha gjort vetenskapliga

undersökningar av konvulsiviska på *Saint-Médard*, *camisards* från *Cévennes* och nunnorna i *Loudon*, upptäckt tydliga prov på vidskepelse, som ingen motsäger. Men är dessa historier Spiritismens Evangelium? Har dess adepter förnekat, att charlatanismen har använt vissa fakta till sin fördel, att fantasin har skapat en del och att fanatismen har överdrivit mycket? Spiritismen är inte mer ansvarig för de överdrifter som man kan begå i dess namn än den sanna vetenskapen är för okunnighetens missbruk eller den sanna religionen för fanatikernas överdrifter. Många kritiker bedömer Spiritismen bara efter sagor och påhittade populära legender som är dess uttryckssätt för fiktion. Detsamma skulle vara att bedöma Historien genom de historiska romanserna eller tragedierna.

12. I elementär logik måste man känna till en sak för att kunna diskutera, ty en kritikers åsikt har endast ett värde så vitt han talar med fullständig kunskap om saken. Då först kan hans mening, även om den är felaktig, tas i betraktande. Men vilken betydelse kan den ha, när den uttalar sig om ett ämne som han inte känner till? Den sanna kritiken bör visa prov, inte bara på lärdom utan också på djup kunskap om det ämne som han behandlar, en sund ondömesförmåga och opartiskhet inför varje bevis, annars skulle förste bäste trubadur ha rätt att bedöma Rossini och vilken väggmålare som helst kunna kritisera Rafael.

13. Spiritismen godkänner alltså inte alla de fakta som anses vara fabulösa eller övernaturliga. Långt därifrån, den visar på omöjligheten av ett stort antal av dessa och det löjliga i vissa trosåskådningar som verkligen är vidskepelse. Det är sant att bland det som den medger, finns det saker som för de vantrogna är rena underverk, med andra ord, vidskepelse. Låt gå. Men diskutera då åtminstone bara dessa punkter, ty beträffande de andra, finns det ingenting att säga och ni predikar för dem som är omvända. Genom att angripa det som Spiritismen själv tar avstånd ifrån, visar ni er okunnighet om saken och era argument faller till marken. Men hur långt sträcker sig Spiritismens trosåskådning, frågar man? Läs och observera, så får ni veta. Man lär sig ingen vetenskap utan att offra tid och studier. Spiritismen, som berör de allvarligaste frågorna inom filosofin, alla grenar av samhällslivet, som samtidigt omfattar den fysiska och den moraliska människan, är i sig själv en hel vetenskap, en hel filosofi, som liksom varje annan vetenskap inte kan läras på några timmar. Det är lika infantilt att se hela Spiritismen i ett dansande bord som att se på hela fysiken, i några barnleksaker. För den som inte vill stanna på ytan, fordras det inte timmar utan månader och år för att utforska alla hemligheter. Därefter kan man bedöma hur mycket kunskap och värde det finns i deras åsikt som förmätet tar sig rätt att döma, eftersom de sett ett eller två experiment, oftast som distraktion eller tidsfördriv. De kommer utan tvivel att säga, att de inte kan använda all tid som är nödvändig på detta studium.

Låt vara, ingen tvingar dem därtill. Men när man inte har tid att lära sig en sak, skall man inte yttra sig om den och ännu mindre bedöma den, om man inte vill anses för ansvarslös. Ty, ju högre ställning man har inom vetenskapen, desto mindre är man ursäktad om man lättfärdigt behandlar ett ämne som man inte känner till.

14. Vi inskränker oss till att uppställa följande påståenden:

1◦ - Alla spiritistiska fenomen har till princip att själen existerar, att den överlever kroppen och att den manifesterar sig.

2◦ - Då dessa fenomen är grundade på en naturlag, innebär de ingenting *fabulöst* eller *övernaturligt* i dessa ords vanliga bemärkelse.

3◦ - Många fakta anses övernaturliga, endast därför att man inte känner deras orsak. Genom att ange deras orsak, ger Spiritismen dem en plats i raden av naturliga fenomen.

4◦ - Bland de fakta som anses övernaturliga, är det många som spiritismen bevisar vara omöjliga och räknar som vidskepelse.

5◦ - Fastän Spiritismen erkänner att det finns en grund av sanning i många folkliga föreställningar, accepterar den

ingalunda alla fantastiska historier som skapats av fantasin.

6◦ - Genom att döma Spiritismen efter de fakta som den inte accepterar visar man sin okunnighet och berövar sin åsikt allt värde.

7◦ - Förklaringen av de fakta som erkänns av Spiritismen, deras orsaker och moraliska konsekvenser, utgör en hel vetenskap och en hel filosofi som fordrar ett seriöst, uthålligt och djupgående studium.

8◦ - Spiritismen kan inte betrakta som seriös kritiker någon annan än den som sett allt, studerat allt, och undersökt allt med tålamodet och uthålligheten hos en samvetsgrann observatör. Den som känner lika väl till ämnet som den mest upplysta adept. Den som följaktligen skulle ha hämtat sina kunskaper å annat ställe än i vetenskapliga romaner. Den, vilken man inte skulle kunna överraska med *något faktum*, som han inte kände till eller något argument som han inte har övervägt. Den som inte skulle avfärda genom förnekelse utan genom andra, mera avgörande bevekelsegrunder och som slutligen skulle kunna anvisa en mera logisk grund till bekräftade fakta. Det återstår ännu att finna denne kritiker.

15. Vi har just nämnt ordet *mirakel*. En kort betraktelse över detta ämne bör vara på sin plats i detta kapitel om det fabulösa.

I sin ursprungliga betydelse och etymologiskt, innebär ordet *mirakel något utomordentligt*, *något som är beundransvärt att skåda*. Men detta ord, liksom så många andra, har avlägsnat sig från sin ursprungliga betydelse och idag betyder det (enligt Akademien) *en handling av en gudomlig makt, som strider mot naturens allmänna lagar*. Detta är faktiskt dess vanliga betydelse och det är bara som jämförelse och metafor som man använder det om vanliga saker som överraskar oss och vilkas orsak är oss obekant. Det ingår inte i våra planer att utforska, om Gud har kunnat anse det nyttigt, att under vissa omständigheter avvika från de av honom uppställda lagarna. Vår avsikt är endast att demonstrera, att de spiritistiska fenomenen, hur utomordentliga de än må vara, inte avviker från dessa lagar och inte har någon mirakulös karaktär och att de inte är fabulösa eller övernaturliga. Ett mirakel kan inte förklaras. De spiritistiska fenomenen däremot kan förklaras helt rationellt. De är alltså inte några mirakel utan naturliga verkningar, som har sin existens berättigande i naturlagarna. Miraklet har också ett annat kännetecken, det är unikt och entydigt. Alltså, när ett faktum upprepas så att säga med vilja och av flera personer, kan det inte vara ett mirakel.

Vetenskapen gör dagligen mirakel i de okunnigas ögon. Det var därför som dessa personer, som kunde mera än folk i allmänhet, förr i tiden ansågs som trollkarlar och eftersom man trodde att all övermänsklig kunskap kom från djävulen, brände man dem. Idag är man mycket mer civiliserad och nöjer sig med att sätta in dem på mentalsjukhus.

Om en man som verkligen är död, som vi har sagt i början, återkallas till livet genom ett gudomligt ingripande så är det ett genuint mirakel, ty det är emot naturlagarna. Men om denne man bara är till synes död, om det ännu finns en rest av *latent livskraft*, och vetenskapen eller en magnetisk verkan återkallar honom till livet, så är det för upplysta människor ett naturligt fenomen. Men i den okunniga mängdens ögon är det ett mirakel och upphovsmannen blir förföljd med stenkast eller hedrad, beroende på individernas karaktär. Om en fysiker mitt ute på fälten kastar upp en elektriskt ledande pappersdrake och låter blixten slå ned i ett träd, kommer denne nye Prometheus att betraktas som innehavare av diabolisk makt. I förbigående vidare sagt, tycks det oss att Prometheus, i högsta grad, varit en föregångare till Franklin. Men Josua, som hejdade solens rörelse, eller snarare Jordens, det skulle varit det verkliga miraklet, ty vi känner ingen magnetisör, begåvad med tillräckligt stor kraft för att utföra ett sådant under. Utav av alla spiritistiska fenomen så är ett utav de allra märkligaste och även ett av dem som allra tydligast visar de ockulta

intelligensernas verksamhet, utan tvekan den direkta skriften. Men därför att fenomenet utförs av ockulta varelser, är det inte mera mirakulöst än alla de andra fenomenen som beror på osynliga krafter, ty dessa ockulta varelser som befolkar rymden, är en av naturens makter, som utövar ett oavbrutet inflytande både på den materiella också den moraliska världen.

Genom att upplysa oss om denna makt, ger Spiritismen oss nyckeln till en mängd oförklarade och utan dess hjälp oförklarliga ting, vilka förr i tiden har kunnat anses vara underverk. Liksom magnetismen avslöjar den en lag, vilken, om inte okänd, dock var missförstådd, eller snarare, man kände effekterna som har producerats i alla tider. Men man kände inte lagen och det är okunnigheten om denna lag som har skapat vidskepelsen. När lagen blir känd, försvinner undret och fenomenen kan sättas på plats i raden av naturliga ting. Därför gör inte spiritisterna mera mirakel av att låta ett bord vrida sig eller de döda skriva, än läkaren av att sätta liv i ett döende eller fysikern av att låta blixten slå ned. Den som skulle ta sig för att med hjälp av denna vetenskap *göra mirakler*, skulle antingen vara ovetande om saken eller en bedragare.

16. Innan man kände orsaken till de spiritistiska och magnetiska fenomenen bör dessa ha ansetts för underverk. Då tvivlarna, de starka själarna, det vill säga, de som har det uteslutande privilegiet på förnuft och sunt

förstånd inte tror att en sak är möjlig, därför att de inte förstår den, så är alla fakta som anses som underverk, föremål för deras gyckel. Eftersom religionen innehåller ett stort antal fakta av detta slag, tror de inte på religionen och därifrån till den absoluta vantron är steget kort. Genom att spiritismen förklarar de flesta av dessa fakta, har den existensberättigande. Den kommer alltså religionen till hjälp genom att visa möjligheten av vissa fakta, vilka inte är mindre märkliga för att de inte längre är mirakler, och Gud är inte mindre stor och mindre mäktig, därför att Han inte har avvikit från sina lagar. För vilka lustigheter har inte San Cupertins elevationer varit föremål? Men tunga kroppar som svävar i luften är ett faktum, som förklaras av de spiritistiska lagarna. Vi har varit *ögonvittne* till det, och Herr Home, såväl som andra personer i vår bekantskapskrets, har flera gånger upprepat San Cupertins fenomen. Alltså ingår detta fenomen i raden av naturliga ting.

17. Bland fakta av detta slag måste man i första hand placera uppenbarelserna, eftersom de är de vanligaste. La Salettes uppenbarelse, som till och med prästerskapet är oeniga om, innebär inte något osedvanligt för oss. Vi kan naturligtvis inte bevittna, att faktum har ägt rum, eftersom vi inte har det materiella beviset, men för oss är det möjligt, eftersom vi känner tusentals liknande fall som *nyligen inträffat*. Vi tror det, inte bara för att deras äkthet är intygad för oss, utan framförallt för att vi fullständigt förstår det sätt, på vilket de produceras. När

man undersöker teorin om uppenbarelserna, som vi skall förelägga längre fram, kommer man att se, att detta fenomen blir lika enkelt och rimligt som en rad fysiska fenomen, som bara är fabulösa, därför att man inte har nyckeln till dem. Vad beträffar den person som visade sig i La Salette, är det en annan sak. Hennes identitet, har absolut inte förevisats för oss. Vi konstaterar helt enkelt, att en uppenbarelse kan ha ägt rum, något annat har vi inte befogenhet att bedöma. Var och en kan i detta avseende behålla sin egen övertygelse och Spiritismen skall inte sysselsätta sig därmed. Vi vill bara säga, att de fakta som producerats av Spiritismen, avslöjar nya lagar för oss och ger oss nyckeln till många saker som tycktes övernaturliga. Om en del av dem, som betraktades som under, får en logisk förklaring, så är det en anledning till att inte förneka det man inte förstår.

De spiritistiska fenomenen motarbetas av vissa personer, just därför att de inte tycks stämma med de vanliga naturlagarna och därför att man inte hittar någon förklaringen till dem. Ge dem en förnuftig grundval, så kommer tvivlen att upphöra. Förklaringen är i vårt århundrade, då ingen nöjer sig med ord, ett mäktigt medel till att övertyga. Vi ser också dagligen, människor som inte varit vittne till något faktum, som varken har sett ett bord röra sig eller ett medium skriva, i alla fall, varit lika övertygade som vi, bara därför att de läst och förstått. Om man bara skulle tro på vad man sett med sina egna ögon, skulle våra övertygelser reduceras till väldigt små ting.

Kapitel III

Metod

18. Varje adept har en naturlig och berömvärd önskan att värva anhängare, en önskan som inte kan uppmuntras för mycket. Det är med avsikt att underlätta deras arbete, och bespara dem onödiga ansträngningar vi företar oss att undersöka den enligt vår mening säkraste vägen till att nå detta mål.

Vi har sagt, att Spiritismen är en hel vetenskap, en hel filosofi. Den som verkligen vill lära känna den, bör alltså som första villkor underkasta sig ett grundligt studium och förstå att man inte mer än någon annan vetenskap kan lära sig den under lek. Spiritismen, har vi sagt, vidrör alla frågor som är av intresse för mänskligheten. Dess område är enormt, och man må framför allt beakta den i dess konsekvenser. Tron på Andarna utgör utan tvivel dess bas men denna är inte mer tillräcklig för att göra en upplyst spiritist än tron på Gud räcker för att göra en teolog. Låt oss alltså se, hur man bör gå till väga vid denna undervisning för att säkrast uppnå övertygelse.

Må adepterna inte bli förskräckta av ordet undervisning. Kunskapsförmedling ges inte bara från katedern och talarstolen, men även ett enkelt samtal kan vara

undervisning. Varje person som försöker att övertyga en annan, vare sig genom förklaringar eller genom erfarenheter, utövar undervisning. Det som vi önskar, är att hans möda må bli fruktbärande, och det är därför som vi försöker att ge några råd, som även kan bli till nytta för dem som vill studera på egen hand. Genom att följa dessa råd, så kommer en eller annan att hitta ett sätt att nå målet på, säkert och snabbt.

19. Man tror i allmänhet, att det är nödvändigt att komma med fakta för att övertyga. Detta tycks ju vara den mest logiska vägen, och likväl visar erfarenheten att det inte alltid är den bästa, ty man ser ofta personer som ingalunda övertygas av de mest påtagliga fakta. Vad beror detta på? Det är det som vi ska försöka visa.

I Spiritismen kommer frågan om Andarna i andra hand och är konsekutiv. Det är inte utgångspunkten och just detta är felet som de flesta råkar ut för och som kommer många personer att misslyckas. Då Andarna inte är något annat än människornas själar, är själens existens den verkliga utgångspunkten. Men hur kan materialisten medge att det finns varelser som lever utanför den materiella världen, när han tror, att han själv inte är något annat än materia? Hur kan han tro på Andar utanför honom själv, när han inte tror, att han har en Ande inom sig? Förgäves skulle man samla ihop de mest påtagliga bevis inför hans ögon. Han kommer att bestrida dem alla, eftersom han inte erkänner principen. All metodisk

undervisning bör gå från det kända till det okända. För materialisten är materien det kända. Utgå alltså från materien, och försök framför allt, genom att låta honom observera den, att övertyga honom att det i honom finns något som inte lyder under materiens lagar. Kort sagt: *Försök att göra honom till* SPIRITUALIST, *innan ni gör honom till* SPIRITIST. Men för detta finns det en helt annan serie av fakta, en alldeles speciell undervisning, vid vilken man måste framskrida med andra medel. Att tala med honom om Andar, innan han är övertygad om att han har en själ, det är att börja där man skulle ha slutat, ty han kan inte medge slutsatsen, om han inte medger premisserna. Men innan man företar sig att övertyga en vantrogen, även med fakta, är det lämpligt att försäkra sig om hans åsikt beträffande själen, det vill säga, om han tror att den existerar, att den överlever kroppen, att den bevarar sin individualitet efter döden. Om hans svar är negativt, skulle det inte vara mödan värt att tala med honom om Andarna. Detta är regel. Vi säger inte, att den är utan undantag men i detta fall finns troligen någon annan orsak som gör honom mindre oppositionell.

20. Bland materialisterna måste man skilja på två klasser. Till den första räknar vi dem som är det på grund *av teori*. Hos dem är det inte tvivel, utan fullständig förnekelse från deras synpunkt. I deras ögon är människan bara en maskin som går så länge den är uppdragen, som råkar i olag och av vilken det efter döden

inte blir kvar något mer än ett skelett. Deras antal är lyckligtvis mycket begränsat och de bildar ingenstans någon högt ansedd skola. Vi behöver inte påpeka de beklagliga verkningar som spridningen av en sådan lära skulle ha på samhällsordningen. Vi har utbrett oss tillräckligt över detta ämne i *Andarnas Bok* (nr. 147 och *Slutsats*, paragraf III).

När vi sagt, att tvivlet upphör hos de vantrogna inför en förnuftsenlig förklaring, måste man emellertid från dessa undanta de materialister som förnekar varje makt och varje intelligent princip utanför materien. De flesta av dessa håller sig med stolthet fast vid sin åsikt, och menar att deras egenkärlek påtvingar dem att hålla sig fast vid den. De framhärdar emot alla bevis för motsatsen, eftersom de inte vill komma till korta. Dessa människor kan man inte göra något åt. Man bör inte ens låta sig luras av den falska uppriktigheten hos dem som säger: Låt mig se, så skall jag tro. Det finns de som är mer uppriktiga och säger utan omsvep: Även om jag fick se, så skulle jag inte tro.

21. Den andra klassen av materialister, som är mycket mera talrik, ty den rena materialismen är en onaturlig känsla, omfattar dem som är materialister av likgiltighet, och man kan säga, av *brist på bättre*. De är inte alls materialister av uppsåt och önskar ingenting hellre än att tro, ty ovissheten är en plåga för dem. Det finns hos dem en obestämd strävan mot det kommande livet. Men detta

har blivit presenterat för dem i färger som deras förnuft inte kan acceptera. Av detta kommer tvivlet och som följd av tvivlet, vantron. Hos dem är vantron inte alls en teori. Framställ något förnuftigt för dem och de kommer att acceptera det med iver. Dessa kan alltså förstå oss, ty de är närmare oss än de själva tror. Med den första klassen skall ni inte tala vare sig om uppenbarelse eller om änglarna och paradiset, ty de kommer inte att förstå er. Men ställ er på deras ståndpunkt och visa först för dem, att fysiologins lagar inte kan förklara allt, resten kommer av sig själv. Det är något helt annat, när vantron inte är förutfattad, ty då är tron inte absolut frånvarande. Den är ett dolt frö, förkvävt av ogräs, men som kan väckas till liv av en gnista. Det är den blinde som man ger synen tillbaka och som är glad att återse ljuset. Det är den skeppsbrutne, som man räcker en livboj till.

22. Vid sidan av de egentliga materialisterna, finns det en tredje klass av vantrogna, som trots att de är spiritualister, åtminstone till namnet, men inte mindre genstridiga för det. Det är de *vantrogna på grund av svag vilja*. För dem skulle det vara obekvämt att tro, ty detta skulle störa deras lugn i de materiella njutningarna. De fruktar att i spiritismen finna fördömelsen av sin ärelystnad, sin egoism och sin mänskliga fåfänga, som utgör deras glädje. De sluter ögonen för att inte se och täpper till öronen för att inte höra. Man kan inte annat än beklaga dem.

23. Vi kan inte heller förbigå en fjärde kategori, som vi skulle kalla *vantrogna av personligt intresse* eller *ohederligt vantrogna*. Dessa vet mycket väl, vad de skall tänka om Spiritismen, men de fördömer den demonstrativt av personliga skäl. Om dessa finns det ingenting att säga och det går inte att göra något åt dem. När den rena materialisten tar fel, har han dock en ursäkt i sin goda tro. Man kan föra honom tillbaka genom att bevisa hans villfarelse för honom. Men hos den andra, är det ett beslut, mot vilket alla argument slås sönder. Tiden kommer att öppna deras ögon och visa dem, kanske till olägenhet för dem, var deras sanna intressen var, ty de kan inte förhindra sanningen att utbreda sig och de kommer att föras med av strömmen, och med dem de intressen som de trodde sig bevaka.

24. Vid sidan av dessa olika motsatta kategorier finns det en oändlighet av nyanser, bland vilka man kan räkna de *vantrogna på grund av feghet*: de blir modiga, när de ser att de andra inte tar skada. *De vantrogna på grund av religiösa skrupler*: en upplyst forskning kommer att lära dem att Spiritismen stöder sig på religionens grundvalar och att den respekterar alla trosåskådningar. Att en av dess verkningar är att framkalla religiösa känslor hos dem som inte har några sådan, att stärka dessa hos dem, hos vilka de är vacklande. Sedan kommer de som är vantrogna av högmod, av motsägelselusta, av likgiltighet, av lättsinnighet och så vidare.

25. Vi kan inte utelämna en kategori som vi vill kalla för de *vantrogna på grund av besvikelse*. Den omfattar dem som från en överdriven tillit har gått till vantro, eftersom de har blivit besvikna. De har då blivit förtvivlade och övergivit allt, förkastat allt. De är som den som förnekar varje gott företag, därför att han en gång blivit bedragen. Det är dessutom resultat av ett ofullständigt studium av spiritismen och av brist på erfarenhet. Den som har blivit lurad av Andarna, har i allmänhet blivit det, därför att han har frågat dem om det som de inte bör eller kan säga eller därför att han inte är tillräckligt upplyst om saken för att kunna skilja mellan sanning och bedrägeri. Många ser för övrigt i spiritismen inte något annat än en ny möjlighet för spådomskonsten och tror att Andarna är gjorda för att förutsäga deras öde. Därför passar de lättsinniga och försmädliga Andarna på att roa sig på deras bekostnad: De förutsäger alltså män till de unga flickorna, till de ärelystna hedersbetygelser, arv, dolda skatter och mycket mera; Därigenom uppstår ofta plågsamma besvikelser, men en klok och seriös människa förstår att värja sig mot detta.

26. En mycket talrik klass, kanske den talrikaste av alla, en som vi inte kan placera bland motståndarna, är de *osäkra*. De är i allmänhet *spiritualister* av princip. Hos de flesta finns det en vag intuition av spiritistiska idéer, en strävan efter något som de inte kan definiera. Det enda som fattas är att deras tankar ordnas och formuleras. Spiritismen är för dem en ljusglimt. Den är ljuset som

skingrar dimman. De tar också ivrigt emot den, eftersom den befriar dem från ovisshetens ångest.

27. Om vi nu kastar vår blick på de olika kategorierna av *troende*, finner vi först *de omedvetna spiritisterna*. Det är en variation av den föregående klassen. Utan att någonsin ha hört talas om den spiritistiska läran, har de den medfödda känslan av de höga principer som härrör från denna och denna känsla reflekteras i vissa av deras skrifter och tal, i så hög grad att man, när man lyssnar på dem, tror att de är helt och hållet initierade. Man finner talrika exempel därpå hos heliga och profana författare, hos diktare och talare, hos moralister, antika och moderna filosofer.

28. Bland dem som blivit övertygade genom direkt forskning, kan man skilja mellan följande:

1◦ - De som tror på manifestationerna utan förbehåll. Spiritismen är för dem en enkel observationsvetenskap, en rad mer eller mindre egendomliga fakta. Vi kallar dem *experimenterande spiritister*.

2◦ - De som i Spiritismen ser något annat än fakta. De förstår dess filosofiska del. De beundrar dess moral som är en följd av den, men de utövar den inte. Dess inflytande på deras karaktär är obetydlig eller ingen alls. De förändrar ingenting i sina vanor och vill inte beröva sig en enda njutning. Den girige fortsätter att vara snål,

den högmodige att vara självupptagen, den missunnsamme och den snikne att vara fientliga mot andra. För dem är den kristna barmhärtighetsläran bara en vacker princip. Det är de *ofullkomliga spiritisterna*.

3◦ - De som inte nöjer sig med att beundra den spiritistiska moralen men som utövar den och accepterar den i alla dess konsekvenser. Eftersom de är övertygade om att den jordiska tillvaron bara är en övergående prövning, försöker de att använda dessa korta ögonblick till sin utveckling, vilket är det enda som kan ge dem en god plats i andevärldens rangordning. De anstränger sig för att göra det goda och att behärska sina dåliga tendenser. De är alltid pålitliga i sina relationer, ty deras övertygelse fjärmar dem från varje ond tanke. Barmhärtigheten är i alla avseenden deras rättesnöre. De är *de sanna spiritisterna* eller bättre *de kristna spiritisterna*.

4◦ - Till slut kommer de *överspända spiritisterna*. Människosläktet skulle vara perfekt, om det alltid höll sig till den goda sidan av tingen. Överdrift är alltid skadlig. I Spiritismen ger den en alltför blind och ofta barnslig tilltro till tingen i den andliga världen och gör att man alltför lätt och utan kontroll accepterar det som eftertanke och undersökning skulle visa vara orimligt eller omöjligt. Men entusiasmen överväger inte, den förblindar. Detta slags anhängare är mera skadliga än nyttiga för Spiritismens sak. De är de minst ägnade att övertyga

andra, eftersom man med rätta tvivlar på deras omdömesförmåga. De blir i god tro lurade, antingen av bluffande Andar eller av människor som försöker utnyttja deras lättrohet. Om de ensamma skulle lida av följderna, skulle det bara vara ett halvt ont. Det värsta är att de, utan att vilja det, ger vapen i händerna åt de som inte tror, vilka snarare söker tillfälle att gyckla än att låta sig övertygas och inte underlåter att tillskriva alla de löjligheter som utmärker några få. Detta är naturligtvis varken rättfärdigt eller logiskt. Men vi vet ju, att Spiritismens motståndare anser att bara deras eget förnuft har något värde och det minsta de bekymrar sig om är att grundligt känna det som de talar om.

29. Övertygelsemetoderna varierar mycket allt efter individerna. Det som övertygar en del, har ingen effekt på andra. Den ene blir övertygad genom vissa materiella manifestationer, den andre genom intelligenta meddelanden, de flesta genom slutledning. Vi kan till och med säga, att för de flesta som inte är redo att resonera, har de materiella fenomenen föga betydelse. Ju märkligare dessa fenomen är, och ju mer de skiljer sig från kända lagar, desto större motstånd möter de, och detta av ett mycket enkelt skäl, nämligen att man av naturen är benägen att tvivla på det som inte kan bekräftas av förnuftet. Var och en betraktar det från sin synpunkt och förklarar det på sitt sätt. Materialisten ser däri en rent fysisk orsak eller en vidskepelse. Den okunnige och den vidskeplige, en djävulsk eller

övernaturlig orsak. Medan en förklaring innan har den effekten att den avväpnar fördomarna och visar om icke sakens verklighet, så åtminstone dess möjlighet. Man förstår den, innan man har sett den. Så snart man erkänt möjligheten, fattas det inte mycket för att man skall blir övertygad.

30. Finns det någon nytta med att försöka övertyga en obstinat skeptiker? Vi har sagt, att det beror på orsakerna till hans vantro och på dess natur. Ofta åstadkommer den iver, med vilken man försöker övertyga honom, att han tror att han är en mycket viktig person och detta är ett skäl för honom att göra ännu hårdare motstånd. Den som varken blir övertygad av förnuftet eller av fakta, måste fortsätta att uthärda den prövning som vantron innebär. Man bör överlåta Guds omsorg att skapa gynnsammare omständigheter för honom. Det finns tillräckligt med folk som inte önskar något högre än att få upplysning, så man behöver inte spilla sin tid på dem som avvisar den. Vänd er alltså till människor med god vilja då deras antal är större än man tror och deras exempel kommer att besegra motståndet bättre än med ord. Den sanne spiritisten underlåter aldrig att göra gott. Att trösta bedrövade hjärtan, att ge lindring, att stilla förtvivlan, att utföra moraliska förvandlingar, ty detta är hans mission. Där finner han också sin verkliga tillfredsställelse. Spiritismen ligger i luften. Den sprider sig genom sin inneboende kraft och därför att den gör dem lyckliga som bekänner sig till den. När dess systematiska motståndare

hör den genljuda runtomkring sig, kommer de att förstå sin isolering och blir tvungna att antingen tiga eller ge sig.

31. För att i undervisningen av Spiritismen gå till väga som man skulle göra i andra vetenskaper, skulle det vara nödvändigt att låta passera i revy hela serien av fenomen som kan äga rum, startande med de allra enklaste för att så småningom komma till de mer komplicerade. Men detta låter sig inte göras, ty det skulle vara omöjligt att göra en kurs i experimentell spiritism såsom man gör en kurs i fysik och kemi. I naturvetenskaperna arbetar man med den råa materien, som man formar efter sin vilja, och man är fast övertygad att kunna påverka dess resultat. I Spiritismen måste man handla med intelligenser som besitter en självständighet och som varje gång visar att de inte är underordnade våra nycker. Man måste alltså observera, invänta resultaten, och gripa dem, när de kommer. Vi säger därför högt att *vem som än skryter med att ha uppnått resultat efter sin vilja, är antingen en okunnig eller en bedragare*. Det är därför som den ÄKTA Spiritismen aldrig ger föreställningar eller spelar teater. Det ligger också något ologiskt i att tänka, att Andarna kommer för att göra konster eller underkasta sig undersökning som föremål för nyfikenheten. Fenomenen kan alltså helt utebli, när man behöver dem eller presentera sig i en helt annan ordning än den man önskade. Låt oss ytterligare tillägga, att det, för att åstadkomma dem fordras personer med speciella

förmågor och att dessa förmågor varierar i det oändliga, alltefter individernas anlag. För närvarande är det ytterst sällsynt, att en och samma person har alla begåvningar. Detta är ytterligare en svårighet, ty då skulle det vara nödvändigt att alltid ha till hands en verklig uppsättning av medier, vilket knappast är möjligt.

Medlet till att förebygga detta problem är mycket enkelt. Man måste börja med teorin. Där måste alla fenomen passera i revy, de förklaras, man kan redogöra för dem, man kan förstå att de är möjliga och lära känna de villkor, under vilka de kan frambringas och de hinder som man kan möta. Även om de senare av omständigheterna frambringas i en annan ordning kan de inte bli alltför överraskande. Detta tillvägagångssätt erbjuder ännu en fördel. Den besparar en mängd missräkningar till den som vill handla själv. Man är beskyddad mot svårigheterna och kan vara på vakt och undvika dåliga erfarenheter som man bekostar själv.

Det skulle vara svårt att säga, hur många människor som slutit sig till oss, sedan vi började sysselsätta oss med Spiritismen. Svårt också att säga hur många av dem som förblivit likgiltiga och vantrogna inför de mest tydliga fakta och vilka endast senare blivit övertygade genom en förnuftsmässig förklaring. Hur många andra åter som har varit mottagliga för överbevisning genom sin omdömesförmåga, och slutligen hur många som låtit sig övertygas utan att ha sett något, men bara för att de har

förstått. Vi talar alltså av erfarenhet och därför säger vi också, att den bästa metoden för spiritistisk undervisning är att vända sig till förnuftet, innan man vänder sig till ögonen. Den har vi följt i vår undervisning och vi har bara haft glädje av den.[1]

32. Metoden att först studera teorin har ännu en fördel. Att omedelbart visa målets storhet och denna vetenskaps betydelse. Den som börjar med att se ett bord röra sig eller hör det knacka, blir benägen att gyckla däröver, ty han har svårt att tänka sig att en lära som förnyar mänskligheten kan komma från ett bord. Vi har alltid märkt, att de som tror, innan de har sett, bara för att de har läst och förstått inte alls förblir ytliga, utan tvärtom är det de som reflekterar mest. I det att de fäster sig mera vid grunden än vid formen är den filosofiska delen det viktigaste för dem. De egentliga fenomenen är bisaker, och de säger sig, att även om dessa fenomen inte existerade, skulle det ändå finnas en filosofi som ensam löser problem som hittills är olösta, som ensam ger den mest förnuftsenliga teorin om människans förflutna och framtid. De föredrar en lära som förklarar, framför en lära som inte förklarar eller som förklarar dåligt. Den som tänker efter, kommer att förstå, att läran skulle bestå, även om man tog bort uppenbarelserna. Dessa stärker och bekräftar den, men de är inte huvudsaken. Den seriöse iakttagaren avvisar dem inte, tvärtom, men han

[1] Vår teoretiska och praktiska undervisning är alltid gratis.

inväntar de gynnsamma omständigheterna som tillåter honom att vara vittne till dem. Bevis på det vi framför, är att många människor, innan de har hört talas om manifestationer, haft en intuition av denna lära som endast har gett form och uttryck åt deras idéer.

33. För övrigt skulle det inte vara riktigt att säga, att de som börjar med teorin, saknar föremål för praktisk observation. Tvärtom har de ingen brist på fenomen utan de som de upplever har i deras ögon en större betydelse än dem som man kan uppställa för dem. Det är de *spontana manifestationerna*, om vilka vi skall tala i de följande kapitlen. Det finns mycket få människor, som inte känner till dessa, eller som åtminstone hört talas om dem. Andra har själva upplevt dem, fastän de inte visat dem mycket uppmärksamhet. Teorin kan ge dem förklaring därpå, och vi vill säga, att dessa fakta har stor betydelse, då de stöder sig på ovederläggliga vittnesbörd och eftersom det inte kan bli tal om förberedelser eller överenskommelser. Om inte de framkallade fenomenen existerade, skulle likväl de spontana fenomenen ersätta dem och om Spiritismen bara skulle ge en rationell förklaring till dessa, skulle redan detta vara mycket vunnet. De flesta av dem som på förhand läser om saken hänför sina minnen till dessa fakta, som för dem är bekräftelse av teorin.

34. Man skulle ta mycket fel beträffande vårt sätt att betrakta saken, om man trodde att vi rådde till att

ignorera fakta. Det är genom fakta som vi har kommit fram till teorin. Det är sant att vi för att uppnå detta var nödvändigt att arbeta flitigt i många år och göra tusentals iakttagelser. Men, då fakta har tjänat oss och fortfarande tjänar oss varje dag, skulle det vara inkonsekvent mot oss själva att förneka deras betydelse, särskilt då vi skriver en bok som skall meddela kunskap om dem. Vi vill bara säga, att om man inte har omdömesförmåga, är dessa inte tillräckliga för att övertyga folk. Att en förebyggande förklaring, som tillintetgör fördomarna och visar att det inte finns något hos dem som strider mot förnuftet, *skapar benägenhet* att acceptera dem. Så sant är detta att, av tio fullständigt okunniga personer som deltar i en experimentell seans, även om den är högst tillfredsställande från anhängarnas synpunkt, så skulle nio av dem gå därifrån utan att vara övertygade och några ännu mera skeptiska än förut, eftersom experimenten inte hade motsvarat deras förväntan. Det skulle vara helt annorlunda med dem som kunde tillräkna sig en teoretisk kunskap i förväg. För dem är kunskaperna ett medel till kontroll. Ingenting kan överraska dem, inte ens ett misslyckande, eftersom de vet villkoren för att fakta skall kunna frambringas och att man inte bör begära mer av dessa än de förmår. De som inhämtar kunskap i förväg, blir i stånd att upptäcka avvikelserna och kan också fånga en mängd detaljer i ofta mycket delikata nyanser som för dem kan verka övertygande och som undgår den okunnige iakttagaren. Dessa är de motiv som leder oss att endast öppna våra

experimentella seanser för personer som har tillräckliga förkunskaper för att förstå vad man gör, övertygade om att de andra skulle förlora sin tid där, liksom vi skulle förlora vår.

35. Till dem som vill skaffa sig dessa förkunskaper genom att läsa våra arbeten, vill jag ge rådet att läsa dem i följande ordning:

1◦ - *Vad är Spiritismen?* Detta häfte på bara ett hundratal sidor är en summarisk framställning av den spiritistiska lärans principer, en allmän överblick, som tillåter oss att omfatta det hela i ett begränsat utrymme. Med få ord framställs målet och man kan bedöma dess räckvidd. Där finner man dessutom svar på de väsentligaste frågorna eller invändningarna som oerfarna människor naturligt nog är benägna att framkomma med. Denna första läsning som fordrar mycket liten tid, är en inledning som underlättar en djupare forskning.

2◦ - *Andarnas Bok:* Den innehåller den fullständiga läran, meddelad av Andarna själva, med hela dess filosofi och alla dess moraliska konsekvenser. Där är människans bestämmelse uppenbarad, invigningen i Andarnas natur och i mysterierna på andra sidan graven. När man läser den, förstår man att Spiritismen har ett allvarligt syfte och inte är ett ytligt tidsfördriv.

3◦ - *Mediernas Bok:* Den är avsedd till att vägleda under praktiserandet av manifestationerna, genom att ge kunskap om de metoder som är mest lämpliga för att träda i kontakt med Andarna. Det är en vägledning såväl för medierna som för dem som söker kontakt. Den är ett komplement till *Andarnas Bok*.[2]

4◦ - *Spiritistisk Tidskrift:* det är en samling av olika fakta, av teoretiska förklaringar och av lösa småstycken som kompletterar vad som är sagt i de två förutnämnda verken och som kan sägas vara en tillämpning av detta. Den kan läsas samtidigt med de andra, men det blir till större nytta och framförallt lättare att förstå om man förut läst *Andarnas Bok*. [3]

Så långt beträffande oss. De som vill känna en vetenskap helt och hållet, bör läsa allt som är skrivet i ämnet eller åtminstone det mest väsentliga och inte inskränka sig till en enda författare: de bör läsa det som är skrivet för och emot, apologi och kritik och sätta sig in i de olika teorierna för att kunna jämföra och döma. Därför vill vi

---

[2] Notering av översättaren: efter Mediernas Bok har Allan Kardec publicerat: Evangelium enligt Spiritismen. – Himmel och Helvete eller Den Gudomliga Rättvisa enligt Spiritismen – Genesis, Miraklen och Förutsägelserna enligt Spiritismen – Spiritismen uttryckt i enkla ordalag (litet informativt häfte).

[3] Notering av översättaren: Allan Kardec´s Revue Spirit (Spiritistisk Tidskrift) är en mycket sällsynt; man kan dock ännu få tag på den hos vissa spiritistiska föreningar. Några extra verk blev utgivna: Besattheten – Spiritismen, Organisation och Orientering- Spiritistisk Resa 1862.

varken berömma eller kritisera något arbete, för att inte utöva inflytande på någons åsikt. Genom att bära vår sten till byggnaden, placerar vi oss i leden. Det tillkommer oss inte att vara domare och part i saken och vi har inte den löjliga ärelystnaden att vara den ende ljusspridaren. Det är läsarens sak att bedöma vad som är gott och ont, sant och falskt.

Kapitel IV

Tankeskolor

36. Då Spiritismens märkliga fenomen börjar frambringas eller snarare har förnyats för en kort tid sedan, har den första känslan de väckt varit tvivel på deras verklighet och ännu mer på deras orsak. När de har blivit bekräftade genom obestridlig vittnesbörd och vid försök som var och en har kunnat göra, har det hänt, att var och en har tolkat dem på sitt sätt efter sin personliga åskådning, sin tro eller sina fördomar. Därför har det uppstått flera tankeskolor, vars rätta värde en uppmärksam granskning bör visa.

Spiritismens motståndare har trott sig finna ett argument i denna skillnad i åsikter och säger att spiritisterna själva inte är överens sinsemellan. Det är ett mycket svagt skäl, om man betänker att de första stegen i varje ny vetenskap nödvändigtvis är osäkra, tills tiden har tillåtit att samla ihop och ordna de fakta som kan bilda grunden för en åsikt. Allteftersom fakta kompletteras och observeras bättre, suddas de omogna idéerna ut och enighet uppnås, åtminstone om de grundläggande punkterna, även om detta inte sker med alla dess detaljer. Det är vad som hänt med Spiritismen. Den kunde inte undgå den allmänna regeln och borde just på grund av sin natur mer än något

annat finna sig i tolkningsskiljaktigheter. Man kan till och med säga, att den i detta avseende har gått snabbare fram än andra äldre vetenskaper. Inom läkarvetenskapen till exempel härskar ännu olika meningar bland de lärda.
37. För att följa idéernas framåtskridande i en metodisk ordning, är det lämpligt att börja med dem som man kan kallar *förnekande tankeskolor*, det vill säga Spiritismens motståndares skolor. Vi har vederlagt deras invändningar i inledningen och avslutningen av *Andarnas Bok*, liksom i det lilla häftet: *Vad är Spiritismen?* Det skulle vara överflödigt att återupprepa oss här så vi inskränker oss till att med få ord sammanfatta de grunder som de stöder sig på.

De spiritistiska fenomenen är av två slag: fysiska och intelligenta. Det är lätt att förstå att de, som inte erkänner Andarnas existens av den orsaken att de inte erkänner något utanför materien, också förnekar tillvaron av de intelligenta effekterna. Vad beträffar de fysiska effekterna förklarar de dessa enligt sin synpunkt och deras argument kan sammanfattas i följande fyra teorier.

38. *Charlatanismsteorin.* – Bland motståndarna är det många som menar att dessa effekter beror på bedrägeri, av den orsaken att några av dem kan efterliknas. Detta antagande skulle förvandla alla spiritister till fuskare och alla medier till bedragare, utan något avseende på personernas ställning, karaktär, kunskaper och hederlighet. Om denna åsikt förtjänade ett svar, skulle vi

säga, att vissa fenomen i fysiken också har imiterats av gycklare, men detta bevisar inte att det inte är en verklig vetenskap. Dessutom finns det personer vilkas karaktär avvisar varje misstanke om bedrägeri och man måste sakna allt vett och bildning för att kunna säga att dessa gör sig skyldiga till bedrägeri. I en mycket aktningsvärd salong hade en så kallad bildad herre tillåtit sig ett yttrande av detta slag varpå värdinnan gav följande svar: ”Min herre, eftersom ni inte är nöjd, får ni era pengar tillbaka vid porten”, och med en gest lät honom förstå, vad han borde göra. Betyder detta, att det aldrig utövas missbruk? För att påstå det så måste man tro att människorna är perfekta. Allt missbrukas, även de mest heliga ting. Varför skulle man då inte missbruka Spiritismen? Men det missbruk som någon gör av en sak bör inte ge anledning till att döma själva saken i sig. Den kontroll man kan ha, när man stöder sig på folks välmening är att söka i de motiv som driver dem till att handla. Där det inte finns vinstintresse, har charlatanismen ingenting att göra.

39. *Galenskapsteorin.* – Några går med på att lägga misstanken om bedrägeri åt sidan och hävdar att de som inte lurar andra, själva är lurade. Vilket är detsamma som att säga att man är en idiot. När skeptikerna lägger mindre vikt vid formen, säger de helt enkelt, att någon är galen, i det så tillskriver de således, utan vidare, sig själva privilegiet att äga sunt förnuft. Det är huvudargumentet för de som egentligen inte har någon

bra orsak till att opponera sig. För övrigt så har detta sätt att angripa på blivit löjligt, därför att det är utslitet och förtjänar inte att man förlorar tid på att bestrida det. Spiritisterna bryr sig för övrigt knappast om det. De tar modigt sitt parti och tröstar sig med att de som sällskap i motgångarna har tillräckligt med folk, vars meriter är obestridliga. Man måste verkligen medge att denna galenskap, om det nu är galenskap, är av ett mycket besynnerligt slag, då den särskilt drabbar den upplysta samhällsklassen, bland vilken Spiritismen för närvarande har en enorm majoritet av sina adepter. Även om man bland dessa träffar på några excentriska personer så är det inte något bevis mot Läran i sig, lika litet som de religiösa hysterikerna inte medför något bevis mot själva religionen, musikvurmarna mot musiken eller de matematiska dårarna mot matematik. Alla åskådningar har sina extrema, fanatiska anhängare och man skulle bevisligen ha en mycket dålig omdömesförmåga ifall man förväxlar överdriften med själva saken. För vidare förklaringar i ämnet hänvisar vi till vår broschyr: *Vad är Spiritismen?* Också till *Andarnas Bok* (*Inledning*, § 15).

40. *Hallucinationsteorin*. – En annan, mindre kränkande åsikt då den har en liten smula vetenskaplig färg, är att skylla fenomenen på sinnesförvillelse. Enligt denna åskådning är iakttagaren i god tro. Det är bara det att han tror att han ser vad han inte ser. När han ser ett bord lyfta sig och stanna i luften utan stöd, har bordet inte rört sig från sin plats. Han har sett det i luften genom en slags

luftspegling eller en refraktion liknande den som gör att man ser en stjärna eller annat föremål i vattnet, utanför dess verkliga läge. Detta skulle strängt taget vara möjligt. Men de som varit vittne till detta fenomen, har kunnat konstatera, att bordet verkligen har lyft sig, ty de har kunnat gå under det svävande bordet, vilket skulle ha varit svårt, om det inte lämnat golvet. Vidare har det ofta hänt, att bordet har gått sönder i fallet. Vill man då säga att detta också bara är en synvilla?

En välkänd fysiologisk orsak kan utan tvivel göra att man ser en sak snurra, fastän den inte rör sig. Eller att man tror, att man själv snurrar, fastän man är orörlig. Men när flera personer omkring ett bord ser det släpas med av en så häftig rörelse att de knappt kan följa med och att några till och med kastas på golvet, kan man då säga, att alla har gripits av yrsel som fyllbulten som tror sig se sitt hus gå framför sig.

41. *Teorin om muskelknackningar*. – Om det är så beträffande synen, så förhåller det sig likadant med ljudet. När slagen uppfattas av många människor, kan man logiskt nog inte skylla dem på en illusion. Vi bortser naturligtvis från vilken som helst tanke på bedrägeri och förmodar att en uppmärksam observation har bekräftat, att slagen inte härrör från någon tillfällig eller materiell orsak.

Det är visserligen sant att en lärd läkare har gett oss en avgörande förklaring, enligt honom själv[4]: ”Orsaken därtill”, säger han, ”är de frivilliga eller ofrivilliga sammandragningarna av den korta vadbensmuskelns sena.” Han går in på de fullständiga anatomiska detaljerna för att visa, genom vilken mekanism denna sena kan åstadkomma dessa ljud, härma trumslag och utföra rytmiska melodier. Därav drar han slutsatsen, att den som tror sig höra slag i ett bord låter sig luras antingen av någon som vill lura honom eller av sin egen inbillning. Detta faktum är inte i sig själv nytt, men olyckligtvis för upphovsmannen till denna påstådda upptäckt, kan hans teori inte förklara alla fall. Låt oss först säga, att de som verkligen äger den märkliga förmågan att kunna låta sin korta vadmuskel eller någon annan muskel knarra när de så vill och kan spela melodier på detta sätt, är personer med en exceptionellt ovanlig förmåga. Medan förmågan att få borden att knarra, är mycket vanlig, och att långtifrån alla de som äger denna förmåga, besitter den första. För det andra har den lärde doktorn glömt att förklara hur dessa muskelknackningar hos en person som står orörlig på avstånd från bordet kan förorsaka skakningar i själva bordet, märkbara för andra personer. Hur detta ljud, genom de närvarandes vilja, kan uppstå i olika delar av

[4] Det var Herr Jobert (de Lamballe), men för rättvisans skull så måste man säga att denna upptäckt tillkommer Herr Schiff. Herr Jobert utvecklade dess konsekvenser inför Läkarakademin för att ge dödsstöten åt de knackande Andarna. Man finner alla Herr Joberts förklaringar och detaljer därom i La Revue Spirite, juni 1859.

bordet, i andra möbler, i murarna, i taket och mycket mera. Slutligen hur denna muskelkraft kan fortplanta sig till ett bord, som man utan att beröra, får det att röra sig. För övrigt så skulle denna förklaring, om den nu kan kallas så, endast kunna underminera effekten av det fenomen som uppstår ur knackningar. Men den kan inte omfatta de andra möjligheterna till kommunikation. Vi drar därför slutsatsen att han har dömt utan att ha sett eller utan att ha sett allt och sett väl. Det är alltid beklagligt, att vissa vetenskapsmän har så bråttom att ge förklaringar på det de inte känner till, förklaringar som fakta kan motväga. Just deras kunskaper borde göra dem mycket mer försiktiga i sina omdömen, eftersom det vidgar deras gränser för vad som är okänt.

42. *Teorin om fysiska orsaker*. – Vi lämnar här teorierna som baserar sig på total förnekelse. Då fenomenens verklighet bekräftades, så var den första tanken som naturligtvis uppstod hos dem som undersökte dem, att tillskriva magnetism, elektricitet eller någon slags fluid, kort sagt, en helt fysisk och materiell orsak, som anledning till dessa rörelser. I denna åsikt fanns ingenting som stred mot förnuftet och den hade även blivit gällande, ifall fenomenet hade inskränkt sig till rent mekaniska verkningar. En omständighet syntes till och med bekräfta den. Man märkte nämligen i vissa fall att kraften ökade i förhållande till mängden personer. Var och en av dem kunde alltså betraktas som ett av elementen i ett mänskligt elektriskt batteri. Vi har sagt,

att det som utmärker en sann teori, det är att den kan ge en fullständig förklaring. Men om ett enda faktum kan motsäga den, så är den falsk, ofullständig eller alltför ovillkorlig. Alltså dröjde det inte länge innan just detta hände. Dessa rörelser och dessa knackningar har visat sig ge tecken på intelligens genom att lyda viljan och svara på tankar. De bör alltså ha en intelligent orsak. Så snart som effekten upphörde att vara rent fysisk, så måste orsaken naturligtvis ligga någon annanstans. Man övergav alltså teorin om att det *endast* var en effekt av en rent fysisk kraft, en teori som bara accepterades av dem som dömer *i förväg* och utan att ha sett. Det viktiga är alltså att undersöka ifall effekten är intelligent, och om detta kan var och en övertyga sig som vill göra sig besväret att observera.

43. *Reflektionsteorin*. – Då den intelligenta effekten en gång blivit erkänd, återstod att veta, vad som var källan till denna intelligens. Vi trodde att det kunde vara mediets eller de närvarandes intelligens, som reflekterades som ljuset eller ljudvågorna gör. Detta kunde vara möjligt: endast erfarenheten kunde få sista ordet om det. Men låt oss först påpeka att denna teori skiljer sig fullständigt från den rent materialistiska idén, för att de närvarandes intelligens skulle kunna reproduceras på indirekt väg måste man hos människan anta en princip utanför kroppen.

Om den uttryckta tanken alltid hade varit de närvarandes, skulle reflektionsteorin ha varit bekräftad. Är inte fenomenet, även om man reducerar det till denna proportion, oerhört intressant? Är inte tanken som reflekteras i ett själlöst föremål och som överförs genom buller och rörelse, ett märkvärdigt ting? Vore det inte något som kunde väcka de lärdas nyfikenhet? Varför har de då inte brytt sig om det, de som tröttar ut sig med att söka efter en enstaka nervtråd?

Endast erfarenhet, påstår vi, kan ge denna teori rätt eller fel, och den har gett den fel, ty den bevisar vid varje ögonblick och genom de säkraste fakta, att den uttryckta tanken inte bara kan vara främmande för de närvarande, men även och ofta motsatt deras tankegång, att den motsäger alla förutfattade begrepp, omintetgör alla gissningar. Kort sagt, när jag tänker vitt och svaret blir svart, är det svårt för mig att tro, att svaret kommer från mig. Man stöder sig på några fall av överensstämmelse mellan den uttryckta tanken och de närvarandes. Men vad bevisar detta, annat än att de närvarande kan tänka detsamma som den intelligens som meddelar sig? Ingen har sagt, att de alltid är av motsatt mening. När deltagaren i ett samtal uttalar en tanke som stämmer överens med er egen, säger ni då, att den kommer från er? Det räcker med några exempel på motsatsen, vars riktighet är konstaterad, för att visa, att denna teori inte kan vara obetingat gällande. Vidare, hur kan man genom tankens reflex kunna förklara den skrift som frambringas

av personer som inte kan skriva? De svar av det högsta filosofiska värde som erhållits av okunniga personer? De svar som getts på andliga frågor i ett för mediet okänt språk och tusentals andra fakta som inte kan lämna tvivel om självständigheten hos den intelligens som uppenbarar sig? Den motsatta åsikten kan bara vara resultat av bristande iakttagelse.

Om närvaron av en främmande intelligens i moraliskt avseende bevisas av svarens natur, kan den materiellt bevisas genom den direkta skriften, det vill säga den skrift som man får spontant, utan penna eller blyerts och under alla försiktighetsåtgärder som gjorts för att försäkra sig mot bedrägeri. Fenomenets intelligenta karaktär kan inte betvivlas. Alltså måste det vara något annat än en fluids effekt. Vidare, spontaniteten i den tanke som uttrycks är oberoende av vår förväntan och av frågan som blivit framställd. Den tillåts alltså inte vara en reflex av de närvarandes tankar.

Reflektionsteorin är i vissa fall väldigt obehaglig. När det i en församling av hederliga personer oväntat kommer ett meddelande som är upprörande genom sin grovhet, skulle det vara en mycket obetänksamt mot de assisterande att påstå att de kommer från någon av dem och det är troligt att alla skulle skynda sig att förneka det. (Se *Andarnas Bok*, *Inledning*, paragraf 16).

44. *Teorin om den kollektiva själen*. – Det är en variant av den föregående. Enligt denna, uppenbarar sig mediets själ ensam, men den identifierar sig med flera andra levande, närvarande eller frånvarande personers själ och bildar *ett kollektiv*, som i sig förenar allas förmågor, intelligens och kunskap. Fastän den lilla skrift, där denna teori är framställd heter ”*Ljuset*”[5], förefaller den oss att vara skriven i en mycket dunkel stil. Vi erkänner, att vi inte har förstått mycket av den och vi nämner den bara från minnet. Den är dessutom, liksom mycket annat, en enskild persons åsikt, och har mycket få anhängare. Författaren tar namnet *Emah Tirpsé* för att beteckna den kollektiva varelse som han representerar. Hans motto är: ”*Det finns ingenting dolt, som inte kan bli uppenbart*.” Detta påstående är överdrivet, ty det finns en mängd saker som människan inte kan och inte bör veta. Den skulle vara ganska självbelåten, som försökte genomtränga alla Guds hemligheter.

45. *Somnambulismteorin*. – Denna har haft flera anhängare och räknar fortfarande med några stycken. Liksom den föregående påstår den, att alla intelligenta meddelanden har sin källa i mediets själ eller Ande. Men för att förklara dess förmåga att behandla ämnen utanför dess kunskapsområde, istället för att anta något själsligt

[5] Trosgemenskap. Ljus över de andliga fenomenen. Talande bord. Somnambuler. Medier. Mirakler. Andlig magnetism. Trons makt. Av Emah Tirpsé, en kollektiv själ som skriver med hjälp av en skrivbräda. Förlag Devroye, Bryssel 1858.

kollektiv, så hänför de denna förmåga till en plötslig överanspänning av ens mentala förmåga till ett somnambuliskt eller extatiskt tillstånd, som upphöjer sig och utvecklar dess intelligens. Man kan inte neka till att en sådan orsak i vissa fall kan utöva ett inflytande. Men det räcker att ha sett ett flertal medier i verksamhet, för att bli övertygad om, att den inte kan förklara alla fakta och att denna utgör ett undantag, inte en regel. Man skulle kunna tro att det förhöll sig så, om mediet alltid såg ut att befinna sig under inspiration och extas, vilket det lätt skulle kunna simulera, om det velat spela teater. Men hur kan man tro på inspiration, när mediet skriver som en maskin, utan att ha det minsta medvetande om vad det tar emot, utan minsta känsla, utan att tänka på vad det gör och ser sig omkring och pratar om andra saker? Man kan nog förstå stimulansen av idéerna, men man kan inte förstå, hur denna kan få någon att skriva som inte kan skriva och ännu mindre, när meddelandena sker genom knackningar eller med hjälp av en planschett eller en liten korg. Längre fram i detta arbete skall vi tala om, den del som påverkas av mediets idéer. Men de fakta där den främmande intelligensen uppenbarar sig genom obestridliga tecken, är så många och så tydliga, att det inte kan finnas tvivel i detta avseende. Det fel som begåtts av de flesta teorier under Spiritismens begynnelse är att de dragit generella slutsatser ur några isolerade fakta.

46. *Den pessimistiska, djävulska eller demoniska teorin*. – Här kommer vi till en annan sorts idéföreställningar. Då en inblandning av en främmande intelligens konstaterats, gällde det att få veta denna intelligens natur. Det enklaste sättet var naturligtvis att fråga den. Men vissa personer har inte funnit denna metod tillförlitlig och har i alla uppenbarelser inte velat se något annat än ett verk av djävulen. Enligt dessa, är det bara djävulen och demonerna som kan kommunicera. Fastän denna teori i våra dagar har få anhängare, har den icke desto mindre haft ett visst inflytande på grund av karaktären hos de människor som försökt att sprida den. Vi vill dock påpeka, att anhängarna av demonteorin inte bör placeras bland Spiritismens motståndare, snarare tvärtom. Vare sig de väsen som meddelar sig, är djävlar eller änglar, så är de dock okroppsliga varelser. Men genom att medge uppenbarelsen av demoner, erkänner man möjligheten att stå i förbindelse med den osynliga världen eller åtminstone med en del av denna.

Hur oförnuftigt det än kunde förefalla att tro att endast demonerna kunde stå i förbindelse med oss, var det inte omöjligt så länge som man betraktade Andarna som speciella väsen skapade utanför mänskligheten. Men sedan man vet, att Andarna inte är något annat än själarna av dem som har levt, har denna åskådning förlorat hela sitt anseende. Av det skulle följa, att alla dessa själar vore demoner, vare sig det vore själen av en far, en son eller en vän, och att vi själva blir demoner när

vi dör. En lära som för de flesta människor är mycket litet tröstande och smickrande. Det skulle vara ganska svårt att övertyga en mor, att hennes älskade barn, som hon förlorat och som efter sin död kommer och ger henne prov på sin kärlek och sin identitet, är ett verktyg i satans händer. Det är sant, att det bland Andarna finns sådana som är mycket illasinnade och som inte är mera värda än dem man kallar *demoner*, av den enkla orsaken att det finns mycket ondskefulla människor och att döden inte omedelbart gör dem bättre. Frågan är om dessa är de enda som kan meddela sig. Till dem som tänker så, vill vi rikta följande frågor:

1◦ - Finns det goda och onda Andar?

2◦ - Är Gud mäktigare än de onda Andarna eller demonerna, om ni vill kalla dem så?

3◦ - Att påstå att endast de onda Andarna meddelar sig är detsamma som att säga att de goda inte gör det. Om det förhåller sig så, sker det antingen med eller mot Guds vilja. Om det är mot Hans vilja, så måste de onda Andarna vara starkare än Han. Om det är med Hans vilja, varför vill Han då inte i sin godhet tillåta de goda att göra det, så att de kan uppväga de andras inflytande?

4◦ - Vilket bevis kan ni ge för att de goda Andarna inte kan meddela sig?

5◦ - När man påpekar den visdom som finns i många meddelanden, svarar ni, att djävulen tar på sig vilken som helst mask för att lättare förleda er. Vi vet verkligen, att det finns hycklande Andar som ger sitt språk ett falskt sken av visdom. Men tror ni, att en ovetande kan förfalska verklig kunskap och att en av ond natur kan imitera en sann dygd utan att låta någonting av honom komma fram som kan avslöja bedrägeriet?

6◦ - Om det är bara djävulen som kommunicerar, han som är fiende till Gud och människor, varför förespråkar han er då att be till Gud, att ni skall underkasta er Guds vilja, att stå ut med livets prövningar utan klagomål, att inte eftersträva ära och rikedom, utan att utöva barmhärtighet och lyda alla Kristi bud, kort sagt: göra allt som är nödvändigt för att förstöra hans välde? Om det är djävulen som ger sådana råd, så måste man hålla med om, att han trots all sin list, dock är mycket korkad, då han ger vapen i händerna mot sig själv.[6]

7◦ - Eftersom Andarna meddelar sig, så måste Gud tillåta det. När man betraktar de goda och de dåliga meddelandena, är det då inte mer logiskt att tänka sig att

[6] Den här frågan togs upp i Andarnas Bok (nr. 128 och följande). Men angående detta ämne liksom allt som rör den religiösa aspekten, rekommenderar vi häftet med titeln: Brev från en katolik om Spiritismen, av Dr. Grand, f.d. Konsul av Frankrike. (säljs i Bokhandel Ledoyen, in-18, pris 1 franc) och den som vi skall publicera under titeln: Spiritismens motståndare, från en religiös, vetenskaplig och materialistisk synvinkel.

Gud tillåter de dåliga meddelandena för att pröva oss och de andra för att råda oss till det goda?

8◦ - Vad skulle ni tänka om en far som endast utlämnade sitt barn till dåliga exempel, råd och inflytande, men hindrade och förbjöd det att träffa människor som kunde avhålla det från det onda? När en god far inte skulle handla så, kan man då tro, att Gud som är godheten själv, skall handla mindre gott än en människa?

9◦ - Kyrkan erkänner som äkta, vissa manifestationer av Den Heliga Jungfrun och andra helgon i uppenbarelser, visioner, muntliga meddelanden, osv. Är inte denna tro stridande mot den lära som säger, att det är bara demonerna som kan meddela sig?

Vi tror att en del personer har spridit denna teori i god tro. Men vi tror också, att en del endast har gjort det för att slippa sysselsätta sig med dessa ämnen, på grund av de dåliga meddelanden som man utsätts för att få ta emot. Genom att säga, att det bara är djävulen som uppenbarar sig, har man velat skrämma folk, ungefär som man säger till barn: rör det inte för det bränns. Avsikten kan vara berömvärd. Men man missar målet eftersom förbudet i sig väcker nyfikenhet och rädslan för djävulen skrämmer bort väldig få personer. Man vill se honom, om inte för något annat så, för att få veta hur han ser ut, och man blir ganska förvånad över att inte finna honom så mörk som man hade trott.

Men kan man inte också finna en annan orsak till denna enkelspåriga djävulsteori? Det finns folk som anser, att alla som inte delar deras mening har fel. Det kan kanske vara så att de som påstår, att alla meddelanden är djävulens verk, säger så, därför att de fruktar, att Andarna inte stämmer överens med dem i alla avseende. Eller ännu mera på de punkter som angår denna världs intressen, än på dem som gäller den andra världen? Då de inte kan avvisa fakta, har de velat framställa dem i avskräckande form. Men detta medel har inte verkat mer än de andra, och där rädslan för det löjliga är maktlös, är det bättre att låta saken passera.

Om en muslim hörde en Ande tala emot vissa lagar i Koranen skulle han säkert tro, att det var en ond Ande. Detsamma skulle ske med en jude om en talade mot vissa tillämpningar av Mose Lag. Vad katolikerna angår, har vi hört en av dem försäkra, att den Ande som meddelade sig inte kunde vara någon annan än *djävulen*. Detta därför att den hade tillåtit sig att tänka annorlunda än han själv om kyrkans världsliga makt. Fastän att den endast hade uppmanat till barmhärtighet, tålamod, kärlek till sin nästa och uppoffrandet av världens ting. Alla grundsatser som Kristus lärde ut.

Då Andarna inte är någonting annat än människornas själar och då människorna inte är fullkomliga, så följer därav, att det också finns ofullkomliga Andar, vilkas karaktär avspeglar sig i deras meddelanden. Det är ett

obestridligt faktum, att det finns onda, listiga och skarpsinniga hycklande Andar, för vilka man bör ta sig i akt. Men det faktum, att man i världen träffar på hänsynlösa människor berättigar en inte till att dra sig tillbaka från all kontakt med samhället. Gud har gett oss förnuft och omdöme, för att vi skall kunna bedöma Andarna likaväl som människorna. Det bästa medlet till att värja sig mot de problem som kan förekomma vid utövandet av Spiritismen, är inte att förbjuda den utan att sprida kunskap om den. När verkligheten visas upp tydligt, kan den förstås av alla.

47. *Den optimistiska teorin*. – Vid sidan av dem som i dessa fenomen inte ser något annat än en verkan av demoner, finns det andra som bara ser ett inflytande av goda Andar. De menar, att det inte längre existerar någon slöja för själen när den blivit befriad från materian och att den därför bör vara i besittning av de högsta kunskaperna och vishet. Deras blinda förtroende för denna absoluta överlägsenhet hos den osynliga världens varelser har för många varit en källa till stora besvikelser. De har fått lära sig av den bittra erfarenheten att ta sig i akt för vissa Andar, på samma sätt som för vissa människor.

48. *Teorin om en unik Ande*. – En variant av den optimistiska teorin är tron på att en enda Ande meddelar sig med människorna och att denna Ande är *Kristus*, jordens beskyddare. Men när man ser meddelanden av

det mest triviala slag, av en upprörande råhet och genomträngda av illvilja och elakhet, skulle det vara vanhelgande och ogudaktigt att säga att de härrör från den Ande som utgör den högsta godheten. Om de som tror på detta, uteslutande hade mottagit endast oklanderliga budskap så hade man ändå kunnat förstå deras inbillade föreställning. Men de flesta medger, att de har mottagit mycket dåliga meddelanden, vilket de förklarar med att säga att det är en prövning som den goda Anden låter dem utstå genom att diktera orimliga ting. Några tillskriver alltså djävulen alla meddelanden, och när han talar gott, är det bara för att fresta. Andra tänker att det bara är Jesus som manifesterar sig och att han kan säga orättfärdiga saker för att pröva. Vem kan göra en bedömning av dessa två så olika meningar? Det sunda förnuftet och erfarenhet! Vi säger erfarenhet för att det är omöjligt att de som hyllar så ensidiga åskådningar, kan ha sett allt och sett det ordentligt.

När man gör dem uppmärksamma på fakta som bevisar att föräldrar, vänner och bekanta har varit närvarande genom skrivna, synbara eller andra manifestationer, svarar de att det alltid är samma Ande, djävulen enligt en del och Kristus enligt andra, som antar alla former. Men de säger oss inte, varför inte de andra Andarna kan meddela sig, i vilken avsikt sanningens Ande skulle komma och lura oss genom att visa sig under ett falskt utseende, varför den skulle lura en stackars mor genom att falskeligen inbilla henne, att han är hennes barn som

hon begråter. Förnuftet vägrar att acceptera, att den mest heliga av Andar nedlåter sig att spela en sådan komedi. Dessutom, skulle inte nekandet av möjligheten till andra former av kommunikation ta ifrån Spiritismen dess bästa egenskap: de förtvivlades tröst? Låt oss helt enkelt säga, att en sådan teori är oförnuftig och skulle inte tåla en noggrann undersökning.

49. *Teorin om många Andar*. – Alla teorier, som vi har granskat, även de som förnekar allt, stöder sig på några observationer, men ofullständiga och feltolkade. Om ett hus är rött på en sida och vitt på den andra, så kommer den som bara sett den ena sidan att påstå, att det är rött, medan en annan försäkrar, att det är vitt. Båda har rätt och fel. Men den som har sett huset från alla håll, säger att det är rött och vitt, och denne är den enda som har sanningen. Detsamma gäller beträffande den åsikt som man gör sig om Spiritismen. När man uppställer som allmänt vad som bara är ofullständigt, när man antar som regel vad som bara är ett undantag och som helhet vad som bara är en del, så kan den i vissa avseenden vara sann och i andra avseenden falsk. Därför säger vi, att den som på allvar vill studera denna vetenskap bör göra många iakttagelser under en längre tid. Endast med tiden kommer han att förstå detaljerna, att lägga märke till de fina nyanserna och observera en mängd karakteristiska fakta som skall kasta ett plötsligt ljus över hans väg. Men om han stannar kvar på ytan, utsätter han sig för att fälla ett förhastat och följaktligen felaktigt omdöme. Låt oss

här se på de allmängiltiga slutsatser som kunnat dras genom en noggrann observation och vilka så att säga utgör spiritisternas universella tro. Detta då de begränsade teorierna bara är uttryck för enskilda åskådningar.

1◦ - De spiritistiska fenomenen framkallas av utomkroppsliga intelligenta väsen, med andra ord av Andar.

2◦ - Andarna utgör den osynliga världen. De finns överallt. De befolkar rymden i det oändliga. De finns ständigt omkring oss och vi är i kontakt med dem.

3◦ - Andarna verkar jämt på den fysiska och moraliska världen och är en av krafterna i naturen.

4◦ - Andarna är inte speciella varelser i skapelsen. De är själarna av dem som levt på Jorden eller i andra världar och har lagt av sina kroppsliga höljen, därav följer det att människornas själar är inkarnerade Andar och att vi blir Andar när vi dör.

5◦ - Det finns Andar av alla grader av godhet och ondska, kunskap och okunnighet.

6◦ - De är alla underkastade utvecklingens lag och alla kan nå fullkomligheten, men då de har sin fria vilja, når

de den efter kortare eller längre tid, alltefter deras ansträngningar och vilja.

7◦ - De är lyckliga eller olyckliga i förhållande till det goda eller onda som de har gjort under sitt liv och den utvecklingsgrad de har nått. Den rena och fullkomliga lyckan tillkommer bara de Andar som nått den högsta fullkomningen.

8◦ - Alla Andar kan, under givna omständigheter, uppenbara sig för människorna. Antalet av dem som kan meddela sig är obestämt.

9◦ - Andarna meddelar sig med hjälp av medier som tjänar dem som instrument och tolkar.

10◦ - Man känner igen Andarnas högre eller lägre utveckling på deras språk. De goda Andarna ger endast goda råd och talar bara gott. Allt bevisar deras upphöjdhet. De outvecklade Andarna bedrar och alla deras ord är präglade av ofullkomlighet och okunnighet.

De olika grader som Andarna genomlöper, är angivna i den *andliga Skalan* (*Andarnas Bok*, andra boken, första kapitlet, nr 100). Studiet av denna klassificering är nödvändigt för at kunna förstå de Andars natur som uppenbarar sig och deras goda och dåliga egenskaper.

50. *Teorin om den materiella själen*. – Det är bara en enskild åsikt om själens innersta natur. Enligt denna åskådning skulle själen och perispiriten inte vara två skilda ting eller, bättre sagt, perispiriten skulle inte vara något annat än själva själen, som gradvis renas genom olika vandringar liksom alkoholen renas genom olika destillationer, medan den spiritistiska läran endast betraktar perispiriten som själens eller Andens fluidiska hölje. Om perispiriten vore en slags materia, om också en mycket eterisk sådan, skulle själen också vara av en materiell natur, mer eller mindre materiell enligt sin reningsgrad.

Denna teori försvagar inte någon av den Spiritistiska Lärans grundläggande principer, ty den förändrar intet beträffande själens öde. Villkoren för dess framtida lycka är alltid detsamma. Då själen och perispiriten bildar en helhet under namnet Ande, liksom fröet och fröhöljet bildar en helhet under namnet frukt, inskränker sig hela frågan till att betrakta det hela som likartat istället för att vara bildat av två olika delar.

Som man ser, har detta inte några konsekvenser, och vi skulle inte ha talat om det, ifall vi inte hade träffat folk som var benägna att se en ny skola i det som definitivt inte är någonting annat en annan tolkning av ord. Även om denna, för övrigt mycket litet utbredda mening, vore mera allmän, skulle den inte vara någon orsak till splittring mellan spiritisterna på samma sätt som de båda

teorierna om ljusets emission eller vågrörelse inte orsakar det mellan fysikerna. De som skulle vilja avskilja sig från de övriga på grund av en så barnslig fråga, skulle därmed bara visa, att de lade mera vikt vid det underordnade än vid det väsentliga och att de blivit drivna till söndring av Andar som inte kan vara goda, ty de goda Andarna inblåser aldrig bitterhet och tvedräkt. Därför uppfordrar vi alla sanna spiritister att vara på sin vakt mot sådana ingivelser och inte fästa mera vikt vid vissa detaljer än de förtjänar. Grundvalen är det väsentliga.

Icke desto mindre tror vi, att vi bör säga några ord om vad de, som betraktar själen och perispiriten som två åtskilda ting, stödjer sig på. De grundar sig på Andarnas undervisning som aldrig har förändrats i detta avseende. Vi talar om de upplysta Andarna, ty bland Andarna finns det de som inte vet mer och till och med mindre än människorna, medan den motsatta teorin är en mänsklig uppfinning. Vi har varken uppfunnit eller förutsatt perispiriten för att förklara fenomenen. Det är Andarna som har avslöjat dess existens för oss och iakttagelsen har bestyrkt den för oss. (*Andarnas Bok*, nr 93). De stöder sig vidare på studiet av Andarnas sinnesintryck (*Andarnas Bok*, nr 257) och särskilt på de vidrörbara synerna, fenomenen som, enligt den andra åsikten implicerar en förändring till fast form och ett avskiljande av de delar som utgör själen och som följd därav dess upplösning.

Man skulle dessutom behöva erkänna att denna materia som är tillgänglig för sinnena, vore i sig själv den intelligenta principen, och detta skulle vara lika oförnuftigt som att sätta kroppen istället för själen, eller klädedräkten istället för kroppen. Vad beträffar själens innersta natur, så är den oss obekant. När man säger, att den är *immateriell*, måste man förstå det i relativ mening, inte i absolut betydelse, ty den absoluta okroppsligheten skulle vara lika med intet. Men själen eller Anden är något. Man kan säga, att dess väsen är så upphöjt, att den inte kan jämföras med vad vi kallar materia och att den således för oss är immateriell. (*Andarnas Bok*, nr 23 och 82).

51. Vi återger här de svar som getts av en Ande beträffande detta ämne:

”Det som en del kallar *perispirit* är inte något annat än vad andra kallar fluidiskt materiellt hölje. För att göra mig förstådd på ett mera logiskt sätt, vill jag säga, att detta hölje är sinnenas utvecklingsförmåga, en utvidgning av synförmågan och idéerna. Jag talar här om de upphöjda Andarna. Vad de lägre utvecklade Andarna beträffar, så är de jordiska fluiderna ännu helt inneboende hos dem. Det är alltså materia, som ni ser. Därför lider de av hunger, kyla, mm. Lidanden som de högre utvecklade Andarna inte kan drabbas av, då de jordiska fluiderna redan blivit renade i tanken, det vill säga, i själen. Själen har för sin utveckling alltid behövt

en agent. Själen utan en agent är ingenting för er, eller rättare sagt, kan inte uppfattas av er. För oss vandrande Andar, är perispiriten den agent genom vilken vi meddelar oss med er, antingen indirekt genom er kropp eller er perispirit, eller direkt med er själ. Därför finns det en oändlig mängd nyanser av medier och meddelanden. Nu återstår dock den vetenskapliga synpunkten, det vill säga själva essensen av perispiriten, och det är en annan sak. Förstå det först moraliskt, och då återstår bara en diskussion om fluidernas natur, som för ögonblicket inte kan förklaras. Vetenskapen har inte tillräcklig kunskap, men den kommer att få det, om den vill följa Spiritismen. Perispiriten kan variera och förändras i oändlighet. Själen är tanken: den ändrar inte sin natur. Men försök inte gå längre i denna fråga, det är en sak som inte kan förklaras. Tror ni inte, att jag undersöker liksom ni? Ni undersöker perispiriten, vi andra däremot undersöker själen. Vänta alltså!”

Lamennais

När alltså de Andar som man kan anse vara högt utvecklade, ännu inte har kunnat utforska själens natur, hur skulle vi kunna göra det? Vi spiller alltså vår tid, när vi vill utforska dessa tings princip, som så som man har sagt i *Andarnas Bok* (nr 17 och 49), tillhör Guds hemligheter. Att med hjälp av Spiritismen eftersträva att kunna utforska det som ännu inte är i mänsklighetens makt, det vore att driva den bort från dess verkliga mål. Det är att handla som barnet som vill veta lika mycket

som den gamle. Människan skall använda Spiritismen till sin moraliska bättring. Det är det väsentliga. Det övriga är bara en steril och ofta högmodig nyfikenhet, vars tillfredsställelse inte kan föra dem ett steg vidare. Det enda medlet till framsteg är att förbättra sig. De Andar som dikterar den bok som bär deras namn, har visat sin visdom genom att de, angående det som berör tingens princip, har hållit sig inom de gränser, som Gud inte tillåter dem att överskrida. Medan de, åt systematiska och inbilska Andar, överlåter ansvaret för de förhastade och felaktiga teorier, som är mer förförande än äkta, och som en gång skall falla för förnuftets dom, som så mycket annat som uppkommit i den mänskliga hjärnan. De har bara talat om vad som var nödvändigt för att få människan att förstå den framtid som väntar henne och därmed uppmuntra henne till det goda. (Se i följande, Andra del, Kap. I, *Andarnas påverkan på materia*).

Andra Delen

De Spiritistiska Manifestationerna

Kapitel I

Andarnas Inverkan på Materien

52. Med den materialistiska åsikten åtsidoskjuten, avvisad av både förnuft och fakta, så gäller det nu endast att veta om själen kan uppenbara sig för de levande efter kroppens död. Frågan har således blivit förd tillbaka till sitt enklaste uttryck, och verkar ganska simpel. Man skulle först kunna fråga, varför de intelligenta varelser, som lever liksom mitt bland oss, fastän av osynlig natur, inte likväl skulle kunna bekräfta sin närvaro på ett eller annat sätt. Det sunda förnuftet säger att detta inte kan vara absolut omöjligt och detta är redan det något. Denna tro har dessutom till sin fördel allmänt samtycke hos alla folk, för att vi kan hitta den överallt och i alla epoker, och en mening kan inte vara gemensam och överleva i alla tider om den inte vilar på någon grund. Den har dessutom blivit stadfäst av de heliga skrifternas vittnesmål och kyrkofäderna och det var endast vår tid med dess skepticism och materialism som placerade den bland de vidskepliga idéerna; om vi har fel, så har de där auktoriteterna också fel.

Men dessa är ingenting annat än betraktelser av moralisk karaktär. En sak har särskilt bidragit till att förstärka tvivlet i en tid som är så positiv som vår, då man vill veta

varför och hur beträffande allting, är okunskapen om Andarnas natur och de medel med vilka de kan uppenbara sig. När deras kunskap blivit uppnådd, innebär uppenbarelserna inte längre något överraskande, utan kan placeras i raden av naturliga fakta.

53. Den idé som man gör sig om Andarna gör i början fenomenen med manifestationer obegripliga. Dessa manifestationer kan endast äga rum genom Andens inverkan på materien. Det är därför de som tror att Anden är frånvaro av varje materia med viss förmodad rätt frågar sig, hur den kan inverka på materien. Men just där ligger felet. Anden är inte en abstraktion, den är ett bestämt, definierat och begränsat väsen. Anden inkarnerad i kroppen utgör själen. När den lämnar kroppen vid döden, förlorar den inte hela höljet. Alla säger oss att de bevarar den mänskliga formen, och när de visar sig för oss, är det i den form, som vi har känt dem.

Låt oss uppmärksamt betrakta dem i det ögonblick de lämnar livet. De befinner sig i ett förvirringstillstånd. Allt är rörigt omkring dem. De ser sin kropp hel eller lemlästad, beroende på dödssättet. Å andra sidan ser de sig själva och känner sig levande. Något säger dem, att denna kropp tillhör dem och de förstår inte hur de kan vara skilda från den. De fortsätter att se sig med samma form som de hade förre döden och denna syn producerar hos en del, under en viss tid, en märklig illusion: de tror

nämligen att de ännu lever kroppsligt. De saknar erfarenhet i det nya tillstånd de befinner sig i, för att bli övertygade om verkligheten. Sedan det första ögonblicket av förvirringstillstånd skingrats, blir kroppen för dem en avlagd klädnad, som de inte saknar. De känner sig lättare och liksom befriade från en börda. De känner inte längre några fysiska smärtor och är väldigt lyckliga att kunna höja sig, flyga genom luften, så som de under jordelivet hade gjort så många gånger i drömmen[7]. Däremot, trots sin frånvaro av kroppen, kan de uppleva sin personlighet. De har en form, men en form som, inte besvärar eller stör dem. De har även medvetande om deras *jag* och om deras individualitet. Vilken slutsats kan man dra av detta? Det är att själen inte lämnar allt i graven och att den tar med sig någonting.

54. Talrika observationer och obestridliga fakta, som vi skall redovisa senare, har lett till slutsatsen att det i människan finns tre ting:

---

[7] Om man läser allt som vi skrivit i Andarnas Bok om drömmar och Andens tillstånd under sömn (nr 400 till 418) förstår man, att dessa drömmar som nästan alla har haft, i vilka man ser sig flygande genom luften, inte är något annat än minnet av vad Anden har upplevt, då han under sömnen tillfälligt lämnat den materiella kroppen, med användning endast av sin fluida kropp som han skall bevara efter döden. Dessa drömmar kan alltså ge oss en idé om Andens tillstånd, när han blir befriad från de kedjor som håller honom bunden vid marken.

1◦ - Själen eller Anden, den intelligenta principen, där den moraliska känslan har sin boning.

2◦ - Kroppen, det grova, materiella höljet som den tillfälligtvis ikläder sig för att uppfylla vissa av försynen bestämda syften.

3◦ - Perispiriten, ett fluidiskt, halvmateriellt hölje, som tjänar som band mellan själen och kroppen.

Döden är förstörelsen, eller bättre upplösningen av det grova höljet, det som själen överger. Det andra befriar sig och följer själen, vilken på detta sätt alltid har ett hölje. Detta senare hölje, fastän det är fluidiskt, eteriskt, töcken artat och osynligt för oss i sitt normala tillstånd, är icke desto mindre materia, även om vi hittills inte kunnat gripa och analysera det.

Detta själens andra hölje eller *perispiriten* existerar alltså under det fysiska livet. Det är förmedlaren av alla sinnesintryck som Anden uppfattar och genom vilken Anden överför sin vilja till yttervärlden och inverkar på kroppens organ. För att använda en jämförelse med materien, kan man säga, att det är den elektriska ledningen som tjänar till att ta emot och överföra tanken. Det är slutligen den mysteriösa kraft, omärkbara, som går under namnet nervöst fluidum, vilket spelar så stor roll i kroppens organiska arbete och vilket man inte tar tillräckligt hänsyn till i fysiologiska och patologiska

fenomen. Eftersom läkarvetenskapen inte intresserar sig för något annat än det vägbara materiella elementet, berövar den sig, vid bedömningen av fakta, en ständig orsak till handling. Men här är inte platsen att undersöka denna fråga. Vi vill bara påpeka, att kännedomen om perispiriten är nyckeln till en mängd hittills oförklarade problem.

Perispiriten än inte alls en av dessa hypoteser till vilka vetenskapen ibland tar sin tillflykt för att förklara ett faktum. Dess existens är inte bara uppenbarad av Andarna. Den är ett resultat av observation som vi kommer att få tillfälle att visa. För ögonblicket, och för att inte i förväg avslöja de fakta som vi skall redogöra för senare, vill vi nöja oss med att påpeka, att själen varken under sin förening med kroppen eller efter sin separation från denna, någonsin är skild från sin perispirit.

55. Man har sagt, att Anden är en flamma, en gnista. Detta må förstås i förhållande till Anden, i egentlig mening, som intellektuell och moralisk princip, som man inte kan tillskriva en bestämd form. Men vilken utvecklingsgrad den än har nått, är Anden alltid iklädd ett hölje, en perispirit, vars natur förädlas, allteftersom den renas och höjer sig i hierarkin. Därför är för oss idén om formen oskiljaktig från Andens idé och vi kan inte tänka oss den ena utan den andra. Perispiriten utgör alltså en oskiljaktig del av Anden, liksom kroppen utgör en oskiljaktig del av människan. Men perispiriten ensam är

inte mera Anden än vad kroppen ensam inte är människan, för att perispiriten tänker inte. Den är till Anden det som kroppen är till människan: agenten eller instrumentet för dess verksamhet.

56. Perispiriten har mänsklig form och då den visar sig för oss är det i allmänhet under den form som vi kände Anden under livstiden. Av detta skulle man tro, att perispiriten, när den är befriad från alla delar av kroppen, på något sätt avbildas från den och bevarar dess avtryck. Men det verkar inte som om det skulle vara så. Så när som på några nyansskillnader och modifikationer som är nödvändiga för den miljö där denna varelse blivit kallad att leva, så återfinns den mänskliga formen hos alla invånare på alla klot. Det är åtminstone vad Andarna säger om det. Det är också alla icke inkarnerade Andars form, som inte har annat än perispiriten. Det är den form under vilken man i alla tider har avbildat änglarna och de rena Andarna. Därav bör vi dra den slutsatsen att den mänskliga formen är typformen för alla mänskliga varelser vilken utvecklingsgrad den än tillhör. Men perispiritens subtila materia har inte alls segheten och hårdheten hos kroppens kompakta materia. Den är, om vi får uttrycka oss så, böjlig och utsträckbar. Det är därför som den form som den antar, fastän den är utformad efter kroppen, inte är absolut. Den böjer sig efter Andens vilja, som kan ge den det ena eller andra utseendet enligt sin önskan, medan det solida höljet erbjuder den ett oöverstigligt motstånd. Befriad från detta hinder som

trycker ihop den, kan perispiriten sträcka ut sig eller dra ihop sig. Den förvandlar sig, kort sagt, den lånar sig till alla metamorfoser, enligt den vilja som påverkar den.
Det är till följd av denna egenskap hos det fluidiska höljet, som den Ande som vill göra sig igenkänd kan anta exakt det utseende som den hade under jordelivet, när detta är nödvändigt, rentav med spåren av fysiska olyckshändelser som kan tjäna som igenkänningstecken.

Andarna är alltså som man ser, varelser som liknar oss och som i normalt tillstånd bildar en hel osynlig befolkning. Vi säger i normalt tillstånd, ty, som vi kommer att få se, så är denna osynlighet inte absolut.

57. Låt oss återgå till perispiritens natur, ty denna är väsentlig för den förklaring som vi kommer att ge. Vi har sagt att den, fastän den är fluidisk, icke desto mindre är en slags materia, vilket följer av de vidrörbara uppenbarelserna, till vilka vi skall återkomma. Under inflytande av vissa medier har man sett händer uppenbara sig, som har alla egenskaper som levande händer, som har samma värme, som man kan vidröra, som erbjuder samma motstånd som en solid kropp som ni tog tag i och som plötsligt försvinner som en skugga. Dessa händer verkade på ett intelligent sätt. De lydde tydligen en vilja, då de utförde vissa rörelser och till och med spelade melodier på ett instrument, vilket visar att de är den synliga delen av en osynlig intelligent varelse. Den omständigheten att de kan beröras, deras temperatur, kort

sagt det intryck som de gör på sinnena – man har sett dem lämna märken på huden, ge smärtsamma slag och milda smekningar – bevisar att de består av någon slags materia. Deras plötsliga försvinnande bevisar å andra sidan, att denna materia är ytterligt subtil och liknar vissa ämnen som växelvis kan gå över från fast till flytande form och tvärtom.

58. Andens inre natur, i egentlig mening, det vill säga det tänkande väsen, är för oss fullständigt okänd. Den avslöjar sig för oss endast genom sina handlingar och dessa kan endast inverka på våra sinnen genom ett materiellt mellanled. Anden har alltså behov av materia för att inverka på materien. Den har som direkt redskap sin perispirit, liksom människan har sin kropp ty perispiriten är materia, som vi nyligen har sett. Vidare har den som verksamt mellanled det universella fluidet, ett slags hjälpmedel, på vilket den inverkar, liksom vi använder luften för att frambringa vissa effekter genom att utvidga den, sammanpressa den, driva den framåt eller sätta den i vibration.

Om man betraktar Andens inverkan på materien på detta sätt, är den lätt att förstå. Då begriper man, att alla effekter som härrör från Anden, inte är annat än naturliga fakta och att de inte har något övernaturligt i sig. De har bara förefallit oss övernaturliga, för att vi inte kände orsaken till den. När man känner orsaken försvinner det övernaturliga, och denna orsak ligger helt och hållet i

perispiritens halvmateriella egenskaper. Det är en ny ordning av fakta som en ny lag skall förklara och över vilken man om en tid inte skall förvåna sig mer än man nu förvånas över att kunna stå i förbindelse på avstånd med hjälp av elektriciteten.

59. Man frågar sig kanske, hur Anden med hjälp av en så subtil materia kan inverka på tunga och grova kroppar, lyfta bord och mycket mera. En vetenskapsman skulle säkert inte göra en sådan invändning. För att inte tala om de okända egenskaper som detta nya verksamma väsen kan ha, har vi inte många liknande exempel inför våra ögon? Är det inte i de mest förtunnade gaser och i de viktlösa fluider som industrin hämtar sina starkaste krafter? När man ser luften slå omkull byggnader, ångan släpa enorma tyngder, krutet spränga klippor, elektriciteten bräcka träd och genombryta murar, ligger det ingenting mer förunderligt i att anta, att Anden med hjälp av sin perispirit kan lyfta ett bord, särskilt när man vet, att denna perispirit kan bli synlig, vidrörbar och uppföra sig som en solid kropp?

Kapitel II

Fysiska manifestationer

Borddans

60. Man ger namnet fysiska manifestationer till dem som yttrar sig som effekter förnimbara för sinnena, såsom buller, rörelse och förflyttning av solida kroppar. En del är spontana, det vill säga oberoende av varje vilja, andra kan vara framkallade. Vi talar först om de sistnämnda.

Den enklaste effekten och en av de första som blivit observerade, är den cirkelformade rörelsen av ett bord. Denna effekt kan också produceras på alla andra föremål, men då bordet var det som mest användes eftersom det var det bekvämaste, har namnet *borddans* blivit gällande för detta slag av fenomen.

När vi säger, att denna effekt är en av de första som observerats, menar vi på senare tid, ty det är helt säkert, att alla slags manifestationer var kända för mycket länge sedan, och det kan inte vara annorlunda, ty det är naturliga effekter som bör ha producerats under alla tider. Tertullianus talar med tydliga ord om dansande och talande bord.

Detta fenomen har under någon tid varit föremål för sällskapslivets nyfikenhet. Sedan tröttnade man på det och ägnade sig åt andra tidsfördriv, eftersom det bara var något som tjänade till förströelse. Två anledningar har bidragit till, att man övergav de snurrande borden. För det första modet, ty ytliga människor ägnar sällan mer än två vintrar åt samma nöje, och likväl har de, förunderlig nog, ägnat tre eller fyra åt detta. När det gäller de omdömesgilla och iakttagande personerna fanns det en annan anledning till att de övergav de snurrande borden. Det för att de såg något seriöst i detta och började sysselsätta sig med de konsekvenser man kan dra från fenomenen och dessa är mycket viktigare i sina slutsatser: de har lämnat alfabetet för att ägna sig åt vetenskapen. Det är hela hemligheten med detta skenbara övergivande, som gycklarna har gjort så mycket väsen av.

Hur det än må vara, så är de snurrande borden icke desto mindre utgångspunkten för den spiritistiska läran och därför skall vi närmare gå in på detta fenomen, så mycket mera som undersökningen av dess orsaker blir lättare, när fenomenen framställs i sin största enkelhet, och när teorin en gång är fastställd, kommer den att ge oss nyckeln till mera komplicerade effekter.

61. För att åstadkomma fenomenet fordras medverkan av en eller flera personer utrustade med en speciell förmåga, så kallade *medier*. Antalet medverkande är likgiltigt, om

det inte bland dem befinner sig några okända medier. Beträffande dem som inte har ett mediums egenskaper, är deras närvaro utan verkan och kan till och med vara mera skadlig än nyttig, på grund av inställningen som de har.

I detta avseende har medierna en större eller mindre kraft och åstadkommer som följd därav, mer eller mindre egendomliga verkningar. Ofta kan en person som är ett kraftfullt medium, uträtta mycket mer än tjugo andra tillsammans. Det är tillräckligt, att denna person lägger händerna på bordet för att i det ögonblicket skall röra sig, resa sig, falla omkull, hoppa omkring eller hastigt snurra runt.

62. Det finns inte något yttre kännetecken på den mediala förmågan. Endast genom erfarenheten kan man lära känna den. När man i ett sammanträde vill göra ett försök, skall man helt enkelt sätta sig omkring ett bord, på vilket man lägger händerna platt, utan att trycka och utan att spänna musklerna. I början, då man inte kände orsakerna till fenomenet, anvisade man flera försiktighetsåtgärder, som senare visade sig helt onödiga. Till exempel, att man skulle sitta växelvis mellan könen, att de olika personernas lillfingrar skulle beröra varandra för att på detta sätt bilda en oavbruten kedja. Denna sista försiktighetsåtgärd kunde synas nödvändig på en tid, då man trodde på verkan av en slags elektrisk ström. Senare har erfarenheten visat, att det inte hade någon betydelse. Den enda föreskrift som är rigoröst obligatorisk är att

hålla tankarna samlade, att iaktta en fullständig tystnad och framför allt att ha tålamod, om effekten låter vänta på sig. Det kan hända, att den inträder efter några minuters förlopp, men den kan också låta vänta på sig en halv eller en hel timme. Detta beror på de medverkandes mediala kraft.

63. Vi vill vidare tillfoga, att bordets form, det material som det är tillverkat av, närvaron av metaller, om de närvarandes kläder innehåller siden, vilken dag, vilken tid, om det är mörkt eller ljust och så vidare, är lika oviktigt, som om det regnar eller är vackert väder. Endast bordets storlek är av någon betydelse, men bara ifall den mediala kraften inte är tillräcklig för att övervinna motståndet. I motsatt fall kan en ensam person, till och med ett barn få ett bord på 100 kilo att lyfta sig, medan däremot under mindre gynnsamma förhållanden tolv personer inte skulle kunna röra det minsta bord.

När allt är i ordning och effekten börjar visa sig, hör man i allmänhet ett svagt knackande i bordet. Man känner liksom en darrning, vilken är en förelöpare till den verkliga rörelsen. Det tycks anstränga sig för att slita sig loss, och sedan börjar den snurrande rörelsen. Den uppnår snart en sådan hastighet, att de närvarande har all möda i världen att följa den. När rörelsen en gång har börjat, kan man till och med lämna bordet som fortsätter att röra sig i olika riktningar utan beröring.

Vid andra tillfällen lyfter sig bordet, reser sig än på det ena benet, än på det andra och intar sedan ljudlöst sin naturliga ställning. Andra gånger behåller det jämvikten genom att imitera en båt som gungar eller vaggar. Avslutningsvis så ibland, men för detta fordras det en ansenlig medial kraft, lyfter det sig helt och hållet från golvet och håller sig i jämvikt i luften utan någon stödjepunkt. Det lyfter sig ibland ända till taket, så att man kan gå under det. Sedan sänker det sig sakta, balanserande som om det vore ett pappersark eller också faller det häftigt och går sönder, vilket tydligt visar, att man inte är offer för självbedrägeri.

64. Ett annat fenomen som uppstår mycket ofta, beroende på mediets natur, är knackningar inne i träet på själva bordet, utan att bordet rör sig. Dessa knackningar, ibland mycket svaga, ibland ganska starka, låter också höra sig i andra möbler i lägenheten, från dörrarna, väggarna och taket. Vi skall strax återkomma till detta. När det sker inne i bordet, producerar de en skakning där, som man tydligt kan känna med fingrarna och som är särskilt tydlig, när man lägger örat till.

Kapitel III

Intelligenta uppenbarelser

65. I det som vi hittills har sett så finns det helt säkert ingenting som talar för ingripandet av någon fördold makt och effekterna skulle mycket väl kunna förklaras som verkningarna av en magnetisk, elektrisk orsak eller någon annan slags fluid. Detta har faktiskt också varit det första försöket till förklaring av dessa fenomen och den kunde med all rätt vara mycket logisk. Den skulle, utan motsägelse, ha blivit gällande, om inte andra fakta hade tillkommit som visat dess otillräcklighet. Dessa fakta är de bevis på intelligens som de har givit. Eftersom varje intelligent verkan bör ha en intelligent orsak, blev det tydligt att en annan orsak var medverkande, även om man antog, att elektriciteten eller någon annan fluid spelade en roll däri. Vilken var denna orsak? Vilken var denna intelligens? Det är vad följande observationer lärt oss.

66. För att en manifestation skall vara intelligent, är det inte nödvändigt, att den är vältalig, spirituell eller lärd. Det är tillräckligt, att den uppvisar en fri och otvungen handling, uttrycker en avsikt eller besvarar en tanke. När man ser en vindflöjel röras av vinden, är man säker på, att den endast lyder en mekanisk kraft. Men om man i

vindflöjelns rörelser märkte en bestämd avsikt, när den rörde sig till höger eller vänster, snabbt eller långsamt på befallning, skulle man väl vara tvungen att medge, inte att vindflöjeln skulle vara intelligent, men att den åtlydde en intelligens. Så förhåller det sig med bordet.

67. Vi har sett bordet röra sig, lyfta sig och knacka under inflytande av ett eller flera medier. Den första intelligenta effekt man observerade var att dessa rörelser åtlydde en befallning. Utan att byta plats, lyfte sig bordet alternativt på det ben man angav, när det sedan föll ned, knackade det ett bestämt antal gånger och svarade därmed på en fråga. Ibland rörde sig bordet, utan någon människas kontakt, alldeles ensamt i rummet, gick till höger eller vänster och utförde olika rörelser på de närvarandes order. Det är tydligt, att vi avvisar varje misstanke för bedrägeri. Vi utgår från de närvarandes fullkomliga redlighet, som bekräftas av deras heder och oegennytta. Vi skall senare tala om bedrägerier som det är klokt att vara på sin vakt emot.

68. Med hjälp av slag, särskilt de inre knackningarna, om vilka vi nyss har talat, erhåller man ännu intelligentare effekter, såsom imitation av olika trumslag, av gevärs- och kanonskott, raspandet av en såg, hammarslag, rytmen av olika musikstycken och så vidare. Det var, som man förstår, ett vidsträckt fält öppet för forskning. Man sade sig själv, att eftersom där fanns en dold intelligens, så borde denna kunna svara på frågor, och

den svarade verkligen ja eller nej med hjälp av ett antal överenskomna knackningar. Då dessa svar var ganska betydelselösa, kom man på idén att skriva alfabetets bokstäver och på detta sätt bilda ord och fraser.

69. Dessa fakta som tusentals människor i alla länder frivilligt har upplevt, kunde inte ge plats för tvivel på manifestationernas intelligenta natur. Då uppstod en ny teori, enligt vilken denna intelligens inte skulle vara någon annan än mediets, den frågandes eller till och med de närvarandes. Svårigheten var att förklara, hur denna intelligens kunde verka på bordet och ge sig att känna med knackningar. När man förstod, att dessa knackningar inte framkallades av mediet, sade man att det var tanken som åstadkom dem. Men att tanken skulle frambringa knackningar, var ett ännu märkligare fenomen än alla dem som man hittills hade varit vittne till. Erfarenheten visade snart, att denna åsikt var oantagbar. Svaren visade sig ofta strida mot de närvarandes tankar, ligga utanför räckvidden för mediets intelligens, ges på ett språk som det inte kunde eller berätta om fakta som var okända för alla. Exemplen är så talrika, att det är nästan omöjligt, att någon som endast har sysslat en aning med spiritistiska meddelanden inte många gånger varit vittne till några av dem. Vi skall bara anföra ett enda exempel som ett ögonvittne har meddelat oss.

70. På ett av den kejserliga franska flottans skepp som var stationerat i haven runt Kina så sysselsatte sig hela

besättningen, ända från matroserna till officerarna med att få bord att tala. Man fick idén att framkalla Anden av en löjtnant från detta skepp, som hade dött för två år sedan. Den kom och, efter åtskilliga meddelanden som väckte alla de närvarandes förundran, sade den med hjälp av knackningar, följande: ”Jag ber er ivrigt att ni skall hänvisa att betala kaptenen summan av (den av honom nämnda siffran) som jag är skyldig honom och som jag beklagar att inte ha kunnat betala honom före min död.” Ingen visste något om denna skuld. Kaptenen själv hade glömt den och för övrigt var den mycket obetydlig. Men när han letade i sina räkenskaper, fann han där löjtnants omtalade skuld, exakt som den blivit uppgiven. Vi frågar nu, av vilkens tanke denna anvisning kunde vara en reflex.

71. Man förbättrade metoden för meddelanden genom knackningar som skulle svara till alfabetet, men det gick alltid mycket långsamt. Emellertid fick man ut så mycket därav, att man erhöll intressanta upplysningar om Andarnas värld. Dessa anvisade andra metoder, och det är dem man har att tacka för, att man började med skrivna meddelanden.

De första meddelandena av detta slag gjordes genom att fästa en blyertspenna på benet av ett lätt bord som var ställt på ett pappersark. Bordet, som sattes i rörelse genom inflytande av ett medium, började skriva bokstäver, sedan ord och fraser. Man förenklade så

småningom detta medel genom att använda bord av en hands storlek, tillverkade för detta ändamål, sedan små korgar eller kartonger och slutligen enkla små ritbräden. Skriften var lika flytande, snabb och lätt, som om den utförts med handen. Senare förstod man, att alla dessa föremål, när allt kom omkring, inte var något annat än komplement, verkliga blyertshållare, som man kunde avvara genom att själv hålla pennan. Driven av en ofrivillig rörelse skrev handen under Andens ledning och utan stöd av mediets vilja eller tanke. Alltsedan dess fanns det inte mera gränser för meddelanden från andra sidan graven, inte mer än för den vanliga korrespondensen mellan de som lever. Vi återkommer till dessa olika metoder och förklarar dem i detalj. Vi har skisserat dem snabbt för att visa de successiva fakta som lett oss till att i dessa fenomen konstatera ingripandet av dolda intelligenser, det vill säga Andar.

Kapitel IV

Teorin om de fysiska manifestationerna

Rörelser och flyttning av föremål. Buller

72. Sedan Andarnas existens och deras möjlighet att inverka på materien blivit bevisad både med hjälp av förnuftet och genom fakta, gäller det att förstå, hur de utför denna handling och hur de bär sig åt för att sätta bordet och andra livlösa föremål i rörelse.

En tanke uppstår helt naturligt, nämligen den som vi har gjort gällande. Eftersom den har blivit bekämpad av Andarna, som har gett oss en helt annan förklaring, vilken vi inte alls hade väntat, är det ett tydligt bevis på att deras teori inte härrörde från vår åsikt. Alltså, denna första åsikt skulle vem som helst kunnat komma fram till liksom vi. Men beträffande Andarnas åsikt, tror jag inte att den någonsin har fallit någon in. Man förstår utan svårighet, hur mycket den står över vår åsikt, fastän den är mindre enkel, eftersom den ger lösningen till en mängd andra fakta som inte vår åsikt gav en tillfredsställande förklaring.

73. Från den stund då man förstod Andarnas natur, deras mänskliga form, perispiritens halvmateriella egenskaper,

den mekaniska verkan den kan ha på materien och sedan man, när de har uppenbarat sig, sett fluidiska och även vidrörbara händer, gripa tag i föremål och transportera dem, var det naturlig att tro, att Anden helt enkelt betjänade sig av sina händer för att vrida bordet och att han lyfte det med armstyrka. Men varför behövs det då ett medium? Kan Anden inte handla ensam? Ty det är uppenbart att mediet, som mycket ofta placerar sina händer, så att de motarbetar rörelsen eller kanske inte alls använder händerna, inte kan vara Anden behjälplig i någon handling som fordrar kroppskrafter. Låt oss då först låta de Andar tala som vi har rådfrågat om denna sak.

74. Följande svar har getts oss av Ludvig den Heliges Ande. Därefter har de blivit bekräftade av många andra.

1◦ - Är det universella fluidet en utströmning från Gudomen?

”Nej.”

2◦ - Är det skapat av Gudomen?

”Allt är skapat, utom Gud.”

3◦ - Är det universella fluidet samtidigt det universella elementet?

”Ja, det är den princip som utgör grunden till allt.”

4◦ - Har det någon förbindelse med den elektriska strömmen, vars verkningar vi känner?

”Den är dess element.”

5◦ - I vilket tillstånd visar sig det universella fluidet för oss i sin största enkelhet?

”För att finna det i dess största enkelhet är det nödvändigt att gå upp till de rena Andarna. I er värld är det alltid modifierat för att kunna bilda den täta materia som omger er. Men ni kan säga, att det tillstånd som mest närmar sig denna enkelhet är fluidet, som ni kallar det *animala magnetiska fluidet*.

6◦ - Det är sagt, att det universella fluidet är källan till livet. Är det också intelligensens källa?

”Nej, detta fluidum besjälar endast materien.”

7◦ - Eftersom det är detta fluidum som bildar perispiriten, tycks den där befinna sig i ett tillstånd av täthet som till en viss grad närmar den till materien i egentlig mening?

”Till en viss grad, som ni säger, ty den har inte alla dess egenskaper. Den är mer eller mindre förtätad beroende på världarnas natur.”

8◦ - Hur kan en Ande få en fast kropp att röra sig?

”Han förbinder en del av det universella fluidet med det fluidum som mediet avger med avseende på denna effekt.”

9◦ - Lyfter Andarna bordet med hjälp av sina armar som på ett eller annat sätt fått fysisk styrka?

”Detta svar kommer ännu inte att vara det som ni önskar att få. När bordet rör sig under era händer, hämtar den framkallade Anden kraft ur det universella fluidet för att ge detta bord ett artificiellt liv. När bordet sålunda har föreberetts, drar Anden det till sig och rör det under inflytande av sitt eget fluidum som det genom en viljehandling har frigjort. När den massa som Anden vill sätta i rörelse, är alltför tung för den, kallar den till hjälp andra Andar som befinner sig i samma ställning som den själv. På grund av sin eteriska natur kan Anden i egentlig mening inte verka på den grova materien utan mellanled, nämligen det band som förenar den med materien. Detta band som utgör det som ni kalla perispiriten, ger er förklaringen på alla materiella spiritistiska fenomen. Jag tror att jag har förklarat mig tillräckligt tydligt för att bli förstådd.”

Anmärkning. Vi vill fästa läsarnas uppmärksamhet vid denna första mening: *detta svar kommer ÄNNU inte att vara det som ni önskar*. Anden hade helt och hållet

förstått, att alla de tidigare frågorna bara var gjorda för att leda fram till denna och den gör en antydan till att vår tanke faktiskt hade väntat ett helt annat svar, det vill säga bekräftelsen av vår idé om hur Anden rör borden.

10◦ - Är de Andar som den kallar till sin hjälp, lägre utvecklade än den själv? Är de hans underlydande?

”De är nästan alltid av samma rang som han själv. Ofta kommer de av sig själva.”

11◦ - Har alla Andar förmågan att frambringa sådana fenomen?

”De Andar som frambringar detta slag av effekter, är nästan alltid lägre utvecklade Andar, som ännu inte är helt frigjorda från allt inflytande från materien.”

12◦ - Vi förstår att de högre utvecklade Andarna inte sysselsätter sig med sådant som inte överensstämmer med deras nivå. Men vi frågar om dem, eftersom de är mer befriade från materien, skulle kunna göra det, om de hade vilja därtill?

”De har den moraliska styrkan, liksom de andra den fysiska styrkan. När de behöver denna sistnämnda kraft, betjänar de sig av dem som äger den. Har man inte sagt er, att de betjänar sig av de lägre utvecklade Andarna så som ni använder er av bärare?”

Anmärkning. Man har förklarat, att perispiritens täthet, om man kan uttrycka sig så, varierar, alltefter världarnas tillstånd. Den tycks också i samma värld vara olika beroende på individernas natur. Hos de *moraliskt* framskridna Andarna är den mera subtil och närmar sig de högre utvecklade Andarnas tillstånd. Hos de lägre utvecklade Andarna däremot, närmar den sig materien, och det är detta som gör, att de Andar som befinner sig på ett lågt plan så länge behåller jordelivets föreställningar. De tänker och handlar som om de fortfarande levde. De har samma begär, och man skulle nästan kunna säga samma sinnlighet. Denna grovhet hos perispiriten, som ger dem mera *samstämmighet* med materien, gör de lägre utvecklade Andarna mera lämpade för de fysiska manifestationerna. Det är av samma skäl som en människa ur societeten, som är van vid intellektuellt arbete, men vars kropp är bräcklig och svag inte kan lyfta en tung börda som en bärare. Materien är hos henne på något sätt mindre kompakt, kroppsdelarna mindre motståndskraftiga och hon har mindre nervöst fluidum. Då perispiriten är för Anden, vad kroppen är för människan och dess täthet styr i förhållande till Andens låga utvecklingsstadium, ersätter den hos Anden muskelkraften, det vill säga den ger en större makt över de fluider som behövs för manifestationerna, än hos dem vilkas natur är mer eterisk. Om en högre utvecklade Ande vill åstadkomma dessa effekter gör han som sköra människor hos oss: han låter dem utföras av en *Ande* som är van vid *grövre arbet*e.

13◦ - Om vi har förstått riktigt vad ni har sagt, så vistas livsprincipen i det universella fluidet. Anden hämtar ur detta fluidum det halvmateriella hölje som utgör dess perispirit och det är med hjälp av detta fluidum som den verkar på den livlösa materien. Är det så?

”Ja, det vill säga, Anden ger bordet ett slags konstgjort liv. Materien sätts i rörelse av det djuriska livet. Bordet som rör sig under era händer, lever som ett djur, det lyder själv under den intelligenta. Det är inte Anden som knuffar liksom människan förflyttar en börda. Då bordet lyfter sig, är det inte Anden som lyfter det med armstyrkan, det är bordet, som efter att ha fått detta artificiella liv, lyder den impuls som den får av Anden.”

14◦ - Vilken roll spelar mediet vid detta fenomen?

”Jag har sagt, att mediets eget fluidum förenas med det universella fluidet som samlats av Anden. Det är nödvändigt med föreningen av dessa båda fluider. Det vill säga, det animaliska och det universella fluidet för att ge liv åt bordet. Men märk väl, att detta liv endast är tillfälligt. Det släcks ut med handlingen och ofta före handlingens slut, så snart som mängden av fluidum inte är tillräcklig för att aktivera det.

15◦ - Kan Anden verka utan hjälp av ett medium?

”Den kan verka utan att mediet vet om det. Det vill säga, många personer tjänar Andarna som medhjälpare vid vissa fenomen utan att ha en aning om det. Anden hämtar hos dem, liksom ur en källa det animaliska fluidum som de behöver. Därför är det inte alltid nödvändigt med hjälp av ett medium så som ni förstår det, vilket händer framför allt vid de spontana fenomenen.”

16◦ - Handlar ett sålunda aktiverat bord med förnuft? Har det någon tanke?

”Det tänker inte mer än den stav, med vilken ni gör ett intelligent tecken, men den vitalitet med vilken det är aktiverat, tillåter det att lyda impulsen av en intelligens. Ni måste förstå, att bordet som rör sig, inte blir en Ande och att det i sig själv varken har tanke eller vilja.”

Anmärkning. Man använder sig ofta av ett besläktat uttryck i dagligt tal då man säger att ett hjul som snurrar fort, är *animerat* av en snabb rörelse.

17◦ - Vilken är den huvudsakliga orsaken till detta fenomen: Anden eller fluidet?

”Anden är orsaken, fluidet är instrumentet, båda är nödvändiga.”

18◦ - Vilken roll spelar mediets vilja i detta fall?

”Den kallar på Andarna och hjälper dem att ge impuls åt fluidet.”

a) Är viljehandlingen alltid nödvändig?

”Den ökar kraften men den är inte alltid nödvändig, eftersom rörelsen kan äga rum mot och trots denna vilja, och där har vi ett bevis för att det finns en orsak som är oberoende av mediet.”

Anmärkning. Det är inte alltid nödvändigt, att händerna berör ett föremål för att få det att röra sig. Det sker oftast för att ge den fösta impulsen, men sedan en gång aktiverat, kan det lyda när man vill utan materiell kontakt. Detta beror antingen på mediets kraft eller på Andarnas natur. En första kontakt är inte ens alltid nödvändig. Det har man ett bevis på i de spontana rörelser och förflyttningar som man inte har en tanke på att åstadkomma.

19◦ - Varför kan inte alla människor producera samma effekt och varför har inte alla medier samma kraft?

”Detta beror på kroppskonstitutionen och den större eller mindre lätthet, med vilken fluida kan kombineras. Dessutom sympatiserar mediets Ande mer eller mindre med de främmande Andar som i honom finner den nödvändiga fluidiska kraften. Det är samma sak med denna kraft som med magnetisörernas, att den är mer

eller mindre stark. I detta avseende finns det personer som är helt och hållet motspänstiga, andra hos vilka kombinationen endast uppstår genom en ansträngning av viljan, andra slutligen, hos vilka den äger rum så naturligt och så lätt, att de inte tänker på det som vi redan sagt." (Se nedan kapitlet om *De spontana manifestationerna*.)

Anmärkning. Magnetismen är utan tvivel principen för dessa fenomen, men inte på det sätt som man i allmänhet förstår det. Beviset är att det finns mycket kraftfulla magnetisörer, som inte skulle kunna flytta ett spelbord och personer som inte ens kan magnetisera ett barn, för vilka det räcker att lägga fingrarna på ett tungt bord för att få det att röra sig. På det sättet, om den mediala kraften inte står i förhållande till den magnetiska kraften, så är det en annan orsak som ligger bakom.

20◦ - Kan så kallade elektriska personer anses som medier?

"Dessa människor hämtar hos sig själva det fluidum som fordras för att producera fenomenet, och de kan handla utan främmande Andars hjälp. De är alltså inte medier i ordets egentliga betydelse. Men det kan också vara så, att en Ande assisterar dem och drar nytta av deras naturliga anlag."

Anmärkning. Dessa personer skulle därmed vara som de somnambuliska som kan verka med eller utan hjälp av en

främmande Ande. (Se kap. om *Medier*, artikeln om *somnambuliska medier*.)

21◦ - Är den Ande som verkar på fasta kroppar för att förflytta dem, inne i själva föremålets materia, eller är den utanför denna materia?

”Både och! Vi har sagt, att materien inte alls är ett hinder för Andarna. De genomtränger allting. En del av perispiriten gör sig så att säga till ett med det föremål som den genomtränger.”

22◦ - Hur bar Anden sig åt för att knacka? Använder den ett materiellt föremål?

”Inte mer än den använder sina armar för att röra borden. Ni vet väl, att den inte har någon hammare till sitt förfogande. Dess hammare är de kombinerade fluida som satts i verksamhet genom dess vilja att röra eller att knacka. När den rör ett föremål, bringar dig ljuset synen av dessa rörelser. När den knackar, föres ljudet till dig genom luften. ”

23◦ - Vi kan förstå det, när den knackar på ett hårt föremål, men hur kan den låta bullret eller de artikulerade ljuden höras i tomma luften?

”Eftersom den kan verka på materien, kan den lika väl verka på luften som på bordet. Vad beträffar de

artikulerade ljuden, kan den efterlikna dem lika lätt som varje slags buller.”

24◦ - Ni säger, att Anden inte använder sina händer för att röra bordet. Man har emellertid i en del visuella manifestationer sett att händer har kommit fram, vilkas fingrar har rört sig över ett pianos tangenter, satt dem i rörelse och frambringat toner. Skulle man inte tro, att denna rörelse av tangenterna är frambringat genom ett tryck av fingrarna? Är inte detta tryck lika omedelbart och verkligt, när det träffar oss själva, och dessa händer lämnar avtryck på huden?

”Ni kan inte förstå Andarnas natur och handlingssätt utom genom jämförelser som bara ger er en ofullständig idé, och det är fel att alltid vilja göra deras tillvägagångssätt till ett med ert. Deras tillvägagångssätt måste stå i förhållande till deras natur. Har jag inte sagt er, att perispiritens fluidum genomtränger materien och blir ett med denna och därigenom bibringar den ett slags fiktivt liv? Nåväl! När Anden lägger fingrarna på tangenterna, sätter den dem verkligen där och rör också tangenterna. Men den pressar inte tangenten med muskelkraft. Den ger den liv liksom den ger bordet liv, och tangenten som lyder dess vilja rör sig och anslår strängen. Det sker till och med här en sak som ni har svårt att förstå, och det är, att vissa Andar är så föga framskridna och så materiella i jämförelse med de högre utvecklade Andarna, att de ännu har kvar jordelivets

vanföreställningar och tror, att de handlar på samma sätt som när de hade sin kropp. De förstår lika litet den verkliga orsaken till de verkningar som en obildad förstår teorin i de ljud som han uttalar. Om ni frågar dessa Andar, hur de berör pianot, kommer de att säga, att de slår på tangenterna med sina fingrar, därför, att de verkligen tror att de gör det. Effekten frambringas instinktivt hos dem, utan att de vet hur och likväl är det med deras vilja. Detsamma är fallet med de ord som de säger."

Anmärkning. Av de här förklaringarna framgår, att Andarna kan frambringa alla de verkningar som vi själva kan producera, men genom medel som är avpassade efter deras natur. Vissa krafter som är säregna för dem, ersätter de muskler som vi inte kan undvara för att handla, på samma sätt som de stumma använder tecken i stället för det talade ordet, som de saknar.

25◦ - Bland de fenomen som man nämner som bevis för att det är en dold makt som handlar så finns det några som skenbart strider mot alla kända naturlagar. Är det då inte tillåtet att tvivla?
"Det är så att människan ännu är långt ifrån att känna till alla naturlagar. Om hon kände till dem alla, skulle hon vara en högre utvecklade Ande. Fastän att de som tror sig veta allt och som påstår sig kunna begränsa naturen dagligen blir dementerade, fortsätter de likväl att vara lika högmodiga. Genom att oupphörligt avslöja nya

hemligheter varnar Gud människan för att ha för stor tilltro till sin egen insikt, ty det skall komma en dag då de mest *lärda vetenskapsmän skall bringas ur fattningen*. Har ni inte ständigt exempel på kroppar som påverkas av en drivkraft som är i stånd till att besegra tyngdkraften? Övervinner inte kulan för ett ögonblick denna kraft, då den slungas ut i luften? Ni stackars människor som tror att ni är så kloka och vilkas dumma fåfänga ideligen blottas, tänk då på att ni ännu är väldigt små."

75. Dessa förklaringar är tydliga, obetingade och klara. Det huvudresultat de leder till är, att det universella fluidet, där livets princip har sitt hemvist, är den ursprungliga verkande drivkraften i manifestationerna och att denna drivkraft får sin impuls av Anden, vare sig den är inkarnerad eller vandrande. Denna förtätade fluid utgör perispiriten eller Andens halvmateriella hölje. Under inkarnationen är perispiriten förenad med kroppens materia. Under vandringstillståndet är den fri. När Anden är inkarnerad, är perispiritens substans mer eller mindre bunden, mer eller mindre fasthängande, om man får uttrycka sig så. Hos vissa personer sker det ett slags utströmning av detta fluidum som en följd av deras natur och det är egentligen det som gör att medierna kan verka fysiskt. Utströmningen av animaliskt fluidum kan vara mer eller mindre riklig, dess förbindelse mer eller mindre lätt. Därav följer, att medierna blir mer eller mindre kraftfulla. Utströmningen pågår inte ständigt, vilket förklarar, att mediernas kraft är ojämn.

76. Låt oss göra en jämförelse. Då man vill verka materiellt på en punkt som befinner sig på ett visst avstånd, så är det tanken som vill, men tanken ensam kan inte träffa denna punkt. Den måste ha ett mellanled som den styr: en käpp, en projektil, en luftström och mycket mera. Märk väl, att tanken inte verkar direkt på käppen, ty om man inte rör den, kan den inte handla ensam. Tanken som inte är något annat än den i oss inkarnerade Anden, är förenad med kroppen genom perispiriten, och liksom den inte kan verka på kroppen utan perispiriten, så kan den inte verka på käppen utan kroppen. Den verkar på perispiriten som är den substans som den har mest släktskap med. Perispiriten verkar på musklerna, musklerna griper käppen och käppen träffar målet. När Anden inte är inkarnerad måste den söka hjälp på annat håll. Denna hjälp finner den i de fluider, med vilka den gör föremålet tjänligt till att lyda impulsen av dess vilja.

77. När alltså ett föremål är satt i rörelse, bortfört eller uppkastat i luften, är det inte Anden som griper och lyfter det, som vi skulle ha gjort med handen. Den *mättar* föremålet så att säga, med sitt och mediets förenade fluidum och när föremålet har tillfälligt fått liv, handlar det som ett levande väsen, dock med den skillnaden, att det inte har någon egen vilja utan följer Andens vilja.
Eftersom detta vitala fluidum, som på ett eller annat sätt kommer från Anden, ger ett kortvarigt och skenbart liv åt livlösa kroppar och eftersom perispiriten inte är något annat än själva detta vitala fluidum, följer därav att, då

Anden är inkarnerad så är det den som ger liv åt sin kropp med hjälp av sin perispirit. Den förblir förenad med den, så länge som kroppskonstitutionen tillåter. När den drar sig tillbaka, dör kroppen. Om man nu istället för ett bord, gjorde en staty av trä och verkade på denna staty som på bordet, så skulle man få en staty som rörde sig, knackade och som svarade genom sina rörelser och sina knackningar. Kort sagt, man skulle få en staty med ett kortvarigt artificiellt liv. Man har pratat om talande bord, man skulle också kunna tala om talande statyer. Vilket ljus kastar inte denna teori över en mängd hittills olösbara problem! Hur många allegorier och gåtfulla effekter förklarar den inte!

78. De som är skeptiska, invänder att det är en omöjlighet, att borden kan lyfta sig utan hjälp, eftersom det strider mot tyngdlagen. Vi vill först svara dem, att deras förnekande inte är något bevis. För det andra, att om faktum existerar, även om det strider mot alla kända lagar, bevisar det bara en sak, nämligen att det vilar på en okänd lag och att de som förnekar den, inte kan vara så förmätna, att de påstår sig känna alla naturens lagar. Vi har just förklarat denna lag, men det är inte någon anledning för dem att acceptera den, just för att den har getts av Andar som har lagt av sin jordiska dräkt och inte av Andar som ännu har kvar denna och har sitt säte i Akademien. Om Aragos Ande hade uppställt denna lag, medan han levde, skulle de ha accepterat den blint. Men då den nu getts av den döde Aragos Ande, är det en

utopi, och varför? Eftersom de tror att, då Arago är död, är hela hans personlighet död. Vi har inte förmätenheten att försöka övertyga dem. Men eftersom denna invändning skulle kunna besvära vissa personer, vill vi försöka att besvara den, genom att se den från deras synpunkt, det vill säga, genom att för ett ögonblick bortse från teorin om artificiellt liv.

79. När man med hjälp av en luftpump skapar ett vakuum i en glasklocka, blir denna klocka på grund av den utvändiga luftens tryck pressad till underlaget med sådan kraft att det är omöjligt att lyfta den. När man låter luft komma in, kan klockan lyftas hur lätt som helst eftersom luften i klockan motverkar trycket av den utvändiga luften. Om man överlämnar klockan åt sig själv, står den kvar på grund av tyngdlagen. Om nu luften i klockan blir förtätad, så att den har en större täthet än luften utanför, kommer klockan att lyftas trots tyngdlagen. Om luftströmmen är snabb och häftig, kan den hålla sig i luften utan något *synligt* stöd, liksom de dockor som man låter hoppa i en vattenstråle. Varför skulle då inte det universella fluidum, *som är grundstenen till allt som är i naturen*, då det ackumuleras runtomkring bordet, inte kunna ha egenskapen att minska eller öka den relativa specifika vikten, liksom luften gör med luftpumpens klocka och som vätgasen gör med luftballongerna, utan att därvid avvika från tyngdlagen. Känner ni alla egenskaper hos detta fluidum och all dess kraft? Nej.

Nåväl! Förneka då inte ett faktum, för att ni inte kan förklara det.

80. Låt oss återvända till teorin om bordets rörelse. Om Anden på anvisat sätt kan lyfta ett bord, så kan den också lyfta vilket annat föremål som helst, till exempel en fåtölj. Om den kan lyfta en fåtölj, så kan den också, om kraften är tillräcklig, samtidigt lyfta en person som sitter i fåtöljen. Här är alltså förklaringen på ett fenomen som Herr Home hundratals gånger har utfört med sig själv och andra personer. Han har upprepat det under en resa till London och för att bevisa för åskådarna, att det inte var en synvilla, har han gjort ett märke i taket med en blyertspenna och man har kunnat gå under honom. Man vet, att Herr Home är ett kraftfullt medium för fysiska effekter. Han var i detta fall både den verkande orsaken och föremål för effekten.

Ökning och minskning av kroppsvikten

81. Vi har nyss talat om ökning av vikten. Det är faktiskt ett fenomen som produceras ibland och som inte strider mera mot naturlagarna än klockans enorma motstånd mot trycket av den omgivande luften. Man har under inflytande av vissa medier sett lätta föremål erbjuda samma motstånd och sedan helt plötsligt ge efter för den minsta kraft. I det ovannämnda experimentet, väger

klockan i verkligheten varken mer eller mindre i sig själv, men den förefaller tyngre på grund av den yttre orsak som verkar på den. Det förhåller sig sannolikt på samma sätt här. Bordet behåller alltid samma inre vikt, ty dess massa har inte ökats. Men en främmande kraft motsätter sig dess rörelse, och denna kraft kan ligga i de omgivande fluider som genomtränger det, liksom den som ökade eller minskade klockans skenbara tyngd ligger i luften. Gör försöket med luftpumpen inför en okunnig person som inte förstår, att det är luften som han inte ser, som verkar, och det blir inte svårt att övertyga honom, att det är djävulens verk.

Kanske vill man säga, att då detta fluidum är viktlöst, dess ackumulation inte kan öka vikten av ett föremål. Det medges. Men lägg märke till att, om vi har använt oss av ordet *ackumulation*, är det en jämförelse, och inte för en obetingad överensstämmelse av det där fluidet med luften. Den är viktlös: låt vara. Det finns likväl ingenting som kan bevisa detta. Dess innersta natur är för oss okänd, och vi är långt ifrån att känna till alla dess egenskaper. Innan man genom försök hade lärt känna luftens tyngd, anade man inte de verkningar som denna tyngd kunde medföra. Elektriciteten räknas likaså till ett fluidum utan vikt. Likväl kan ett föremål hållas tillbaka av elektrisk ström och göra stort motstånd mot den som vill lyfta det. Det har alltså skenbart blivit tyngre. Även om man inte ser den makt som stödjer föremålen, skulle det vara mycket ologiskt, att dra slutsatsen, att den inte

finns. Anden kan alltså ha hävstänger, som är okända för oss. Naturen bevisar oss ständigt, att dess makt inte stannar vid sinnenas vittnesbord.

Man kan bara på liknande sätt förklara det märkliga fenomen, på vilket man sett flera exempel, att en ung, svag människa med två fingrar, utan ansträngning, som om det vore en fjäder, har lyft en kraftig, robust människa tillsammans med stolen, på vilken hon satt. Beviset för att en främmande kraft verkar genom mediet, ligger i det faktum, att den mediala förmågan då och då kan avbrytas.

Kapitel V

Spontana fysiska manifestationer

Buller, oväsen och störande

82. De fenomen som vi nyligen talade om, är frammanade. Men det händer ibland, att de visar sig spontant, utan medverkan av ens vilja, och då kan de ofta bli mycket besvärliga. Vad som definitivt utesluter att de kan vara en effekt av inbillningskraften som inspirerats av de spiritistiska idéerna är att de uppträder hos människor som aldrig har hört talas om dem och i de ögonblick som de minst förväntar sig det. Dessa fenomen, som man skulle kunna kalla naturlig praktisk Spiritism, är mycket viktiga, därför att de inte kan misstänkas vara tillkomna genom bedrägeri. Därför rekommenderar vi alla personer som befattar sig med spiritistiska fenomenen, att efterforska alla fakta om händelser av detta slag som kommer till deras kännedom. Men, särskilt, att man med omsorg verifierar verkligheten, genom en detaljerad studie av alla omständigheterna, med avsikt att försäkra sig att man inte faller offer för en illusion eller ett bedrägeri.

83. Av alla spiritistiska manifestationer är buller och knackningar de enklaste och de vanligaste. Det är särskilt här som man kan frukta för en illusion, ty en mängd naturliga orsaker kan framkalla dem: vinden som susar eller sätter ett föremål i rörelse, en kropp som man själv rör utan att märka det, en ljudeffekt, ett dolt djur, en insekt, och mycket mera, för att inte tala om elaka skojares narrstreck. De buller som kommer ifrån Andarna, har för övrigt en speciell karaktär. De har en sådan styrka och ett så varierande ljud att de är lätta att känna igen och inte kan jämföras med knackandet i trä, sprakandet från en eld eller en klockas enformiga tickande. Det är klanglösa slag, ena gången dova, svaga och lätta, andra gången klara och tydliga, ibland smattrande, som ändrar plats och upprepas utan mekanisk regelbundenhet. Det verksammaste kontrollmedlet, det som inte tillåter tvivel på ursprunget, är det faktum att de åtlyder viljan. Om knackningarna låter höra sig på ett avtalat ställe, om de svarar på tanken, i fråga om antal och intensitet, kan man inte förneka att de har en intelligent orsak. Men bristen på lydnad är inte alltid ett bevis på motsatsen.

84. Låt oss nu anta, att man genom en noggrann undersökning skaffat sig visshet om att knackningarna eller varje annan effekt är verkliga manifestationer, är det då förnuftig att bli förskräckt över dem? Nej, absolut inte, ty det innebär i varje fall inte den minsta fara. Bara de personer som man övertygat, att det är djävulen, kan

bli obehagligt berörda, liksom barnen som man skrämmer med varulven eller monstret under sängen. Det måste medges, att dessa manifestationer under vissa omständigheter antar en omfattning och en varaktighet som man, naturligt nog, önskar befria sig från. Det här ämnet kräver en förklaring.

85. Vi har sagt, att de fysiska uppenbarelserna har till avsikt att fästa vår uppmärksamhet på någonting och att övertyga oss om närvaron av en makt som är överlägsen den mänskliga. Vi har också sagt, att de högre utvecklade Andarna inte sysselsätter sig med sådana manifestationer. De låter de lägre utvecklade Andarna utföra dem, liksom vi låter tjänare utföra grövre arbeten, och det i den avsikt vi nu skall ange. Sedan detta mål blivit uppnått, upphör den materiella manifestationen, eftersom den inte längre är nödvändig. Ett par exempel kan bättre förklara saken.

86. För flera år sedan, i början av mina spiritistiska studier, då jag en kväll var sysselsatt med ett arbete angående ämnet, hördes plötsligt knackningar omkring mig under hela fyra timmar i sträck. Det var första gången som något sådant hände mig. Jag övertygade mig om att det inte kunde finnas någon tillfällig orsak till dem, men för ögonblicket kunde jag inte få veta något mer. Jag hade på den tiden tillfälle att ofta träffa ett framstående psykografiskt medium. Följande dag frågade jag den Ande som meddelade sig genom detta medium, om orsaken till dessa knackningar. *Det är en med dig*

förtrogen Ande som vill tala med dig, blev svaret. – Vad ville den säga mig? Svar: du kan själv fråga den, ty den är här. – Då jag frågade Anden, gav den sig till känna under ett symboliskt namn (jag har senare, av andra Andar fått veta, att han tillhörde en mycket hög klass och att han spelat en viktig roll på Jorden). Den påpekade olika fel, som jag skrivit i mitt arbete genom att ange *de rader* där de befann sig. Han gav mig nyttiga och kloka råd, och han tillade att han alltid skulle vara med mig och att han skulle komma på min kallelse varje gång som jag ville rådfråga honom. Denne Ande har verkligen därefter aldrig lämnat mig. Han har gett mig många bevis på stor överlägsenhet och hans *välvilliga* och *effektiva ingripande* har varit tydligt för mig såväl i det materiella livets förhållanden som i det som rör metafysiska frågor. Men efter vårt första samtal upphörde knackningarna. Vad ville denne Ande egentligen? Träda i regelbunden förbindelse med mig och därför måste den underrätta mig. Efter denna underrättelse och Andens därpå följande förklaring av vad den ville, blev en regelbunden förbindelse upprättad. Nu blev knackningarna onödiga och därför upphörde de. Man slår inte på trumman för att väcka soldaterna, när de en gång är uppe.

Något liknande hände en av våra vänner. Under en tid hade han i sitt rum hört olika slags buller, vilket till sist blev mycket störande för honom. Han fick tillfälle att rådfråga sin fars Ande genom ett psykografiskt medium. Han fick veta vad man ville honom, gjorde det som de

hade bett om och sedan dess har han inte hört något mera buller. Man må lägga märke till att personer som har en regelbunden och lätt möjlighet till förbindelse med Andarna naturligtvis mera sällan erhåller manifestationer av denna sort, och det kan man förstå.

87. De spontana manifestationerna inskränker sig inte alltid till buller och knackningar. De urartar ibland till ett verkligt tumult och fullständig förvirring. Möbler och olika föremål slås omkull, olika slags kastvapen slungas in, dörrar och fönster öppnas och stängs av osynliga händer, fönsterrutor slås sönder, vilket man inte kan inbilla sig.

Denna omflyttning är ofta mycket verklig, men ibland har den bara skenet av verklighet. Man hör oväsen i ett rum, ett ljud av porslin som faller och går sönder med en stor skräll, vedträn som rullar på golvet. Man skyndar sig dit och finner allt lugnt och i ordning, men man har knappt gått ut innan oväsendet börjar på nytt.

88. Detta slag av manifestationer är varken sällsynta eller nya. Det är få lokala krönikor som inte rymmer någon berättelse av detta slag. Skräcken har utan tvivel ofta överdrivit fakta och genom att gå från mun till mun, har det antagit ett löjligt och jättelikt omfång. Vidskepelsen har hjälpt till och de hus där något sådant har hänt, har fått rykte att hysa djävulen och därav kommer alla övernaturliga eller hemska berättelser om spöken. Å

andra sidan har inte bedrägeriet låtit ett sådant gott tillfälle att utnyttja lättroheten gå sig ur händerna, och detta ofta i personligt intresse. Man förstår för övrigt det intryck som dessa fakta, även när de framställs realistiskt, kan göra på svaga karaktärer, vilkas uppfostran har gjort dem mottagliga för vidskepelse. Det säkraste medlet att förebygga de problem de kan medföra, eftersom man inte kan förhindra dem, är att påvisa deras ursprung. De enklaste saker kan injaga skräck, när man inte känner till deras orsak. När man lär känna Andarna bättre och de, för vilka de uppenbarar sig, inte tror sig har en härskara av djävlar i hälarna, kommer fruktan för dem att försvinna.

Man kan i *Revue Spirit* läsa berättelsen om många äkta fall av detta slag, bland andra historien om den bankande Anden från Bergzabern, vars fula spratt pågick under mer än åtta år. (numren från maj, juni, och juli 1858). Den från Dibbelsdorff (augusti 1858). Om bagaren från Grandes-Ventes, i närheten av Dieppe (mars 1860). Den från Rue des Noyers, i Paris (augusti 1860). Om Anden från Castelnaudary, under titeln *Historien om en fördömd* (februari 1860). Om fabrikören från Saint Petersburg (april 1860), och många andra.

89. Dessa händelser har ofta karaktären av en ren förföljelse. Vi känner sex systrar som bodde tillsammans, och som under många år på morgonen, fann sina kläder kringströdda, till och med gömda under taket,

sönderslitna och klippta i bitar, trots att de iakttog alla försiktighetsåtgärder och gömde kläderna under lås. Det har ofta hänt, att folk som har gått i säng och som *fullkomligt vakna* har sett sina sängdraperier skjutas åt sidan, sina filtar och huvudkuddar ryckas bort, själva lyftas upp från sina madrasser och ibland till och med kastats ut ur sängen. Detta händer oftare än man tror. Men för det mesta vågar de som varit offer för det, inte tala om det av fruktan för att bli utskrattade. Vi vet, att man har trott sig kunna bota en del individer, från det man betraktar som hallucinationer, genom att behandla dem som sinnessjuka, vilket har gjort dem verkligt galna. Läkevetenskapen kan inte förstå dessa saker, eftersom den bara utgår från materiella orsaker, vilket ofta resulterar i ödesdigra misstag. Historien kommer en dag att berätta, hur man behandlade sjuka på 1800-talet, liksom man idag berättar om de tillvägagångssätt som användes under medeltiden.

Vi medger helt klart, att många av dessa handlingar vittnar om ondska och illvillighet. Men, när allt har blivit konstaterat och det blir bevisat att de inte är människans verk, så måste man väl medge att de som en del säger, är djävulens verk, eller som vi säger, är Andarnas verk. Men från vilka Andar?

90. De högre utvecklade Andarna roar sig inte med att göra narrstreck, lika lite som kloka och seriösa personer hos oss. Vi har ofta frågat Andar, vilken grund de har

haft till att störa lugnet. De flesta har inte något annat ändamål än att roa sig. Det är Andar som är mera lättsinniga än illvilliga, som roar sig åt den skräck de vållar och de fruktlösa efterforskningar som man gör för att upptäcka orsaken till tumultet. Ofta kastar de sig över en individ som det roar dem att plåga, och som de förföljer från plats till plats. Andra gånger fäster de sig vid en plats utan annan grund än en nyck. Ibland är det också en hämnd som de utövar, som vi kommer att få tillfälle att se. I vissa fall är deras avsikt mera lovvärd. De vill väcka uppmärksamhet och sätta sig i förbindelse med någon, antingen för att ge en nyttig upplysning åt den person, till vilken de vänder sig, eller för att fråga någonting för dem själva. Vi har ofta sett dem uppmana om böner. Andra ber, att man i deras namn skall uppfylla en önskan, som de inte hade kunnat uppfylla medan de levde och några vill, för att få frid i sitt hjärta, gottgöra en ful handling som de begått under livet. På det hela taget finns det ingen grund till att bli rädd, ty deras närvaro kan vara obehaglig, men inte farlig. För övrigt kan man förstå, att folk vill bli av med dem, men för att uppnå detta, gör man i allmänhet det motsatta mot vad man borde göra. Om det är Andar som vill roa sig, blir de ännu mera envisa, ju allvarligare man tar saken, liksom olydiga barn blir ännu mera retsamma mot dem som de ser bli irriterade och som inger rädsla hos de fega. Om man tog det förnuftiga beslutet att skratta åt deras handlingar, skulle de till sist tröttna och förhålla sig lugna. Vi kände en person som, långt ifrån att förarga sig,

uppeggade dem och påstod, att de inte kunde göra det ena eller det andra, och efter några dagar kom de inte mera tillbaka. Men, som sagt så finns det Andar vars anledning till att komma är mindre lättsinnig. Därför är det alltid nyttigt att ta reda på vad de vill. Om de ber om något, kan man vara säker på att deras besök upphör när deras önskan blir uppfylld. Det bästa medlet till att få veta något i detta avseende, är att frammana Anden med hjälp av ett duktigt skrivande medium. Av dess svar kan man genast sluta sig till vem man har att göra med, och därefter agera enligt de givna förklaringarna. Om det är en olycklig Ande, bjuder barmhärtigheten, att man behandlar den med den hänsyn som den förtjänar. Om det är en retsam och hånfull Ande så bör vi agera mot den utan större besvär. Om det är en illvillig Ande då bör man be Gud att göra honom bättre. I vilket fall som helst så kan bönen inte ge någonting annat än ett gott resultat. Men exorcismens formler får dem att skratta och de bryr sig inte det minsta om dem. Om man kan komma i förbindelse med dem, skall man inte fästa avseende vid de komiska eller skräckingivande egenskaper som de ibland styr ut sig med för att roa sig över lättroheten.

Vi skall återkomma mer detaljerat till detta ämne och till de orsaker som ofta gör besvärjelserna verkningslösa, i kapitlen om *hemsökta platser* och om *besatthet*.

91. Fastän dessa fenomen utförs av lägre utvecklade Andar, är de ofta förorsakade av Andar av en högre

ordning i avsikt att övertyga människorna om, att det verkligen finns okroppsliga väsen och med en makt som vida övergår människans. Den uppståndelse och den skräck som de vållar, väcker uppmärksamhet och kommer till sist att öppna ögonen på de mest vantrogna. Dessa människor finner det enklare att skriva dessa fenomen på inbillningens räkning, vilket är ett mycket bekvämt sätt att förklara på och befriar en ifrån att ge andra förklaringar. Men när föremål kastas huller om buller eller i huvudet på en, då vill det till en mycket foglig inbillningskraft för att föreställa sig att dessa saker sker när de i verkligheten inte sker. Märker man en viss verkan så måste denna verkan ha en orsak. Om en *kall och lugn* iakttagelse visar oss, att denna verkan är oberoende av varje mänsklig vilja och varje materiell orsak, om den vidare ger oss *tydliga* tecken på intelligens och fri vilja, *vilket är det mest karakteristika tecknet*, är man väl tvungen att hänföra den till en dold intelligens. Vilka är dessa gåtfulla väsen? Det lär oss de spiritistiska studierna klart och tydligt genom de medel som de ger oss för att stå i förbindelse med dem. Studierna lär oss dessutom att skilja på vad som är verkligt och vad som är falskt och överdrivet i de fenomen som vi inte förstår. Om en ovanlig verkan uppträder: buller, rörelse, till och med en uppenbarelse, bör ens första tanke vara den, att den beror på en helt naturlig orsak, för att det är det mest sannolika. Man bör då med största omsorg söka efter denna orsak och inte medge Andars inblandning annat än då man är riktigt säker. På detta sätt undgår man

självbedrägeri. Den som till exempel får en örfil eller slag av en käpp på ryggen, utan att någon är i närheten, och detta har verkligen hänt, kan inte tvivla på närvaron av ett osynligt väsen.

Man bör vara på sin vakt inte bara mot berättelser som kan vara mer eller mindre överdrivna, utan också mot sina egna intryck och inte skylla allt som man inte förstår på en ockult orsak. En massa mycket enkla och mycket naturliga orsaker kan framställa verkningar, vilka vid första åsynen kan synas märkliga. Det skulle vara en sann vidskepelse att överallt se Andar sysselsatta med att kasta omkull möbler, krossa porslin, kort sagt vålla de tusentals motigheter i hemmet, som rimligare beror på klumpighet.

Kringkastade föremål

92. Den förklaring som getts för fasta kroppars rörelse kan naturligtvis tillämpas på alla spontana effekter som vi sett. Bullren, fastän starkare än knackningarna på bordet, har samma orsak. De föremål som kastas eller flyttas, rörs av samma kraft som lyfter vilket som helst föremål. Det är till och med en omständighet som stöder denna teori. Man skulle kunna fråga sig, var mediet i detta fall befinner sig. Andarna har sagt oss, att i sådana fall är det alltid någon vars kraft verkar, utan att han vet

om det. De spontana manifestationerna äger mycket sällan rum på ensamma platser. De förekommer nästan alltid i bebodda hus, därför att där finns människor som utövar inflytande utan att vilja det. Dessa människor är verkliga medier utan att själva veta det och vi kallar dem därför *naturliga medier*. De är i jämförelse med andra medier vad naturliga somnambuler är i jämförelse med magnetiska somnambuler, och lika intressanta att observera.

93. Det frivilliga eller ofrivilliga deltagandet av en person som är begåvad med ett speciellt anlag till att frambringa dessa fenomen tycks vara nödvändig i de flesta fall, fast det finns tillfällen, vid vilka Anden förefaller att handla ensam. Men då är det möjligt, att den hämtar det verkande fluidet någon annanstans ifrån än från en närvarande människa. Detta förklarar för oss, varför Andarna som beständigt omger oss, inte varje ögonblick skapar förvirring. Anden måste först och främst vilja, den måste ha en avsikt, en motivering och utan detta kan den inte uträtta någonting. Dessutom är det ofta nödvändigt, att den just på den plats, där den skulle vilja handla, finner en person som kan hjälpa den, men ett sådant sammanträffande är mycket sällsynt. När en sådan person oväntat infinner sig, drar Anden fördel av detta. Men även om dessa gynnsamma omständigheter förenas, kan Anden likväl bli hindrad i sitt arbete av en högre vilja som inte låter den handla efter gottfinnande. Den kanske endast får lov att handla inom vissa gränser

och i de fall då dessa manifestationer anses nyttiga, antingen för att övertyga eller som en prövning för den person som är föremål för dem.

94. Vi vill angående detta ämne bara återge det samtal som hölls beträffande de händelser som ägde rum i juni månad 1860, på Rue de Noyers i Paris. Detaljerna kan man finna i *Revue Spirite* för augusti 1860.

1◦ - (Till Sankt Ludvig). Vill du inte vara vänlig att tala om för oss, om de händelser som man säger ägde rum på Rue de Noyers är sanna? Vi tvivlar inte på att det skulle kunna vara möjligt.

”Ja, dessa händelser är sanna. Det är bara det, att folks inbillning skall förstora upp dem, antingen av fruktan eller av hånfullhet. Men jag upprepar, de är sanna. Dessa manifestationer är frammanade av en Ande som roar sig lite grand på bekostnad av platsens invånare.”

2◦ - Finns det i huset en person som är orsak till dessa manifestationer?

”De är alltid förorsakade av närvaron av den person som Anden vill attackera. Det vill säga, att Anden inte tycker om den som bor på platsen i fråga, och att den spelar honom alla möjliga spratt och till och med försöker få honom att flytta.”

3◦ - Vi vill veta, om det bland dem som bor i huset, finns någon som är orsak till dessa fenomen på grund av ett spontant och ofrivilligt inflytande av sitt medialitet?

”Det är nödvändigt, *annars skulle dessa händelser inte kunnat äga rum*. En Ande bor på ett ställe som den tycker om. Den förblir overksam, så länge det inte på platsen finns någon person som passar honom. När en sådan kommer, roar den sig så mycket som möjligt.”

4◦ - Är denna persons närvaro nödvändig på själva platsen?

”Det är det vanligaste, och så förhåller det sig i det fall som du talar om. Det är därför som jag har sagt att händelsen annars inte skulle ha kunnat äga rum. Men jag har inte velat fastställa någon allmän regel. Det finns fall då den omedelbara närvaron inte är nödvändig.”

5◦ - Är det inte ofördelaktigt för en människa att vara ägnad till att tjäna till hjälp för sådana Andar, då dessa ju alltid är av en lägre ordning? Tyder det inte på sympati med varelser av denna natur?

”Nej, inte precis, ty denna förmåga beror på ett fysiskt anlag. Den betecknar dock ofta en materiell tendens som det skulle vara bättre att inte ha, ty ju högre man kommer i moraliskt hänseende, desto mer drar man till sig de

goda Andarna och dessa avlägsnar naturligtvis de dåliga.”
6◦ - Varifrån får Anden de kastvapen som den använder?

”Dessa olika föremål hämtar den oftast på själva platsen eller i närheten. En kraft som kommer från Anden, kastar ut dem i luften och de faller ned på det ställe som Anden bestämmer.”

7◦ - Eftersom de spontana manifestationerna ofta är tillåtna och till och med framkallade i avsikt att övertyga, tycks det oss, att om vissa skeptiska människor personligen vore föremål för dem, skulle de bli tvungna att böja sig inför fakta. De klagar ibland över att de aldrig kan få bli vittne till sådana övertygande fall. Står det då inte Andarna fritt att ge dem ett sådant slående bevis?

”Är inte gudsförnekarna och materialisterna varje ögonblick vittnen till verkningarna av Guds och tankens makt? Men detta hindrar dem inte att förneka Guds och själens existens. Har Jesus underverk omvänt alla hans samtida? Liknar inte de fariséer som sade till honom ”Herre, låt oss se ett mirakel”, dem som i er tid begär att ni skall låta dem få se manifestationer? När de inte blir övertygade genom att se skapelsens under, skulle de inte bli det mer, om så själva Andarna uppenbarade sig för dem på det mest otvetydiga sätt, ty i sitt högmod liknar de istadiga hästar. Tillfällen att få se skulle inte fattas dem, om de sökte ärligt. Därför vill Gud inte göra mer

för dem än han gör för dem som uppriktigt söker upplysning, ty han belönar bara de människor som har en god vilja. Deras vantro kan inte hindra att Guds vilja utförs. Ni ser ju, att den inte har hindrat den spiritistiska läran att utbredas. Upphör då att bry er om deras motstånd, ty det är för läran vad skuggan är för målningen: det framhäver den mer. Vilken merit skulle det vara för dem att bli övertygade genom tvång? Gud vill göra dem helt ansvariga för deras hårdnackenhet, och detta ansvar kommer att vara svårare än ni tror. Saliga de som tror, fastän de inte ser, har Jesus sagt, ty dessa tvivlar inte på Guds makt.

8◦ - Tror du, att det skulle vara till någon nytta att frammana denne Ande för att be den om några förklaringar?

”Frammana den om ni vill. Men det är en lägre utvecklad Ande som bara kommer att ge dig betydelselösa svar.”

95. Samtal med den besvärliga Anden på Rue de Noyers.

1◦ - Frammaning.

”Varför har du kallat på mig? Vill du, att jag skall kasta sten på dig? Då vill man nog snart se dig löpa för livet, trots din tappra min.”

2◦ - Även om du kastade sten på oss, skulle det inte skrämma oss. Vi skulle just vilja att du kastade några.

”Här kan jag det kanske inte. Ni har en beskyddare som vakar över er.”

3◦ - Var det på Rue de Noyers någon som hjälpte dig med de fula narrstreck som du spelade husets invånare?

”Javisst, jag fann ett gott redskap, och där fanns inte någon beläst, lärd och pryd Ande som hindrade mig, ty jag är gladlynt, och jag tycker ibland om att roa mig.”

4◦ - Vem var den person som du använde som redskap?

”En tjänsteflicka.”

5◦ - Använde du henne utan att hon visste det?

”Oh, ja! Stackars flicka! Hon var den som blev mest förskräckt.”

6◦ - Handlade du i ond avsikt?

”Jag har inte haft någon ond avsikt, men människorna, som skall lägga sig i allting, vill vända det till deras fördel.”

7◦ - Vad menar du med det? Vi förstår dig inte.

”Jag ville bara roa mig, men ni kommer att undersöka saken och få ytterligare en händelse som bevisar att vi existerar.”

8◦ - Du säger, att du inte hade någon ond avsikt, och likväl har du slagit ut alla fönsterrutor i lägenheten. Du har på så sätt orsakat en verklig skada.

”Det är småsaker.”

9◦ - Var fick du tag i de föremål som du kastade?

”De är mycket vanliga. Jag hittade dem på gården och i grannarnas trädgårdar.”

10◦ - Har du hittat dem *alla* eller har du själv tillverkat några? (Se nedan, kap. VIII).

”Jag har inte tillverkat eller satt ihop något.”

11◦ - Hade du kunnat tillverka dem, om du inte hade funnit dem?

”Det skulle ha varit svårare, men om det är nödvändigt, blandar man några ämnen och så blir det alltid något av det.”

12◦ - Men säg oss: hur kastade du dem?

”Oh! Det är svårare att säga. Jag använde mig av den där flickans elektriska natur i förening med min mindre materiella natur. På så sätt har vi båda tillsammans kunnat transportera dessa olika saker.”

13◦ - Jag kan tänka mig att du gärna skulle vilja ge oss några upplysningar om dig själv. Säg oss först ifall det är länge sedan du dog?

”Det är ganska länge sedan, gott och väl femtio år.”

14◦ - Vad var du, när du levde?

”Inte något vidare fint. Jag samlade trasor här i kvarteret och man gav mig ibland ovett, därför att jag tyckte mycket om den gode Noas röda likör. Just därför ville jag få alla att ge sig iväg.”

15◦ - Är det du själv och med din goda vilja, som besvarade frågor?

”Jag hade en instruktör.”

16◦ - Vem är denne instruktör?”

”Er gode Kung Ludvig.”

Anmärkning. Denna fråga motiveras av naturen hos vissa svar, som föreföll ligga över denne Andens

fattningsförmåga, såväl med hänsyn till idéernas djup som till språkets form. Med det är inte något förvånande i att han fått hjälp av en mera upplyst Ande, som ville utnyttja detta tillfälle för att undervisa oss. Detta är något ganska vanligt, men det är påfallande i detta fall, att den andra Andens inflytande visar sig i själva skriften. Handskriften i de svar där den har ingripit är mera jämn och flytande. Lumpsamlarens skrift är kantig, grov, ojämn, ofta nästan oläslig och har en helt annan karaktär.

17◦ - Vad gör du nu? Arbetar du för din framtid?

”Inte ännu. Jag irrar omkring. Man tänker så litet på mig på Jorden, så det är ingen som ber för mig. Därför får jag ingen hjälp och arbetar inte.”

Anmärkning. Senare kommer vi att se, hur mycket man kan bidra till de lägre utvecklade Andarnas framsteg och lindring genom bön och råd.

18◦ - Vad hette du under livet?

”Jeannet”.

19◦ -Nåväl, Jeannet! Vi skall be för dig. Säg oss, om vår frammaning har varit dig till att glädje eller tvärtom?

”Den har snarare glatt mig, ty ni är snälla och glada människor, även om ni är lite stränga. Men det gör ingenting, ni har lyssnat på mig och så är jag nöjd.”

Jeannet

Hämtningsfenomen

96. Detta fenomen skiljer sig från de fenomen vi nyss har talat om, endast genom välvilligheten hos den Ande som är deras upphovsman, genom föremålens nästan alltid angenäma natur och genom det vänliga och ofta finkänsliga sätt på vilket de överlämnas. Det består i den spontana hämtningen av föremål som inte finns på den plats där man befinner sig. Det är oftast blommor, ibland frukter, konfekt, smycken, och mycket mera.

97. Låt oss först säga, att detta är ett av de fenomen som mest inbjuder till imitation och att man följaktligen måste vara på sin vakt mot bedrägeri. Man vet hur långt taskspelarkonsten kan nå i fråga om sådana färdigheter. Men, även i de fall då vi inte har att göra med en yrkesman så kan man lätt bli lurad genom ett skickligt och egennyttigt konstgrepp. Den bästa garantin ligger i *karaktären, den obestridliga anständigheten* och den *absoluta oegennyttan* hos den person som uppnår dylika effekter. Nästa steg är en omsorgsfull undersökning av alla de omständigheter under vilka de verkställes, och

slutligen, en upplyst kännedom om Spiritismen skulle ensamt kunna upptäcka vad som möjligtvist är misstänksamt.

En Andes uttalande om hämtningsfenomen

98. Teorin om hämtningens fenomen, och de fysiska manifestationerna i allmänhet, sammanfattas på ett anmärkningsvärt sätt i följande redogörelse av en Ande vars alla meddelanden bär en obestridlig prägel av djupsinnighet och logik. Man finner flera av hans meddelanden längre fram i detta arbete. Den gav sig till känna under namnet *Erastus*, lärjunge till Sankt Paulus, och som skyddsande till det medium som tjänade den som tolk.

”För att uppnå detta slags fenomen, är det nödvändigt att ha medier som jag vill kalla sensitiva, det vill säga begåvade med den högsta grad av mediala förmågor för utvidgning och genomtränglighet. Eftersom dessa mediers lättstimulerade nervsystem tillåter dem att med hjälp av vissa vibrationer, omgiva sig med ett överflöd av sitt animaliska fluidum.

De vars natur är lätt mottagliga för intryck, de personer, vars nerver aktiveras för den minsta känsla eller det lättaste intryck, vilka ett moraliskt eller fysiskt

inflytande, inre eller yttre, gör dem känsliga, är de mest lämpliga att bli forträffliga medier för fysiska effekter med avseende på beröring och förflyttning. Deras nervsystem, som är nästan helt utan det skyddande hölje som omsluter detta system hos de flesta andra inkarnerade varelser, gör dem verkligen lämpade att åstadkomma alla dessa olika fenomen. Med en sådan person kan man följaktligen, när hans övriga egenskaper inte står i strid med hans mediala anlag, lättare uppnå berörbara fenomen, knackningar på väggar och i möbler, *intelligenta* rörelser och till och med få den tyngsta livlösa materia att sväva i luften. Man kommer att uppnå ännu kraftigare resultat, om man *i stället* för ett medium har flera välutrustade medier till sitt förfogande.

Men från framställning av dessa fenomen till hämtningsfenomen finns det en hel värld emellan. I detta fall är inte bara Andens arbete mera komplicerat och svårt, utan, vad som är viktigare, Anden kan bara arbeta med hjälp av en enda medial apparat, det vill säga, att flera medier kan inte samtidigt hjälpa till att producera samma fenomen. Tvärtom, det händer till och med, att närvaron av vissa personer som är osympatiska till den arbetande Anden, totalt hindrar dess verksamhet. Till dessa grunder, vilka som ni ser, inte är utan vikt, tillägger vi, att hämtningarna alltid kräver en större koncentration och samtidigt en större spridning av vissa fluider, och att detta endast kan uppnås med hjälp av de bäst utrustade

medierna, kort sagt, de vars *elektromediala* apparat är bäst utvecklad.

För övrigt, är och förblir hämtningsfenomen utomordentlig sällsynta. Jag behöver inte visa er, varför de är och förblir mindre vanliga än andra beröringsfenomen. Ni kan själva dra slutsatsen av det jag säger. Dessa fenomen är dessutom av en sådan natur, att inte alla medier är ägnade till att frambringa dem och inte heller alla Andar kan göra det. Det måste verkligen, mellan Anden och det påverkade mediet, finnas en viss samstämmighet, en viss överensstämmelse. Kort sagt: en viss likhet som tillåter den utvidgarbara delen av det *perispiritiska*[8] fluidet hos den inkarnerade varelsen att blandas, förenas och kombinera sig med fluidet hos den Ande som vill utföra ett hämtningsfenomen.

Denna sammansmältning bör vara sådan, att de krafter som därvid uppstår blir, så att säga, *en enhet*, liksom den elektriska strömmen, ledd genom kol, bildar en enda klart lysande punkt. Varför denna förening, varför denna sammansmältning säger ni? Därför att det för att frambringa dessa fenomen, är nödvändigt, att den handlande Andens väsentliga egenskaper förökas med några av mediets. Det är att det *vitala fluidet* som är

[8] Man ser att, då det gäller att uttrycka en ny idé, för vilken språket saknar ord, kan Andarna mycket väl skapa nya ord. Dessa ord: elektromedial, perispiritistisk är inte vår uppfinning. De som har kritiserat oss för att skapa orden spiritistisk, spiritism, perispirit, som inte hade några analogier, kan också kritisera Andarna.

oumbärligt för de mediala fenomenen, *endast* finns hos de inkarnerade och det är därför den handlande Anden följaktligen är tvungen att låta sig genomträngas därav. Endast då kan den, med hjälp av vissa egenskaper hos er omgivande miljö, som dock är okända för er, utskilja, osynliggöra och röra vissa materiella föremål, till och med de inkarnerade själva.

Det är mig inte för ögonblicket tillåtet att uppenbara för er dessa säregna lagar som styr den luft och de fluider som omger er. Men när många år skall ha förflutit, knappt en mansålder, skall förklaringen på dessa lagar och dessa fenomen avslöjas för er och ni kommer att få se medier av ett nytt slag uppstå, som kommer att falla in i ett säreget kataleptiskt tillstånd, så snart de kommer in i ett medialt tillstånd.

Ni ser så många problem som omger hämtningsfenomen. Därav kan ni helt logiskt förstå, att detta slags fenomen är mycket sällsynta, som jag sagt, och med så mycket större skäl som Andarna ogärna ger sig i kast med dem, eftersom de från deras sida fordrar ett nästan materiellt arbete, vilket besvärar och tröttar dem. Å andra sidan händer det dessutom ofta, att själva mediets tillstånd sätter upp en oöverstiglig barriär för dem, trots deras energi och goda vilja.

Det är alltså tydligt, och ert förnuft kan bekräfta det, att de påtagliga manifestationer som visar sig i knackningar,

rörelser och svävande, är enkla fenomen som uppstår genom koncentration och utvidgning av vissa fluider. Dessa kan framkallas och uppnås genom därtill ägnade mediers vilja och arbete, när dessa får hjälp av vanliga och välvilliga Andar. Däremot fordrar hämtningsfenomen, som är mångsidiga och komplexa, ett sammanträffande av speciella omständigheter: de kan bara uppnås av en enda Ande och ett enda medium, och kräver, förutom den nödvändiga påtagligheten, en ganska säregen sammansättning för att kunna isolera och osynliggöra det eller de ting som är föremål för hämtningsfenomenet.

Alla ni spiritister förstår mina förklaringar och ni kan själva analysera denna koncentration av speciella fluider som behövs för att livlös materia skall kunna flyttas och bli vidrörbar. Ni tror på detta, liksom ni tror på elektricitetens och magnetismens fenomen, med vilka de mediala fenomenen är i fullständig överensstämmelse och är en bekräftelse och utveckling av dem. Vad beträffar de misstrogna och de bildade, som är ännu värre, är det inte min sak att övertyga dem och jag bekymrar mig inte om dem. De kommer någon gång att bli övertygade av styrkan i bevisen, ty de måste till sist böja sig för de spiritistiska fenomenens enstämmiga vittnesbörd, liksom de måste böja sig för så många andra fakta som de en gång först tillbakavisat.

Sammanfattningsvis så är de beröringsbara fenomenen ofta förekommande, men hämtningsfenomenen är mycket sällsynta, eftersom förutsättningarna för dessa är mycket svåra. Följaktligen kan inget medium säga: vid den tiden och i det ögonblicket skall jag utföra ett hämtningsfenomen, ty ofta stöter Anden själv på hinder i sitt arbete. Jag bör tillägga, att dessa fenomen är dubbelt så svåra inför publik, ty man möter där nästan alltid kraftigt avvisande personligheter som förlamar andens ansträngningar och ännu mer mediets verksamhet. Ni kan emellertid vara säkra på, att dessa fenomen nästan alltid framkallas i en snävare krets, ofrivilligt och oftast utan mediets vetskap och förberedelse, och mycket sällan när denne är underrättad i förväg. Därav kan ni dra slutsatsen, att det finns en berättigad grund till misstanke, när ett medium skryter med att kunna framkalla dessa fenomen enligt sin vilja, med andra ord befalla över Andarna som om de vore tjänare, vilket helt enkelt är orimligt. Ni kan vidare som en allmän regel utgå ifrån, att de spiritistiska fenomenen inte frammanas som skådespel eller för att roa de nyfikna. Om några Andar skulle låna sig till sådana saker, kan det endast vara till allmänna fenomen och inte till dem, vilka som hämtningsfenomenen och andra liknande, fordrar speciella betingelser.

Glöm inte, spiritister, att lika orimligt som det är att systematiskt tillbakavisa alla fenomen från andra sidan, lika oförnuftigt är det att blint acceptera alla. När ett

fenomen som man kan vidröra, se, eller uppleva som något som blivit hämtat, manifesterar sig spontant och plötsligt, så kan ni acceptera det. Men, jag kan inte upprepa det för mycket, acceptera ingenting i blind tro. Underkasta varje faktum en noggrann, djupgående och sträng undersökning, ty, tro mig, Spiritismen, så rik på upphöjda och storslagna fenomen, har ingenting att vinna på dessa små manifestationer som skickliga taskspelare kan efterlikna.

Jag vet väl, vad ni skall säga mig, nämligen, att dessa fenomen är nyttiga för att övertyga de skeptiska. Men ni ska veta, att om ni inte hade haft andra medel till att övertyga med, skulle ni idag inte ha haft en hundradel av de spiritister som finns. Tala till hjärtat, ty det är på den vägen som ni uppnår de mest seriösa omvändelserna. Om ni tror att det är nyttigt för vissa människor, att verka med hjälp av materiella fakta, så framställ dem åtminstone under sådana omständigheter, att de inte kan ge plats för någon som helst falsk tolkning och bortse framför allt inte från de vanliga betingelserna för dessa fakta, ty om de presenteras under ogynnsamma betingelser, bestyrker det de misstrogna i deras argument, istället för att övertyga dem.”

Erastus

99. Detta fenomen erbjuder en ganska märklig egendomlighet, nämligen att vissa medier kan frambringa det i somnambult tillstånd, och detta är lätt att förklara.

Det finns hos somnambuler en naturlig frihet, en slags isolering av Anden och av perispiriten, som bör underlätta vid föreningen av nödvändiga fluider. Detta är fallet med de hämtningar som vi varit vittne till. Nedanstående frågor har riktats till den Ande som producerat dem, men ibland så känner man i svaren av dennes brist på kunskap. Vi har underkastat dem Anden *Erastus* omdöme, vilken är mycket mera upplyst i teoretiskt avseende och som har kompletterat dem med mycket kloka anmärkningar. Den ena är hantverkaren, den andre är den bildade, och jämförelsen mellan dessa två intelligenser ger en lärorik studie, ty det bevisar att det inte är tillräckligt att vara Ande för att förstå allt.

1◦ - Vill du vara snäll att säga oss, varför de hämtningsfenomen som du utför, endast produceras under mediets magnetiska sömn?

”Detta beror på mediets natur. De händelser som jag framkallar, när mitt medium sover, skulle jag lika väl kunna producera med ett annat medium i vaket tillstånd.”

2◦ - Varför väntar du så mycket med hämtningen av föremålet och varför eggar du mediets åtrå genom att stimulera dess önskan om att få det utlovade föremålet?

”Denna tid är nödvändig för mig för att preparera de fluider som används för hämtningen. Vad stimuleringen

beträffar så är det ofta bara för att roa de närvarande och somnambulerna.”

Anmärkning av Erastus. Anden som har svarat, vet inte mer om det. Den förstår inte grunden till denna åtrå som den av en inre drift uppeggar utan att förstå dess verkan. Den tror, att den roar, medan den i verkligheten, utan att ana det, framkallar en större utsändning av fluid. Det är konsekvensen av den svårighet som fenomenet erbjuder, en svårighet som är så mycket större, när det inte sker spontant, särskilt med vissa medier.

3◦ - Beror frambringandet av fenomenet på mediets speciella natur, och skulle det kunna frambringas lättare och snabbare med andra medier?

”Frambringandet av fenomenet beror på mediets speciella natur och kan bara ske med hjälp av medium av likartad natur. Vad snabbheten beträffar, så är oss den vana som vi har att ofta meddela oss genom samma medium, till stor hjälp.”

4◦ - Har de närvarande personerna något inflytande på hämtningsfenomenet?

”När det från deras sida finns tvivel och motstånd kan det besvära oss mycket. Vi tycker mera om att ha att göra med troende och folk som är bevandrade i Spiritismen.

Därmed vill jag dock inte säga, att en ond vilja fullständigt skulle kunna förlama oss.”

5◦ - Var har du tagit de blommor och de sötsaker som du hämtat?

”Blommorna tar jag i trädgårdarna, när jag ser några som jag tycker om.”

6◦ - Men, sötsakerna? Köpmannen måste ju ha sett, att de fattades.

”Jag tar dem, där jag finner för gott. Köpmannen har inte märkt något, eftersom jag har lagt dit andra istället.”

7◦ - Men ringarna är dyrbara. Var har du tagit dem? Var det inte orätt mot den som du lånat dem av?

”Jag har tagit dem på platser som ingen känner, och på ett sådant sätt, att ingen kan lida någon förlust.”

Anmärkning av Erastus. Jag tror, att saken blivit förklarad på ett otillfredsställande sätt på grund av brist på kunskap hos den Ande som svarat. Ja, den kan ha gjort något verkligt orätt, men Anden vill inte stå för det. Ett föremål kan endast ersättas av ett alldeles lika föremål, av samma form och samma värde. Om en Ande alltså var i stånd till att ersätta det tagna föremålet med ett alldeles likadant, så hade den ingen anledning till att

ta det och borde hellre ge bort det föremål som skulle tjäna till ersättning.

8◦ - Är det möjligt att hämta blommor från en annan planet?

”Nej, för mig är det inte möjligt.”

(*Till Erastus*) Skulle andra Andar kunna det?

”Nej, det är inte möjligt, på grund av skillnaden i de omgivande miljöerna.”

9◦ - Skulle du kunna hämta blommor från den andra sidan av jordklotet, till exempel tropiska blommor?

”Så länge som de är på Jorden, så kan jag.”

10◦ - Kan du låta de föremål som du har tagit hit, försvinna och lämna tillbaka dem igen?

”Ja, likväl som jag har tagit hit dem, kan jag ta bort dem, när jag vill.”

11◦ - Förorsakar dig hämtningsfenomen något besvär eller problem?

”De kostar oss inte något besvär, när vi har tillåtelse till dem. Men de skulle kunna förorsaka oss stora problem,

om vi ville framkalla effekter utan att vara auktoriserade därtill.”

Anmärkning av Erastus. Anden vill inte medge sitt problem, fastän den verkligen har det, eftersom den är tvungen att utföra en, så att säga, materiell handling.

12◦ - Vilka svårigheter kan du råka ut för?

”Inga andra än ogynnsamma fluider som kan vara ett hinder för mig.”

13◦ - Hur bär du föremålet? Håller du det i händerna?

”Nej, jag omsluter det.”

Anmärkning av Erastus. Den förklarar inte tydligt sitt tillvägagångssätt. Den omger inte föremålet med sin egen person, men eftersom dess eget fluidum är tänjbart, genomträngligt och utsträckbart, kombinerar den en del av detta fluidum med en del av mediets animaliska fluidum, och det är i förbindelsen av dessa båda som den döljer och bär föremålet som blir hämtat. Det är alltså inte riktigt att säga, att den själv innesluter det.

14◦ - Bär du lika lätt ett föremål av ansenlig vikt, till exempel ett föremål som väger 50 kilo?
”Vikten är likgiltig för mig. Vi hämtar blommor, därför att det kan vara behagligare än ett tungt föremål.”

Anmärkning av Erastus. Det är riktigt. Den kan bära föremål på 100 och 200 kilo, ty tyngden som har betydelse för er, finns inte för den. Men fortfarande här redogör den inte för vad som sker. De förenade fluidernas massa står i förhållande till föremålens massa. Kort sagt, kraften står i förhållande till motståndet. Därav följer, att om Anden bara hämtar en blomma eller något annat lätt föremål, beror det ofta på, att den varken hos mediet eller sig själv finner de nödvändiga förutsättningarna för en större kraftutveckling.

15◦ - Händer det inte ibland, att föremål försvinner, utan att man känner orsaken till deras försvinnande och att det är Andarna som ligger bakom?

”Det hände mycket ofta; oftare än ni tror. Men det kan man råda bot på genom att be Andarna att skaffa tillbaka det försvunna föremålet.”

Anmärkning av Erastus. Det stämmer. Men ibland är och förblir föremålet borta, ty sådana föremål som man inte längre kan finna hemma hos sig, har ofta blivit förda långt bort. Då det emellertid fordras ungefär samma fluidiska betingelser till att avlägsna som att hämta föremål, kan det endast ske med hjälp av medier begåvade med speciella förmågor. När något försvinner, är det därför mera sannolikt, att skulden ligger i er tanklöshet än hos Andarna.”

16◦ - Finns det effekter som man betraktar som naturliga fenomen, men som är förorsakade av vissa Andar?

”Ni upplever varje dag fenomen, som ni inte förstår, därför att ni inte har tänkt över dem, men som en smula eftertanke kan komma er att förstå klart.”

Anmärkning av Erastus. Tillskriv inte Andarna vad som är människoverk. Men ni kan tro på deras dolda, ständiga inflytande, som runt omkring er låter uppstå de tusentals omständigheter och episoder som är nödvändiga för genomförandet av era handlingar och er existens.

17◦ - Finns det bland de hitförda föremålen inte något som kan vara tillverkat av Andar, det vill säga spontant producerat genom de förändringar som Andar kan låta det universella fluidet eller det universella elementet undergå?

”Jag kan inte göra det, ty jag har inte tillåtelse därtill. Bara en högre utvecklade Ande kan göra det.”

18◦ - Hur har du kunnat lägga in dessa föremål här om dagen, då rummet var stängt.

”Jag har tagit in dem med mig själv, så att säga inhöljda i min substans. Om jag vidareutvecklar det, så blir det omöjligt att förklara för er.”

19◦ - Hur har du burit dig åt att för att göra dessa föremål synliga som för ett ögonblick sedan var osynliga?

”Jag har tagit bort den materia som omslöt dem.”

Anmärkning av Erastus. Det är inte materian i egentlig mening som omsluter dem men ett fluidum som är taget till hälften från mediets perispirit och till hälften från den verkande Anden.

20◦ - (*till Erastus*) Kan ett föremål föras in i ett rum som är fullkomligt stängt? Kort sagt: kan Anden spiritualisera ett materiellt föremål, så att det kan tränga igenom materien?

Denna fråga är komplicerad. Anden kan göra de hämtade föremålen osynliga, men inte genomträngande. Den kan inte bryta sönder materiens sammansättning, ty därmed skulle den förstöra föremålet. När man har gjort ett föremål osynligt, kan den föra det vart den vill, och först göra det synligt, när ögonblicket är inne för att visa det. Det förhåller sig annorlunda med de föremål som vi tillverkar. Eftersom vi bara använder materiella beståndsdelar som på grund av sin natur är genomträngande och vi själva tränger igenom de tätaste kroppar lika lätt som solstrålarna går igenom en fönsterruta, då kan vi säga, att vi har fört in ett föremål i ett rum, hur stängt det än mår vara, men bara i detta fall.

***Anmärkning*.** Se nedan, beträffande teorin om den spontana tillverkningen av föremål i kapitlet: *Den osynliga världens laboratorium*.

Kapitel VI

Visuella Manifestationer

Om apparitioner

100. Av alla spiritistiska manifestationer är de mest intressanta, utan motsägelse, de där Andarna kan göra sig synliga. När fenomenet blir förklarat kommer man att se, att den inte är mer övernaturlig än de andra. Vi vill först meddela de svar som Andarna har gett beträffande detta ämne.

1◦ - Kan Andarna göra sig synliga?

”Ja, särskilt under sömnen. En del människor kan emellertid också se dem i vaket tillstånd, men det är mera sällsynt.”

Anmärkning. Medan kroppen vilar, befriar sig Anden från de materiella banden. Den är mera fri och kan bättre se andra Andar och träda i förbindelse med dem. Drömmen är bara ett minne från detta tillstånd. När man inte kommer ihåg något, säger man att man inte har drömt, men själen har icke desto mindre sett och utnyttjat

sin frihet. Vi skall här speciellt behandla synerna i vaket tillstånd.[9]

2◦ - Hör de Andar som visar sig synliga till en särskild klass?

”Nej, de kan tillhöra alla klasser, såväl de högsta som de lägsta.”

3◦ - Är det möjligt för alla Andar att kunna göra sig synliga?

”Alla kan det. Men de har inte alltid tillåtelse eller vilja därtill.”

4◦ - I vilken avsikt gör sig Andarna synliga?

”Det beror på. Allt efter deras natur kan avsikten vara god eller ond.”

5◦ - Hur kan de få tillåtelse till det, när avsikten är ond?

”Då skall de pröva dem, för vilka de visar sig. Andens avsikt kan vara dålig, men resultatet kan vara gott.”

6◦ - Vilken avsikt kan en Ande ha att visa sig med onda avsikter?

---

[9] För flera detaljer beträffande Andens tillstånd under sömnen, se Andarnas Bok, Kap. Andens frigörelse, nr. 409.

”De vill skrämma och ofta hämnas.”

a)Vad vill de Andar som visar sig med god avsikt?

”Trösta de som saknar dem, bevisa, att de existerar och är nära, ge råd och ibland anropa om hjälp för sig själva.”

7◦ - Vilken nackdel skulle det medföra, om möjligheten att se Andarna blev varaktig och allmän? Skulle det inte tjäna till att avlägsna tvivlen även hos de mest vantrogna?

”Genom att människan är ständigt omgiven av Andar, skulle den oupphörliga synen störa henne, försvåra hennes handlingar och beröva hennes initiativkraft i de flesta fall, medan hon, när hon tror sig ensam handlar friare. Vad de skeptiska beträffar, har de tillräckligt med möjligheter, om de vill använda dessa och inte låter sig bländas av högmod. Ni vet ju att det finns människor som har sett och ändå inte tror eftersom de säger det vara inbillningar. Tänk inte på dessa. Gud skall ta hand om dem.”

Anmärkning. Det skulle vara lika obehagligt att ständigt se Andar omkring oss som att kunna se luften som omger oss eller de oräkneliga mikroskopiskt smådjur som myllrar runtom och på oss. Av detta framgår att, det Gud gör, är väl gjort och att Han vet vad som tjänar till vårt bästa.

8◦ - Varför är åsynen av Andarna tillåten i vissa fall, fastän den kan han sina olägenheter?

”Det sker för att bevisa för er, att allt inte dör med kroppen och att själen bevarar sin individualitet efter döden. En sådan kortvarig syn är tillräcklig för att ge ett sådant bevis och bekräfta att era vänner är er nära, utan att medföra olägenheten av ständig närvaro.”

9◦ - Är åsynen av Andar vanligare i världar som är längre komna i utveckling än vår?

”Ju mera människan närmar sig den andliga naturen, desto lättare får hon kontakt med Andarna. Det är ert kroppsliga höljes grovhet som gör förnimmelsen av de eteriska varelserna mera svår och sällsynt. ”

10◦ - Är det rimligt att bli förskräckt vid åsynen av en Ande?

”Den som tänker efter, kan förstå, att en Ande, vem det än må vara, är mindre farlig än en levande människa. Andarna rör sig för övrigt överallt och man behöver inte se dem för att veta, att man har dem alldeles inpå sig. Om en Ande vill skada, kan den göra det utan att låta sig ses och det är ännu säkrare. Den är inte farlig, därför att den är en Ande, utan genom sin inverkan på tanken, genom att dra en bort från det goda och driva en till det onda.”

Anmärkning. De personer som är rädda, när de är ensamma eller i mörkret, vet sällan orsaken till sin rädsla. De skulle inte kunna säga, vad de är rädda för. Men de borde helt säkert frukta mer för att möta människor än Andar, ty en förbrytare är farligare levande än efter sin död. En dam som vi känner hade en kväll en så väl framträdande syn i sitt rum, att hon trodde att det var någon närvarande och hon blev i första ögonblicket förskräckt. Men då hon hade förvissat sig om att det inte fanns någon där, sade hon till sig själv: ”det verkar *som om det bara är en Ande*, så jag kan sova lugnt.”

11◦ - Kan den för vilken en Ande visar sig, inleda ett samtal med denne?

”Visst kan han det och det är just vad man bör göra i ett sådant fall. Man bör fråga, vem han är, vad han önskar och vad man kan tjäna honom med. Om Anden är olycklig och lidande, kommer det deltagande man visar honom, att ge honom lindring, om det är en god Ande kan den komma i avsikt att ge goda råd.”

a) Hur kan Anden svara i ett sådant fall?

”Ibland gör den det med artikulerade ljud som en levande människa skulle göra. Oftast sker det genom tankeöverföring.”

12◦ - Är de vingar som en del Andar visar sig med, verkliga eller har de endast en symbolisk betydelse?

”Andarna har inga vingar. De behöver dem inte, eftersom de som Andar kan röra sig överallt. Allt efter det sätt på vilket de vill göra intryck på den person, för vilken de visar sig, uppträder en del i vanliga kläder, andra inhöljda i draperier och några med vingar som tecken på det slags Andar de tillhör.”

13◦ - Är de personer man ser i drömmen, alltid de som de ser ut att vara?

”Det är nästan alltid de personer som er Ande söker eller som söker er.”

14◦ - Kan inte de skämtsamma Andarna anta utseendet av personer som vi har kära, för att lura oss?

”De antar fantastiska uppenbarelser endast för att roa sig på er bekostnad. Men det finns saker som de inte har tillåtelse att leka med.”

15◦ - Då tanken är ett slags åkallan, kan man förstå, att den framkallar Andens närvaro. Men hur kommer det sig, att de personer som man mest tänker på och som man ivrigt önskar återse, aldrig visar sig i drömmen, medan man ser människor som är en likgiltiga och som man aldrig tänker på?

”Andarna har inte alltid möjlighet att göra sig synliga, ens i drömmen och trots den önskan man har att få se dem. Orsaker som är oberoende av deras vilja kan hindra dem. Ofta är det också en prövning, som inte ens den mest brinnande önskan kan övervinna. Beträffande likgiltiga personer, så är det möjligt, att de tänker på er, även om ni inte tänker på dem. För övrigt kan ni inte göra er någon föreställning om förhållandena i den andliga världen. Ni finner där en mängd förtroliga bekantskaper, gamla och nya, som ni inte hade en aning om i vaket tillstånd.”

Anmärkning. Då det inte finns någon möjlighet att kontrollera visionerna eller apparitionerna, kan man utan tvivel skriva dem på hallucinationernas räkning. Men när händelserna bekräftar dem, kan man inte anse dem vara inbillning. Sådana är, till exempel, apparitionerna i dödsögonblicket, under drömmen eller i vaket tillstånd, av personer som man aldrig tänker på och vilka, genom olika tecken meddelar oss de helt oväntade omständigheterna kring sin död. Man har ofta sett hästar stegra sig och vägra att gå på grund av syner som förskräckte dem som red dem. Inbillningen spelar kanske någon roll hos människorna, men hos djuren har den säkert ingen betydelse. Vidare, om de bilder man ser i drömmen, alltid vore en effekt av det man tänkt på under dagen, så finns det ingenting som förklarar varför man sällan drömmer om det man mest tänker på.

16◦ - Varför är vissa syner vanligare under sjukdomstillstånd?

”De äger även rum under tillstånd av perfekt hälsa. Men under sjukdom är de materiella banden avslappnade. Kroppens svaghet ger större frihet åt Anden, som då lättare träder i förbindelse med andra Andar.”

17◦ - De spontana apparitionerna tycks vara vanligare i vissa länder. Är det så att vissa folkslag är mera mottagliga än andra för detta slag av manifestationer?

”För ni bok över alla uppenbarelser? Apparitionerna, bullren, kort sagt alla manifestationer, är lika mycket utbredda över hela jorden, men de framvisar olika karakteristika, allt efter de folk, hos vilka de äger rum. Till exempel hos dem, där skrivkonsten är föga utbredd, finns det inga skrivande medier, medan de överflödar hos andra. På en del ställen finner man oftare buller och rörelse än intelligenta kommunikationer, eftersom dessa är mindre uppskattade och eftersökta.”

18◦ - Varför äger synerna mest rum om natten? Är det inte för att mörkret och tystnaden påverkar inbillningskraften?

”Grunden är densamma som den som låter er se de stjärnor som ni inte ser vid fullt dagsljus. Anledningen är densamma som tillåter er att under natten se de stjärnor

som ni inte ser vid fullt dagsljus. Den stora klarheten kan sudda ut en vag uppenbarelse, men det är en villfarelse att tro, att natten skulle ha någon betydelse. Fråga alla som har haft uppenbarelser och ni skall konstatera att de flesta har haft dem under dagen."

Anmärkning. Synerna är mycket vanligare och mera allmänna än vad man tror. Men många människor vill inte berätta om dem på grund av fruktan att göra sig löjliga och andra tillskriver dem inbillningen. Om de förefaller att vara vanligare hos vissa folk, beror det på att man där mera omsorgsfullt bevarar traditionerna, både de sanna och de falska, som nästan alltid är förstorade, eftersom det övernaturliga är lockande. Dessutom färgas de av lokala synpunkter. Lättrogenheten gör då att man ser övernaturliga verkningar i de mest allmänna fenomen: ensamhetens tystnad, ravinernas branter, skogens sus, stormens kastbyar, bergens eko, molnens fantastiska former, skuggorna, hägringarna, allt detta bidrar till illusionen av enkla, naiva inbillningar som i god tro berättar om vad de har sett eller trott sig se. Men vid sidan av inbillningen befinner sig verkligheten. Ett seriöst studium av Spiritismen leder till att man kan befria sig från alla löjliga vidskepelser.

19◦ - Kan man se Andarna, när man är i normalt tillstånd eller bara när man befinner sig i extas?

”Man kan se dem under helt vanliga förhållanden. Men de som ser dem är ofta i ett speciellt tillstånd som ger ett slags dubbel syn.” (*Andarnas Bok*, nr 447)

20◦ - De som ser Andarna, ser de dem med ögonen?

”De tror det. Men i verkligheten är det själen som ser och ett bevis för detta är, att man kan se dem med slutna ögon.”

21◦ - Hur kan Anden göra sig synlig?

”Principen är densamma som vid alla manifestationer. Det beror på vissa egenskaper hos perispiriten som kan undergå vissa förändringar i enligheten med Andens önskan.”

22◦ - Kan själva Anden göra sig synlig eller kan den det endast med hjälp av perispiriten?

”I ert materiella tillstånd kan Andarna endast manifestera sig med hjälp av sitt halvt materiella hölje. Det är det mellanled, genom vilket de verkar på era sinnen. I detta hölje visar de sig ibland i mänsklig form eller på annat sätt, antingen i drömmen eller i vaket tillstånd, lika väl i ljus som i mörker.”

23◦ - Skulle man kunna säga, att, Anden blir synlig genom en förtätning av perispiritens fluidum?

”Förtätning är inte det rätta uttrycket. Det är bara en liknelse för att hjälpa er att förstå fenomenet, ty det sker ingen egentlig förtätning. Genom en förening av fluida bildas en speciell förmåga i perispiriten, som inte har något motsvarande hos er, och som gör att perispiriten kan uppfattas.”

24◦ - Kan man aldrig gripa tag i eller vidröra de Andar som visar sig?

”I sitt vanliga tillstånd liknar de drömbilder som inte kan gripas. De kan emellertid göra intryck på känselsinnet och efterlämna spår av sin närvaro och till och med i vissa fall bli möjliga att vidröra, vilket bevisar, att det finns materia mellan dem och er.”

25◦ - Kan alla ha förmåga att se Andarna?

”Ja, under sömnen, men inte i vaket tillstånd. I sömnen ser själen utan mellanled. I vaket tillstånd är den däremot mer eller mindre påverkad av organen. Därför är betingelserna inte alls densamma.”

26◦ - På vad beror förmågan att kunna se Andarna i vaket tillstånd?

”Denna förmåga beror på kroppens beskaffenhet. Den är beroende på den större eller mindre lätthet varmed den seendes fluidum kan förbindas med Andens. Det är alltså

inte tillräckligt, att Anden har viljan att visa sig. Det är likaså nödvändigt, att den person, för vilken den vill visa sig, har de nödvändiga anlagen.”

a) Kan denna egenskap utvecklas genom övning?

”Det kan den, lika väl som alla andra egenskaper. Men det är bättre att vänta på den naturliga utvecklingen än att framkalla den, då man därigenom utsätter sig för att hetsa inbillningskraften för starkt än att framkalla den, för att inte överstimulera inbillningskraften. Det är bara undantagsvis som en människa har förmågan av total och ständig åsyn av Andarna och det tillhör inte människans normala beskaffenhet.”

27◦ - Kan man förmå en Ande att visa sig?

”Man kan det ibland, men det är väldigt sällsynt. Anden visar sig nästan alltid spontant. För att kunna göra det, måste man vara utrustad med en speciell förmåga.”

28◦ - Kan Andarna visa sig under någon annan form än den mänskliga?

”Den mänskliga formen är den normala. Anden kan variera dess utseende, men typen är alltid mänsklig.”

a) Kan Andarna uppenbara sig i form av en flamma?

”De kan producera flammor och ljus såväl som alla andra effekter för att bevisa sin närvaro men dessa är inte Andarna själva. Flamman är ofta bara en synvilla, eller er utströmning av perispiriten. Den är i varje fall endast en del av den. Bara i synerna visar perispiriten sig i sin helhet.”

29◦ - Vad skall man tänka om den tron att mareldar är själar eller Andar?

”Det är en vidskepelse som beror på okunnighet. Den fysiska orsaken till mareldarna är känd. ”

a) Är det dikt eller sanning, det som berättas om den blåa flamma som visade sig över huvudet på Servius Tullius, när han var barn?

”Det var sanning. Den blev frambragt av en familjär Ande som ville varsla modern. Denna moder, som var ett seende medium, hade upptäckt ett återsken av sin sons skyddsande. Alla seende medier ser inte i samma grad, liksom inte alla skrivande medier skriver samma sak. Medan denna moder inte såg mer än en flamma, skulle ett annat medium ha kunnat se hela kroppen av Anden.”

30◦ - Skulle Andarna kunna visa sig under formen av djur?

”Detta kan hända. Men det är bara mycket lågt utvecklade Andar som antar dessa skepnader. Detta skulle i så fall endast vara en mycket kortvarig uppenbarelse, ty det skulle vara orimlig att tro, att ett verkligt djur, vilket som helst, skulle kunna vara inkarnationen av en Ande. Djuret är alltid bara djur och ingenting annat.”

Anmärkning. Endast vidskepelsen skulle vara i stånd att tänka, att några djur vore besjälade av Andar. Det krävs en mycket välvillig eller mycket luftig föreställningsförmåga för att se något övernaturligt i de bisarra omständigheter, under vilka de ibland presenterar sig. Rädsla låter en ofta se det som inte existerar. Men rädslan är inte alltid källan till denna idé. Vi har känt en dam, dessutom mycket intelligent, som så omåttligt älskade en stor svart katt, därför att hon trodde, att den var av *överdjurisk* natur. Hon hade likväl aldrig hört talas om Spiritismen. Om hon hade känt till den skulle man ha kunnat låta henne förstå det löjliga i hennes dyrkan och bevisa det orimliga i en sådan metamorfos.

Försök till en teori om synerna

101. De vanligaste synliga uppenbarelserna förekommer under sömnen som drömmar: det är det som man kallar syner.

Det skulle föra oss för långt att undersöka alla de egendomligheter som drömmarna kan uppvisa. Vi vill nöja oss med att säga, att de kan vara: en vision av något samtidigt, som kan vara närvarande eller frånvarande, en retrospektiv vision av det förgångna och i undantagsfall, en föraning av framtiden. Det är också ofta allegoriska bilder, som Andarna låter passera inför våra ögon för att ge oss nyttiga upplysningar och goda råd, om det är goda Andar, eller för att vildeleda oss och smickra våra laster, om det är ofullkomliga Andar. Efterföljande teori bör tillämpas på drömmar liksom alla andra slag apparitioner. (Se *Andarnas Bok*, nr 400 och följande.)

Det skulle vara en förolämpning mot våra läsares sunda omdömesförmåga att påvisa det löjliga och meningslösa i det som i allmänhet kallas drömtydning.

102. Synerna i egentlig mening äger rum i vaket tillstånd och då man har full sinnesnärvaro. I allmänhet visar de sig under luftig och genomskinlig form, ibland vag och obestämd. I början ser man ett vitaktigt skimmer, vars konturer så småningom träder fram. Andra gånger är formerna noggrant accentuerade och man urskiljer minsta detalj i anletsdragen, så att man kan göra en mycket exakt beskrivning. Gången och utseendet är liksom Anden då den levde.

Då Anden kan anta vilken skepnad som helst, visar den sig med den som bäst kan göra honom igenkänd, om det

är hans önskemål. Således kan den, fastän att den som Ande inte har någon skröplighet, visa sig vanskapt, halt, sårad eller ärrig, om det är nödvändigt för att bevisa sin identitet. Aesopos, till exempel, är inte vanskapt som Ande, men om man framkallar honom som Aesopos, vill han, fastän han haft flera senare inkarnationer, dock visa sig ful och puckelryggig och i sin tids dräkt. Det är anmärkningsvärt att, när ingen särskild omständighet träder till, är de nedre extremiteterna de minst utpräglade, medan huvudet, kroppen, armarna och händerna, alltid framträder tydligt. Likaså ser man dem, nästan aldrig gå utan glida fram som skuggor. Beträffande dräkten, så består den i allmänhet av ett draperi som slutar i långa fladdrande veck.

Håret är vackert böljande. Så visar sig i alla fall de Andar som inte har bevarat något av det jordiska. De vanliga Andarna, dem som vi har känt, har i allmänhet burit den dräkt som de hade i den sista delen av deras jordiska tillvaro.

Ofta har de karakteristiska attribut för sin rang, såsom en gloria eller vingar för dem som man kan ta för änglar, medan andra bär det som påminner om deras jordiska sysselsättningar. En krigare kan alltså visa sig i sin rustning, en lärd med sina böcker, en mördare med en dolk, etc. De högre utvecklade Andarna har en vacker figur, ädel och värdig. De lägre har något vilt och bestialiskt och ibland bär de ännu spår av de brott som de

begått och de straff som de har lidit. Frågan om dräkten och alla dessa tillbehör är kanske det som väcker mest förundran. Vi kommer tillbaka till detta i ett särskilt kapitel, eftersom det har samband med andra mycket viktiga fakta.

103. Vi har sagt, att synerna är liksom täckta av dimma. I vissa fall skulle man kunna jämföra dem med en bild som reflekteras i en spegel utan folium och trots att bilden är tydlig hindras man inte att se bakomvarande föremål igenom den. I allmänhet är det på detta sätt som de seende medierna urskiljer dem. De ser dem gå, komma, träda in och ut i rummen, gå omkring i människovimlet, och åtminstone de vanliga Andarna ser ut att ta verksam del av det som försiggår omkring dem, att intressera sig för det och lyssna till vad som blir sagt. Ofta ser man dem gå fram till en person, inge honom en idé, påverka honom, trösta honom, om det är goda Andar, driva gäck med honom, om de är ondskefulla, visa sig sorgsna eller tillfreds med de resultat de uppnår. Kort sagt, det är som en fördubbling av den fysiska världen. Sådan är denna dolda värld som omger oss, och som vi inte anar något om, lika som vi, utan att ha en aning därom, lever mitt i vimlet av mikroskopiskt små varelser. Mikroskopet har uppenbarat för oss en värld av oändlig små väsen, som vi förut inte anade. Spiritismen har med hjälp av seende medier uppenbarat för oss en värld av Andar, vilken, även den, är en av Naturens verksamma krafter. Med hjälp av seende medier har vi

kunnat studera den osynliga världen och sätta oss in i dess ordning, på samma sätt som ett folk av blinda skulle kunna studera den synliga världen med hjälp av människor med synförmåga. (Se nedan i kapitel om *Medier*, paragrafen: *Om seende medier*.)

104. Den Ande, som vill och kan uppenbara sig, ikläder sig ibland en ännu tydligare form i det den antar alla egenskaper av en fast kropp för att göra intrycket fullständigt övertygande och få en att tro, att man har en fysisk varelse framför sig. I en del fall och under vissa omständigheter kan förnimmelsen till och med bli så verklig, att man kan röra vid den, smeka den och känna samma motstånd och samma värme som om det vore en levande kropp, vilket inte förhindrar den att försvinna med blixtens hastighet. Det är då inte längre med ögonen utan med känseln som man övertygar sig om dess närvaro. Eftersom man kunde skylla den uppenbarelse, som visade sig för våra ögon, på inbillning eller något slags förtrollning, kan man inte göra detta när man kan gripa tag i den, känna på den, och till och med själv bli gripen och omfamnad av den. Beröringsuppenbarelser är de mest sällsynta. Men de som ägt rum under den senaste tiden genom inflytande av några kraftfulla medier[10] och som är erkända som obestridliga vittnen, bevisar och förklarar de fall som historien omnämner beträffande personer som visat sig efter sin död som om de vore

[10] Bland annat herr Home

alldeles verkliga. För övrigt, hur märkliga sådana fenomen än kan vara, så försvinner varje karaktär av övernaturlighet, när man känner på vilket sätt de frambringas, och man förstår, att de, långt ifrån att vara en avvikelse från naturlagarna, bara är en ny tillämpning av dem.

105. Perispiriten är på grund av sin natur och sitt sedvanliga tillstånd osynlig, något som den har gemensamt med en mängd fluida, som vi vet existerar, men aldrig har sett. Men den kan också, liksom vissa andra fluida, undergå förändringar, som gör den möjlig att uppfatta för synen, vare sig detta nu sker genom en slags förtätning eller genom en förändring i molekylernas ställning. Den visar sig då för oss som en dimma. Förtätningen, (man får inte ta detta ord bokstavligt; Vi använder det endast i brist på annat och som en jämförelse) förtätningen, säger vi, kan vara sådan att perispiriten förvärvar de egenskaper som en solid och vidrörbar kropp har. Men den kan på ett ögonblick återta sitt eteriska och osynliga tillstånd. Vi kan förklara oss detta fenomen genom att betrakta ångan, som från det osynliga tillståndet kan övergå i det dimmiga, så till det flytande, därpå till den fasta och omvänt. Dessa perispiritens olika tillstånd är resultat av Andens vilja och inte av en yttre fysisk orsak som vid våra gaser. När den visar sig för oss, sker det genom att den sätter sin perispirit i det tillstånd som är nödvändigt för att den skall bli synlig. Men för detta är det inte tillräckligt med

dess vilja, ty perispiritens förändring sker genom dess förening med mediets eget fluidum. Denna förening är dessutom inte alltid möjlig, vilket förklarar varför det inte är så vanligt att Andarna blir synliga. Följaktligen, det är alltså inte tillräckligt, att Anden vill visa sig. Det är ännu mindre tillräckligt, att en människa vill se den. Det är nödvändigt, att de båda fluida kan ingå en förbindelse och att det mellan dem finns en slags överenstämmelse och kanske också, att utströmningen av denna människas fluidum är tillräckligt, för att åstadkomma perispiritens förändring och troligen ännu andra villkor som vi inte känner till. Slutligen måste Anden ha tillåtelse att visa sig för personen i fråga, vilket inte alltid blir tillåtet eller inte medges under vissa omständigheter, av motiv som vi inte kan värdera.

106. En annan egenskap hos perispiriten, som är knuten till den eteriska naturen, är dess förmåga att tränga sig igenom. Ingen materia utgör ett hinder för den. Den går igenom allt, liksom ljuset genomtränger transparenta kroppar. Därför kan inte någon inhägnad hindra Andarna från att komma in. De går och besöker fången i hans cell lika lätt som en man ute på öppna fältet.

107. Syner i vaket tillstånd är varken något sällsynt eller något nytt. De har funnits i alla tider. Historien rapporterar ett stort antal. Men vi behöver inte gå så långt tillbaka, ty i våra dagar är de mycket vanliga och många människor har haft sådana som de först har tagit för vad

man kallar hallucinationer. Särskilt ofta inträffar dessa, när icke närvarande personer dör och då besöker sina släktingar och vänner. Ofta har de inte något bestämt ändamål därmed, men i allmänhet kan man säga, att det är sympatin som drar till sig de Andar som visar sig på detta sätt. Tänk bara efter, ty det är få personer som inte haft några upplevelser av detta slag, vilkas äkthet är höjda över alla tvivel.

Klotformiga Andar

108. Till föregående betraktelse vill vi foga undersökningen av några optiska effekter som har gett upphov till den märkliga teorin om de *klotformiga Andarna*.

Luften är inte alltid fullkomligt genomskinlig och under dessa omständigheter är luftmolekylernas strömmar och rörelse som förorsakas av värmen perfekt synliga. Vissa personer har tolkat detta som skaror av Andar som rör sig genom rymden. Man behöver bara nämna denna åsikt för att förstå att den är ohållbar. Men det finns också en annan inte mindre löjlig inbillning som man måste vara på sin vakt emot.

I ögats vätska finns det små knappt synliga punkter som har förlorat sin genomskinlighet. Dessa punkter är som

ogenomskinliga partiklar i suspension i vätskan, vilkas rörelse de följer. På grund av förstoring och strålbrytning kan dessa i den omgivande luften på något avstånd skapa små skivor från en till tio millimeter diameter som tycks simma i atmosfären. Vi har träffat personer som tolkar dessa skivor som Andar som följer dem överallt och gör dem sällskap. I sin entusiasm tar de regnbåges färgade skiftningar för gestalter, vilket är nästan lika förnuftigt som att se en gestalt i månen. När dessa människor själva gör en enkel undersökning av saken, kommer de att föras tillbaka till verkligheten.

Dessa skivor eller medaljonger inskränker sig inte bara till att ledsaga dem, säger de, utan följer alla deras rörelser. De går till höger och vänster, uppåt och nedåt eller stannar, alltefter huvudets rörelse. Detta än inte förvånansvärt, ty orsaken till fenomenet befinner sig i ögongloben och bör alltså följa dess rörelser. Om dessa vore Andar, skulle de vara tvingade till en roll som vore alltför mekanisk för fria och intelligenta varelser, en roll som måste vara tråkig även för de lägre utvecklade Andarna och alltså i en ännu högre grad oförenlig med den föreställning som vi gör oss om de högre utvecklade Andarna. En del menar visserligen att de svarta punkterna eller starrfläckarna är lågt utvecklade Andar. Dessa skivor, liksom de svarta fläckarna följer en vågrörelse som aldrig överskrider en viss vinkel och det som ökar illusionen är, att de inte häftig följer synlinjes rörelser. Orsaken är mycket enkel. De ogenomskinliga

punkterna i ögats vätska, källan till fenomenet, hålls som vi tidigare sagt, i suspension och har alltid en tendens att sjunka. Den omständigheten att de stiger, må tillskrivas ögats rörelse nedifrån och uppåt, men när de har nått en viss höjd, kan man, om man ser rakt fram med ögat, se att fläckarna först sjunker av sig själva och sedan står stilla. Deras rörlighet är enorm, ty en omärklig rörelse av ögat är tillräcklig för att få dem att ändra riktning och snabb genomlöpa alla graderna i den båge i rummet där bilden produceras. Så länge det inte kan bevisas, att en bild kan ha en egen spontan och intelligent rörelse, kan man inte se något annat i detta än ett enkelt optiskt eller fysiologiskt fenomen.

Detsamma gäller om de mer eller mindre kompakta kärvar eller knippor av gnistor som produceras genom en kontraktion av ögats muskler kanske beroende på en fosforescerande elektricitet i regnbågshinnan ty dessa visar sig i allmänhet inom gränserna av den skiva som utgör detta organ.

Inbillningar som dessa kan tillskrivas endast bristfällig iakttagelse. Var och en som seriöst och med hjälp av alla medel som den praktiska vetenskapen erbjuder, har granskat Andarnas natur, kan fatta, hur löjliga de är. På samma sätt som vi bekämpar de vågade teorier som förnekar uppenbarelserna, när dessa teorier är grundade på okunnighet om fakta, vill vi försöka att utrota de falska föreställningar som vittnar mera om hänförelse än

om eftertanke och därför gör mera skada än nytta beträffande de skeptiska, vilkas benägenhet att se allt från den löjliga sidan redan är tillräckligt utvecklad.

109. Perispiriten är, som man ser, principen i alla uppenbarelserna. Kunskapen om den har gett oss nyckeln till en mängd fenomen. Genom den har man gjort ett enormt steg framåt i den spiritistiska vetenskapen och öppnat en ny väg genom att avlägsna varje slag av övernaturlig karaktär ifrån den. Vi har med själva Andarnas hjälp – kom ihåg, att det är de som visat oss vägen – funnit förklaringen till deras inverkan på materien, på livlösa kroppars rörelser, på bullren och synerna. Vi har dessutom funnit grunden till flera andra fenomen, som vi måste sysselsätta oss med, innan vi tar itu med meddelandena i egentlig mening. Man kommer mycket lättare att förstå dem, när man har kunskap om de första orsakerna.

110. Vi är långt ifrån att betrakta den teori som vi framlägger, som absolut och så som varande det sista ordet. Den kommer utan tvivel att bli kompletterad eller rättad senare genom nya studier, men hur ofullständig och ofullkomlig den än må vara idag, kan den alltid hjälpa till att klargöra, att fakta är möjliga, utan att man behöver tillskriva dem någon övernaturlig orsak. Även om den bara vore en hypotes, skulle man inte kunna frånkänna den förtjänsten av att vara överensstämmande med förnuftet och sannolikheten, och den är säkert lika

mycket värd som alla de förklaringar som dess motståndare kommer med för att bevisa, att de spiritistiska fenomenen bara är inbillning, bedrägeri och påhitt.

Hallucinationsteorin

111. De som förnekar tillvaron av en okroppslig och osynlig värld, tror sig kunna förklara allt med ordet *hallucination*. Betydelsen av detta ord är känd. Det är: en villfarelse, en inbillning av en person som tror sig ha förnimmelser som han i verkligheten inte har (av lat. *hallucinari*, att ta fel, av *ad lucem*). Men de lärda har ännu inte, så vitt vi vet, gett någon fysiologisk förklaring.

Optiken och fysiologin tycks inte längre innehålla några hemligheter för dem. Hur kommer det sig då, att de ännu inte har förklarat orsaken till och naturen av de bilder som under visa omständigheter visar sig för Anden?

De vill förklara allt med materiens lagar – må så vara. Må de alltså ge oss en teori om hallucinationerna, i enlighet med dessa lagar, vare sig den är god eller dålig. Så är det åtminstone en förklaring.

112. Orsaken till drömmarna har aldrig förklarats av vetenskapen. Den har tillskrivit dem inbillningskraften,

men den har inte sagt oss, vad inbillningskraften är, inte heller hur den kan åstadkomma de klara och tydliga bilder som ibland visar sig för oss. Den förklarar en sak som man inte vet med en annan som man inte heller vet. Frågan förbli obesvarad. Det är, säger man, ett minne av det som man sysslade med, när man var vaken. Men även om vi medgav denna lösning – som inte är någon sådan – återstår ännu att veta, vad det är för en magisk spegel som på detta sätt förmår bevara intrycket av tingen. I synnerhet, hur kan man förklara, att man ser verkliga ting som man aldrig har sett och inte ens någonsin tänkt på? Bara Spiritismen kan ge oss nyckeln till detta egendomliga fenomen, som passera obemärkt på grund av själva trivialiteten, liksom det sker med Naturens underverk, som vi trampar på med våra fötter.

De lärda finner det under sin värdighet att sysselsätta sig med hallucinationen. Vare sig den är verklig eller inte, är den dock ett fenomen som fysiologin bör kunna förklara, om den inte vill erkänna sin oförmåga. Om en lärd en vacker dag åtar sig att göra, inte en definition – missförstå mig inte – men en fysiologisk förklaring, så får vi se, om hans teori omfattar alla fall. Framför allt att han inte förbigår det så vanliga faktum, att en person visar sig i dödsögonblicket. Att han kan säga oss, varför personen visar sig för oss just i det ögonblicket som han dör. Om det vore ett enstaka fall, skulle man kunna skylla det på slumpen. Men saken är den, att det är mycket vanligt och en slump upprepar sig inte gång på

gång. Om ändå den som ser synen hade varit uppfylld av tanken att personen som visade sig skulle dö, så kunde det förstås, men den som visar sig är ofta den som man minst tänkt på. Inbillningskraften kan alltså inte vara orsaken. Ännu mindre kan man genom inbillningskraften förklara dödsomständigheter som man inte hade någon aning om. Vill anhängarna av hallucinationsteorin säga, att själen (om de överhuvudtaget medger dess existens) har stunder då den är överstimulerade då dess förmågor är upphöjda? Det är vi överens om. Men då det de ser är verkligt, kan det inte vara en inbillning. Om nu själen i sitt upphöjda tillstånd, ser något som inte är närvarande, måste det vara så, att den beger sig till detta. Men om vår själ kan bege sig till en frånvarande person, varför skulle inte denna persons själ kunna komma till oss? Om de i sin teori om hallucinationen tar hänsyn till dessa fakta, kan de inte glömma, att en teori, mot vilken man kan uppställa motsatta fakta, nödvändigtvis måste vara felaktig eller ofullständig.

Medan vi väntar på deras förklaring, vill vi försöka formulera några betraktelser om ämnet i fråga.

113. Fakta visar att det finns verkliga apparitioner, för vilka den spiritistiska teorin perfekt redogör och som endast de kan förneka av dem som inte erkänner något utanför den fysiska organismen. Men finns det inte vid sidan av de verkliga visionerna, hallucinationer i detta ords verkliga betydelse? Det finns inget tvivel om det.

Vad är orsaken därtill? Andarna har gett oss upplysning om det, ty hela förklaringen synes oss ligga i de svar vi fått på följande frågor:

a) Är synerna alltid verkliga? Är det inte ibland en effekt av hallucinationen? Är det inte en skapelse av vår inbillning när man till exempel i drömmen eller på annat sätt ser djävulen eller andra fantastiska saker som inte existerar?

”Ja, ibland. När en eller annan historia om djävulen som man har läst, har gjort intryck på en, minns man det och tror sig se det som inte finns. Men vi har också sagt, att Anden, under sitt halv-materiella hölje kan anta alla slags former för att manifestera sig. En gycklande Ande kan alltså, om han vill, visa sig med horn och klor för att driva gäck med lättroheten, liksom en god Ande kan visa sig med vingar och ett strålande ansikte.”

b) Kan man betrakta de gestalter och andra bilder som visar sig för oss när vi är halvt slumrande eller bara sluter ögonen, som visioner?

”Så snart sinnena slumrar, frigör sig Anden och kan då i fjärran eller i närheten se ting som den inte kunde se med ögonen. Dessa bilder är mycket ofta syner, men de kan också bli effekter av intryck som åsynen av vissa föremål har efterlämnat i hjärnan, som bevarar minne av det liksom den bevarar ljud. Den befriade Anden ser då i sin

egen hjärna dessa intryck liksom fixerade på en fotografisk plåt. Mångfaldigheten och sammanblandningen av dessa intryck gör att det bildas dessa hjärnmönster som försvinner nästan omedelbart trots det besvär man gör sig för att hålla dem kvar. Samma orsak mår man tillskriva vissa fantastiska syner, som inte har någon verklig grund och som ofta visar sig, när man är sjuk."

Det står fast att minnet är resultatet av intryck som bevarats av hjärnan. Men vilket säreget fenomen skall man tillskriva, att dessa så olika och så mångfaldiga intryck inte sammanblandas? Det är ett ogenomträngligt mysterium, men dock inte märkligare än ljudvågorna som korsar varandra i luften utan att därför förlora sin tydlighet. I en frisk och välorganiserade hjärna är intrycken klara och exakta. När tillståndet är mindre gott, suddas de ut och blandas ihop. På detta sätt uppkommer minnesförlust och förvirrade idéer. Detta blir ännu mindre märkligt om man antar, såsom i frenologin, att varje del och varje nerv i hjärnan har sin bestämda verksamhet.

När bilderna genom ögonen kommer till hjärnan, efterlämnar de där ett intryck, som gör att man kan minnas en målning, som om man hade den framför sig. Men det är bara en minnessak, ty man ser den inte. Men i vissa fall, då själen är mera frigjord, kan den se in i hjärnan och återfinna dessa bilder särskilt dem som gjort

mest intryck på den, alltefter dess intressen och anlag. Den kan alltså där återfinna religiösa, diaboliska, dramatiska och världsliga scener, underliga djurgestalter som den har sett någon gång på bild eller hört beskrivas, ty beskrivningar lämnar också intryck. Anden ser alltså verkligt, men bara en fotografisk bild i hjärnan. I normalt tillstånd är dessa bilder flyktiga och kortvariga, eftersom alla delar av hjärnan verkar fritt, men när man är sjuk, är hjärnan alltid mer eller mindre försvagad. Det finns ingen jämvikt mellan organen. Bara en del bevarar sin aktivitet, medan andra är på något sätt förlamade. Därför kan en del bilder hålla sig en lång tid utan att som i normalt tillstånd suddas ut av det yttre livets sysselsättningar. Detta är den verkliga hallucinationen och den första orsaken till fixa idéer.

Som man ser, har vi förklarat denna avvikelse från regeln med hjälp av en välbekant fysiologisk lag, nämligen lagen om hjärnintrycken. Men vi har alltid framhävt, att själen har sin del däri. Men, om materialisterna ännu inte har kunnat ge någon tillfredsställande förklaring på detta fenomen, beror på, att de inte vill medge, att det finns en själ. De kommer därför att säga, att vår förklaring är dålig, eftersom vi som princip uppställer något som är omtvistat.
Av vem är det omtvistat? Av dem, men det har medgivits av en oändlig majoritet, så länge det har funnits människor på jorden. Om några få förnekar en sak, bli deras mening icke därför till lag.

Är vår förklaring god? Vi ger den för vad den kan vara värd i brist på någon annan, och om man vill, som en blott och bar hypotes i väntan på någon bättre. Ger den, sådan som den är, förklaringen för alla syner? Helt säkert inte, och vi uppmanar alla fysiologer till att ge en övergripande förklaring som ger lösningen på alla fall, ty det duger inte att komma med högtidliga ord om överstimulering och överspändhet. Om alla teorier om hallucinationen är otillräckliga för att förklara alla förekommande fall, så måste det vara för att det rör sig om något annat än hallucination i egentlig mening. Vår teori skulle vara felaktig, om vi tillämpade den på alla visioner, ty i några fall skulle den komma i strid med dem. Men den kan vara riktig, om man inskränker den till vissa verkningar.

Kapitel VII

Bi-kroppslighet och transfiguration

Uppenbarelser av levande människors Ande

114. Dessa båda fenomen är variationer av de visuella manifestationerna. Hur märkvärdiga de än kan synas vara vid första åsynen, kan man också snart, och som följd av den förklaring man kan ge, inse, att de inte står utanför ramen för de naturliga fenomenen. De stöder sig båda på den principen, att allt vad man kan säga om perispiritens egenskaper efter döden, även gäller för de levandes perispirit. Vi vet, att Anden, under sömnen, delvis återfår sin frihet, med andra ord, att den isolerar sig från kroppen. Vi har många gånger haft tillfälle att iaktta den i detta tillstånd. Men Anden har, vare sig människan är död eller levande, alltid sitt halvmateriella hölje, vilket av orsaker som vi nämnt, kan bli synligt och vidrörbart. Många helt säkra fakta har jagat bort allt tvivel i detta avseende. Vi vill bara citera några exempel, hämtade från vår personliga erfarenhet, exempel, vilkas sanning vi kan gå i god för. Var och en kan för övrigt komma på liknande fall, när man tänker efter ordentligt och söker i minnet.

115. En av våra vänners hustru såg flera gånger under natten, både när hon hade tänt ljus och när det var mörkt, en fruktförsäljare från trakten komma in i sitt rum. Hon kände henne till utseendet, men hade aldrig talat med henne. Denna syn skrämde henne, särskilt som hon på den tiden inte kände till Spiritismen och att fenomenen ofta upprepades. Fruktförsäljaren var emellertid levande och troligtvis i sin säng. Medan hennes materiella kropp var hemma, var hennes Ande och hennes perispirit hos den nämnda damen. Av vilken orsak? Det är det man inte vet. I liknande fall, skulle en spiritist som varit insatt i sådana händelser, frågat den varför. Med det tänkte inte damen på. Synen försvann varje gång, utan att hon visste hur det hade gått till och varje gång försäkrade hon sig om, att alla dörrar var väl stängda så att ingen hade kunnat komma in i hennes rum. Denna försiktighetsåtgärd övertygade henne om att hon var riktigt vaken och att hon inte drömde. Vid andra tillfällen såg hon på samma sätt en man som hon inte kände, och en dag såg hon sin bror som då befann sig i Kalifornien. Han liknade så mycket en levande människa, att hon trodde att han hade kommit tillbaka och tänkte tilltala honom, men han försvann, innan hon fick tid därtill. Av ett brev, som hon senare mottog, såg hon, att han inte var död. Denna dam var vad man kan kalla ett naturligt seende medium, men som vi förut påpekat, så hade hon vid denna tid aldrig hört talas om medier.

116. En annan dam som bor i provinsen, var en gång allvarligt sjuk och såg en kväll runt tiotiden, en äldre herre som bodde i samma stad och som hon några gånger hade träffat på i samhället, men utan att känna honom närmare. Denne herre satt i en länstol vit fotändan av hennes säng och tog sig då och då en portion snus. Han verkade övervaka henne. Överraskad över ett sådant besök vid denna tid på dygnet, ville hon fråga honom om orsaken, men mannen tecknade åt henne, att hon inte skulle tala, utan sova. Flera gånger ville hon tala till honom, men fick varje gång samma uppmaning. Slutligen somnade hon. Några dagar efter det att hon blivit frisk igen, fick hon ett besök av samme man, men på en mera passande tid. Den här gången var det verkligen han i egen person. Han hade samma kostym, samma snusdosa och precis samma uppträdande som sist. Övertygad som hon var om att han hade besökt henne, när hon var sjuk, tackade hon honom för omaket. Mannen blev mycket förvånad och sade, att han under lång tid inte hade haft nöjet att se henne. Damen som kände till de spiritistiska fenomenen, förstod hur det förhöll sig, men då hon inte ville låta det komma till någon närmare förklaring mellan dem, nöjde hon sig att säga, att hon tydligen hade drömt det.

Detta är sannolikt, kommer de skeptiska att säga. De som tror sig veta allt, de som tror vara sig själva vara belysta. Men det står fast, att denna dam inte alls sov, inte mer är den nyssnämnda. – Men då har hon drömt med öppna

ögon, med andra ord har hon haft en hallucination. – Här har vi det förlösande ordet, den allmänna förklaringen på allt som man inte kan förstå. Men eftersom vi redan en gång grundligt har tillbakavisat denna invändning, går vi vidare och vänder oss till dem som kan förstå oss.

117. Här kommer nu en annan, ännu mer karakteristisk händelse, och vi är nyfikna att se, om man kan förklara den endast som ett resultat av inbillningen.
En herre som bodde i provinsen hade aldrig velat gifta sig, trots familjens enträgna uppmaningar. Man hade särskilt talat med honom om en dam som bodde i en närbelägen stad, men som han aldrig hade sett. En dag, när han befann sig i sitt rum, blev han mycket överraskad av att se en ung flicka i vita kläder och med en blomsterkrans på huvudet. Hon sade, att hon var hans brud och räckte honom handen, som han fattade. Då såg han, att hon hade en ring på fingret. Ett ögonblick senare var det hela försvunnet. Överraskad över denna syn och säker på att han var helt vaken, frågade han om någon hade varit där under dagens lopp. Men han fick till svar, att man inte hade sett någon. Ett år senare bestämde han sig, till följd av en kvinnlig släktings förnyade uppmaningar, att besöka den som man hade föreslagit honom. Han kom till staden under Kristi lekamens högtid. Folk kom just från processionen och en av de första han såg, då han trädde in i huset var en ung flicka, i vilken han kände igen den som hade visat sig för honom. Hon var klädd på samma sätt, ty den dag hon

hade visat sig, var just Kristi lekamens högtid. Han blev stående som förstenad. Den unga flickan vid hans sida utstötte ett skrik och svimmade. När hon kom till sig själv igen berättade hon, att hon en gång förr hade sett denne man, nämligen på Kristi lekamens högtid för ett år sedan. Äktenskapet ingicks. Det skedde omkring 1835, och på den tiden så talade man inte om Andar. Dessutom är de båda parterna så positivistiska som man kan tänka sig och har absolut inte någon överdriven inbillningskraft.

Kanske vill man invända, att tanken på det förestående äktenskapet hade gjort intryck på dem båda och att detta intryck förorsakade en hallucination. Men man får inte glömma, att den blivande brudgummen var så föga intresserad, att han lät ett helt år förflyta, innan han besökte sin tillkommande. Även om vi går med på denna gissning, återstår dock att visa grunden till den dubbla synen och det märkliga i att klädedräkten passar just till Kristi lekamens högtid. Dessutom att två människor som aldrig hade sett varandra, kan känna igen varandra, alltsammans något som inbillningen inte kan vara upphov till.

118. Innan vi går vidare, bör vi lika väl med detsamma besvara en fråga som man knappast kan undgå att ställa till oss. Nämligen den, hur kroppen kan leva, när Anden är frånvarande? Vi skulle kunna svara, att kroppen kan leva ett organiskt liv, som är oberoende av Andens

närvaro, och beviset till det har man i växter som lever och inte har en Ande. Men vi måste då tillägga, att Anden aldrig är helt skild från kroppen, så länge man lever. Andarna och vissa seende medier känner igen Anden från en levande människa på ett lysande spår som slutar vid hennes kropp, och detta fenomen uppträder aldrig, när kroppen är död, ty då är åtskiljningen fullständig. Genom denna förbindelse får Anden, hur långt borta den än är, ögonblicklig underrättelse om när kroppen behöver den och den vänder då snabbt tillbaka till den med blixtens hastighet. Detta är anledningen till att kroppen aldrig kan dö under Andens frånvaro, och att det aldrig kan inträffa som en del romanförfattare säger i sina äventyrsböcker, att den vid sin återkomst finner dörren stängd. (*Andarnas Bok*, nr 400 och vidare.)

Bi-kroppslighet – Sankt Alfonso de Liguori och Sankt Antonius de Padua

119. Låt oss återgå till ämnet. En levande människas Ande kan, när den är skild från kroppen, visa sig som en död människas Ande kan, helt verklighetstroget. Den kan till och med, av samma anledningar som vi har påpekat, bli tillfälligt vidrörbar. Det är detta fenomen som fått namnet *bi-kroppslighet*, vilket gett upphov till historierna om dubbelgångare, det vill säga individer, vilkas närvaro har konstaterats samtidigt på två olika platser. Vi anför

här två exempel, inte från folkliga legender utan från kyrkans historia.

Sankt Alfonso de Liguori blev helgonförklarat i förtid, emedan han hade visat sig samtidigt på två ställen, vilket ansågs vara ett under.

Sankt Antonius de Padua befann sig i Italien. Samtidigt som han predikade där så vandrade hans far, som var i Lissabon, till avrättningsplatsen, beskylld för mord. I detta ögonblick visar sig den Helige Antonius, bevisar sin fars oskuld och identifierar den verklige förbrytaren, som senare får utstå sitt straff. Det blev bevisat, att den Helige Antonius, vid den tiden inte hade lämnat Padua i Italien.

Vi har kallat på Sankt Alfonso och frågat honom beträffande nämnda faktum och fått följande svar:

1◦ - Kan du ge oss en förklaring på detta fenomen?

”Absolut. När människan i kraft av sin dygd fullständigt har dematerialiserat sig och lyft sin själ till Gud, kan den visa sig på två ställen på en gång. Det sker på detta sätt: När den inkarnerade Anden känner att sömnen kommer, kan den be Gud att bli förflyttad till ett annat ställe, var som helst. Anden eller själen, som ni skulle vilja kalla den, överger då kroppen, åtföljd av en *del* av sin perispirit och lämnar sin orena materia i ett tillstånd som

gränsar till döden. Jag säger, *gränsar* till döden, ty i kroppen finns ett band, som binder själen och perispiriten till materien, men detta band kan inte beskrivas. Kroppen visar sig då på det önskade stället. Jag tror att detta är allt vad ni önskade att veta.”

2◦ - Detta förklarade oss inte, hur perispiriten kan bli synlig och möjlig att vidröra.

”Då Anden frigjort sig från materian, kan den i förhållande till sin utvecklingsgrad göra sig vidrörbar för materien.”

3◦ - Är kroppens sömn en nödvändig betingelse för att Anden skall kunna visa sig på andra ställen?

”Själen kan dela sig, när den känner sig bortförd till ett annat ställe än det, där kroppen befinner sig. Det kan hända, att kroppen inte sover, fastän detta är mycket sällsynt. Men då är kroppen aldrig i ett helt normalt tillstånd utan den är alltid i ett mer eller mindre extatiskt tillstånd.”

Anmärkning. Själen delar sig inte i ordets bokstavliga mening. Den strålar ut åt olika håll och kan alltså manifestera sig på olika ställen utan att vara delad. Det är samma sak som med ett ljus, som samtidigt kan reflektera sig i olika speglar.

4◦ - Hur skulle det gå med en människa som sov, medan Anden befann sig på en annan plats, om hon plötsligt blev väckt?

”Det skulle inte kunna hända, ty så snart någon tänkt på att väcka henne, skulle Anden komma tillbaka till kroppen, genom att förutse avsikten, eftersom Anden läser tanken.”

En fullkomligt identisk förklaring har vi fått flera gånger genom Anden från levande eller döda personer. Den Helige Alfonso förklarar hur man kan vara samtidigt på två ställen, man han ger ingen teori som förklarar, hur man kan göra sig synlig och vidrörbar.

Vespasianus

120. Tacitus rapporterar ett liknande fall. Under de månader som Vespasianus tillbringade i Alexandria för att invänta de periodiska sommarvindarna och den årstid då havet blir segelbart, inträffade flera varsel, som visade himmelens ynnest och det intresse som gudarna tycktes ha för denne furste…
Dessa varsel fördubblade hos Vespasianus hans önskan att besöka gudens heliga område för att rådfråga honom beträffande kejsardömet. Han befaller, att templet skall vara stängt för alla. Han går själv in, men medan hans

tankar är helt upptagna av vad oraklet kommer att säga, ser han bakom sig en av de förnämsta egyptierna, kallad Basilides, om vilken han visste, att han på grund av sjukdom var tvungen att stanna på ett avstånd av flera dags resor från Alexandria. Han informerar sig hos prästerna, om Basilides denna dag hade kommit till templet. Han frågar de förbipasserande, om de hade sett honom ute på staden. Slutligen skickar han ut ryttare och får då visshet om att Basilides i det givna ögonblicket befann sig på sextio mils avstånd. Då kunde han inte tvivla på att det var en övernaturlig vision och namnet Basilides kom att tjäna honom till orakel. (Tacitus, *Historier*, bok IV, Kap. LXXXI och LXXXII. *Översättning av Burnouf*)

121. Den människa som samtidigt visar sig på två ställen har alltså två kroppar. Men av dessa är emellertid endast den ena en verklig kropp medan den andra bara är en skenbar sådan. Man kan säga att den första har ett organiskt liv, den andra ett själsligt. Vid uppvaknandet förenar sig de båda kropparna och det själsliga livet träder åter in i den materiella kroppen. Det synes inte vara möjligt, åtminstone så har vi inte något bevis därpå och förnuftet avfärdar det, att bägge kropparna, när de är åtskilda, samtidigt och i samma omfång kan ha ett verksamt och intelligent liv. Det följer vidare av vad vi har sagt, att den verkliga kroppen inte kan dö, så länge den skenbara kroppen är synlig. När döden närmar sig, kommer alltid Anden tillbaka till kroppen, om det så

endast skulle vara för ett ögonblick. Därav följer också, att den skenbara kroppen inte kan dödas, eftersom den inte är organisk och inte är bildad av kött och ben. Den skulle försvinna i det ögonblick som man velat döda den.[11]

Transfiguration

122. Vi övergår till det andra fenomenet, *transfigurationen*. Det består i förändringen av utseendet hos en levande kropp. Vi nämner här ett fall, vars äkthet vi kan garantera och som inträffade under åren 1858 och 1859 i trakten av Saint-Étienne. En ung flicka i femtonårsåldern hade den märkliga förmågan att kunna förvandla sig, det vill säga vid vissa tillfällen anta utseendet av vissa döda personer. Illusionen var så fullständig, att man trodde sig ha framför sig personen i fråga, så lika var ansiktsdragen, blicken, rösten och till och med ordvalet. Detta fenomen upprepades hundratals gånger, oberoende av flickans vilja. Flera gånger antog hon sin för några år sedan avlidna broders utseende. Hon

[11] Se Revue Spirit, januari 1859: Le Follet de Bayonne. Februari 1859: Les Agénères; Mon ami Hermann. Maj 1859: Le Lien entre l´Esprit et le corps. November 1859: L´ame errante. Januari 1860: L´esprit d´un coté et le corps de l´autre. Mars 1860: Etudes sur l´Esprit de personnes vivantes; le docteur V. et mademoiselle I. April 1860: Le fabricant de Saint-Petesbourg; apparitions tangibles. November 1860: Histoire de Marie Agréda. Juli 1861: Une apparition providentielle.

antog inte bara hans ansiktes drag utan också hans hållning och kroppsform. En lokal läkare, som flera gånger hade varit vittne till dessa besynnerliga fenomen, gjorde följande försök för att övertyga sig om att han inte var föremål för någon inbillning. Vi har hört saken berättas av honom själv, av flickans far och av flera andra utomordentlig trovärdiga och hederliga vittnen. Han fann på att väga flickan i hennes normala tillstånd och sedan efter förvandlingen, när hon liknade sin något mer än tjugoårige bror, som var mycket större och kraftigare. Nåväl! Han konstaterade, att hon i det senare tillståndet vägde nästan dubbelt så mycket. Försöket var avgörande, och det var omöjligt att tillskriva fenomenet en enkel synvilla. Vi skall försöka förklara detta faktum som tidigare skulle ha ansetts för ett mirakel, men som vi helt enkelt vill kalla för ett fenomen.

123. Transfigurationen kan i vissa fall helt enkelt bero på en muskelkontraktion, som i den grad kan förvandla ansiktets uttryck, så att det blir oigenkännligt. Vi har ofta sett detta hos en del somnambuler, men i dessa fall är förvandlingen inte radikal. En kvinna kan visa sig som ung eller gammal, vacker eller ful, men hon är alltid en kvinna och framför allt kommer hennes vikt varken att minska eller öka. I föreliggande fall rör det sig tydligen om något mera. Teorin om perispiriten skall leda oss på vägen till en lösning på problemet.
Det är i princip erkänt, att Anden kan ge sin perispirit alla möjliga former. Den kan genom att förändra

molekylernas sammansättning göra den synlig, vidrörbar och alltså även *grumlig*. När en levande människas perispirit, är avskild från kroppen, kan den undergå samma förvandlingar. Denna förändring i tillståndet åstadkommes genom en förening av fluider. Låt oss nu föreställa oss en levande människas perispirit, inte avskild från kroppen, utan utstrålande från denna så att den omger den som en ånga. I detta tillstånd kan den undergå samma förändringar som om den vore avskild. Om den mister sin genomskinlighet, kan kroppen försvinna, bli osynlig och beslöjad, som om den befann sig i en dimma. Den kan till och med ändra utseende, bli strålande, om Anden har vilja eller makt därtill. En annan Ande kan, genom att förena sin fluid med den förstes, på detta sätt sätta sin form i dess ställe. Sålunda försvinner den verkliga kroppen under ett utvärtes yttre fluidiskt hölje, vars utseende skiftar efter Andens vilja eller förmåga. Detta synes vara den egentliga orsaken till det märkliga och – det måste erkännas – sällsynta transfigurationsfenomenet. Angående viktskillnaden, så låter den sig förklaras på samma sätt som vid de livlösa föremålen. Kroppens egentliga vikt har inte förändrats, ty materians massa har inte ökats. Men en yttre kraft verkar på kroppen som kan föröka eller förminska den relativa vikten, såsom vi har förklarat i nr. 78 och följande. Det är därför sannolikt att transfigurationen till formen av ett barn säkert skulle förminska vikten i förhållande därtill.

Osynlighet

124. Man kan förstå att kroppen kan få ett annat utseende av större eller samma omfång, men hur kan den, som vi nyss nämnde, få ett mindre omfång, som ett litet barn? Kommer den verkliga kroppen i detta fall inte att gå ut över den skenbara kroppens gränser? Vi säger inte heller, att detta faktum har ägt rum. Vi har bara genom en hänvisning till lagen om den specifika vikten velat visa, att den skenbara vikten skulle kunna minska. Vad själva fenomenet angår, kan vi inte fastslå dess möjlighet eller omöjlighet. Men om det en gång skulle inträffa, kommer den omständigheten, att man inte kan ge någon tillfredsställande förklaring på det, att inte ogiltigförklara själva fenomenet. Man måste nämligen komma ihåg, att vi befinner oss i begynnelsen med vetenskapen och att den är lång ifrån att ha sagt sitt sista ord i denna sak som i många andra. Dessutom kunde ju de överskjutande delarna av den verkliga kroppen ha gjorts osynliga.

Teorin om osynligheten kan helt naturligt härledas väl av föregående anmärkningar (förklaringar) som av dem vi har framlagt beträffande orsaken till hämtningsfenomenen, nr. 96 och följande.

125. Det återstår att tala om *agénères* fenomenet, vilket, hur ovanligt det än är vid första påseendet, så är det likväl inte mera övernaturligt än de andra. Men eftersom

vi har förklarat det i *Revue Spirit* (februari 1859), anser vi inte nödvändigt att här gå närmare in på detaljer. Vi vill endast säga att det är en variation av den vidrörbara uppenbarelsen. Det är det tillstånd hos vissa Andar, som tillfälligtvis kan ikläda sig en levande persons former, till den grad att man skapar en total illusion. (Ordet kommer av grek. *a* privatif. och *géine*, *geínomai*, den som inte blir avlad, född).

Kapitel VIII

Den osynliga världens laboratorium

Andarnas kläder – Spontan tillverkning av vidrörbara föremål

126. Vi har sagt att Andarna visar sig klädda i tunikor, mantlar eller till och med i sina vanliga kläder. Manteln tycks vara en vanlig dräkt i Andarnas värld. Men man frågar sig, hur de får dessa kläder som ser ut precis som dem de bar medan de levde på jorden och alla kompletterande accessoarer. Det är höjt över allt tvivel, att de inte kan ha tagit dessa saker med sig, eftersom vi ännu har kvar de verkliga föremålen under vår tillsyn. Men varifrån kommer då det som de bär i den andra världen? Denna har alltid varit en tämligen invecklad fråga. Men för många har det bara varit föremål för simpel nyfikenhet. Det tjänar emellertid till att styrka en principfråga av stor vikt, ty förklaringen har upplyst oss om en allmän lag, som också äger tillämpning i vår kroppsliga värld.
Ytterligare fakta har gjort det ännu mera invecklat och visat ohållbarheten av teorier man hade uppställt.

Man kunde till en viss grad förstå dräkten, man kunde ju anta, att den på ett eller annat sätt var en del av individen.

Men detta gäller icke, när vi betraktar andra föremål, som till exempel snusdosan hos den som besökte den sjuka damen, den vi berättade om i n° 116. Låt oss påpeka att det här inte gällde en död utan en levande person, och att den omtalade mannen, vid sitt personligen besök, hade en alldeles likadan snusdosa. Varifrån hade då hans Ande hittat den som han hade, när han satt vid fotändan av sjuksängen? Vi kan hänvisa till mångfaldiga exempel på att både levandes och dödas Andar har visat sig med åtskilliga föremål, som käpp, vapen, pipor, lyktor, böcker, och så vidare.

Vi kom då på den tanken att de livlösa kropparna möjligtvis har motsvarande eteriska former i den osynliga världen. Att det fasta ämne, varav alla föremål är bildade, möjligen har en kvintessentiell del, som våra sinnen inte kan uppfatta. Denna teori var inte i avsaknad av sannolikhet, men den kunde inte omfatta alla fall. Det är särskilt ett faktum som tycks vilja driva med alla tolkningar. Hittills har det bara varit tal om bilder eller om utseende. Vi har sett att perispiriten kan anta alla materiens egenskaper och bli vidrörbar. Men denna vidrörbarhet är endast tillfällig och den fasta kroppen försvinner som en skugga. Redan det är ett mycket märkligt fenomen. Men vad som är ännu märkligare, det är att ett fast och varaktigt ämne kan framkomma, vilket mångfaldiga fakta kan bevisa, och särskilt den direkta skriften, som vi skall tala om detaljerat i ett speciellt kapitel. Trots det, eftersom fenomenen i grund och botten

är beroende av ämnet som vi behandlar för stunden, och som medför en av de mest positiva tillämpningarna, så skall vi nu förekomma den egentliga ordningen som det borde gås igenom.

127. Mediers direkta skrift, eller *pneumatografi*, benämns en skrift, som framkommer utan medverkan av mediets hand eller en blyerts. Man behöver bara ta ett vitt papper, vilket man kan göra under iakttagande av försiktighetsåtgärder för att undvika något slag av bedrägeri, vika det och lägga det någonstans, till exempel i en låda eller bara på en möbel. Om de tillbörliga betingelserna är tillstädes, kommer man att efter en längre eller kortare tid, på papperet, finna skrivna bokstäver, olika tecken, ord, satser, ja till och med samtal, oftast nedskrivna med ett gråaktigt ämne som liknar blyerts, ibland med rödkrita eller bläck eller till och med boktryckare svärta. Så förhåller sig saken helt enkelt. Den upprepar sig väl inte så ofta, men är heller inte mycket sällsynt ty det finns personer som mycket lätt kan framkalla den. Om man lade en penna bredvid papperet, skulle man kunna tro att Anden använde denna, men när nu pappret ligger alldeles ensamt, är det tydligt, att skriften har bildats av ett ämne som blivit tillsatt. Men var har Anden tagit detta ämne? Detta är frågan vars svar vi blev ledda till med hjälp av snusdosan som vi nyss talade om.

128. Det är Ludvig den heliges Ande som har gett oss denna lösning i följande samtal.

1◦ - Vi har berättat om ett fall, som rörde sig om uppenbarelsen av Anden från en levande person. Denna person hade en snusdosa och snusade. Kände han den sensation som man får, när man snusar?

”Nej.”

2◦ - Denna snusdosa hade samma form som den som han brukade använda och bära med sig. Vad var det för en dosa som denne man hade i sina händer?

”En skenbild. Det skedde för att saken skulle tas för vad den var och synen inte skulle bli tagen för en hallucination, frambragt av den seendes sjukdomstillstånd. Anden önskade, att kvinnan skulle tro att han verkligen var närvarande och därför visade den sig med alla tecken på verklighet.”

3◦ - Du säger, att det är en skenbild, men en skenbild är ingen verklighet, det är en slags optisk synvilla. Vi skulle gärna vilja veta, om snusdosan i fråga bara var en bild utan verklighet, eller om den var formad av ett eller annat fast ämne?

”Naturligtvis. Det är med hjälp av denna materiella princip som perispiriten får utseendet att vara iförda kläder som Anden bar medan den levde.”

Anmärkning. Det är tydligt, att man här måste förstå ordet ”skenbild” i dess betydelse av utseende, imitation. Den verkliga snusdosan var inte där. Den som Anden hade, var bara en föreställning av den. Den var alltså en skenbild som var anpassat efter originalet, men fast formad enligt en materiell princip. Erfarenheten lär oss, att man inte alltid bör ta de uttryck Andarna använder, bokstavligt. Genom att tolka dem efter våra begrepp, utsätter vi oss för många förväxlingar. Man måste därför försöka fördjupa sig i meningen av deras ord, så snart de röjer minsta tvetydighet. Detta uppmanar oss Andarna själva till. Utan den förklaring vi hade undersökt oss fram till genom att kalla på Anden, skulle det kunna ges en falsk tolkning av ordet *skenbild*, som ständigt återkommer i liknande fall.

4◦ - Kan den livlösa materien duplicera sig? Finns det i den osynliga världen ett basalt ämne i stånd till att inta form efter de föremål vi ser? Med andra ord, har dessa föremål sina eteriska motsvarigheter i den andliga världen, på samma sätt som människorna är representerade av Andarna?

”Saken förhåller sig inte så. Över de materiella beståndsdelar som finns i rymden, i er atmosfär, så har

Anden en kraft som ni är långt ifrån att ana. Den kan alltså förtäta dessa beståndsdelar efter sitt önskemål och ge dem en form som motsvarar de materiella objekten.”

Anmärkning. Som man kan se så var denna fråga en omtolkning av vår tanke, det vill säga idén som vi hade angående sakernas natur. Om svaren såsom en del påstår, hade varit en avspegling av tanken, skulle vi ha fått bekräftelse på vår teori i stället för en helt motsatt teori.

5◦ - Jag framställer på nytt kategoriskt samma fråga, för att undvika något som helst misstag.

Är kläderna, som Andarna bär, någonting?

”Jag tycker, att mitt föregående svar löser denna fråga. Vet du inte, att perispiriten själv är någonting?”

6◦ - Det framgår av denna förklaring att Andarna kan låta den eteriska materien undergå förändringar efter sitt gottfinnande. Således har Anden till exempel i förhållande till snusdosan inte funnit den färdig, utan har själv frambragt den genom en viljeakt i det ögonblick då han skulle bruka den. På samma sätt har han upplöst den. Detsamma bör också vara fallet med alla andra föremål, såsom kläder, smycken och så vidare.

”Ja, självklart.”

7◦ - Den nämnda snusdosan har varit så synlig för damen, så att hon trodde, att den existerade. Skulle Anden ha kunnat göra den vidrörbar för henne?

”Ja, det skulle den.”

8◦ - Skulle damen i föreliggande fall ha kunnat ta den i sina händer och trott att det var en verklig dosa?

”Ja.”

9◦ - Om hon hade öppnat den, skulle hon då ha funnit tobak? Om hon hade tagit sig lite snus, skulle det ha fått henne att nysa?’

”Utan tvekan.”

Förändring av materiens egenskaper

10◦ - Kan Anden alltså inte bara ge föremålen en form utan även speciella egenskaper?

”Om han vill. Det är i kraft av denna princip, som jag har gett bekräftande svar på föregående frågor. Ni kommer att få bevis på den kraftiga inverkan som Anden utövar på materien och som ni, som sagt, långt ifrån har någon aning om.”

11◦ - Låt oss anta, att Anden hade lagat till ett giftigt ämne. Skulle då en människa som tagit det, blivit förgiftad?

”Han skulle ha kunnat, men han skulle inte ha gjort det. Detta skulle inte ha tillåtits honom.”

12◦ - Skulle han ha haft makt att preparera en läkande substans som skulle kunna bota sjukdomar och har det inträffat något sådant fall?”

”Ja, mycket ofta.”

13◦ - Han skulle då lika väl kunna frambringa ett närande ämne? Låt oss anta, att den hade frambragt en frukt eller en eller annan rätt, skulle då en människa kunna äta av den och bli mätt?

”Ja, det skulle hon bli. Men fråga inte så mycket för att få veta, vad som är så lätt att förstå. En solstråle är tillräcklig för att låta era grova organ se dessa materiella partiklar som uppfyller rymden, i vilken ni lever. Vet ni inte, att luften innehåller förångade vattenpartiklar? När ni kondenserar dem, för ni dem tillbaka till deras normala tillstånd. När ni avkyler dem, får ni se, att dessa molekyler som också är ogripbara och osynliga har blivit en solid kropp. Ja, mycket solid och således finns det många andra ämnen, av vilka kemisterna framställer ännu större märkvärdigheter för er. Helt enkelt äger

Andarna instrument som är mer perfekta än era: viljan och Guds tillåtelse.”

Anmärkning. Frågan om mättnad är här mycket viktig, Hur kan en substans åstadkomma mättnad, när den bara har en tillfällig existens och tillfälliga egenskaper och bara har producerats för ett speciellt tillfälle? Denna substans frambringar vid sin beröring med magen en *känsla* av mättnad, men det är inte den mättnad som uppstår, när man fyllt magen. Om en sådan substans kan verka på ens natur och verka mildrande vid sjukdom, kan det lika väl inverka på magen och där åstadkomma en känsla av mättnad. Vi ber dock, apotekare och restaurangägare, att inte bli oroliga och tro att Andarna vill konkurrera med dem. Dessa fall är mycket sällsynta och ovanliga, och beror aldrig på vår egen vilja. Annars skulle man livnära sig och bota sig alltför billigt.

14◦ - Kan dessa föremål som genom Andens vilja blivit vidrörbara, få en permanent och stabil karaktär och bli användbara?

”Det skulle kunna ske, *men det sker inte*, det ligger utanför lagarna.”

15◦ - Har alla Andar lika stor förmåga att frambringa vidrörbara föremål?

”Det är säkert, att ju mer utvecklad Anden är, desto lättare klarar den det. Fast åter igen så beror det på omständigheterna. Till och med de lägre utvecklade Andarna kan ha denna förmåga.”

16◦ - Är Anden alltid medveten om det sätt på vilket den framställer sina kläder eller de föremål som den låter komma till synes?

”Nej. Ofta använder den sig vid deras utformande av en instinktiv handling som den inte själv förstår, om den inte är tillräckligt upplyst i detta ämne.”

17◦ - Om Anden från det universella elementet kan hämta materialet till att framställa alla dessa ting och ge dem en tillfällig existens med alla deras egenskaper, så bör den likaväl kunna hämta därifrån det som behövs för att skriva. Detta synes följaktligen ge oss nyckeln till fenomenet med den direkta skriften?

”Äntligen, till slut, kom du på det!”

Anmärkning. Det var faktiskt dit som vi ville komma med alla våra tidigare frågor. Svaret visar, att Anden hade läst vår tanke.

18◦ - Om den materia som Anden använder, inte är varaktig, hur kan det komma sig, att spåren av den direkta skriften inte försvinner?

”Häng inte upp dig på ord. För det första har jag inte sagt: aldrig. Det gällde ett stort materiellt föremål. Dessutom är det här i fråga om skrivtecken som det är nyttigt att bevara, och därför bevarar man dem. Jag har bara velat säga, att de föremål som på detta sätt har blivit sammansatta av Andarna inte kan användas, ty i dessa är det inte en verklig anhopning av materia som i de fasta kropparna hos er.”

129. Den ovannämnda teorin kan vi sammanfatta som följer: Anden verkar på materien. Den hämtar i den universella kosmiska materien de element som behövs för att, enligt sin önskan, utforma föremål som har utseendet av olika kroppar som finns på jorden. Den kan likaså med sin vilja åstadkomma en inre förvandling i den ursprungliga materien, som ger den bestämda egenskaper. Denna förmåga är inneboende i Andens natur, som den ofta utövar som en instinktiv handling och utan att tänka på det. De föremål som är tillverkade av Anden, har en flyktig existens och är beroende av dess vilja eller av nödvändigheten. Anden kan framställa dem och tillintetgöra dem efter gottfinnande. I vissa fall kan dessa föremål visa sig som verkliga för inkarnerade människors ögon, det vill säga för ett ögonblick bli synliga och till och med vidrörbara. Detta är en tillverkning, inte en skapelse, ty Anden kan inte framställa något av intet.

130. Existensen av ett enda elementärt ämne är i våra dagar så gott som allmänt erkänt av vetenskapen och som vi sett, bekräftat av Andarna. Detta ämne ger upphov till alla kroppar i naturen. Genom de förvandlingar det undergår, frambringas likaså de olika egenskaperna hos dessa samma kroppar. Således kan ett hälsosamt ämne bli skadligt genom en enkel förändring. Kemin ger oss talrika exempel därpå. Alla vet, att två oskadliga substanser genom att blandas i vissa förhållanden, kan frambringa ett dödsbringande ämne. En del syre och två delar väte, ämnen som båda är oskadliga, bildar vatten. Men tillfoga en del väte och du får en frätande vätska. Utan att ändra proportionerna är det ofta tillräckligt med en omordning av molekylernas sammansättning för att förändra ämnets egenskaper. Sålunda kan ett ogenomskinligt föremål bli genomskinligt och *tvärtom*. Eftersom Anden har möjlighet att så starkt påverka den ursprungliga materien genom sin vilja, förstår man att den inte bara kan bilda ämnena, men också förändra deras egenskaper, i det att viljan här har en reaktiv effekt.

Magnetisk terapeutisk verkan

131. Denna teori ger oss lösningen på ett faktum som är välkänt inom magnetismen, men hittills oförklarat, det vill säga förändringen av vattnets egenskaper genom viljan. Den handlande Anden är magnetisörens, och

denna får oftast stöd av en främmande Ande. Den åstadkommer en förvandling med hjälp av det magnetiska fluidet, vilket som redan sagts, är det ämne som mest närmar sig den kosmiska materien eller det universella elementet. Om den kan åstadkomma en modifikation i vattnets egenskaper, kan den lika väl medföra ett motsvarande fenomen i avseende på kroppens fluider. Därav kommer den botande verkan som den magnetiska verksamheten har, när den blir använd på rätt sätt.
Man känner den viktiga roll som viljan har vid alla magnetiska fenomen. Men hur skall man förklara den materiella effekten av en så subtil kraft? Viljan är inte en varelse, inte en slags substans, inte ens en egenskap hos det mest eteriska ämne. Viljan är Andens väsentliga egenskap, det vill säga den tänkande varelsen. Med hjälp av denna hävstång verkar Anden på den ursprungliga materien och som en följd av detta, verkar den på dess sammansättning och förvandlar dess inre egenskaper.

Viljan är en egenskap såväl hos den inkarnerade som hos den desinkarnerade Anden, därav magnetisörens kraft, om vilken man vet, att den härrör från viljekraften. Den inkarnerade Anden som kan inverka på den ursprungliga materien, kan alltså även inom vissa gränser ändra dess egenskaper. Så förklaras också förmågan att bota genom handpåläggning, en förmåga som vissa personer äger i större eller mindre grad. (Se i kapitlet om *Medierna*, artikeln om *Botande medier*. (Se även, *Revue Spirit*, juli

1859, sid. 184 och 189. Zouaven från Magenta. *En officer från Italiens armé*.

Kapitel IX

De hemsökta platserna

132. De spontana uppenbarelser som inträffat i alla tider och några Andars ihärdighet i att ge tydliga bevis på sin närvaro på vissa platser är upphovet till tron på hemsökta platser. Följande svar är givna av Andarna, på frågor beträffande detta ämne.

1◦ - Fäster sig Andarna bara vid personer eller också vid saker?

”Detta beror på deras utveckling. Vissa Andar kan fästa sig vid jordiska föremål. De giriga till exempel, som har gömt sina skatter och som inte är tillräckligt befriade från materien, kan ännu vaka över dessa och vakta dem.”

2◦ - Finns det platser som de kringvandrande Andarna har särskild förkärlek för?

”Även här gäller samma princip. De Andar som inte längre är knutna till Jorden, går dit, där de kan utöva kärlek. Därav attraheras de snarare av människor än av materiella föremål. Det finns emellertid bland dem, sådana som tillfälligtvis kan ha förkärlek för vissa platser. Men det är alltid lågt utvecklade Andar.”

3◦ - Eftersom Andarnas anknytning till en plats är ett tecken på deras låga rang, är det också ett bevis på att de är elaka Andar?

”Naturligtvis inte. En Ande kan ha gjort föga framsteg utan att därför vara elak. Är det inte likadant bland människorna?”

4◦ - Finns det någon grund för tron på att Andarna särskilt gärna besöker ruiner?

”Nej. Andarna går till dessa ställen, liksom de besöker alla platser. Det är människornas inbillning som uppväcks av dessa platsers dystra utseende och tillskriver Andarnas närvaro det som oftast är en helt naturligt effekt. Hur ofta har inte rädslan tagit skuggan av ett träd för ett spöke, och djurets skrik eller vindens sus för gengångare? Andarna tycker om människornas närvaro. Därför söker de hellre de bebodda platserna än de övergivna.”

Enligt vad vi känner till om Andarnas olika karaktärer, måste det i alla fall bland dem finnas misantroper och som föredrar ensamheten.

”Därför har jag inte heller svarat obetingat på frågan. Jag har sagt att Andarna kan gå till de öde platserna liksom till alla andra och det är mycket rimligt, att de som således håller sig fjärran från människorna, gör det,

därför att de finner behag i det. Men detta är inte någon grund till att anta, att ruinerna just skulle vara de ställen som de tycker bäst om. Det finns sannerligen många fler Andar i städerna och i palatsen än i skogarnas djup.”

5◦ - Folktron har i allmänhet något sant till grund. Vad kan då vara källan till tron på hemsökta platser?

”Den sanning som ligger till grund, är Andarnas uppenbarelse, som människorna alltid av instinkt har trott på. Men som sagt, åsynen av dystra ställen eggar folks inbillning och så placerar de där helt naturligt de väsen som de anser övernaturliga. Denna övertro har hållits vid liv av diktarnas berättelser och de sagor som man berättar när barnen sövs.”

6◦ - När Andarna församlar sig, väljer de då vissa dagar och tider, som de har förkärlek för?

”Nej. Dagarna och timmarna är tidsbestämmelser som bara är inrättade till bruk för människorna och det fysiska livet, men som Andarna inte har bruk för, eller intresserar sig för.”

7◦ - Vad är upphovet till den uppfattningen att Andarna föredrar att visa sig på natten?

”Den har uppstått genom det intryck som stillheten och mörkret gör på inbillningen. Alla dessa föreställningar är

övertro som förnuftig kännedom om Spiritismen kommer att göra slut på. Detsamma gäller om dagar och timmar som man tror är gynnsamma för dem. Kom ihåg att det inflytande man tillskriver midnattstimmen bara existerar i sagorna.”

a) När det förhåller sig så, varför förkunnar då vissa Andar, att de skall komma och uppenbara sig vid en viss tid och en viss dag som till exempel fredag?

”Det är Andar som drar fördel av människornas godtrogenhet och roar sig åt detta. Av samma orsak är det en del som säger, att de är djävulen eller ger sig djävulska namn. Visa dem, att ni inte låter er luras, så kommer de inte att komma tillbaks igen.

8◦ - Kommer Andarna gärna tillbaka till de gravar, där deras kroppar vilar?

”Kroppen var bara en klädnad. De bryr sig inte mera om detta hölje, i vilket de har lidit, än fången om sina länkar. Minnet av de människor som är dem kära, är det enda de sätter värde på.”

a) Är de böner man gör för dem på deras gravar, mera angenäma för dem än om man ber för dem någon annanstans?
”Ni vet ju väl, att bönen är en åkallan som drar till sig Andarna. Bönen är desto mera verksam, ju mer

brinnande och uppriktig den är. När man står vid en grav som man känner vördnad inför, är man mera samlad, och ett respektfullt bevarande av reliker är ett bevis på den hängivenhet man hyser för Anden och som den alltid är mottaglig för. Det är alltid tanken som verkar på Anden och inte de materiella föremålen. Dessa föremål har mera inflytande på den som ber, i det att den fängslar hans uppmärksamhet, än på Anden. ”

9◦ - Efter detta måste man ju anta, att tron på hemsökta platser inte är helt falsk?

”Vi har sagt, att vissa Andar kan attraheras av materiella ting. De kan lockas av bestämda platser, som de tycks välja till bostad, tills de omständigheter som förde dem dit, inte längre existerar.”

a) Vad är det för omständigheter som således kan föra dem till dessa ställen?

”Deras sympati för en del av de människor som besöker dem eller önskan att stå i kontakt med dem. Dock är deras avsikter inte alltid så goda. När det är illvilliga Andar, kan de möjligtvis ha till avsikt att utöva hämnd på vissa människor, som de har haft grund till att beklaga sig över. Vistelsen på en viss plats kan också för en del vara ett straff som är dem ålagt, särskilt när de har begått

en förbrytelse, för att de beständigt skall ha denna förbrytelse för ögonen.”[12]

10◦ - Blir spökplatserna alltid hemsökta av husets tidigare invånare?

”Ibland, men inte alltid, ty om den tidigare invånaren var en hög utvecklad Ande känner han sig inte mera attraherad av sin jordiska boning än av sin kropp. De Andar som hemsöker vissa platser, har ofta inte något annat motiv än en nyck, såvida de inte dras dit av sin sympati för vissa personer.”

a) Kan de binda sig till en sådan plats med avsikt att beskydda en person eller dess familj?

”Naturligtvis, om de är goda Andar. Men i så fall visar de aldrig sin närvaro på ett obehagligt sätt.”

11◦ - Är det någon sanning i historien om den Vita Frun?

”Det är en berättelse som är byggd på tusentals fakta som är sanna. ”

12◦ - Är det riktigt rationellt att frukta de platser som är hemsökta av Andar?

[12] Se Revue Spirite, februari 1860: Histoire d´un damne

”Nej. De Andar som hemsöker bestämda platser och för oväsen, söker snarare att roa sig på godtrogenhetens och feghetens bekostnad, än att göra skada. Förresten vet ni ju, att det finns Andar överallt och att ni alltid har dem vid er sida, även i de lugnaste hus. Ofta tycks de bara hemsöka vissa boningar, för att de där finner möjlighet att uppenbara sin närvaro.”

13◦ - Finns det något medel, som jagar bort dem?

”Ja. Men det man använder, åstadkommer oftast att man drar dem till sig i stället för att avlägsna dem. Det bästa medlet att jaga bort de illvilliga Andarna, det är att dra till sig de goda. Dra alltså till er de goda Andarna genom att göra så mycket gott som möjligt, så ger sig de illvilliga iväg, ty det goda och det onda är oförenligt. Var alltid goda, så kommer ni bara att ha goda Andar omkring er.”

a) Varför finns det ändå mycket goda människor som är föremål för illvilliga Andars trakasserier?

”Ifall dessa människor verkligen är goda, kan det vara för att sätta deras tålamod på prov och uppmana dem till att vara bättre. Men lägg väl märke till, att det inte alltid är de bästa människorna som ständigt talar om dygden. De som verkligen äger dessa egenskaper, är ofta själva ovetande därom eller talar inte om det.”

14◦ - Vad skall man tro om exorcismens effektivitet för att jaga bort illvilliga Andar från hemsökta platser?

”Har ni ofta sett att man lyckas med detta medel? Har ni inte tvärtom hört oväsendet förökas efter dessa besvärjelsekonster? Det beror på, att Andarna roar sig över att bli tagna för djävulen.

De Andar som inte kommer i ond avsikt, kan också uppenbara sin närvaro genom buller och till och med genom att göra sig synliga, men de gör aldrig något obehagligt oväsen. Ofta är det lidande Andar som ni kan trösta genom att bedja för dem. Ibland är det även välvilliga Andar, som vill visa, att de är hos er, eller, slutligen kan det vara lättsinniga Andar som vill skoja. Eftersom de som stör lugnet med buller, nästan alltid är Andar som roar sig, så är det bästa man kan göra i detta fall att skratta åt dem. De kommer att tröttna, när de ser, att de varken kan skrämma er eller göra er otåliga.” (Se nedan, kap. V, *Spontana fysiska manifestationer*)

Det framgår av nämnda förklaringar, att det finns Andar som binder sig till vissa platser och stannar där, för att de hyser förkärlek för dem, men att de inte därför behöver uppenbara sin närvaro. En Ande kan uppehålla sig på ett visst ställe, antingen för att han är tvungen därtill eller för att han gillar det, även en elak sådan, utan att det någonsin produceras någon manifestation där.

De Andar som fäster sig vid platser eller materiella ting, är aldrig högt utvecklade Andar, men fastän de inte är högt utvecklade, behöver de inte vara elaka eller ha någon dålig avsikt. De är till och med ibland mera nyttiga än skadliga kamrater, ty om de intresserar sig för människorna, kan de till och med beskydda dem.

Kapitel X

Meddelandenas natur

133. Vi har sagt, att varje effekt som har en fri viljehandling till grund, hur obetydlig denna viljehandling än är, visar på existensen av en intelligent orsak. Således kan en enkel rörelse av ett bord, som ger svar på våra tankar eller visar en avsikt, betraktas som en yttring av intelligens. Om resultatet inskränkte sig därtill, skulle det bara ha ett underordnat intresse för oss. Det skulle bevisa för oss emellertid, att det i dessa fenomen ligger mer än en rent materiell handling. Men den praktiska nytta vi skulle få av detta, skulle antingen vara noll eller åtminstone mycket liten. Helt annorlunda förhåller det sig, när denna intelligens får en utveckling som tillåter en regelbunden och ihållande utväxling av tankar. Det är då inte längre enkla uttryck för intelligens, utan verkliga *kommunikationer*. De möjligheter som vi idag har till vårt förfogande, tillåter oss att erhålla dem lika långa, klara och snabba som mellan människor.

När man, enligt den *spiritistiska skalan* (*Andarnas Bok*, nr.100), riktigt överväger den skillnad i grad som finns mellan Andarna, både i avseende på intelligens och också moral, kan man lätt bli övertygad om den skillnad som visar sig i deras meddelanden. Dessa må vara ett återsken

av deras höga eller låga tankar, deras vetande eller brist på vetande, deras laster och dygder. Kort sagt, de återspeglar människorna, från vilden till den mest upplyste européen.
Alla de nyanser som de uppvisar, kan ordnas i fyra huvudavdelningar, enligt deras mest utpräglade karaktärsdrag så kan de vara: *vulgära, lättsinniga, seriösa* eller *instruktiva*.

Vulgära kommunikationer

134. *Vulgära kommunikationer* är de som innehåller uttryck som sårar anständigheten. De kan endast komma från Andar av låg rang, eftersom dessa ännu är besudlade med alla materiella orenheter och deras yttranden helt liknar dem som lastbara och vulgära människor använder. De är motbjudande för alla som är i besittning av en smula finkänsla, ty allt efter Andarnas karaktär är de triviala, gemena, oanständiga, oförskämda, arroganta, elaka eller till och med gudlösa.

Lättsinniga kommunikationer

135. De *lättsinniga* kommunikationerna kommer från ytliga, hånfulla och skämtsamma Andar. Dessa visar

mera skadeglädje än ondska och fäster inte något vikt vid det de säger. Då det inte är något opassande i det de säger, finner en del människor behag i dem och roar sig med dem, eftersom de finner förnöjelse i denna intetsägande underhållning, där det blir mycket pratat men så gott som ingenting sagt. Dessa Andar kan ibland komma med bitande och snillrika infall och mitt i deras vardagliga skämt kan de komma med beska sanningar, som nästan alltid träffar rätt. Dessa lättsinniga Andar myllrar omkring oss och griper varje tillfälle att blanda sig i kommunikationerna. Sanningen är det som de minst bryr sig om. Därför njuter de i sin skadeglädje av att narra dem som har svagheten och ibland förmätenheten att tro dem på deras ord. De människor som gillar sådana kommunikationer, öppnar naturligtvis därmed dörren för de lättsinniga och narraktiga Andarna. De seriösa Andarna avlägsnar sig, liksom de seriösa människorna lämnar ett sällskap, som består av tanklösa personer.

Seriösa kommunikationer

136. De *seriösa* kommunikationerna är eftertänksamma, både beträffande ämnet och också framförandet. Varje meddelande som är fritt från lättsinnighet och vulgaritet, har ett nyttigt ändamål, även om det bara är av privat intresse så är det i sig själv seriöst. Men dessa meddelanden är därför icke fria från misstag. De seriösa

Andarna är inte alla i samma grad upplysta. Det är många saker de är ovetande om och i god tro kan ta fel på. Därför anbefaller oss de verkligt högre utvecklade Andarna beständigt att underkasta alla kommunikationerna en kontroll av förnuftet och den strängaste logik.

Man måste dock kunna skilja på de *seriösa* och *sanna* från de *seriösa* och *falska*, vilket inte alltid är så lätt, ty just med hjälp av ett allvarligt språk söker vissa förmätna Andar eller falska lärda att smyga in de mest galna idéerna och de mest orimliga teorier. Dessutom, för att skaffa sig ännu mer tilltro och betydelse gör de sig inte samvete av att smycka sig med de mest respektabla och vördnadsvärda namn. Detta är ett av de farligaste skären för den praktiska vetenskapen. Vi återkommer senare till detta för att beskriva vad som är nödvändigt att ha reda på i detta viktiga ämne, samtidigt som vi anvisar de medel med vilka man kan skydda sig mot faran för falska kommunikationer.

Instruktiva kommunikationer

137. De *instruktiva kommunikationerna* är de seriösa, vilkas huvudsakliga ändamål är någon slags undervisning av Andarna beträffande vetenskap, moral, filosofi, och mycket mera. De är mer eller mindre djupa, alltefter

Andens upphöjdhet och *frigjordhet* från materien. För att kunna ta riktiga fördelar av kommunikationerna, måste dessa vara regelmässiga och skötas med uthållighet. De seriösa Andarna fäster sig vid dem som vill instrueras och hjälper dem, medan de överlåter till de lättsinniga Andarna att roa dem som i dessa uppenbarelser endast ser ett tillfälligt tidsfördriv. Det är endast genom regelbundenheten och upprepningen av dessa kommunikationer som man kan förstå det moraliska och intellektuella värdet hos de Andar man umgås med och den grad av tilltro som de förtjänar. Om det behövs erfarenhet för att bedöma människor, så är denna kanske ännu nödvändigare för att bedöma Andar.

När vi kallar dessa meddelanden *instruktiva*, måste vi förutsätta, att de är sanna, ty något som inte är *sant*, kan inte vara *instruktivt*, även om det blev framsagt på ett aldrig så vördnadsbjudande språk. Till denna kategori vill vi då inte räkna den undervisning, vars allvar endast ligger i formen, vilken till och med ofta är högtravande och emfatisk, och med vars hjälp Andar som är mer inbilska än kunniga, hoppas kunna skapa en falsk föreställning. Men då dessa Andar inte kan skaffa sig den grundval som de saknar, kan de inte heller kvarstå länge i sin roll. De visar snart upp sin svaga sida, om kommunikationerna fortsätter eller om man försöker tränga dem tillbaka till deras sista förskansningar.

138. Medlen för kommunikationerna är mycket varierande. Andarna verkar på våra kroppsdelar och alla våra sinnen. De kan framträda och uppenbara sig för vår syn, för vår känsel genom kännbara intryck, dolda eller synliga, för hörseln genom buller, för luktsinnet genom lukter vars orsak vi inte känner till. Detta sista sätt att uppenbara sig på, är, fastän den verkligen existerar, utan tvekan den osäkraste på grund av talrika orsaker, som kan leda till misstag. Därför vill vi heller inte uppehålla oss vid detta. Vad vi omsorgsfullt bör undersöka, är de olika medel, genom vilka man kan få kommunikationer, det vill säga ett regelbundet och fortsatt utbyte av tankar. Dessa medel är: *slag, ord* och *skrift*. Vi kommer att behandla dem i särskilda kapitel.

Kapitel XI

Semantik och typtologi

Språk som uttrycks genom knackningar. Alfabetisk typtologi

139. De första intelligenta manifestationerna uppnåddes med hjälp av knackningar, eller typtologi. Detta outvecklade medel, som tydde på att konsten var i sin barndom, gjorde att all kommunikation begränsades till enstaviga svar som *ja* eller *nej*, med hjälp av ett överenskommet antal bankningar. Senare så har man utvecklat det så som vi har visat. Bankningarna utfördes på två sätt, med hjälp av särskilda medier. Detta sätt att verka kräver en viss beskaffenhet för fysiska manifestationer. Det första, som man skulle kunna kalla *typtologi genom gungning*, består i bordets rörelse som lyfter sig på ena sidan och sedan faller ned och slår i golvet med ett av benen. För detta är det tillräckligt, att mediet lägger sina händer på kanten av bordet. Om man önskar samtala med en specifik Ande, måste man naturligtvis kalla på denne. I annat fall så blir det den förste som ställer upp, eller den som är van att presentera sig. När man nu till exempel har bestämt, att ett slag betyder *ja* och två *nej*, det är likgiltig, kan man rikta till Anden de frågor som man vill ha besvarade. Vi kommer

senare att lära känna, vilka frågor man bör avhålla sig ifrån att ställa. Svårigheten ligger i svarens korthet och problemet att kunna formulera frågan så att den kan besvaras med ett ja eller ett nej. Låt oss till exempel anta att man förelägger Anden följande fråga: Vad önskar du? Så skulle denne bara kunna svara med en sats. Man borde då hellre fråga: Önskar du denna sak? Nej. - den andra? Ja, och så vidare.

140. Det bör anmärkas, att Anden, vid användandet av denna metod, ofta tillägger en slags *mimik*, det vill säga, han uttrycker energin i bekräftelsen eller negationen genom styrkan i slagen. Han uttrycker också beskaffenheten av de känslor som besjälar honom: häftighet genom våldsamma rörelser, vrede och otålighet genom att kraftig slå med upprepade slag, liksom en person som stampar med foten i upphetsning, ibland också genom att kasta omkull bordet. Om han är välvillig och artig, lutar har bordet till en hälsning i början och slutet av seansen. Om han vill kan han rikta bordet direkt till en person i sällskapet, med mildhet eller häftighet, beroende på, om han vill visa sympati eller antipati. Det är detta som kallas *semantik* eller meddelanden genom tecken, liksom *typtologi* är meddelanden genom bankningar. Vi ger här ett märkligt exempel på spontan semantik.

En herre som tillhör vår bekantskapskrets, befann sig i sitt vardagsrum. Medan flera närvarande personer var

sysselsatta med manifestationer, fick han ett brev från oss. Medan han läste det kom plötsligt det lilla bordet som användes vid försöken i riktning mot honom. Då han är färdig med att läsa brevet, går han bort för att lägga det på ett bord i den andra ändan av rummet. Bordet följer efter honom och vänder sig mot det bord som brevet låg på. Överraskad över detta sammanträffande, tänker han, att det kanske finns en relation mellan denna rörelse och brevet. Han frågar Anden, som svarar att han är: ”Vår familjära Ande”. Då mannen hade underrättat oss om denna omständighet, bad vi Anden säga oss motivet till sitt besök. Han svarade: ”det är naturligt att jag besöker de personer som du har kontakt med, för att vid behov kunna ge goda råd till båda parter.”

Det är alltså tydligt att Anden hade velat väcka denne herres uppmärksamhet och låta honom veta, att han var där. En stum skulle inte ha kunnat göra det bättre.

141. Det dröjde inte länge, förrän typtologin blev mera perfekt och berikades med ett uttrycksmedel som var mera komplett, den *alfabetiska typtologin*. Den består i att ange alfabetets bokstäver genom slag. Man kunde då sammansätta dem till ord, satser och till och med hela samtal. Efter en bestämd regel, bankar bordet så många slags som fördras för varje bokstav. Ett slag betecknar alltså *a*, två slag är *b*, och så vidare. Samtidigt nedskriver en närvarande bokstäverna, allteftersom de anges. När

Anden har slutat, antyder den detta genom ett avtalat tecken.

Denna metod är, som synes, mycket långsam och kräver långt tid för meddelanden av en viss längd. Det finns emellertid personer som haft tålamod att använda den till dikteringar som fyller flera sidor. Men med praktisk erfarenhet så fann man på förkortade metoder, som tillåter att man kan gå fram med högre hastighet.

Den mest använda metoden består i att man har ett redan skrivet alfabet liggande framför sig, och en serie av siffror som markerar enheterna. Under det att mediet befinner sig vid bordet, följer en annan person samtidigt med i alfabetet, när det rör sig om ett ord eller i sifferserien, när det gäller ett nummer. När man har kommit till rätt bokstav, slår bordet själv ett slag och, man skriver bokstaven. Sedan börjar man om med den andra, den tredje och så vidare. Om man tar fel på en bokstav, påpekar Anden detta genom upprepade slag eller genom att röra på bordet och så börjar man om. När man vänjer sig går det ganska fort. Men man förkortar avsevärt tiden genom att gissa slutet på de ord, vilkas betydelse framgått av satsens innehåll. När man är osäker, frågar man Anden, om den ville använda detta ord och den svarar antingen ja eller nej.

142. Alla de effekter vi ovan angivit, kan frambringas på ett mycket enklare sätt, genom bankningar inne i själva

bordets trä, utan något som helst yttre rörelse, och som vi beskrivit i kapitlet om de fysiska manifestationerna, nr. 64. Det är den *inre typtologin*. Alla medier är inte till samma grad beskaffade till att ge meddelanden på detta sätt, ty det finns de som bara kan åstadkomma bankningar genom gungning. För det mesta kan nästan alla, med träning, emellertid uppnå det, och denna metod har den dubbla fördelen att vara snabbare och att väcka mindre misstanke än när bordet vippar, vilket man kan tillskriva ett avsiktligt tryckande. Det är sant, att även inre bankningar kan imiteras av falska medier. Det bästa kan efterliknas, utan att denna omständighet är något bevis mot deras äkthet. (Se i slutet av denna volym, kapitlet: *Bedrägerier och fusk*).

Vad man än har gjort för att förbättra denna metod, kan den aldrig uppnå den snabbhet och lätthet som erbjuds av skriften, och därför använder man den nu mycket lite. Den är emellertid som fenomen betraktad som mycket intressant, i synnerhet för nybörjare och den har framför allt fördelen att på ett avgörande sätt bevisa det absoluta oberoendet av mediets tanke. Man får ofta så oförutsedda och träffande svar, att man i förväg måste ha bestämt sig för att inte låta sig övertygas, för att inte böja sig inför fakta. Det är därför för många personer ett mäktigt motiv till övertygelse. Men Andarna tycker inte om att vara föremål för de nyfiknas nycker och sättas på prov genom dumma frågor, varken genom denna metod eller genom någon som helst annan.

143. För att bättre kunna försäkra sig om oberoendet från mediets tanke, har man uppfunnit olika instrument, bestående av skivor, på vilka man målat bokstäverna liksom den elektriska telegrafins skivor. En rörlig nål, som satts i rörelse genom mediets inflytande med hjälp av en ledande tråd och en trissa, pekar på bokstäverna. Vi känner endast till dessa instrument genom teckningar och genom de beskrivningar som publiceras i Amerika. Vi kan alltså inte uttala oss om deras förtjänst. Men enligt vår mening är deras invecklade konstruktion en defekt i sig. Oberoendet av mediet är lika väl bevisat genom de inre knackningarna och ännu mer genom de oförutsedda svaren än genom de materiella medlen. Å andra sidan så kommer de skeptiska, som alltid är benägna till att överallt se knep och bedrägeri, att bli ännu mer benägna till att tro på sådana hos en märklig maskin än i ett bord, vilket som helst, utan några som helst tillbehör.

144. En enklare apparat, vilken de illvilliga lätt kan missbruka, som vi kommer att se i kapitlet *Bedrägerier*, är den som kallas *Girardin-bordet*, till minne av det bruk som Mme Emile de Girardin gjorde av den i de talrika kommunikationer, som hon erhöll som medium. Mme de Girardin, som var en kvinna med karaktär, hade nämligen en fallenhet att tro på Andarna och deras manifestationer. Detta instrument består av en rörlig övre del av ett litet bord, med en diameter av trettio till fyrtio cm., som fritt och lätt kan vridas kring sin axel som en roulett. På ytan och omkretsen är det, liksom på en

urtavla, skrivet bokstäver, siffror och orden *ja* och *nej*. I centrum finns en fast spets. Mediet sätter sina fingrar på kanten av bordsplattan. Denna vrider sig och stannar när den bestämda bokstaven befinner sig framför visaren. Man skriver därefter upp de anvisade bokstäverna och bildar sålunda ganska snabbt ord och fraser.

Märk väl, att skivan inte glider under fingrarna, utan fingrarna förblir liggande på och följer skivans rörelse. Ett starkt medium skulle kanske kunna uppnå en oberoende rörelse. Vi tror att det är möjligt, men vi har aldrig varit vittne till det. Om försöket skulle kunna göras på detta sätt, skulle det vara mycket mer övertygande, eftersom det skulle utesluta varje möjlighet till bedrägeri.

145. Det återstår för oss att avlägsna en ganska vanlig villfarelse, nämligen den att förväxla de bankande Andarna med alla Andar som kommunicerar med hjälp av slag. Typtologin är ett sätt att meddela sig som alla andra, och inte mera ovärdigt de upphöjda Andarna än skriften och talet. Alla Andar, goda och dåliga, kan alltså använda sig därav likaväl som av andra slag av kommunikation. Det som utmärker de höga Andarna är tankens upphöjdhet och inte det redskap de använder för att meddela den. Rimligtvis föredrar de det bekvämaste och särskilt det snabbaste sättet. Men i brist på blyerts och papper, använder de utan betänkande ett vanligt, talande bord. Ett bevis på detta är, att man med detta medel mottar de mest sublima meddelanden. Om vi inte

använder det, så är det inte, för att vi ser ned på det, utan därför att det som fenomen, har lärt oss allt vad vi kan lära därav, så att det inte kan ge oss mera övertygelse, och för att de meddelanden som vi mottar, är så långa, att de kräver en snabbhet som är oförenlig med typtologin.

Det är alltså inte alla de Andar som bankar, som är ”bankande Andar”. Detta namn bör vara förbehållet dem som man bör kalla systematiskt ”bankande Andar”, och som, med hjälp av detta medel, vill göra narrstreck för att roa ett sällskap eller besvära genom sin efterhängsenhet. Från dem kan man ibland vänta sig snillrika, men aldrig djupsinniga saker. Man borde alltså inte förlora sin tid med att till dem rikta frågor av vetenskaplig eller filosofisk betydelse. Deras okunnighet och deras låga utvecklingsgrad har gjort dem förtjänta av den benämning som andra Andar har gett dem, nämligen andevärldens gycklare eller skojare. Låt oss dock tillägga att, även om de endast handlar för egen räkning, så tjänar de dock också till hjälp för de högre utvecklade Andarna då de vill producera materiella effekter.

Kapitel XII

Pneumatografin eller direkt skrift

Pneumatofoni

Direkt skrift

146. *Pneumatografin* är skrift utförd direkt av Anden, utan något mellanled. Den skiljer sig från *psykografin* då denna är överförandet av Andens tanke till skrift, med hjälp av ett mediums hand.

Fenomenet med den direkta skriften är obestridligen ett av de märkligaste inom Spiritismen. Men hur onormalt det än kan tyckas vara i början, så är det dock idag ett bekräftat och obestridligt faktum. Om teorin är nödvändig för att förstå möjligheten av de spiritistiska fenomenen i allmänhet, så är den det kanske ännu mer i detta fall, ett av de märkligaste som hittills presenterats, men som inte längre uppfattas som övernaturligt när man förstår dess princip.

När fenomenet först uppträde så dominerades känslorna av tvivel. Den första tanken var, att det hela var ett bedrägeri. Alla kände ju till effekten av det så kallade

osynliga bläcket, vars skrift, i början helt osynlig, blir synlig efter en viss tid. Det kunde ju hända, att man hade missbrukat lättroheten hos folk, och vi vill inte påstå att det aldrig har skett. Vi är till och med övertygade, att vissa personer, antingen av ekonomiska skäl eller för att få folk att tro på deras makt, har använt olika knep. (Se kapitlet om *Bedrägeri*)

Men endast för att man kan imitera en sak så vore det absurt att tro att saken inte skulle existera. Har man inte nyligen funnit medel att efterlikna somnambulismens klarsynthet till att skapa illusion? Därför att gycklare har förevisat denna konst på alla marknader, är man därför berättigad till att anta, att det inte finns någon verklig somnambul? För att en del köpmän säljer förfalskat vin, är det då ett skäl till att anta, att det inte finns äkta? Det är samma sak med den direkta skriften. De försiktighetsåtgärder man har gjort för att försäkra sig om att det här rör sig om verkliga fakta, är för övrigt mycket enkla och lätta att utföra, och tack vare dessa kan man idag inte längre tvivla om saken.

147. Eftersom möjligheten att skriva utan mellanled är en av Andens egenskaper, och eftersom Andarna alltid har funnits och likaså alltid har producerat alla de fenomen som vi känner, så bör de också ha producerat den direkta skriften i forntiden liksom i våra dagar. Således kan man förklara, hur de tre orden kom till synes på väggen under Balthazars gästabud. Medeltiden som var så rik på

gåtfulla under, vilka dock förkvävdes på bålen, bör också ha känt den direkta skriften, och kanske kan man i teorin om de förändringar som Andarna låter materien undergå och som vi har utvecklat i kapitel VIII, kunna finna principen för tron på metallernas förvandling.

Vilka resultat man än har uppnått under olika tider, så är det först efter spridningen av de spiritistiska manifestationerna, som man på allvar har intresserat sig för den direkta skriften. Den förste som tycks ha gjort den känd i Paris under senare är baron Guldenstubbe som har publicerat ett mycket intressant arbete i detta ämne som innehåller ett stort antal *faksimiler* av meddelanden som han fått.[13]

Fenomenen var redan under en lång tid kända i Amerika. Herr Guldenstubbes sociala tillstånd, hans självständighet och att han var högaktad i den högsta sociala miljön, gör att man utan tvekan kan bortse från att han hade något motiv till bedrägeri eftersom det inte fanns något personligt intresse i det. Man kunde i så fall antyda att han var offer för inbillning. Men till det säger ett faktum emot: att andra personer har kommit fram till samma fenomen, genom att använda sig av alla försiktighetsåtgärder för att undvika bedrägerier eller anledning till misstag.

---

[13] La realite des Esprits et le leurs manifestations bevisat genom direkt skrift fenomenen. Av baron Guldenstubbe, 1 vol. in-8, avec 15 plaches et 93 fac-simile. Priset: 8 fr.

148. Den direkta skriften lyckas, liksom i allmänhet de flesta spiritistiska *icke-spontana* manifestationer, genom andakt, bön och frammaning. Man har ofta erhållit dem i kyrkor, vid gravar, vid foten av statyer och bilder av de personer som man frammanar. Men det är tydligt, att platsen inte har någon annan betydelse än att framkalla större andakt och större tankekoncentration. Eftersom det är bevisat, att man även erhåller den utan tillbehör och på de alldagligaste platser, på ett enkelt arbetsbord, om man uppfyller vissa moraliska villkor och har den nödvändiga mediala färdigheten.

I början påstod man, att man måste lägga en blyertspenna bredvid papperet. Fenomenet kunde då förklaras till en viss grad. Man vet, att Andarna åstadkommer rörelse och flyttning av föremål, att de griper dem och ibland kastar dem genom luften. De kunde då lika väl fatta pennan och använda den för att skriva bokstäver. Eftersom de kan sätta den i rörelse med hjälp av mediets hand, en planschett och mycket mera, kunde de lika väl göra det direkt. Men det dröjde inte länge, förrän man upptäckte, att det inte var nödvändigt med blyertspennan och att det räckte med ett stycke papper, vikt eller inte för att hitta efter några minuter bokstäver skrivna därpå. Här ändrar fenomenet fullständigt sitt utseende och kastar oss in i ett helt nytt sammanhang. Dessa bokstäver har skrivits med något sorts ämne. Eftersom man inte har försett Anden med detta ämne, så måste den ha gjort det, tillverkat det själv. Var har den hämtat det? Där har vi problemet!

Om man går tillbaka till de förklaringar som gavs i kapitel VIII, nummer 127 och 128, finner man där en fullständig teori beträffande detta fenomen. I denna skrift använder Anden inte våra material och våra instrument. Den gör själv det material och de instrument som den behöver genom att hämta råmaterialet ur det ursprungliga universella elementet, vilket den genom sin vilja låter genomgå vissa förändringar, nödvändiga för den effekt som den vill åstadkomma. Den kan alltså lika väl tillverka en röd blyertspenna, trycksvärta eller vanligt bläck som en svart blyertspenna, till och med typografiska bokstäver i kraftig relief, vilket vi har sett exempel på. Dottern till en herre som vi känner, ett barn på 12-13 år har fått hela sidor skrivna med ett kritliknande material.

149. Detta är det resultat, till vilket fenomenet med snusdosan, som omtalades i kapitel VII, nr. 116, har fört oss. Vi har uppehållit oss länge med detta, därför att vi däri har en möjlighet att undersöka en av Spiritismens viktigaste lagar och kunskapen om denna lag kan förklara mer än en gåta även i den synliga världen. Vi ser alltså, att ett faktum, hur alldagligt det än ser ut, kan ge upplysning. Det gäller bara att observera noggrant, och det kan var och en göra som vi, när man inte inskränker sig till att se verkningarna utan att söka deras orsaker. Om vår tro förökas dag för dag, är det för att vi förstår. Sök alltså att få folk att förstå, om ni vill vinna anhängare som tar saken på allvar. Förståelsen av orsakerna har

ännu ett resultat, nämligen att dra en gränslinje mellan sanning och vidskepelse.

Om vi vill se den direkta skriften med avseende på de fördelar som den kan erbjuda oss, så kan vi säga, att den största nyttan av den hittills har varit att materiellt bekräfta en viktig fakta: ingripandet av en ockult kraft, som därigenom finner ett nytt medel att manifestera sig. Men de meddelanden som man får på detta sätt, är sällan omfattande. De är ofta spontana och är begränsade till ord, meningar och ofta obegripliga tecken. Man har fått dem på olika språk: grekiska, latin, syriska, med hieroglyfer, och mycket mera. Men man har ännu inte använt dem vid de sammanhängande och snabba meddelanden som psykografin tillåter.

Pneumatofoni

150. Då Andarna kan frambringa buller och knackningar, kan de lika väl frambringa skrik av alla slag och ljud som härmar den mänskliga rösten vid vår sida eller ute i luften. Detta fenomen betecknar vi med namnet *pneumatofoni*. Efter vad vi vet om Andarnas natur så förmodar vi, att en del av dem som är av en lägre ordning, inbillar sig något och tror att de fortfarande talar som när de levde. (Se *Revue Spirit*, februari 1858: *Histoire du revenant de mademoiselle Clairon*).

Man måste alltid vara på sin vakt för att uppfatta alla de ljud, vars orsak man inte känner till, exempelvis det vanliga ringandet i öronen, som ockulta röster, och framför allt tro att det skulle finnas någon sanning i den folkliga tron om att öronsus betyder att man talar om oss någonstans. Dessa ringningar, vilkas orsak är enbart fysiologisk, har för övrig ingen betydelse, medan de pneumatofoniska ljuden uttrycker tankar, och det är bara därför som man kan veta, att det ligger en intelligent och inte en tillfällig orsak till grund för dem. Man kan uppställa som princip, att endast de *klart intelligenta* verkningarna kan bevisa, att det är en Ande som gripit in. Beträffande de andra, är det minst hundra chanser mot en, att de beror på tillfälliga orsaker.

151. Det händer ganska ofta när man halvsover, att man tydligt hör att det uttalas ord, namn, ibland hela satser, och detta högt nog, för att få oss att fara upp ur sömnen. Fastän det kan hända, att detta i vissa fall kan vara en verklig uppenbarelse, så är detta fenomen dock icke tillräckligt tillförlitligt, för att man skall kunna tillskriva det en liknande orsak som den som vi har utvecklat i teorin om sinnesvillfarelsen, kapitel VI, nr. 111 och vidare. Vad man hör på detta sätt, leder inte till något. Annorlunda förhåller det sig, när man är fullständigt vaken, ty då, om det är en Ande man hör, kan man nästan alltid utbyta tankar med denna och inleda ett normalt samtal.

Andeljuden, de pneumatofoniska ljuden, yttrar sig på två distinkta sätt. Vissa gånger är det som en intern stämma som ljuder i vårt innersta. Men fastän orden är klara och tydliga, har de ingenting materiellt i sig. Andra gånger så kommer de utifrån och är lika tydligt artikulerade, som om de kom från en person som stod vid ens sida.
På vilket sätt det än produceras, så är det pneumatofoniska fenomenet nästan alltid spontant och kan sällan frammanas.

Kapitel XIII

Psykografi

Indirekt psykografi – Korgar och Skrivbräda

152. Den spiritistiska vetenskapen har gått framåt liksom alla andra och snabbare än dessa. Det har bara gått några år, sedan man använde de primitiva och ofullständiga medel som med ett slitet uttryck kallades de talande borden och nu kan man redan stå i förbindelse med Andarna, lika lätt och snabbt som människorna gör sinsemellan och genom samma medel, nämligen skrift och tal. Skriften har framför allt den fördelen, att den på ett mera materiellt sätt bevisar ingripandet av en ockult makt och efterlämnar något som kan bevaras liksom vår egen brevväxling. Det först använda medlet var några små brädor och korgar försedda med en blyertspenna. I det följande skall vi beskriva tillvågagängssättet.

153. Vi har sagt, att en person begåvad med en speciell förmåga kan försätta ett bord eller vilket annat föremål som helst i roterande rörelse. Låt oss istället för ett bord ta en liten korg med en diameter på femton till tjugo centimeter (om den är av trä eller vide, har ingen betydelse, materialet är likgiltigt). Om man nu sticker en

blyertspenna genom korgens botten och sätter fast den ordentligt med spetsen utanför och nedåtriktad och håller det hela i jämvikt på spetsen av blyertspennan, placerad på ett pappersark, så kommer korgen att röra sig, när man lägger fingrarna på kanten av den. Men istället för att vrida sig runt, kommer den att leda blyertspennan i olika riktningar på papperet, så att det antingen bildas meningslösa streck eller riktiga bokstaver. Om en Ande frammanas, kommer den att svara, inte med knackningar som i typtologin, utan med skrivna ord. Korgens rörelse är inte längre automatisk som vid de snurrande borden. Den blir intelligent. När blyertspennan vid detta tillvägagångssätt når till slutet på linjen, vänder den inte tillbaka samma väg för att börja en ny linje. Den fortsätter i cirkel, så att skriftens linje bildar en spiral, så man måste vända papperet flera gånger för att läsa vad som är skrivet. Den skrift som erhålles på detta sätt, är inte alltid lättläst, eftersom orden inte är åtskilda, men mediet kan genom ett slags intuition lätt tyda den. Om man vill vara sparsam kan man ta tavla och griffel istället för papper och blyertspenna. Vi kallar denna korg *korgsnurra*. Ibland ersätter man korgen med en pappersask som liknar en karamellburk. Blyertspennan utgör axeln som i en *leksakssnurra*.

154. Man har hittat på en hel del andra medel för att nå samma mål. Den bekvämaste är den som vi skulle kalla *nabbkorg* och som består i att man på korgen sätter en träpinne i lutande ställning. Pinnen sticker ut tio till

femton centimeter på ena sidan som bogsprötet på ett skepp. I ett hål borrat i den yttersta änden av denna pinne eller näbb sätter man en blyertspenna som är tillräckligt lång för att spetsen kan vila på papperet. När mediet har lagt fingrarna på sidan av korgen, rör sig hela apparaten och blyertspennan skriver som i ovannämnda fall med den skillnaden att skriften i allmänhet blir mera lättläst, orden åtskilda och raderna inte längre i spiral utan följer varandra som i vanlig skrift, eftersom mediet lätt kan föra blyertspennan från den ena raden till den andra. På detta sätt kan man erhålla uppsatser på flera sidor lika snabbt som om man skrev med handen.

155. Den intelligens som handlar, uppenbarar sig ofta genom andra otvetydiga tecken. När den har kommit till slutet av papperet, gör blyertspennan spontant en rörelse för att vända det. När den vill hänvisa till ett redan skrivet ställe på samma eller en annan sida, söker den denna med spetsen av blyertspennan, som man skulle göra med fingret, sedan stryker den under det. Om Anden slutligen vill hänvända sig till någon av de närvarande, vänder sig spetsen av träpinne mot denne. För att fatta sig kort, uttrycker den ofta *ja* och *nej* genom bekräftande eller förnekande tecken, liksom vi gör med huvudet. Om den vill uttrycka vrede och otålighet slår den flera slag med spetsen av blyertspennan och slår ofta sönder den.

156. Istället för korg, använder sig en del personer av ett litet bräde som är gjort för detta ändamål. Det är tolv till

femton centimeter långt och fem till sex centimeter högt, och står på tre ben, av vilka i det ena finns en blyertspenna. De andra två är rundade eller försedda med en liten elfenbenskula, för att glida lättare på papperet. Andra använder helt enkelt en liten *skrivbräda* på femton till tjugo kvadratcentimeter, trekantig, avlång eller oval. På en sida finns det ett *snett* hål för blyertspennan. För att skriva, placeras den så att den lutar och stöder sig med en av sina sidor mot papperet. Den sida som vilar på papperet är ibland försedd med två små kulor för att underlätta rörelsen. Man förstår för övrigt, att alla dessa inrättningar inte är något absolut nödvändigt. Det bästa är det som är bekvämast.
Med vilken som helst av dessa apparater måste det nästan alltid finnas två personer närvarande. Men det är inte alltid nödvändigt, att den andra personen är begåvad med medial förmåga. Denne tjänar endast till att bevara balansen och att förhindra att mediet utmattas.

Direkt eller handskriven psykografi

157. Vi kallar den skrift som erhålles på detta sätt *indirekt psykografi* i motsats till den *direkta* eller *handskrivna psykografin*, som uppnås av själva mediet. För att förstå detta sistnämnda tillvägagångssätt, måste man förstå vad som händer under denna procedur. Den främmande Anden som kommunicerar, verkar på mediet,

vilket under detta inflytande *mekaniskt* styr sin arm och hand för att skriva utan att vara medveten om vad han skriver (det är åtminstone det vanligaste fallet). Handen verkar på korgen och korgen på blyertspennan. Det *är alltså inte alls korgen som blir intelligent*. Den är ett instrument styrt av en intelligens. Den är i verkligheten bara en pennhållare, ett supplement till handen, ett mellanled mellan handen och blyertspennan. Tag bort detta mellanled och placera pennan i handen och ni får samma resultat med en mycket enklare mekanism, eftersom mediet skriver som det gör under vanliga förhållanden. Alltså kan varje människa som skriver med en korg, en skrivbräda eller ett annat föremål, också skriva direkt. Av alla kommunikationsmedel är *handskriften*, av en del kallad, *ofrivillig skrift*, den enklaste, lättaste och bekvämaste, eftersom den inte fordrar någon förberedelse och då den kan användas till långa avhandlingar liksom den vanliga skriften. Vi återvänder till ämnet i kapitlet om medierna.

158. Under manifestationernas första tid, då man inte hade klara begrepp om ämnet, publicerades en del skrifter med denna beteckning: *meddelande av en korg, en skrivbräda eller ett bord,* och mycket mera. Idag förstår man, hur otillräckliga och felaktiga dessa beteckningar var, förutom det att deras karaktär var föga seriös. Som vi har sett så var borden, korgarna och skrivbrädaren i verkligheten bara instrument *utan intelligens*, fastän för tillfället besjälade av ett artificiellt

liv och som inte kunde meddela någonting av sig själva. Det vore att ta effekten för orsaken, instrumentet för principen. Det är som om en författare skulle skriva under titeln på sitt arbete, att han skrivit det med en stålpenna eller en gåspenna. Dessa instrument är för övrigt inte ensamma i sitt slag. Vi känner en person som istället för den korgsnurra som vi beskrivit, använde sig av en tratt med smal hals, genom vilken han trädde blyertspennan. Man skulle alltså ha kunnat få meddelanden av en tratt och lika väl av en kastrull och en salladsskål. Om de har åstadkommits genom knackningar och dessa knackningar har åstadkommits med en stol eller en käpp är det inte längre ett talande bord, utan en talande stol eller talande käpp. Det som är viktigt, det är inte att känna till instrumentets natur, utan det sätt på vilket meddelandet tagits emot. Om meddelandet har skett genom skrift, vad man än använder till blyertshållare, så kallar vi det *psykografi*, men sker det genom slag så är det t*yptolog*i. Då Spiritismen antar proportionen av en vetenskap, fordrar den ett vetenskapligt språk.

Kapitel XIV

Medier

159. Varje person som på ett eller annat sätt känner Andarnas inflytande, är av denna orsak medium. Denna förmåga är inneboende i människan och följaktligen inte något speciellt privilegium. Det är också mycket få personer, hos vilka man inte finner något spår av det. Man kan säga alltså, att alla, mer eller mindre är medier. Däremot, tillämpas denna benämning i allmänhet endast på dem hos vilka den mediala förmågan är klart framträdande och visar sig genom tydliga tecken av en viss intensitet, vilket då beror på en mer eller mindre känslig konstitution. Man bör för övrigt påpeka, att denna förmåga inte visar sig på samma sätt hos alla. Medierna har i allmänhet en speciell beskaffenhet för det ena eller andra slaget av fenomen, vilket gör att det finns lika många variationer av medier som det finns sorter av manifestationer. De viktigaste är: *medier för fysiska effekter, sensitiva eller lättrörda medier, hörande medier, talande medier, seende medier, somnambuliska medier, botande medier, pneumatografiska medier, skrivande eller psykografiska medier*.

Medier för fysiska effekter

160. *Medier för fysiska effekter* är särskilt lämpade till att åstadkomma materiella fenomen, såsom rörelse av livlösa föremål, buller, och mycket mera. Man kan indela dem i *fakultativa medier* och *ofrivilliga medier*. (Se Andra delen, kap. II och IV).

De *fakultativa medierna*, är de som är medvetna om sin förmåga och som producerar spiritistiska fenomen genom en viljeakt. Som vi redan sagt, är denna förmåga inneboende i människan, men den finns inte hos alla i samma grad. Men, om det är få personer som saknar den helt och hållet, så är de som har förmågan att producera starka effekter, såsom att lyfta tunga kroppar, förflyttning i luften, och framför allt framträdanden, ännu mera sällsynta. De enklaste effekterna är rotation av ett föremål, och knackningar inuti dess egen massa eller genom att föremålet lyftes upp. Utan att fästa allt för stor vikt vid dessa fenomen, uppmanar vi till att inte negligera dem. De kan ge upphov till intressanta observationer och bli en hjälp till att övertyga. Men man måste påpeka att förmågan att producera materiella effekter existerar sällan hos dem som har mera perfekta medel till kommunikation, såsom skriften och ordet. Vanligtvis minskar förmågan i ett avseende i proportion till att den utvecklas i ett annat.

161. De *ofrivilliga* eller *naturliga* medierna är de som utövar inflytande utan att veta om det. De har inte något medvetande om sin förmåga och ofta tycker de inte, att det osedvanliga som sker omkring dem, är något märkvärdigt. Detta utgör en del av dem själva, alldeles som personer som är begåvade med "det andra seendet" och inte har en aning om det. Dessa individer är mycket värda att iaktta och man bör inte försumma att samla och granska fakta av detta slag som kommer till vår kunskap. De uppträder i alla åldrar och ofta hos mycket små barn. (Se ovan, kapitel V, *Spontana fysiska manifestationer*)

Denna förmåga är inte alls i sig själv något tecken på ett sjukligt tillstånd, ty den är inte oförenlig med en perfekt hälsa. Om den som innehar en sådan förmåga är lidande, beror det på en okänd anledning. På det sättet kan inte heller någon läkarbehandling ta bort den. I vissa fall kan den vara följden av en viss organisk svaghet, men den är aldrig en verkande orsak. Det skulle därför inte vara förnuftigt att ur hälsosynpunkt se något oroande däri. Det skulle endast kunna uppstå problem ifall personen i fråga övergår till att vara ett fakultativt medium och därefter missbrukar sin förmåga. Då skulle det hos honom kunna äga rum en alltför riklig utströmning av vitalt fluidum och som följd därav, en försvagning av organen.

162. Förnuftet reser sig mot tanken på de moraliska och fysiska tortyrer som vetenskapen ibland har underkastat svaga och sårbara varelser för att försäkra sig om att det

inte var något bedrägeri från deras sida. Dessa *experiment*, oftast gjorda med illvilja, är alltid skadliga för personer med känslig beskaffenhet. De skulle kunna förorsaka allvarliga störningar i vederbörandes konstitution. Att göra sådana experiment är att leka med livet. En god iakttagare behöver inte använda sig av sådana medel. Den som känner till denna sorts fenomen, vet för övrigt, att just dessa fenomen tillhör mera den moraliska än den fysiska naturen och därför skulle man förgäves söka lösningen i våra exakta vetenskaper.

Just därför att dessa fenomen är av moralisk karaktär, bör man ännu mera noggrant undvika allt som kan överstimulera fantasin. Man känner till de olyckor som skräcken kan vålla och man skulle vara mindre oförsiktig, om man kände till alla de fall av sinnessjukdom och epilepsi som har sitt upphov i berättelser om varulvar och troll. Hur blir det då, om man sprider övertygelsen om att det är *djävulen*? De som utsprider sådana idéer vet inte vilket ansvar de tar på sig: *de kan döda*. Men det är inte endast farligt för subjektet i sig. Faran gäller också alla dem som omger denne och kan bli förskräckta av tanken på att deras hem är ett tillhåll för demoner. Det är denna ödesdigra åskådning som har förorsakat så många grymma handlingar i tider av okunnighet. Med en smula omdömesförmåga skulle man här däremot ha insett, att, bara för att man bränner den kropp som man antar vara besatt av djävulen, så betyder det inte att djävulen själv skulle brinna. Om man

hade velat göra sig av med djävulen, så är det honom själv man måste döda. Den Spiritistiska Läran ger honom nådestöten genom att förklara den verkliga orsaken till alla dessa fenomen. *Långt ifrån att livnära denna tanke, bör man bekämpa den, där den existerar, och det är en moralisk och mänsklig plikt*.

När en sådan förmåga utvecklar sig av sig själv hos en människa, bör man låta fenomenet ha sin naturliga gång. Naturen är klokare än människorna. Försynen har sina avsikter och den minsta varelse kan bli ett redskap för de största planer. Men man måste medge att fenomenet ibland antar sådana proportioner, att det blir tröttande och besvärande för alla.[14]

---

[14] En av de märkligaste händelserna av detta slag på grund av fenomenens mångfald och besynnerlighet är utan tvivel den som ägde rum i Palatinate i Bergzabern, provinsen Bayern, nära Wissembourg. Den är så mycket mer intressant eftersom det förenat hos samma subjekt, skedde alla slag av spontana manifestationer: buller som fick huset att skaka, kullkastande av möbler, föremål kastade långt bort av osynliga händer, syner och uppenbarelser, somnambulism, extas, katalepsi, elektrisk attraktion, skrik och ljud i luften, instrument som spelade av sig själva, intelligenta kommunikationer, och mycket mera. Men även, vilket inte är av ringa betydelse, bekräftandet av dessa fakta under nästan två år av ett stort antal ögonvittnen, trovärdiga genom sin kunskap och sin sociala ställning. Den autentiska berättelsen om dessa fenomen, publicerades vid denna tid i flera tyska tidningar och särskilt i en broschyr som nu är utgången och mycket sällsynt. Man finner den fullständiga översättningen av denna broschyr i Revue Spirit, 1858 med nödvändiga kommentarer och förklaringar. Det är, så vitt vi vet, det enda ställe, där den publicerats i Frankrike. Vid sidan av det fängslande intresse som hänför sig till dessa fenomen, är de i högsta grad lärorika för den praktiska studien av Spiritismen.

Men se här i varje fall vad man bör göra. I kapitel V, *Om spontana fysiska manifestationer*, har vi redan gett några råd beträffande detta ämne, då vi sade, att man måste försöka komma i kontakt med Anden för att få veta vad den vill. Följande medel är också grundade på observation.

De osynliga varelser som visar sin närvaro genom kännbara effekter, är i allmänhet Andar av en lägre ordning vilka man kan behärska genom moralisk överlägsenhet. Det är denna överlägsenhet som man måste försöka förvärva.

För att uppnå denna överlägsenhet, måste man låta individen utvecklas från *naturligt medium* till *fakultativt medium*. Det går då till på liknande sätt som vid somnambulismen. Man vet att den naturliga somnambulismen i allmänhet upphör, då den blir ersatt av den magnetiska somnambulismen. Man upphäver inte själens fritt verkande förmåga men man ger den en annan riktning. Det är samma sak med den mediala förmågan. I stället för att lägga hinder i vägen för fenomenen, vilket sällan lyckas och nästan alltid är förknippat med fara, bör man därför hellre stimulera mediet att frambringa dem genom sin egen vilja och genom att göra sig överordnad gentemot Anden. På detta sätt lyckas man behärska den och från en ibland ganska tyrannisk herre förvandla den till ett underordnat och ofta mycket lydigt väsen. Ett faktum som är värt att lägga märke till och som

bekräftats av erfarenheten, är att ett barn i detta avseende har lika stort och ofta större auktoritet än en vuxen. Det är ett nytt bevis till stöd för denna huvudpunkt i Läran, att Anden är barn endast till kroppen och att den har en utveckling som nödvändigtvis ligger före den aktuella kroppen, en utveckling som kan ge den överlägsenhet över de Andar som är lägre än den själv.

Andens moralisering genom rådgivning av en tredje person som är inflytelserik och erfaren, om mediet inte kan göra det, är ofta ett mycket effektivt tillvägagångssätt. Vi skall återkomma senare till denna punkt.

Personer som bär på elektricitet

163. Det är denna kategori av medier som de personer tycks tillhöra, de som är begåvade med ett visst mått av naturlig elektricitet, som verkliga ”*darrockor*”[15] i *människoform*, som genom en enkel kontakt producerar alla fenomen av attraktion och repulsion. Det skulle emellertid vara oriktigt att anse dem för *medier*, ty den verkliga medialiteten förutsätter direkt ingripande av en Ande. I det fallet som vi talar om, har försöken visat, att elektriciteten är den enda drivkraften i dessa fenomen.

[15] I det franska originalet står det ”torpilles humaines”. Darrocka på svenska, är en fisk som kan ge ifrån sig elektriska stötar.

Denna besynnerliga förmåga, som man nästan skulle kunna kalla för ett syndrom, kan ibland förena sig med den mediala, såsom vi kan verifiera i historien om *Bergzaberns knackande Ande*. Men ofta är den fullständigt oberoende. Som vi redan har framställt, det enda som bevisar Andarnas ingripande, är manifestationernas intelligenta särdrag. Varje gång som detta kännetecken inte är tillstädes, har man grund till att tillskriva manifestationerna en rent fysiskt orsak. Det gäller att ta reda på, om de *elektriska personerna* har större anlag till att bli *medier till fysiska effekter*. Vi tror det, men erfarenheten kommer att visa resultatet.

Sensitiva eller lättrörda medier

164. Så betecknar man de personer som är så mottagliga för intryck, att de upplever Andarnas närvaro som en obestämd förnimmelse, känner en slags flyktig beröring på alla kroppsdelar, som de inte kan förklara. Denna variation har inte någon skarpt särskild egenskap. Alla medier är nödvändigtvis mottagliga för intryck och denna mottaglighet är således mera en allmän än en speciell egenskap. Det är denna grundläggande egenskap som är nödvändig, för att alla de andra egenskaperna skall kunna utvecklas. Den skiljer sig från den rent fysiska och nervösa mottaglighet, med vilken den inte får förväxlas. Eftersom det finns människor, som inte har känsliga

nerver, och vilka med mer eller mindre styrka känner effekten av Andarnas närvaro, liksom det finns andra känsliga, som inte märker något alls.

Denna egenskap utvecklas genom vanan och kan vara såpass raffinerad, att den som är begåvad därmed, genom de intryck som den upplever, inte bara kan känna, om den Ande som befinner sig vid hans sida, har en god eller dålig karaktär utan till och med kan känna av dennes personlighet. Det sker liksom den blinde kan märka, med en slags känsla, om det är den ena eller den andra personen som närmar sig. Han blir genom samvaron med Andarna sensitiv i ordets fulla bemärkelse. En god Ande gör alltid ett milt och angenämt intryck, medan det intryck som en ond Ande gör däremot är plågsamt, oroande och oangenämt. Det är som en oren lukt.

Hörande medier

165. De hör Andarnas röst. Det är som vi sagt beträffande pneumatofonin, att vissa gånger är det som en intern stämma som låter i vårt innersta väsen, andra gånger en yttre röst, klar och tydlig, som om det vore en levande person. De hörande medierna kan på samma sätt samtala med Andarna. När de är vana att kommunicera med vissa Andar känner de genast igen dem på särdragen i deras röst. När man inte själv äger denna förmåga, kan

man likväl stå i förbindelse med en Ande, med hjälp av ett medium som tjänstgör som tolk.

Denna förmåga är mycket behaglig, när mediet bara hör goda Andar, eller bara de som han har kallat på. Men det förhåller sig inte så, när en ond Ande förföljer en och varje minut låter en höra de mest obehagliga och ibland de mest opassande saker. Då gäller det att försöka befria sig från Anden med hjälp av de medel som vi skall anvisa i kapitlet om *Besatthet*.

Talande medier

166. De hörande medier som bara vidare befordrar det som de hört, är inte i egentlig mening *talande medier*. De sistnämnda hör mycket ofta ingenting. Hos den verkar Anden på talorganen liksom den verkar på de skrivande mediernas hand. Den Ande som vill meddela sig, betjänar sig av det organ hos mediet som är mest flexibelt. Av ett medium lånar det handen, av ett annat talorganen, av en annan hörsel. Det talande mediet talar i allmänhet utan att vara medvetet om vad det säger och ofta säger det saker som ligger helt utanför dess vanliga föreställningsområde, dess kunskaper och till och med över dess intelligens.
Fastän han är i fullkomligt vaket och normalt tillstånd, bevarar det dock sällan minnet av vad det har sagt. Kort

sagt, ordet är hos honom bara ett redskap som Anden använder och med vilka en tredje person kan kommunicera, såsom den kan med hjälp av ett hörande medium.

Passiviteten hos det talande mediet är inte alltid fullständig. Det finns de som har en intuition av vad de säger just i det ögonblick som orden uttalas. Vi skall återvända till denna variation vid behandlingen av de intuitiva medierna.

Seende medier

167. De seende medierna är begåvade med förmågan att se Andarna. Det finns de som har denna förmåga i normalt tillstånd, då de är helt vakna och kommer ihåg precis vad de sett. Andra har den bara i ett somnambuliskt tillstånd eller i ett tillstånd som gränsar till somnambulism. Denna förmåga är sällan beständig. Den är nästan alltid effekten av ett tillfälligt och kortvarigt tillstånd. Till de seende medierna kan man räkna alla dem som är begåvade med det andra seendet. Möjligheten att se Andarna i drömmen är utan tvivel en följd av en slags medial förmåga, men människor som har denna möjlighet, är inte i egentlig mening det vi kallar för seende medier. Vi har förklarat detta fenomen i kapitel VI om *Synliga manifestationer*.

Det seende mediet tror sig se med ögonen, liksom den som har den dubbla synen. Men i verkligheten är det själen som ser och därför ser de lika bra med slutna som med öppna ögon. Därav följer, att en blind kan se Andarna lika bra som en som har synen intakt. Beträffande denna sista punkt skulle man kunna göra en intressant studie, nämligen att ta reda på om denna förmåga är mera vanlig hos de blinda. Andar som hade varit blinda, har sagt oss, att de under sin livstid hade uppfattat vissa saker genom själen och att de inte varit sänkta i ett *totalt mörker*.

168. Man måste skilja de tillfälliga och spontana synerna från den egentliga förmågan att se Andarna. De förra är vanliga, framför allt i samband med döden hos människor som vi har älskat eller känt och som kommer för att meddela oss, att de inte längre tillhör denna värld. Det finns talrika exempel på detta fenomen, bortsett från de synerna som visar sig under sömnen. Ibland är det likaså släktingar eller vänner som dött för länge eller kortare tid sedan, som visar sig för att underrätta om en fara, för att ge oss ett råd eller be om en tjänst. Den tjänst som Anden kan be om, består vanligen i utförandet av en eller annan sak, som den inte kunde utföra under livstiden, eller hjälp genom böner. Dessa syner är enstaka fenomen och har alltid personlig karaktär. De utgör inte någon egentlig förmåga. Den verkliga förmågan består i möjligheten att, om inte alltid så i alla fall ofta, kunna se den första bästa Ande som kommer, även den som är oss

helt främmande. Det är denna förmåga som i egentlig mening utmärker de seende medierna.

Bland de seende medierna finns det sådana som bara ser de Andar som man kallar på och vilka de kan beskriva med exakt noggrannhet. De kan in i minsta detalj beskriva deras uppträdande, uttrycket i deras fysionomi, deras anletsdrag, dräkten och till och med de känslor som de tycks besjälade av. Det finns andra, hos vilka denna förmåga är ännu mer utvidgad. De ser hela den omgivande andliga befolkningen komma och gå och man skulle vilja säga, uträtta sina sysselsättningar.

169. En kväll närvarade vi vid uppförande av operan *Oberon*, tillsammans med ett mycket duktigt seende medium. Det fanns ett ganska stort antal tomma platser i salongen, men flera av dessa var upptagna av Andar som tycktes delta i skådespelet. En del gick omkring bland åskådarna och tycktes lyssna till deras samtal. På estraden försiggick en annan scen. Bakom skådespelarna var det flera gemytliga Andar som roade sig med att härma skådespelarna genom att imitera deras åtbörder på ett löjligt sätt. Andra var mera seriösa och försökte inspirera sångarna och anstränga sig för att ge dem energin. En av dem var ständigt i närheten av en av solosångerskorna. Vi trodde att den hade lättfärdiga avsikter och då ridån gått ned, kallade vi den till oss. Den kom fram till oss och förebrådde oss ganska strängt vår överilade dom: ”Jag är inte alls vad ni tror” sade den.

”Jag är hennes guide och hennes skyddande. Det är jag som har uppdraget att leda henne.” Efter ett mycket seriöst samtal under några minuter, lämnade den oss med orden: ”Farväl, hon är nu i sin loge, jag måste gå och vakta över henne.” Sedan kallade vi på Webers Ande, operans kompositör, och frågade honom, hur han tyckte, att hans verk blev utfört. ”Utförandet är inte alls dåligt, men det är matt. Artisterna sjunger, det är allt. De saknar inspiration. Vänta lite, tillade han, jag skall försöka blåsa in lite helig eld i dem.” Därefter såg man honom på scenen, svävande över artisterna.

En ström syntes utgå från honom och utbreda sig över dem. Från detta ögonblick fick de ett synbart energitillskott.

170. Vi ska nu anföra ett annat faktum som bevisar det inflytande som Andarna utövar på människorna utan att dessa vet om det. Liksom den nämnda kvällen, bevistade vi tillsammans med ett annat seende medium en teaterföreställning. Då vi hade inlett ett samtal med en *Ande*, som också var *åskådare*, sade denne till oss: ”Ni ser de där två damerna som sitter ensamma i en av de främsta logerna. Nåväl! Jag håller på att anstränga mig för att få dem att lämna salongen.” Sagt och gjort, vi såg denne gå till den nämnda logen, placera sig där och tala till de båda damerna, som var helt upptagna av skådespelet. Plötsligt såg damerna på varandra och tycktes rådslå. Sedan gick de sin väg och kom inte mera

tillbaka. Anden gjorde därpå en komisk rörelse för att visa, att den hållit ord. Men vi såg den därefter inte något mer för att få någon ytterligare förklaring av den. På detta sätt har vi många gånger varit vittne till den roll som Andarna spelar bland de levande. Vi har lagt märke till dem på många ställen där folk varit församlade, på baler och konserter, vid predikningar, begravningar, bröllop och mycket mera. Överallt har vi funnit några som uppmuntrade till låga begär, uppblåste oenighet, hetsade till gräl och sedan gladde sig över sina bedrifter. Andra däremot, bekämpade detta skadliga inflytande, men det var sällan som någon lyssnade.

171. Förmågan att se Andarna kan utan tvivel utvecklas, men den hör till dem där man bör invänta dess naturliga utveckling och inte provocera fram den. Ifall man inte vill bli ett offer för sin egen inbillning. När grodden till en förmåga existerar, uppenbarar den sig själv. I början får man vara nöjd med de gåvor som Gud har gett oss och inte begära det omöjliga, ty om man vill ha för mycket, riskerar man att förlora det man har.

När vi har sagt, att de spontana synerna är ofta förekommande (nr.107), har vi inte velat säga, att de är mycket vanliga. Vad beträffar seende medier i egentlig mening är de ännu mer sällsynta och man skall inte tro dem för gott som påstår, att de äger denna gåva. Det är klokt att inte lita på dem, förrän man har positiva bevis. Vi pratar nu inte om dem som har den löjliga inbillning

att se kulformiga Andar, som vi har beskrivit i nr. 108, men om dem som påstår sig se Andar på ett rationellt sätt. Några människor kan ta fel i god tro. Men andra kan också säga sig inneha denna förmåga av fåfänga eller egennytta. I detta fall måsta man ta särskild hänsyn till deras karaktär, moral och sedvanliga pålitlighet. Men det är särskilt i de detaljerade omständigheterna som man kan göra den säkraste kontrollen, ty det finns detaljer som inte kan ge plats för tvivel, till exempel exaktheten i beskrivning av Andar som mediet aldrig har känt i livet. Följande händelse tillhör denna kategori.

En änka, vars make ofta brukade meddela sig med henne, befann sig en dag tillsammans med ett seende medium, som varken kände henne eller hennes familj. Mediet sade till henne: Jag ser en Ande bredvid er. – Ah, sade damen, det är säkert min man som nästan aldrig lämnar mig – Nej, svarade mediet, det är en kvinna av en viss ålder. Hon är kammad på ett speciellt sätt. Hon har ett vitt band om pannan.

Av denna särskilda omständighet och andra detaljer i beskrivningen kände damen utan tvekan igen sin mormor, på vilken hon inte alls tänkte för tillfället. Om mediet hade velat ge sig ut för att vara seende, skulle det ha varit lätt att instämma i damens mening. Men istället för mannen som damen tänkte på, såg det en kvinna med ett speciellt hår prydnad, om vilken ingenting kunde ge henne en idé. Detta faktum bevisar också att synen hos

mediet inte var en avspegling av någon främmande tanke. (Se nr. 102)

Somnambuliska medier

172. Somnambulismen kan betraktas som en variation av den mediala förmågan eller, bättre sagt, det är två slags fenomen som mycket ofta finns förenade. Somnambulen agerar under påverkan av sin egen Ande. Det är hans egen själ, som, i frigjort tillstånd, ser, hör och känner ting som ligger utanför sinnenas gränser. Det som han meddelar oss, hämtar han ur sitt eget inre. Hans idéer är i allmänhet mera riktiga än när han är i normalt tillstånd, hans kunskaper är mer omfattande, eftersom hans själ är fri. Kort sagt, han lever i förväg Andarnas liv. Mediet däremot, är instrument för en främmande intelligens. Han är passiv, och det som han säger, kommer inte alls från honom själv. Kort sagt: somnambulen framställer sin egen tanke, medan mediet däremot en annans. Men Anden som meddelar sig till ett vanligt medium, kan lika väl göra det till en somnambul. Ofta underlättas detta meddelande genom själva själens frigjordhet under det somnambuliska tillståndet. Många somnambuler ser Andarna perfekt och beskriver dem med lika stor precision som de seende medierna. De kan samtala med dem och meddela oss deras tankar. Det som de säger och som överskrider deras personliga kunskapsgräns, har ofta

ingivits dem av andra Andar. Vi skall berätta ett exempel som på det mest otvetydiga sätt visar den samarbetet mellan den somnambuliskes Ande och den främmande Anden. Vi skall berätta om ett exempel där sammarbetet mellan den somnambuliskes Ande och en främmande Ande visar sig otvetydig.

173. En av våra vänner hade hos sig en somnambulisk pojke på 14- 15 år, av ringa intelligens och ytterst begränsade kunskaper. Icke desto mindre har han som somnambul gett prov på utomordentlig andlig klarhet och stor skarpsinnighet. Ha utmärkte sig framför allt i behandlingen av sjukdomar och har företagit ett stort antal kurer som betraktades som omöjliga. En dag undersökte han en patient av vars sjukdom han gjorde en perfekt beskrivning. -Det räcker inte, sade man till honom. Nu får du ange ett läkemedel också. -Det kan jag inte, svarade han: *min ängladoktor är inte här*. Vad menar du med din ängladoktor? - Det är han som anvisar mig läkemedel. - Det är alltså inte du själv som ser vilka läkemedel som skall användas? – Oh, nej. Jag säger er ju, att det är min ängladoktor som dikterar dem för mig.

Alltså, förmågan att se sjukdomen fanns hos denne somnambul i hans egen Ande, som inte behövde någon hjälp för det. Men det var en annan som anvisade läkemedel. När denne andre inte var där, kunde han inte säga något. När han var ensam, var han endast en

somnambul. När han assisterades av den som han kallade sin ängladoktor blev han ett *somnambult medium*.

174. Somnambulens klarsynthet är en förmåga som är knuten till kroppskonstitutionen och som är helt oberoende av personens upphöjdhet, utveckling och till och med av hans moraliska ståndpunkt. En somnambul, kan alltså vara mycket klarsynt och likväl oförmögen till att besvara vissa frågor, om hans Ande inte är så välutvecklad. Det som han talar om kan alltså vara goda eller dåliga, riktiga eller felaktiga saker, visa större eller mindre takt och hänsyn i sina yttringar, alltefter graden av hans egen Andes högre eller lägre utveckling. I detta fall kan en främmande ande komma hans oförmåga till hjälp. Men en somnambul kan på samma sätt som medierna få hjälp av en lögnaktig, lättsinnig, till och med en ondskefull Ande. Det är framför allt här som de moraliska egenskaperna har en stor betydelse för att dra till sig de goda Andarna. (Se *Andarnas Bok*, Somnambulism nr 425 och längre fram i kapitlet om *Mediets moraliska inflytande*.)

Botande medier

175. Vi kommer här att tala om detta slag av medier endast i påminnelsesyfte ty detta ämne skulle fordra en alltför stor utläggning som ligger utanför våra

begränsningar. För övrigt vet vi, att en av våra läkarvänner tänker behandla ämnet i ett specialarbete om intuitiv medicin. Vi vill bara säga, att detta slag av medialitet huvudsakligen består i den gåva som vissa personer äger att bota genom enkel beröring, med blicken, till och med genom en gest, utan någon som helst medicinering. Man säger säkert, att detta inte är något annat än magnetism. Det är tydligt, att den magnetiska fluiden här spelar en stor roll. Men när man noggrant undersöker fenomenet, upptäcker man lätt, att det är någonting mera. Den vanliga magnetiseringen är en verklig, sammanhängande, regelbunden och metodisk behandling. Här sker sakerna på ett helt annat sätt. Nästan alla magnetisörer är mer eller mindre i stånd till att bota, om de vet hur de skall bära sig åt, medan förmågan hos de botande medierna är spontan och några till och med äger den utan att någonsin har hört talas om magnetism. Ingripandet av en dold makt som utgör medialitet, blir tydlig under vissa omständigheter, särskilt när man beaktar, att de flesta av de personer som man med rätta betecknar som botande medier, tar sin tillflykt till bönen, vilket är en verklig åkallan. (Se ovan nr. 131)

176. Vi återger här de svar som vi fått på följande frågor, angående ämnet, riktade till Andarna:

1◦ - Kan man betrakta de personer som äger magnetisk förmåga som en sorts medier?

”Det finns inget tvivel om saken.”

2◦ - Mediet är ju ett mellanled mellan Anden och människan. Men magnetisören, som hämtar sin kraft ur sig själv, tycks inte vara förmedlare av någon främmande kraft.

”Det är fel. Den magnetiska kraften finns utan tvekan i människan, men den förstärks genom inverkan av de Andar som hon kallar till hjälp. Om du magnetiserar för att bota, till exempel, och du kallar på en god Ande som är intresserad av dig och din patient, förökar den din kraft och din vilja, styr ditt fluidum och ger det de nödvändiga egenskaperna.”

3◦ - Men finns det mycket goda magnetisörer som inte tror på Andarna?

”Tror du då, att Andarna bara verkar på dem som tror på dem? De som magnetiserar för ett gott ändamål, får hjälp av goda Andar. Varje människa som vill göra gott, kallar på dem utan att veta, liksom den som önskar något ont och har dåliga avsikter, kallar dåliga Andar.”
4◦ - Om den som har magnetiska kraften trodde på Andarnas ingripande, skulle han handla mer effektivt?

”Han skulle ha gjort saker som ni skulle betraktat som under.”

5◦ - Finns det verkligen personer som har gåvan att bota genom blotta beröringen utan att använda magnetisk *healing*?

”Naturligtvis. Har ni inte talrika exempel på detta?”

6◦ - Har magnetismen i detta fall någon verkan eller är det bara Andarnas inflytande?

”Båda delarna. Dessa personer är verkliga medier, eftersom de handlar under Andarnas inflytande. Men det betyder inte, att de är botande medier såsom du förstår det.”

7◦ - Kan denna förmåga överföras?

”Inte förmågan. Men kunskapen om vad som behövs för att utöva den, ifall man äger den. Vissa skulle aldrig föreställt sig att ha denna förmåga, om de inte trott att den blivit överförd.”

8◦ - Kan man bli botad endast genom bön?

”Ja, ibland, om Gud tillåter det. Men kanske är för den sjukes bästa att lidandet fortsätter, och då tror ni, att er bön inte blivit hörd.”

9◦ - Finns det för dessa fall några böneramsor som är mer effektiva än andra?

”Endast vidskepelsen kan finna kraft i vissa ord och endast ovetande och lögnaktiga Andar kan vidmakthålla dessa idéer genom att föreskriva ramsor.
Men det kan hända, att användandet av en ramsa kan bidra till att inge förtroende åt personer som är föga upplysta och oförmögna att förstå andliga ting. I dessa fall är det inte ramsan som är verksam utan tron som ökas genom den föreställning som man fäster vid användandet av ramsan.”

Pneumatografiska medier

177. Med detta namn betecknar man de medier som är förmögna att ta emot direkt skrift, vilket inte alla skrivande medier kan. Denna förmåga är hittills mycket sällsynt. Den utvecklas troligen genom övning, men som vi redan anmärkt, dess praktiska nytta inskränker sig till att tydligt bevisa ingripandet av en ockult makt i manifestationerna. Endast genom erfarenheten kan man få veta, om man äger denna förmåga. Man kan alltså försöka och dessutom kan man be om hjälp av en skyddsande genom andra kommunikationsmedel. Allt efter mediets större eller mindre kraft, tar man emot enkla streck, tecken, bokstäver, ord, fraser, till och med hela sidor. Vanligen är det tillräckligt att lägga ett hopvikt pappersark var som helst eller där Anden anvisar och låta det ligga där tio, femton minuter eller längre.

Bön och andakt är nödvändiga villkor. Det är därför som det bör anses som omöjligt att erhålla något som helst i en samling av föga seriösa personer eller bland sådana som inte är besjälade av sympatiska och välvilliga känslor. (Se teorin om den direkta skriften, kapitel VIII, *Den osynliga världens laboratorium,* nr. 127 och framåt, samt kapitel XII, *Pneumatografi*.)

De skrivande medierna kommer att behandlas utförligt i de följande kapitlen.

Kapitel XV

Skrivande eller psykografiska medier

178. Av alla kommunikationsmedel är handskriften den enklaste, bekvämaste och framför allt den mest kompletta. Det är åt denna som man bör ägna alla krafter ty den tillåter oss att etablera lika stadiga och regelmässiga förbindelser med Andarna som det som finns mellan oss. Man bör så mycket mera vinnlägga sig om denna eftersom det är genom denna som Andarna bäst avslöjar sin natur och utvecklingsgrad. Genom den lätthet, varmed de uttrycker sig, låter de oss känna sina innersta tankar och sätter oss sålunda i stånd att bedöma dem och uppskatta deras värde. Förmågan att skriva är dessutom den som lättast har möjlighet att utvecklas hos ett medium genom övning.

Mekaniska medier

179. Om man undersöker de verkningar som yttrar sig, då bordet, korgen eller skrivbrädan rör sig, så kan man inte tvivla på en verkan, av Anden, riktad direkt på dessa föremål. Korgen skakas ibland så häftigt, att den glider ur mediets hand. Ibland vänder den sig mot vissa personer i

cirkeln för att slå dem. Andra gånger vittnar dess rörelser om en kärleksfull känsla. Samma sak äger rum, då blyertspennan är placerad i handen. Ofta kastas den häftigt långt bort, eller skakar handen liksom korgen krampaktigt och slår på bordet liksom i vrede, även när mediet är helt lugnt och förundrar sig över att han inte är herre över sig självt. Låt oss i förbigående säga, att dessa effekter alltid vittnar om närvaron av ofullkomliga Andar. De verkligt högt utvecklade Andarna är ständigt lugna, värdiga och välvilliga. Om man inte lyssnar tillbörligen på dem, drar de sig tillbaka, och andra intar deras plats. Anden kan då direkt uttrycka sin tanke, antingen genom att röra ett föremål, för vilket mediets hand bara tjänar till stöd eller genom att verka på själva handen.

Då Anden verkar på själva handen, ger den denna en impuls som är helt oberoende av viljan. Den skriver utan uppehåll oavhängig av mediet, så länge som Anden har något att skriva, och stannar när den har slutat.

Det som kännetecknar fenomenet i detta fall, är att mediet inte har det ringaste medvetande om vad det skriver. Den absoluta frånvaron av medvetande i detta fall, utgör vad man kallar *passiva* eller *mekaniska medier*. Denna förmåga är värdefull, genom att den inte kan lämna något som helst tvivel på självständigheten i tanke hos den som skriver.

Intuitiva medier

180. Tankeöverföring kan också äga rum med hjälp av mediets Ande, eller rättare sagt hans själ, eftersom vi med detta namn betecknar den inkarnerade Anden. I detta fall verkar den främmande Anden inte på handen för att få den att skriva. Denne varken håller den eller styr den utan verkar på den själ som den identifierat sig med. Genom denna impuls styr själen handen och handen styr blyertspennan. Låt oss lägga märke till en viktig sak, nämligen att den främmande Anden inte ersätter själen, ty den kan inte flytta undan den. Denne behärskar den utan dess vetskap och får den att handla efter sin vilja. Under sådana omständigheter är själens ställning inte alls helt passiv. Det är den som tar emot den främmande Andens tanke och överför den. Under dessa förhållanden är mediet medvetet om vad det skriver, fast det inte är dess egen tanke. Det är vad man kallar *intuitivt medium*.

Om det förhåller sig så, kommer man att säga, så finns det ingenting som bevisar att det är en främmande Ande som skriver istället för mediet. Det är faktiskt ibland ganska svårt att göra någon skillnad, men vi kan även se att det är av ringa betydelse. Likväl så kan man känna igen den suggererade tanken på att den aldrig är överlagd. Den föds, allteftersom man skriver, och ofta står den i motsats till den idé som man tidigare hade

omfattat. Den kan till och med ligga utanför mediets kunskaper och förmågor.

Det mekaniska mediet utför sin roll som en maskin. Det intuitiva mediet däremot handlar som en tolk skulle göra. För att kunna överföra tanken måste han ju verkligen kunna förstå den och på ett visst sätt tillägna sig den för att kunna översätta den troget, och likväl är denna tanke inte hans egen. Den bara går igenom hans hjärna. Just så är det intuitiva mediets roll.

Semimekaniska medier

181. Hos det uteslutande mekaniska mediet är handens rörelse oberoende av viljan. Hos det intuitiva mediet är rörelsen frivillig och fakultativ. Det halvmekaniska mediet står mitt emellan dessa båda. Det känner en impuls som utan dess vilja rör dess hand, men samtidigt vet han vad det skriver, allteftersom orden formas. Hos det första följer tanken efter nedskrivningen, hos det andra går den före, hos den tredje är dessa samtidiga. Dessa sistnämnda medier är de talrikaste.

Inspirerade medier

182. Varje person som, i normalt eller extatiskt tillstånd, genom tanken mottar meddelanden som är olika hans tidigare föreställningar, kan räknas till de inspirerade mediernas kategori. Det är som man ser en variation av de intuitiva medierna med den skillnaden, att de ännu mindre känner, att en dold makt är inblandad, ty hos den inspirerade är det ännu svårare att skilja den egna tanken från den som ingivits den. Det som framför allt kännetecknar den sistnämnda kategorin, är spontanitet. Inspirationen kommer till oss från Andar som påverkar oss i gott och ont, men kommer särskilt från dem som vill oss gott och där vi ofta gör fel genom att inte följa deras råd. Den gäller alla livets omständigheter och visar sig i de beslut som vi måste fatta. Under denna aspekt så kan man säga alla är medier, ty det finns ingen som inte har sina skydds- och familjära Andar som anstränger sig så mycket de kan för att inge sina skyddslingar nyttiga tankar. Om man vore fullkomligt genomträngd av denna sanning, skulle man oftare ta sin tillflykt till sin skyddsängels inspiration vid de tillfällen då man inte vet vad man skall säga eller göra. Om var och en alltså, när man behöver, kallar på sin skyddsängel med *iver* och *förtröstan*, kommer denne mycket ofta att bli förvånad över de idéer som kommer farande som genom ett trollslag, vare sig det gäller att fatta ett beslut eller att författa något. Om det inte kommer någon idé, betyder

det, att man måste vänta. Beviset för att idén som kommer upp är en främmande idé är att om den hade funnits inom er själva så skulle man alltid ha haft tillgång till den och det skulle inte ha funnits någon anledning till att den inte skulle manifesterat sig när man ville. Den som inte är blind, behöver bara öppna ögonen for att se när man vill. Det är på samma sätt med den som har idéer. Han har dem alltid till sin disposition. Om de inte kommer, när han önskar, så måste han hämta dem någon annanstans än i sitt eget inre.

Till denna kategori kan man också föra de personer som, utan att vara begåvade med någon ovanlig intelligens och utan att lämna sitt normala tillstånd, får blixtar av en intellektuell klarhet som tillfälligtvis ger dem en ovanlig lätthet att uppfatta och uttrycka sig och i vissa fall, en förkänsla av kommande ting. I dessa med rätta kallade inspirerade ögonblick, är det en riklig tillströmning av tankar, de följer efter varandra och sammanlänkar sig så att säga av sig själv och genom en ofrivillig och nästan feberaktig drift. Det tycks som om en högre intelligens kommer oss till hjälp och som om vår Ande blir befriad från en börda.

183. Alla typer av geniala människor, konstnärer, lärda, författare, är utan tvivel utvecklade Andar, i stånd att av sig själva förstå och uttrycka stora ting. Men det är just därför att de anses vara i stånd till detta som de Andar som vill utföra vissa arbeten, inger dem de nödvändiga

idéerna och således är de ofta *medier utan att veta det*. De har likväl en oviss aning om att de får främmande hjälp, ty den som sätter sin tillit på inspirationen, gör verkligen en åkallan. Om han inte väntade att bli hörd, varför skulle han då så ofta utropa: min goda genius, kom till min hjälp!
Följande svar bekräftar detta påstående:

a) Vad är första orsaken till inspirationen?

”En Ande som meddelar sig genom tanken.”

b) Avser inspirationen bara att avslöja stora ting?

”Nej, den gäller ofta livets mest vardagliga förhållanden. Du vill till exempel gå till ett eller annat ställe, men en hemlig röst säger dig att du inte skall göra det, för det kan vara farligt för dig. Tvärtom säger den dig, att du skall göra en sak, som du inte hade tänkt på: det är inspiration. Det finns mycket få personer som aldrig vid något som helst tillfälle varit mer eller mindre inspirerade.”

c) Kan till exempel en författare, en målare, eller en musiker i inspirerade ögonblick betraktas som medier?

”Ja, ty i dessa ögonblick är deras själ mera fri och liksom lösgjord från materien. Den återfår några av de

egenskaper den hade som Ande och mottar lättare meddelanden från andra Andar som inspirerar den.”

Medier med föraningar

184. Föraningen är en vag intuition om kommande händelser. Vissa personer har denna förmåga mer eller mindre utvecklad. Grunden till detta kan ligga i ett slags dubbelseende, som låter dem skymta följderna av nuvarande händelser och utvecklingen i händelsekedjan. Men ofta är den också grundad på dolda meddelanden, och det är framför allt i detta fall som man kan ge dem som har denna gåva namnet *medier med föraningar*, vilka är en variation av *inspirerade medier*.

Kapitel XVI

Speciella Medier

Mediernas speciella egenskaper

185. Utöver de kategorier av medier som vi här har räknat upp, uppvisar medialiteten en oändlig variation av nyanser som utgör vad man kallar speciella medier och som bär på särskilda anlag som ännu inte blivit definierade. Vi bortser från de egenskaper och de kunskaper som ägs av den Ande som uppenbarar sig.

Meddelandenas natur står alltid i förhållande till Andens natur och är präglad av dess högre eller lägre utvecklingsgrad, dess kunskap eller okunnighet. Fast hos dem med samma meriter, ur en hierarkisk synpunkt, finns det obestridligen hos varje Ande en benägenhet att snarare sysselsätta sig med en viss sak än med en annan. De knackande Andarna till exempel, lämnar knappast de fysiska manifestationerna, och bland dem som ger intelligenta manifestationer, finns det Andar som är poeter, musiker, tecknare, moralister, lärda, läkare, och mycket mera. Vi talar om Andar på ett mellanstadium, ty när de uppnår en viss grad, smälter dessa anlag samman i en enhet av fullkomning. Men vid sidan av Andens

anlag, står mediets, vilket för Anden är ett mer eller mindre bekvämt och fogligt redskap, och i vilket den upptäcker speciella egenskaper som vi inte kan värdera.

Låt oss göra en jämförelse: en mycket skicklig musiker har till sitt förfogande flera fioler, vilka alla för folk i allmänhet tycks vara fina instrument, men den fulländade artisten gör stor skillnad på dem. Han upplever ytterst fina nyanser, som kommer honom att välja en del och förkasta andra, nyanser som han förstår genom intuitionen, men inte kan förklara. Det är samma sak med medierna. Har de lika stor förmåga gällande medial styrka så kommer Anden att ge företräde åt den ene eller den andre, beroende på det slag av meddelande som den vill skapa. Således ser man till exempel personer skriva underbara dikter som medier, fastän de under normala förhållanden aldrig har kunnat skriva två versrader. Andra däremot som är diktare men som medier aldrig, trots sin önskan, kunnat skriva något annat än prosa. Det är samma sak med teckning, musik och mycket mera. Det finns de som, utan att själva ha vetenskapliga kunskaper, har en speciell talang för att ta emot lärda meddelanden, andra för historiska studier, åter andra tjänar bäst som tolkar för moraliserande Andar. Kort sagt, hur fogligt mediet än är, så har de meddelanden som han lättast mottar, en speciell prägel. Det finns också medier som håller sig innanför en viss kategori av idéer, och när det avlägsnar sig därifrån, endast ger ofullständiga, lakoniska och ofta felaktiga meddelanden.

Bortsett från fallenhet, meddelar sig Andarna också mer eller mindre gärna genom det ena eller andra mediet, enligt sina sympatier. Under för övrigt samma förhållanden, kan samma Ande vara mycket tydligare tillsammans med vissa medier, bara därför att dessa är mera lämpliga.

186. Man skulle alltså ta mycket fel, om man trodde, att man kunde ta emot goda meddelanden av alla slag, om man bara hade ett gott medium till sitt förfogande och även om detta skrev andemeddelanden med stor lätthet. Det första villkoret är obestridligen att försäkra sig om källan, det vill säga egenskaperna hos den Ande som överför dem. Men det är inte mindre viktigt att ta hänsyn till de egenskaper som finns hos det redskap som man ger Anden. Man måste alltså granska mediets natur, liksom man granskar Andens natur, ty dessa två element är fundamentala för att uppnå ett tillfredsställande resultat. Det finns en tredje förutsättning som spelar en lika viktig roll och det är avsikten, den innersta tanken, den mer eller mindre ädla avsikten hos den som frågar, och man bör förstå att: *för att ett meddelande skall vara gott, måste det utgå från en god Ande. För att denne gode Ande SKALL KUNNA överföra det, måste den ha ett gott redskap. För att den SKALL VILJA överföra det, måste den gilla avsikten*. Anden, som läser tanken, bedömer om den framställda frågan förtjänar ett seriöst svar, och om den som riktar frågan är värdig att ta emot det. I motsatt fall, vill den inte förlora sin tid med att

kasta goda frön på stenen och det är då som de lättsinniga och gycklande Andarna passar på och tar inte saken så noga, eftersom de inte bekymrar sig om sanningen och bryr sig lika litet om avsikten som om metoden.

Vi sammanfattar här de viktigaste slagen av mediala förmågan, med syftet att presentera en slags överskådlig tabell över dem, vilken omfattar dem som vi redan beskrivit i tidigare kapitel med angivande av de nummer, där de behandlas mer ingående.

Vi har grupperat de olika slagen av medier efter orsaker och verkningar och denna klassifikation innehåller ingenting som är absolut. En del är ofta förekommande, andra tvärtom är ovanliga och till och med oerhört sällsynta, vilket vi har varit noga med att påpeka. Alla dessa senare beteckningar har vi fått av Andar, vilka för övrigt har läst igenom denna tabell med speciell omsorg och kompletterat den med talrika observationer och nya kategorier, vilket betyder, att den helt och hållet är deras arbete. Vi har betecknat deras iakttagelser med citationstecken när vi har tyckt att de borde göras mera iögonfallande. Största delen av dem bör tillskrivas *Erastus* och *Sokrates*.

Överskådlig tabell över de olika kategorierna av medier

187. Man kan indela medierna i två stora kategorier:

MEDIER FÖR FYSISKA EFFEKTER: de som förmår framkalla materiella effekter eller tydliga manifestationer. (nr 160)

MEDIER FÖR INTELLEKTUELLA EFFEKTER: de som är särskilt lämpade till att ta emot och överföra intelligenta meddelanden. (nr 65 och följande)

Alla andra variationer sammanhänger mer eller mindre med den ena eller den andra av dessa båda kategorier. En del passar in i båda. Om man undersöker de olika fenomen som frambragts genom medialt inflytande, kommer man att se, att i dem alla finns en fysisk effekt och att oftast en intelligent effekt förenar sig med den fysiska. Det är ofta svårt att dra gränsen mellan dessa båda men det gör inte någonting. Under benämning *medier för intellektuella effekter*, förstår vi dem som särskilt kan tjäna som förmedlare av regelbundna och sammanhängande kommunikationer. (nr 133)

188. *Vanliga variationer hos alla typer av medialitet.*

Sensitiva medier: Personer som är i stånd till att känna Andarnas närvaro genom ett allmänt eller lokalt, obestämt eller materiellt intryck. (nr 164)

”De överkänsliga och mycket sensitiva medierna bör avhålla sig från förbindelse med Andar som är häftiga och är ansträngande, på grund av den påfrestning som det orsakar.”

Naturliga eller omedvetna medier: De som åstadkommer fenomenen spontant, utan någon inblandning av egen vilja och oftast utan att de vet om det. (nr. 161)

Fakultativa eller viljemedvetna medier: De som har förmågan att åstadkomma fenomenen genom en viljeakt. (nr 160)

”Hur denna vilja än är, kan den intet uträtta, om Andarna vägrar att hjälpa till, vilket bevisar inblandning av en främmande makt.”

189. *Speciella varianter för fysiska effekter*.

Knackmedier: sådana genom vilkas inflytande det uppstår buller och knackningar. Mycket vanlig variant, med eller utan vilja.
Motoriska medier: sådana som åstadkommer rörelse av livlösa kroppar. Mycket vanliga. (nr. 61)

Förflyttnings och svävnings (förflyttning i luften) medier: sådana som kan få livlösa kroppar att förflyttas genom luften och sväva i rymden utan någon fast stödpunkt. Det finns även en del som kan lyfta sig själva. De är mer eller mindre sällsynta, allteftersom fenomenet är mer eller mindre fullkomligt. Det sistnämnda fallet är mycket sällsynt. (nr. 75 och följande. Nr. 80)

Medier för musikaliska effekter: de kan locka fram musik ur vissa instrument utan att röra dem. Mycket sällsynta. (Nr. 74, fråga 24)

Uppenbarelsemedier: sådana som kan framkalla fluidiska och vidrörbara manifestationer, synliga för de assisterande. Mycket sällsynta. (Nr 100, fråga 27. Nr 104)

Hämtningsmedier: sådana som kan vara Andarna behjälpliga i att hämta materiella föremål. Variant av motoriska medier och förflyttningsmedier. Sällsynta. (Nr. 96)

Nattliga medier: dessa kan endast i mörkret frammana vissa fysiska effekter. Vi meddelar här en Andens svar på frågan, om man kan betrakta dessa medier som en variant.
”Man kan säkert betrakta dessa medier som en speciell art, men detta fenomen beror mera på omgivningen än på mediets och Andarnas natur. Jag bör tillägga, att en del

medier kan undgå miljöns inflytande och att de flesta nattliga medier, genom övning kan lära sig att fungera lika bra i ljuset som i mörkret. Denna variant är föga talrik. Man måste också säga att, tack vare omständigheterna som ger full frihet till att använda tricks, buktalare, akutiska tuber, har taskpelare så ofta missbrukat lättrogenheten, genom att utge sig för att vara medier för att tjäna pengar. Men vad spelar det för roll? Såväl privata som offentliga taskspelare kommer att bli obarmhärtigt avslöjade och Andarna kommer att visa dem, att de inte bör blanda sig i deras verk. Jag upprepar det: en del charlataner kommer att bli bryskt demaskerade och tappa lusten för att vara falska medier. För övrigt kommer allt detta bara att pågå under en kort tid."

Erastus

Pneumatografiska medier: sådana som erhåller direkt skrift. Ett mycket sällsynt fenomen, och framför allt mycket lätt att imiterar av bedragare. (nr.277)

Anmärkning. Andarna har, mot vår vilja, insisterat i att placera den direkta skriften bland fenomenen av fysisk ordning, av den anledningen, säger de, att: "De intelligenta effekterna är de, för vilka Anden betjänar sig av det material som finns i mediets hjärna, vilket inte är fallet vid den direkta skriften. Mediets verksamhet är här helt materiell, medan hos det skrivande mediet, även om

det är fullständigt mekaniskt, hjärnan alltid spelar en aktiv roll.”

Botande medier: sådana som har förmågan att bota eller lindra genom handpåläggning eller bön.

”Denna förmåga är inte speciellt medial. Den finns hos alla sant troende, vare sig de är medier eller inte. Den är ofta bara en stegring av den magnetiska kraften, i fall av behov förstärkt genom de goda Andarnas hjälp.” (nr. 175)

Exciterande medier: personer som har kraften att hos andra genom sitt inflytande väcka förmågan att skriva.
”Här är det snarare en magnetisk effekt än en i egentlig mening medial händelse, ty det finns ingenting som bevisar att en Ande är inblandad. I varje fall tillhör den de fysiska effekternas kategori. ”(Se kapitlet om *Fostran av medier*)

190. *Speciella medier för intellektuella effekter. Olika förmågor.*

Hörande medier: sådana som hör Andarna. Ganska vanliga. (nr. 165).

”Det finns många som tror sig höra det som endast finns i deras inbillning.”

Talande medier: sådana som talar under Andarnas inflytande. Ganska vanliga. (nr 166).

Seende medier: sådana som ser Andarna i vaket tillstånd. Den tillfälliga synen av en Ande under speciella omständigheter är ganska vanlig, men den valfria och kvarstående synen av en Ande är i allmänhet mycket sällsynt. (nr. 167)

”Det är ett anlag som strider mot organens naturliga tillstånd. Det är därför klokt att inte alltid tro dem på ordet som säger, att de ser Andar.”

Inspirerade medier: det är sådana som Andarna inger tankar åt, oftast utan deras vetskap, vare sig när det gäller vardagslivets handlingar eller stora intelligensarbeten. (nr. 182)

Förkänsliga medier: sådana som, under vissa omständigheter, har en obestämd intuition av vanliga kommande händelser. (nr. 184)

Profetiska medier: Variant av inspirerade eller förkänsliga medier. När Gud tillåter det, mottar de med större precision än de förkänsliga medierna, avslöjanden om framtida händelser av allmänt intresse, som de har fått uppdraget att underrätta människorna om för deras undervisning.

”Om det finns sanna profeter, så finns det ännu fler falska, som tar sina inbillningsdrömmar för uppenbarelser, när de inte är bedragare som bara av äregirighet ger sig ut för att vara profeter.” (Se *Andarnas Bok*, nr 624, *Den sanne profetens karaktär*)

Somnambuliska medier: sådana som i somnambult tillstånd assisteras av Andarna. (nr. 172)

Extatiska medier: sådana som i extas tar emot uppenbarelser från Andar.

”Många extatiska personer är offer för sin egen fantasi och narraktiga Andar som utnyttjar deras exalterade tillstånd. De som förtjänar full tillit är mycket sällsynta.”

Målande och tecknande medier: sådana som målar och tecknar under Andarnas inflytande. Vi talar här om en som erhåller seriösa verk, ty man skulle inte kunna ge detta namn åt vissa medier, vilka narraktiga Andar låter utföra groteska saker som den enklaste skolpojke skulle skämmas för. De lättsinniga Andarna är imitatörer. Vid den tiden då de anmärkningsvärda teckningarna av Jupiter tillkom, uppstod ett antal påstådda tecknande medier, vilka de gycklande Andarna roade sig med att få dem till att utföra de löjligaste saker. Bland annat var det en som ville fördunkla alla målningar av Jupiter, om inte med hänsyn till bildens skönhet så dock med hänsyn till deras storlek. Den lät därför ett medium måla en bild på

ett monument som var tillräckligt stor för att fylla så många pappersark, att det blev två våningar högt. Många Andra har låtit måla så kallade porträtt men som varit verkliga karikatyrer. (*Revue Spirite*, augusti, 1858)

Musikmedier: är sådana som kan utföra, komponera och skriva musikstycken under Andarnas inflytande. Bland dessa musikmedier finns det mekaniska, halvmekaniska, intuitiva och inspirerade liksom för de litterära kommunikationerna. (Se *Medier för musikaliska effekter*)

Olika kategorier av skrivande medier

191. **1◦-** *Indelning efter arbetssättet*.

Skrivande eller psykografiska medier: sådana som har förmågan att skriva själva under Andarnas inflytande.

Mekaniska skrivande medier: sådana vilkas hand rör sig under en ofrivillig impuls och som inte har något medvetande om vad de skriver. Mycket sällsynta. (nr. 179)

Halvmekaniska medier: sådana vilkas hand rör sig ofrivilligt, men vilka, allteftersom de skriver blir medvetna om de nedskrivna orden och satserna. De vanligaste. (nr. 181)

Intuitiva medier: sådana genom vilka Andarna meddelar sig genom tanken och vilkas hand leds av viljan. De skiljer sig från de inspirerade medierna genom det att dessa senare inte har behov av att skriva, medan det intuitiva mediet omedelbart skriver den tanke som blir det ingivet beträffande ett bestämt eller framkallat ämne. (nr. 180)

”De är mycket vanliga men också ofta föremål för missuppfattningar, eftersom de ofta inte kan skilja på vad som kommer från Andarna och vad som härrör från dem själva.”

Polygrafiska medier: sådana vars handstil växlar med den kommunicerande Anden eller vilka har förmågan att frambringa den handstil som Anden hade, när den var inkarnerad. Det första fallet är mycket vanligt. Det andra som gör skriften identisk, är mera sällsynt. (nr 219)

Polyglotta medier: sådana som har förmågan att skriva eller tala för dem främmande språk. Mycket sällsynta.

Illitterata medier: sådana som skriver som medier utan att kunna läsa och skriva i normalt tillstånd.
”Mera sällsynta än de föregående. De har en mycket stor materiell svårighet att övervinna.”

192. 2◦- *Indelning efter förmågans utveckling*.

Oerfarna medier: sådana vilkas förmågor ännu ej är helt utvecklade och som saknar nödvändig erfarenhet.

Improduktiva medier: sådana som endast lyckas erhålla obetydliga ting, enstaviga ord, streck eller bokstäver utan sammanhang. (Se kapitlet om *Fostran av medier*)

Färdiga eller utvecklade medier: sådana vilkas mediala förmågor är fullständig utvecklade, vilka kvickt, lätt och utan tvekan överför de erhållna meddelandena. Man kan förstå, att detta resultat endast uppnås genom övning, medan hos de *oerfarna medierna* så sker kommunikationerna långsamt och med svårighet.

Kortfattade medier: sådana, vilkas meddelanden, fastän de återges med lätthet, dock är korta och utan utveckling.

Explicita medier: De meddelanden, som de erhåller, har all den utförlighet och fullständighet som man kan vänta av en mogen skribent.

”Denna förmåga beror på hur lätt deras fluider kan utvidgas och kombineras. Andarna söker dem för att behandla ämnen som kräver en längre utläggning.”
Erfarna medier: som en följd av vanan kan mediet ofta på kort tid uppnå att arbeta lätt och smidigt, medan erfarenheten är resultatet av ett noggrant studerande av alla de svårigheter som kan förekomma vid praktiserandet av Spiritismen. Erfarenheten ger mediet

den nödvändiga takten för att värdera de manifesterande Andarnas natur, bedöma deras goda och dåliga egenskaper efter de minsta tecken, och upptäcka bedrägeriet hos de lögnaktiga Andarna som gömmer sig under en förklädnad av sanning. Det är lätt att förstå vikten av denna egenskap, utan vilken alla de andra är utan verklig nytta. Det olyckliga är, att många medier förväxlar erfarenheten som är ett resultat av studier, med förmågan som är en produkt av organismen. De tror att de är mästare, därför att de skriver med lätthet. De föraktar alla råd och faller offer för lögnaktiga och hycklande Andar som fångar dem genom att smickra deras fåfänga. (Se nedan, kapitlet om *Besatthet*)

Flexibla medier: sådana, vilkas förmåga lätt anpassar sig till olika slags meddelanden och genom vilka nästan alla Andar kan manifestera sig, spontant eller genom att frammanas.

”Denna variant av medier närmar sig mycket de sensitiva medierna.”

Exklusiva medier: sådana genom vilka en Ande föredrar att manifesterar sig och kan även utesluta alla andra. Han svarar istället för dem som man kallar på, med mediet som mellanled.

”Detta beror alltid på en brist på flexibilitet. När Anden är god, kan den fästa sig vid mediet genom sympati och i

ett lovvärt syfte. När den är ond, är det alltid för att göra mediet beroende av sig. Det är snarare en brist än en förtjänst och inte långt ifrån att vara en besatthet”. (Se kapitlet om *Besatthet*)

Medier för frammaningar: De flexibla medierna är naturligtvis de mest lämpade för denna slags kommunikation och till detaljerade frågor som man kan rikta till Andarna. Det finns för det helt och hållet specifika medier.
”Deras svar håller sig nästan alltid inom ett begränsat område och kan inte användas till utläggning av allmänna saker.”

Medier för spontana dikteringar: de erhåller företrädesvis spontana kommunikationer från Andar som presentar sig utan att man kallat på dem. När denna egenskap är utmärkande för ett medium så är det svårt, nästan omöjligt att använda honom till frammaning.

”Dessa är emellertid bättre utrustade än föregående variant. Vi förstår här att med utrustning så menar jag hjärnans kapacitet, ty det fordras ofta, till och med kommer alltid ett större mått intelligens för de spontana dikteringarna än för frammaningarna. Förstå här med spontana dikteringar, sådana som verkligen förtjänar detta namn och inte några ofullständiga fraser eller några banala tankar som finns i alla mänskliga skrifter.”

193. **3◦-** *Indelning efter slag av kommunikation och kunskapsområde.*

Versskrivande medier: de erhåller lättare än andra medelanden på vers. Tämligen vanliga för dålig vers, för god vers däremot mycket sällsynta.

Poetiska medier: utan att ta emot vers, har de meddelande som de mottar något luftigt och sentimentalt över sig. Det finns ingenting av råhet i dem. De är mer än andra skickade till att uttrycka blida och känslofulla stämningar. Allt är obestämt och det skulle inte tjäna något till att be dem om någonting strikt. Dessa är mycket vanliga.

Noggranna medier: deras kommunikation har i allmänhet en karaktär av reda och noggrannhet som gärna sträcker sig till omständliga detaljer och exakta upplysningar. Ganska sällsynta.

Litterära medier: de har varken de poetiska mediernas obestämdhet eller de positiva mediernas jordnära uttryckssätt, men de uttalar sig med klokhet. Deras stil är korrekt, elegant och ofta mycket vältalig.
Inkorrekta medier: de kan ta emot mycket fina saker och tankar av en oförvitlig moral, men deras stil är suddig, inkorrekt, överlastad med repetitioner och olämplig terminologi.

”De jordbundna felaktigheterna i stilen beror i allmänhet på bristande intellektuell kultur hos mediet som inte är ett gott instrument för Anden i detta avseende. Anden fäster föga vikt vid detta. För den är tanken det väsentliga och den ger dig frihet att ge den en lämplig form. Men detsamma gäller inte för de falska och ologiska idéer som kan finnas i ett meddelande. De är alltid tecken på underlägsenhet hos den Ande som manifesterar sig.”

Historiska medier: sådana som har en speciell fallenhet för historiska händelser. Denna förmåga liksom alla andra, är oberoende av mediets kunskap, ty man ser personer utan studier och även barn, behandla ämnen som är mycket över deras fattningsförmåga. Sällsynt variant av de positiva medierna.

Vetenskapliga medier: vi säger inte *lärda*, ty de kan vara mycket okunniga. Men icke desto mindre är de särskilt lämpade att ta emot meddelanden beträffande vetenskap.

Läkarvetenskapliga medier: deras uppgift är att tjäna Andarna som tolk för medicinska föreskrifter. Man får absolut inte förväxla dem med de *botande medierna*, ty de gör absolut ingenting annat än att överföra Andens tanke och har inte själva något som helst inflytande. Ganska vanliga.

Religiösa medier: de erhåller särskilt kommunikationer av religiös karaktär eller som gäller religiösa frågor, oberoende av deras egen trosåskådning och levnadssätt.

Filosofiska och moraliserande medier: ämnet för deras kommunikationer är i allmänhet frågor om moral och hög filosofi. De moraliserande är mycket vanliga.

”Alla dessa nyanser är varianter av de goda mediernas förmågor. Beträffande dem som har en speciell talang för vissa vetenskapliga, historiska, medicinska eller andra meddelanden som ligger utanför deras räckvidd, kan ni vara övertygade om att de ägt dessa kunskaper i en tidigare existens och att dessa har stannat kvar hos dem i latent tillstånd. De utgör del av materialet i deras hjärna som Anden behöver för att manifestera sig. Det är det element som gör det lättare för denne att meddela sina egna idéer, ty dessa medier är för Anden ett smidigare och intelligentare instrument än en okunnig människa”.

Erastus

Medier för triviala och oanständiga meddelanden: dessa ord anger det slag av meddelanden som vissa medier vanligtvis mottar och karaktären av de Andar som ger dem. Den som har studerat andevärlden i alla dess utvecklingsgrader, vet, att det där finns Andar som i hänsynslöshet kan jämställas med de mest fördärvade människor och som finner förnöjelse i att uttrycka sina tankar i de grövsta uttryck. Andra mindre fördärvade

nöjer sig med triviala uttryckssätt. Man förstår, att dessa medier längtar efter att bli befriade från den uppmärksamhet som dessa Andar hedrar dem med och att de måste avundas dem som aldrig får ett opassande ord i de meddelanden som de erhåller. Man måste ha underliga åsikter och ha brutit med allt sunt förnuft för att tro, att ett sådant språk skulle kunna vara ett verk av goda Andar.

194. 4◦**-** *Indelning efter mediets fysiska egenskaper*.

Lugna medier: de skriver alltid ganska långsamt och utan att känna den minsta oro.

Snabba medier: de skriver med större snabbhet än vad de skulle kunna göra frivilligt i normalt tillstånd. Andarna meddelar sig med dem med blixtens hastighet. Man skulle kunna säga, att de besitter ett överflöd av fluidum som tillåter dem att ögonblickligen identifiera sig med Anden. Denna egenskap har ibland den olägenheten med sig att skriften till följd av snabbheten blir mycket svår att läsa för andra än mediet självt.
”Den är också mycket tröttande, ty den använder mycket fluidum till ingen nytta.”
Krampaktiga medier. De befinner sig i ett tillstånd av nästan febril upphetsning. Deras hand och ibland hela deras kropp utsätts för en skakning som de inte kan bemästra. Den främsta orsaken finns utan tvekan i

organismen, men det beror också mycket på naturen av den Ande som meddelar sig. De goda och välvilliga Andarna gör alltid ett milt och välvilligt intryck. De dåliga, däremot, ett besvärligt.
”Dessa medier bör mycket sällan använda sin mediala förmåga, ty ett alltför flitigt bruk därav kan påverka deras nervsystem”. (Kapitlet om *Identiteten*, om att skilja på goda och dåliga Andar)

195. 5◦- *Indelning efter mediets moraliska egenskaper*.

Vi nämner dem i korthet bara för att erinra om dem och göra tabellen fullständig, eftersom de kommer att behandlas nedan i speciella kapitel: Om *Mediernas moraliska inflytande*, om *Besatthet*, om *Andarnas identitet*, och andra, som vi särskilt skall rikta uppmärksamheten på.

Man kommer där att kunna se, vilket inflytande som mediernas kvaliteter och brister kan ha på meddelandenas tillförlitlighet och vilka man med rätta kan betrakta som *ofullkomliga* eller *goda medier*.

196. *Bristfälliga medier*.

Medier som är utsatta för besatthet: sådana som inte kan befria sig från påträngande och lögnaktiga Andar, men inte låter lura sig.

Bedårade medier: sådana som låter lura sig av lögnaktiga Andar och tar fel på de meddelanden som de erhåller.

Underkuvade medier: sådana som är underkuvade moraliskt och ofta även fysiskt av illasinnade Andar.

Lättsinniga medier: sådana som inte alls tar sin förmåga på allvar, utan använder sig av den bara för att roa sig eller till struntsaker.

Likgiltiga medier: sådana som inte drar någon moralisk nytta av de instruktioner som de erhåller och inte alls ändrar sitt uppförande och sina vanor.

Inbilska medier: sådana som har förmätenheten att tro, att de är endast i kontakt med de högre utvecklade Andarna. De tror, att de är ofelbara, och anser värdelöst och felaktigt allt som inte kommer från dem.

Högmodiga medier: sådana som blir högfärdiga över de meddelanden som de erhåller. De anser sig inte ha något mer att lära av Spiritismen och tar inte till sig den lärdom som de ofta får av Andarna. De är inte nöjda med de förmågor de äger utan vill ha alla.

Snarstuckna medier: variant av de högmodiga medierna. De blir sårade av den kritik som deras meddelanden kan bli föremål för. De vredgas över den minsta motsägelse, och om de visar vad de mottar, så är det bara för att låta

sig beundras och inte för att be om råd. I allmänhet fattar de motvilja mot de personer som inte applåderar dem utan förbehåll och undviker de möten där de inte kan imponera och styra.

”Låt denne stoltsera någon annanstans och söka mera tillmötesgående öron eller dra sig tillbaka i isolering. De sällskap som blir berövade deras närvaro, lider inte någon stor förlust.

Medier mot betalning: Sådana som exploaterar sin förmåga.

Äregiriga medier: Sådana som, utan att ta betalt för sina tjänster, förväntar sig att dra fördel av dem.

Illvilliga medier: Sådana som har några förmågor, men utger sig för att ha dem de inte har, för att göra sig viktiga. Man kan naturligtvis inte ge namnet medier åt de personer som inte har någon medial förmåga, utan bara producerar mediala effekter som ett taskspeleri.

Egoistiska medier: sådana som bara använder sin gåva för personligt bruk och som endast behåller de meddelanden som de får för sig själva.

Avundsjuka medier: sådana som ser med grämelse att andra medier är mer uppskattade och är dem överlägsna.

Mot alla dessa dåliga egenskaper svarar naturligtvis andra goda.

197. *Goda medier.*

Seriösa medier: sådana som endast använder sin förmåga i det godas och verkligt nyttigas tjänst. De anser att de skulle vanhelga den genom att använda den för att tillfredsställa de nyfikna och de likgiltiga eller för futtiga saker.

Anspråkslösa medier: sådana som inte tillskriver sig någon merit av de meddelanden som de erhåller, hur vackra de än kan vara. De betraktar sig som stående utanför och tror inte att de är befriade från att bli narrade. De avvisar inte oegennyttiga råd. De till och med ber om dem.

Uppoffrande medier: Sådana som förstår, att det sanna mediet har ett uppdrag att uppfylla och bör, när det blir nödvändigt, offra sina böjelser, sina vanor, sina nöjen, sin tid, och även sina materiella intressen, för andras väl.
Pålitliga medier: Sådana som vid sidan av den lätthet, med vilken de utför sitt arbete, förtjänar den största tillit, på grund av sin egen karaktär, den upphöjda karaktär som utmärker Andarna som assisterar dem och är minst utsatta för att bli lurade. Vi kommer senare att få se att denna tillit inte beror på de mer eller mindre aktningsvärda namn som Andarnas tilldelar sig.

”Ni kan säkert förstå, att man, genom att på detta sätt framhäva mediernas förtjänster och fel, uppväcker motsägelse och till och med fiendskap hos vissa personer. Med vad gör det? Medialiteten sprider sig mer och mer för varje dag, och det medium som blir illa berört av dessa reflexioner, skulle bevisa en sak, nämligen att det inte är ett gott medium, det vill säga, att det assisteras av illasinnade Andar. För övrigt är det, som jag redan sagt, bara en fråga om tid. De dåliga medierna som missbrukar sin förmåga och använder den till bedrägeri, kommer att få lida sorgliga följder, så som det redan hänt med en del. De kommer att på egen bekostnad att få lära vad det vill kosta att, i sina jordiska passioners tjänst, använda en gåva som Gud hade gett dem för deras moraliska utveckling. Om ni inte kan återföra dem på goda vägen, beklaga dem, ty de är otillräckliga av Gud.”

Erastus

”Denna tabell är utomordentlig viktig, inte bara för de seriösa medierna, som genom att läsa detta i god tro, försöker undgå de faror som de är utsatta för, men också för alla dem som använder sig av medier, ty den kan ge dem ett begrepp om vad de förnuftigtvis kan vänta sig av dem. Alla som sysselsätter sig med manifestationer, borde ständigt ha den inför sina ögon tillsammans med den *andliga skalan*, då den är dess tillägg. Dessa två tabeller utgör ett sammandrag av hela doktrinens

principer och bidrar mer än ni kan ana till att återföra Spiritismen på den rätta vägen.”

Sokrates

198. Alla dessa varianter av medier uppvisar en oändlig mängd av styrkegrader. Många av dem utgör så att säga endast nyanser, men icke desto mindre är de ett resultat av speciella egenskaper. Man förstår att det är ganska sällsynt, att ett mediums förmåga är strängt begränsad till en enda genre. Samma medium kan utan tvivel ha flera förmågor, men det är alltid en som dominerar, och det är den som han bör försöka utveckla, om den är nyttig. Det är ett stort fel att vilja bringa till utveckling en förmåga som man inte äger. Man skall odla alla de, till vilka man känner att man har ett frö inom sig. Men om man jagar de andra, så förlorar man först och främst sin tid och för det andra kanske man förlorar, eller säkerligen försvagar dem som man har.

”Då principen, grodden till en förmåga existerar, manifesterar den sig alltid genom otvetydiga tecken. Genom att hålla sig till sin specialitet kan mediet utmärka sig och uppnå stora och sköna ting. Genom att sysselsätta sig med allt, kommer det inte att uppnå något gott. Lägg i förbigående märke till, att önskan att utvidga området för sina förmågor i det oändliga är en högmodig förmätenhet som Andarna aldrig lämnar ostraffad. De goda lämnar alltid de förmätna, vilka sålunda blir en lekboll för lögnaktiga Andar. Olyckligtvis är det inte sällsynt att se

medier som inte är nöjda med de gåvor de fått, och som antingen av fåfänga eller också av äregirighet traktar efter att erhålla speciella förmågor, så att de kan göra sig bemärkta. Denna förmätenhet berövar dem den dyrbaraste egenskapen, nämligen den att bli *pålitliga medier*."

Sokrates

199. Studien av mediernas specialiteter är nödvändig, inte bara för dem själva, utan också för den som framkallar. I enligheten med karaktären hos den Ande som man vill framkalla och de frågor som man vill ställa, måste man välja det medium som är lämpligast för saken i fråga. Om man vänder sig till den förstkommande, utsätter man sig för ofullständiga och felaktiga svar. Låt oss göra en jämförelse, hämtad från det dagliga livet. Man anförtror inte en redigering, inte ens en enkel kopia åt den förste bäste, bara därför att ha kan skriva. En musiker vill låta utföra en sång som han komponerat, han har flera sångare till sitt förfogande, alla skickliga. Han kommer emellertid inte att välja efter en slump. Nej, han kommer att välja som tolk den vars röst, uttryck, kort sagt, vars alla egenskaper bäst motsvarar sångstyckets karaktär. Andarna gör detsamma beträffande medierna och vi bör göra som Andarna.

Ännu återstår att anmärka, att de varianter som medialiteten uppvisar, och till vilka man ytterligare skulle kunna tillägga några stycken, inte alltid

överensstämmer med mediets karaktär. Sålunda kan till exempel ett medium som av naturen är muntert och jovialiskt, vanligen få seriösa, ibland mycket allvarliga meddelanden och *tvärtom*. Det är ytterligare ett tydligt bevis för att det verkar under främmande inflytande. Vi kommer att återvända till detta ämne i det kapitel som handlar om *Mediets moraliska inflytande*.

Kapitel XVII

Fostran av medier

Utvecklingen av medialiteten

200. Vi skall här särskilt sysselsätta oss med de skrivande medierna, för att detta slag av medialitet är det mest utbredda och dessutom samtidigt det enklaste, bekvämaste och det som ger de mest tillfredsställande och fullständiga resultaten. Det är också det som alla strävar efter. Olyckligtvis har man hittills långt ifrån att kunna uppställa en diagnos som tyder på att man äger denna förmåga. De fysiska tecken, som vilka vissa personer har betraktat som bevis, är inte pålitliga. Man finner den hos barn och gamla, hos män och kvinnor, oberoende av deras temperament, hälsotillstånd och deras intellektuella och moraliska utvecklingsgrad. Det finns bara ett enda medel för att konstatera dess existens, nämligen att prova.

Som vi har sett, kan man erhålla skrift med hjälp av korgar och skrivbräden eller direkt med handen. Detta sistnämnda sätt är det enklaste och man kan säga det enda som används idag och vi uppmanar till att ge denna metod företräde. Förfaringssättet är mycket enkelt. Det består bara i att man tar penna och papper och sätter sig i

en bekväm ställning för att skriva, utan annan förberedelse. Men för att lyckas, så finns det ett flertal oumbärliga rekommendationer.

201. Rent praktiskt, rekommenderar vi att undvika allt som kan störa handens fria rörelse. Det är också bäst, att denna inte alls vilar på pappret. Pennans spets bör stödja sig tillräckligt för att kunna utföra skriften men inte så mycket att den känner motstånd. Alla dessa försiktighetsåtgärder blir onödiga, när man har kommit igång med att skriva flytande, ty då kan inga hinder ställa sig i vägen. Detta är inget annat än inledande kunskaper för nybörjaren.

202. Det är likgiltigt, om man skriver med fjäder eller blyerts. Vissa medier föredrar fjäder, men den passar endast för dem som är utbildade och som skriver lugnt. En del skriver med en sådan snabbhet, att det skulle vara omöjligt eller åtminstone mycket obekvämt att använda fjäder. Detsamma gäller, när skriften är hackig och oregelbunden, eller när man har att göra med våldsamma Andar som slår med spetsen så att den går av eller så att papperet slits sönder.

203. En önskan hos varje blivande medium är naturligtvis att komma i kontakt med Andarna till personer som är honom kära. Men han bör lägga band på sin otålighet, ty kommunikationen med en bestämd Ande erbjuder ofta materiella svårigheter som gör det omöjligt

för nybörjaren. För att en Ande skall kunna kommunicera sig, måste den vara i fluidisk kontakt med mediet, något som inte ögonblickligen kan åstadkommas. Endast efter hand som förmågan utvecklas, förvärvar mediet lite i taget den nödvändiga förmågan att träda i kontakt med första bästa Ande. Det kan alltså hända, att den Ande med vilken man önskar meddela sig, inte befinner sig i lämpliga förhållanden för detta, *trots sin närvaro*, liksom det också kan hända, att den varken har möjlighet eller tillåtelse att efterkomma den kallelse man gjort. Det är därför som det är lämpligt att i början inte envisas att kalla på en bestämd Ande med uteslutande av alla andra, ty det händer ofta, att det inte är med denne som de fluidiska kontakterna lättast etableras, hur mycket sympati man än har för denna. Alltså innan man tänker på att kommunicera med den ena eller andra Anden, måste man hjälpa fram utvecklingen av förmågan och för detta är det nödvändigt att göra en allmän vädjan och framför allt rikta sig till sin skyddsande.

Det finns ingen helig formel. Den som skulle understå sig att komma med en sådan kan man utan vidare betrakta som gycklare, ty för Andarna är formen intet. Frammanandet bör alltid endast ske i Guds namn. Man kan göra det med följande eller liknande ord: *Jag ber Gud allsmäktig att låta en god Ande meddela sig med mig och få mig att skriva. Jag ber också min skyddsande att stå mig bi och hålla de icke utvecklade Andarna borta*. Man väntar då på att en Ande skall uppenbara sig

och låta en skriva något. Det kan hända, att det är den Ande som man önskar, men det kan också vara en okänd Ande eller ens skyddsängel. I vilket fall, så ger den sig oftast till känna genom att skriva sitt namn. Men då uppstår frågan om *identitet*. Det är en av de frågor som fordrar mest erfarenhet ty det är mycket få nybörjare, som inte blir utsatta för att bli bedragna. Vi skall senare behandla detta i ett särskilt kapitel.

När man vill kalla på en bestämd Ande, är det mycket viktigt i början att bara vända sig till dem som man vet är goda och sympatiska och har en anledning att komma, såsom släktingar och vänner. I detta fall, kan frammaningen formuleras så här: *I Guds den allsmäktiges namn, ber jag den personens Ande att träda i förbindelse med mig* eller *Jag ber Guds den allsmäktige, att tillåta den personens Ande att träda i förbindelse med mig.* Eller varje annan bön som innehåller samma tanke. Det är inte mindre nödvändigt, att de första frågorna blir ställda så, att svaret kan bli enkelt, *”ja”* eller *”nej”,* som till exempel: *Är du där? Vill du svara mig? Kan du låta mig skriva?* Så vidare. Senare blir denna försiktighetsåtgärd onödig. Det gäller i början bara att etablera en kontakt. Det viktiga är att frågan inte är intetsägande, att den inte gäller saker av privat intresse och framför allt att den är uttryck för välvilja och intresse för den Ande man vänder sig till. (Se nedan speciellt kapitlet *Om frammaningar*.)

204. En sak som är ännu viktigare än frammaningssättet är ro och andakt tillsammans med en brinnande önskan och en fast vilja att lyckas. Med vilja menar vi här inte en kortlivad, ryckvis påkommande vilja, som varje minut avbryts av andra sysselsättningar, utan en seriös, ihärdig, uthållig vilja, *utan otålighet och feberheta önskningar*. Andakten gynnas av ensamhet, tystnad och avlägsnandet av allt som kan distrahera. Det återstår bara en sak att göra, nämligen att varje dag upprepa dessa försök under tio eller femton minuter, som mest varje gång, under fjorton dagar, en månad, två månader eller mer, om det är nödvändigt. Vi känner medier som inte blivit utbildade förrän efter sex månaders övning, medan andra skriver löpande redan första gången.

205. För att undvika onyttiga försök, kan man med hjälp av ett annat medium rådfråga en seriös och framåtskriden Ande. Men man måste veta, att då man frågar Andarna, om man är ett medium eller inte så svarar de nästan alltid bekräftande, vilket inte hindrar försöken från att ofta bli utan resultat. Detta har en naturlig förklaring. Man ställer en allmän fråga till Anden och den svarar helt allmänt. Men som man vet, är ingenting mera elastiskt än den mediala förmågan, eftersom den kan visa sig i de mest olika former och grader. Man kan alltså vara medium utan att veta det och i den riktning som man inte tänker på. På den obestämda frågan: *Är jag medium?* Kan Anden svara: *ja*. På en annan mera bestämd: *Är jag ett psykografiskt medium?”*, kan den svara: *nej*. Man måste

också tänka på karaktären hos den Ande, som man rådfrågar. Det finns en del som är så lättsinniga och okunniga, att de svarar kors och tvärs som riktiga tokstollar. Därför uppmanar vi till att hänvända sig till de upplysta Andarna, som i allmänhet gärna svarar på dessa frågor och anger det bästa tillvägagångssättet, om det finns möjlighet att lyckas.

206. En metod som ganska ofta lyckas, är att använda ett gott, flexibelt och redan utvecklat psykografiskt medium som tillfällig hjälp. När han lägger sin hand eller sina fingrar på ens hand som skall skriva, är det ovanligt att handen inte genast börjar skriva. Man förstår vad som händer i detta fall. Den hand som håller blyertspennan, blir liksom ett tillbehör till mediets hand, såsom korgen eller skrivbräden hade varit det. Men detta utesluter inte att denna övning, om den är möjlig att användas och när den ofta och regelbundet upprepas, kan bli mycket nyttig, ty den hjälper till att avlägsna materiella hinder och utveckla förmågan. Det räcker också ibland att kraftigt magnetisera armen och handen på den som vill skriva. Ofta är det till och med nog, att magnetisören lägger sin hand på hans skuldra. Vi har sett hur vederbörande omedelbart börjar skriva. Samma effekt kan uppnås utan någon beröring, bara genom viljan. Man kan lätt förstå, att den tro som magnetisören har till sin egen förmåga att uppnå detta resultat, spelar en stor roll och att en klentrogen magnetisör skulle uträtta föga, för att inte säga intet.

För övrig är det mycket nyttigt att ha en erfaren vägledare till hjälp för att lära nybörjaren att upptäcka alla de små försiktighetsåtgärder som han ofta försummar och därigenom försinkar sina framsteg. Särskilt är en sådan medhjälpare nyttig för att förklara de första frågornas natur och hur man bör framställa dem. Han spelar samma roll som en lärare, som man inte behöver när man blivit tillräckligt kunnig.

207. En annan metod som likaledes i hög grad kan bidra till att utveckla den mediala förmågan, består i att samla ett antal människor, som alla är besjälade av samma önskan och har samma avsikt. Under fullkomlig tystnad och med religiös andakt skall då alla börja skriva samtidigt, och var och en kalla på sin skyddsängel eller någon annan sympatisk Ande. En av dem kan likaså, utan att nämna något särskilt, i alla de närvarandes namn åkalla de goda Andarna i allmänhet genom att säga till exempel: *I Guds, den allsmäktiges namn ber vi de goda Andarna att meddela sig genom här närvarande personer*. Det är sällsynt, att det inte är en eller annan bland de närvarande som snabbt visar tecken på medial förmåga eller till och med efter en kort stund skriver flytande.

Det är lätt att förstå, vad som sker i detta fall. Människor som är förenade i en gemensam avsikt, bildar ett kollektiv, vars makt och känslighet växer genom ett slags magnetiskt inflytande som hjälper till att utveckla

förmågan. Bland de Andar som attraheras av denna viljornas enhet, är det alltid några som bland de närvarande finner ett redskap som de tycker om. Är det inte den ene, så är det den andre, och Andarna förstår att använda sig av denne.

Detta förfaringssätt bör särskilt användas i de spiritistgrupper som saknar medier eller inte har tillräckligt många sådana.

208. Liksom man har sökt tecken på medial förmåga, så har man också sökt metoder för att utbilda medier, men hittills har man inte funnit några mer effektiva än dem som vi har nämnt. I tron att hindret för utvecklingen av förmågan är ett helt materiellt motstånd, påstår vissa personer att de kan övervinna detta genom ett slags gymnastisk förvridning av armar och huvud. Vi skall inte beskriva denna metod som har kommit till oss från andra sidan Atlanten, inte blott därför att vi inte har något bevis på dess effektivitet, utan därför att vi är övertygade om, att den kan skada dem med klen kroppsbyggnad genom en nervchock. Om det inte finns spår av förmåga, skulle ingenting kunna framkalla den, inte ens elektrifiering som man har använt utan framgång för detta ändamål.

209. Tro hos det medium som skall lära sig, är inte ett nödvändigt villkor. Den stöder onekligen dess strävan, men den kan undvaras. Avsiktens renhet, önskan och den goda viljan är tillräckliga. Man har sett fullkomligt

skeptiska personer blir förvånade att skriva mot sin vilja, medan uppriktigt troende inte kunde uppnå det. Detta bevisar, att den mediala förmågan beror på en organisk förutsättning.

210. Det första tecknet på förmågan att skriva är en slags skälvning i armen och handen. Så småningom sätts handen i rörelse av en impuls som den inte kan behärska. Ofta skriver den i början bara otydliga tecken. Sedan ritas bokstäverna mer och mer prydligt och till sist blir skriften snabb och flytande. I varje fall måste man låta handen röra sig naturligt och varken göra motstånd eller driva på.

Vissa medier skriver löpande och lätt från början, en del till och med redan från den första seansen, vilket är ganska sällsynt. Andra gör under ganska långt tid streck och veritabla kalligrafiska övningar. Andarna säger, att det är för att spänna av handen. Om dessa övningar pågår för länge eller urartar till löjliga tecken, kan man inte tvivla på att det är en Ande som roar sig, ty de goda Andarna vill aldrig göra något som är onyttigt. I detta fall bör man fördubbla sin iver i att påkalla deras hjälp. När det trots detta inte sker någon förändring så bör man sluta, så snart man märker, att man inte erhåller något seriöst resultat. Man bör börja om försöket varje dag, men man bör sluta vid de första tvetydiga tecknen för att inte ge de hycklande Andarna denna tillfredsställelse.

Till dessa iakttagelser tillfogar en Ande: ”Det finns medier, vilkas förmåga inte sträcker sig längre än till dessa tecken. När de efter några månader inte erhåller något annat än betydelselösa saker, några *”ja”* eller *”nej”* eller osammanhängande bokstäver, är det inte till någon nytta att fortsätta att svärta papperet till ren förlust. De är medier, men *improduktiva medier*. För övrigt bör inte de första meddelanden som man erhåller anses för något annat än övningar som anförtros till underordnade Andar. Därför bör man endast fästa en måttlig vikt vid dessa medelanden, eftersom Andarna så att säga bara används som ett slags lärare i skrift för att ge nybörjarmediet den första grovslipningen. Ni skall inte tro, att det är upphöjda Andar som befattar sig med dessa förberedande övningar. Om medierna inte har en seriös avsikt så kan det hända dessa Andar stannar kvar och fäster sig vid honom. Nästan alla medier har passerat genom denna smältdegel för att utvecklas. Det är deras sak att göra vad som fordras för att vinna de verkligt upphöjda Andarnas sympati”.

211. Farorna för de flesta debuterande medier är att få att göra med de lågt utvecklade Andarna, och de må prisa sig lyckliga, om det bara är lättsinniga Andar. Hela deras uppmärksamhet bör inriktas på att de inte får fast fot hos dem, ty när de en gång har satt sig fast, är det inte alltid lätt att bli av med dem. Det är en sådan viktig punkt, särskilt för nybörjare, att de lätt kan mista frukten av de

finaste förmågor, om de inte vidtar nödvändiga försiktighetsåtgärder.

Den första punkten består i att med uppriktig tro ställa sig under Guds beskydd och att åberopa sin skyddsängels bistånd. Denna är alltid god, under det att de familjära Andarna som sympatiserar med mediets goda eller dåliga egenskaper, kan vara lättsinniga eller till och med dåliga.

Den andra punkten består i att, med samvetsgrann omsorg, genom alla de kännetecken som man lärt sig av erfarenheterna, försöka lära känna naturen hos de första Andar som meddelar sig och som det alltid är klokt att hysa misstro till. Om dessa tecken är misstänkta, måste man ihärdigt anropa sin skyddsängel och med alla krafter stöta tillbaka den lågutvecklade Anden och beröva honom modet genom att visa honom att man inte låter lura sig. Därför är det nödvändigt att på förhand studera teorin, om man vill undvika de problem som är oskiljaktig förbundna med oerfarenhet. Angående detta ämne finner man ingående upplysningar i kapitlet om *”Besatthet”* och *”Andarnas identitet”*. Här inskränker vi oss till att säga, att utöver språket, kan man betrakta som *ofelbara* bevis på en låg utveckling hos Andarna: alla onyttiga eller barnsliga tecken, figurer och bilder, varje besynnerlig, hackig, och med avsikt ofullständig skrift, av överdriven storlek eller utförd med löjliga eller ovanliga ord. Skriften kan vara mycket dålig, nästan oläslig, vilket mera beror på mediet än på Anden, utan att

därför vara obruklig. Vi har sett medier som har varit på sådana villospår att de bedömde Andarnas utvecklingsgrad efter bokstävernas storlek och som fäste stor vikt vid om bokstäverna var formade som tryckbokstäver, en barnslighet som självklart är oförenlig med verklig storhet.

212. Om det är viktigt att inte, mot sin vilja, bli beroende av de lägre Andarna, så är det ännu viktigare att inte frivilligt göra sig beroende av dem. Man bör inte låta en överdriven önskan om att kunna skriva, få en att tro att om man nonchalant kan vända sig till förste bäste för att sedan utan vidare skilja sig från denne, när det inte passar en längre. Detta eftersom man inte ostraffat begär assistans, till vad det än mår vara, av en lägre Ande som kan få en att betala dyrt för sina tjänster.

En del personer som längtade efter att medialiteten skulle utvecklas hos dem och tyckte att det gick för långsamt, fick idén att kalla vilken Ande som helst till sin hjälp, *även om det är en elak Ande*, med tanken att sedan skicka iväg den. Många har blivit betjänade enligt önskan och har skrivit med detsamma. Men Anden som inte var mån om att bli använd som en nödlösning, var mindre villig att ge sig iväg än att komma. Vi känner dem som blivit straffade för sin förmätenhet, att tro att de hade styrka att avlägsna dem efter sin önskan, genom år av besattheter av olika slag, av de löjligaste mystifikationer, av långdragna fascinationer och till och med av

materiella olyckor och de grymmaste besvikelser. Anden visade sig först uppenbart ondskefull, sedan hycklande, för att få dem att tro, antingen att den hade omvänt sig, eller att de hade förmått underkuva den, så att de kunde jaga bort den när de ville.

213. Skriften är ibland mycket läslig, orden och bokstäverna är perfekt åtskilda. Men hos en del medier är den svår att tyda för alla utom för den som skriver: det fordras en vana för det. Den är ofta utförd i stort format. Andarna bryr sig inte om att spara papper. När ett ord eller en sats är alltför oläslig, ber man Anden att vara så god att börja om igen, vilket den i allmänhet gärna gör. När skriften är oläslig till och med för mediet, kan detta nästan alltid få den tydligare genom upprepade och ihärdiga övningar, ifall han *har en fast vilja* och ihärdigt ber Anden att vara mera noggrann. Vissa Andar använder ofta konventionella tecken som används i de vanligaste mötena. För att visa att en fråga misshagar dem, och att de inte vill svara på den, tecknar de till exempel ett långt streck eller något liknande.

Då Anden har slutat det som den hade att säga eller om den inte vill fortsätta att svara, förblir handen orörlig och mediet, hur stor dess viljekraft än är, kan inte erhålla ett ord mer. Däremot, så länge som Anden inte har slutat, går pennan utan att det är möjligt för handen att stanna. Om den spontant vill säga någonting, griper handen krampaktigt om pennan och skriver utan att det är möjligt

att hindra den. För övrigt känner mediet nästan alltid något inom sig som anger om det bara är ett uppehåll eller om Anden är färdig. Det är sällan som mediet inte känner, när Anden är borta.

Dessa är de viktigaste förklaringar som vi har att ge, beträffande psykografins utveckling. Den praktiska erfarenheten kommer att lära oss känna vissa detaljer som det inte hade varit till någon nytta att rapportera här, men för vilka man kan låta sig ledas av de allmänna grundsatserna. Låt fler försöka, så skall ni se att det finns flera medier än ni tror.

214. Allt som vi nyligen har sagt hänför sig till den mekaniska skriften. Det är denna som alla medier med rätta försöker erhålla. Men den mekaniska renheten är mycket sällsynt och blandas ofta mer eller mindre med intuitionen. Mediet som är medvetet om vad det skriver, bringas naturligtvis lätt till tvivel på sin förmåga. Han vet inte, om det som den frambringar kommer från honom själv eller från en främmande Ande. Men han har ingenting att oroa sig för och bör fortsätta i alla fall. Om han bara uppmärksamt observerar sig själv, kommer han lätt att finna många saker i det som skrivits, som han inte hade tänkt på, som till och med står i motsättning till hans egna tankar. Ett tydligt bevis på att de inte kommer från honom själv. Må han då fortsätta, så kommer tvivlet att försvinna med erfarenheten.

215. Om det inte har blivit mediet givet att vara rent mekaniskt, kommer alla försök att nå detta resultat att bli fruktlösa och likväl skulle det vara fel att därför tro sig vara illa utrustad. Om han endast är begåvad med den intuitiva medialiteten, måste han låta sig nöjas med denna, och den kommer att göra honom stora tjänster, om han förstår att dra fördel av den och inte stöter bort den.

Om mediet, efter att ha gjort det ena fruktlösa försöket efter det andra, under en tid, märker att det inte visar sig spår av någon ofrivillig rörelse, eller om rörelsen är alltför svag för att ge resultat, bör mediet inte tveka att skriva ned den första tanke som kommer upp, utan att bekymra sig om den kommer från honom själv eller från någon främmande källa. Erfarenheten kommer att lära honom att skilja på dem. För övrigt händer det ofta, att den mekaniska rörelsen utvecklas senare.

Vi har ovan sagt, att det finns fall, då det är likgiltigt, om tanken kommer från mediet själv eller från en främmande Ande. Detta gäller särskilt, då ett rent intuitivt eller inspirerat medium själv utför ett arbete, med sin egen fantasi. Detta spelar ingen roll, om han tillskriver sig en tanke, som har blivit honom ingiven. Om de tankar som inges honom är goda, bör han tacka sin goda genius, och till honom kommer det att inges fler. Detta är diktarnas, filosofernas och vetenskapsmännens inspiration.

216. Låt oss förmoda, att den mediala förmågan är fullständigt utvecklad. Att mediet skriver obehindrat, att det kort sagt är ett färdigt medium. Ändå skulle det vara ett stort misstag av honom att tro att han inte behövde mer undervisning. Han har endast övervunnit ett materiellt hinder, men det är då som de verkliga svårigheterna börjar för honom och mer än någonsin behöver han de råd som visheten och erfarenheten kan ge honom, om han inte vill falla i de tusentals snaror som blir utlagda för honom. Om han alltför tidigt vill flyga med sina egna vingar kommer det inte att dröja länge innan han blir lurad av lögnaktiga Andar som försöker utnyttja hans övermod.

217. När förmågan en gång är utvecklad hos mediet, är det väsentligt att han inte missbrukar den. Den tillfredsställelse som den väcker hos en del nybörjare, väcker hos dem en entusiasm som det är nödvändigt att moderera. De bör tänka, att den är dem given för det godas skull och inte för att tillfredsställa en fåfäng nyfikenhet. Därför är det klokt att bara använda den vid lämpliga tillfällen och inte varje ögonblick. Andarna står inte alltid till deras tjänst och därför löper de risk att bli lurade. Det är bra att för detta ändamål använda bestämda dagar och tider, eftersom man då infinner sig med större andakt och de Andar som vill komma är underrättade i förväg och därför ställer sig till tjänst.

218. Om medialiteten trots alla försök inte visar sig på något sätt, måste man avstå från den, liksom man avstår från att sjunga om man inte har någon sångröst. Den som inte kan ett språk, använder sig av en tolk. Detsamma bör man göra i detta fall, det vill säga, ta sin tillflykt till ett annat medium. I brist på ett medium, skall man därav inte tro sig berövad Andarnas hjälp. Medialiteten är för dem ett medel till att uttrycka sig, men inte det enda medlet som drar dem till sig. De som älskar oss, är oss nära, vare sig vi är medier eller inte. En far överger inte sitt barn, därför att det är dövt och blint och därför varken kan se eller höra honom. Han omger honom med kärleksfull omsorg, liksom de goda Andarna gör med oss. Om de inte på materiellt sätt kan meddela oss sina tankar, kommer de oss till hjälp genom inspirationen.

Förändring av skrift

219. Ett mycket vanligt fenomen hos de skrivande medierna är förändring av skriften allt efter de Andar som meddelar sig, och det mest anmärkningsvärda är att samma skrift ständigt upprepas varje gång som samma Ande meddelar sig, och ibland är den identisk med den som den hade under jordelivet. Vi skall senare se, vilka slutsatser man kan drar av detta beträffande Andarnas identitet. Förändring av skriften förekommer bara hos de mekaniska eller halvmekaniska medierna, för att hos

dessa är handens rörelse ofrivillig och styrd av Anden. Det är inte detsamma hos de rent intuitiva medierna, eftersom i detta fall Anden endast verkar på tanken och handen styrs av viljan liksom under normala förhållanden. Men likformigheten i skrift, även hos ett mekaniskt medium är inte något bevis på brist i dess förmåga för variationen av skriften är inte alls något absolut eller enda villkor för Andarnas manifestation. Den beror på en särskild förmåga, med vilken de mest mekaniska medierna inte alltid är begåvade. Vi betecknar de som har denna förmåga med namnet *polygrafiska medier*.

Förlust och avbrott av den mediala förmågan

220. Den mediala förmågan är underkastad avbrott och tillfälliga uppehåll, såväl vid fysiska manifestationer som vid skrift. Följande svar har Andarna gett på några frågor i detta ämne:

1◦ - Kan medierna förlora sin förmåga?

”Det händer ofta, av vilket slag denna förmåga än är. Men ofta är det bara ett tillfälligt avbrott som upphör med den orsak som framkallat det.”

2◦ - Är orsaken till förlusten av medialiteten, en uttömning av fluid?

”Vilken förmåga mediet än har kan det inte uträtta någonting utan en välvillig hjälp från Andar. När det inte erhåller flera meddelanden är det inte alltid för det har förlorat förmågan utan för att Andarna inte längre vill eller kan använda sig av det.”

3◦ - Vad kan det vara för orsak till att Andarna överger ett medium?

”Det viktigaste för de goda Andarna är det bruk som mediet gör av sin förmåga. Vi kan överge det, när det använder den till lättsinniga ting eller har äregiriga avsikter. När det vägrar att göra de inkarnerade delaktiga av vårt tal och våra gärningar då de ber om det, eller behöver se det för att bli övertygade. Denna Guds gåva är inte given mediet för dess nöjes skull eller för att tjäna dess ärelystnad, utan för att det själv skall förbättras och för att människorna skall lära känna sanningen. Om Anden ser att mediet inte längre svarar till sin uppgift, och inte drar nytta av de instruktioner och underrättelser som han ger det, drar den sig tillbaka för att söka en mer värdig skyddsling.”

4◦ - Kan Anden som har dragit sig tillbaka, inte ersättas av en annan, och i detta fall, hur skall man förstå, varför förmågan blivit upphävd?

”Det är ingen brist på Andar som hellre än gärna vill meddela sig och genast är redo att ersätta dem som har dragit sig tillbaka. Men när det är en god Ande som

lämnar mediet, kan det mycket väl hända, att denne bara lämnar honom tillfälligtvis och för en tid berövar honom varje meddelande, som en undervisning, för att han skall förstå, att förmågan *inte beror på honom* och inte får skapa fåfänga. Detta tillfälliga hinder ger också mediet ett bevis för att det skriver under främmande inflytande, annars skulle det inte bli något avbrott.

För övrigt är detta avbrott av förmågan inte alltid ett straff. Ibland är det ett bevis på den känsla av omsorg som Anden hyser för mediet. Den vill ge det en materiell vila, som den anser nödvändig, och i detta fall tillåter den inga andra Andar att träda i sitt ställe.”

5◦ - Man ser likväl mycket förtjänstfulla och moralisk högtstående medier som inte känner något behov av vila och som är mycket ledsna över att bli avbrutna i sitt arbete och inte förstår syftet.

”Det är för att sätta deras tålamod på prov och för att bedöma deras ihärdighet. Därför fastställer Andarna i allmänhet inte något bestämd tid för detta avbrott. De vill se, om mediet tappar modet. Ofta är det också för att ge dem tid att tänka igenom de instruktioner som de fått och det är i detta begrundande över vår undervisning som vi känner igen de verkligt seriösa spiritisterna. Detta namn kan vi inte ge dem som egentligen bara bry sig om att ta emot meddelanden.”

6◦ - Är det i detta fall nödvändigt, att mediet fortsätter sina försök att skriva?

”Ja, om Anden råder det därtill. Om den säger, att den skall avhålla sig därifrån, bör den lyda.”

7◦- Finns det något medel till att förkorta denna provotid?

”Försakelse och bön. För övrigt så räcker det med att varje dag försöka några minuter ty det skulle vara onyttigt att förlora mer tid på fruktlösa försök. Dessa försök går bara ut på att visa mediet om det har återfått sin förmåga.”

8◦ - Innebär avbrottet ett avlägsnande av de Andar som brukar meddela sig?

”Absolut inte. Mediet befinner sig då i samma situation som en person som för ett ögonblick har förlorat synförmågan. Fastän han inte kan se sina vänner, har dessa inte lämnat honom. Mediet kan då, och bör även göra så, i tankarna meddela sig med sina familjära Andar i övertygelsen om, att de hör. Även om förlusten av medialiteten kan beröva en de materiella meddelandena från vissa Andar, så kan den inte beröva en de moraliska meddelandena.”

9◦ - Alltså innebär avbrottet av den mediala förmågan inte alltid en tillrättavisning från Andarnas sida?

”Nej, naturligtvis inte, eftersom den kan vara ett bevis på välvilja.”

10◦ - På vilket sätt kan man veta, om avbrottet är en tillrättavisning?

”När mediet frågar sitt samvete och överväger, vilket bruk det har gjort av sin förmåga, vad gott andra har fått därav och *vilken nytta det själv har haft av de råd som det har fått*, så får det svaret.”

11◦ - Kan inte det medium som inte längre kan skriva använda sig av ett annat medium?

”Detta beror på orsaken till avbrottet. Avsikten med detta är ofta att lämna er en tid utan meddelanden efter att ha gett er råd, för att ni inte skall vänja er vid att handla endast med vår hjälp. I detta fall kommer mediet inte att bli mera tillfredsställt genom att betjäna sig av ett annat medium. Avbrottet har ännu ett ändamål, nämligen att visa er, att Andarna är fria och att ni inte efter gottfinnande kan få dem till att komma och gå. Det är också av denna anledning som de som inte är medier, inte alltid får de meddelanden som de önskar.”

Anmärkning. Man bör lägga märke till, att den som med avseende på meddelanden söker hjälp hos tredje person, ofta, trots mediets förmåga, inte uppnår något tillfredsställande resultat, medan svaren andra gånger kan

vara mycket klara och tydliga. Detta beror så mycket på Andens vilja, att man inte kommer längre genom att byta medium. Andarna själva tycks i detta avseende har ordnat saken inbördes, ty vad man inte uppnår hos den ene, kommer man inte heller att uppnå hos den andre. Då måste man akta sig för att tränga på och bli otålig, om man inte vill låta sig luras av de bedrägliga Andarna. De svarar om man insisterar på att få svar, och de goda Andarna låter dem göra det för att tillrättavisa vår envishet.

12◦ - Med vilken avsikt har försynen, på ett speciellt sätt, tilldelat medialitet till vissa personer?

”Det är en mission som ålagts dem och över vilken de är lyckliga. De är tolkar mellan Andarna och människorna.”

13◦ - Men det finns medier som använder sin förmåga med motvilja.

”Dessa är ofullkomliga medier. De förstår inte att sätta värde på den ynnest som tillfogats dem.”
14◦ - Om den är en mission, hur kommer det sig att den inte är ett privilegium för de goda människorna och varför ges den förmågan till folk som inte förtjänar någon aktning och som kan missbruka den?

”Den har getts dem, därför att de behöver dem till sin egen förbättring och för att de själva skall få en god

lärdom. Om de inte drar nytta av den, får de lida följderna därav. Talade inte Jesus med förkärlek till syndarna och sade, att man skall ge till dem som intet har?”

15◦ - Kan de personer som har ett starkt önskemål att skriva som medier men inte lyckas, dra någon ogynnsam slutsats beträffande Andarnas välvilja mot dem.

”Nej, ty Gud kan ha vägrat dem denna gåva, liksom han kanske vägrat dem poesins och musikens gåva. Men om de inte åtnjuter denna ynnestbevisning, kan de ha fått andra.”

16◦ - Hur kan en människa fullkomna sig genom Andarnas undervisning, då hon varken, själv eller genom andra medier har möjlighet att ta emot denna undervisning direkt?

”Har de inte böcker, liksom den kristne har Evangeliet? För att praktisera Jesus moral, behöver inte den kristne ha hört hans ord komma direkt ur hans mun.”

Kapitel XVIII

Medialitetens olägenheter och faror

Hur utövandet av medialiteten påverkar hälsan.
Hur utövandet av medialiteten påverkar hjärnan.
Hur utövandet av medialiteten påverkar barn.

221. 1◦ - Är den mediala förmågan tecken på något sjukligt eller rent av avvikande tillstånd?

”Avvikande ibland men inte sjukligt. Det finns medier med stark hälsa. De som är sjuka är det av andra grunder.”

2◦ - Kan utövandet av medialiteten förorsaka trötthet?

”Varje utdragen användning av vilken som helst förmåga, medför trötthet. Detsamma gäller medialiteten, särskilt den som används till fysiska effekter. Den måste nödvändigtvis förorsaka en förlust av fluid som medför trötthet och som återställs genom vila.”

3◦ - Kan utövandet av medialiteten i sig själv ha några olägenheter ur ett hälsoperspektiv, bortsett från när man missbrukar den?

”Det finns fall, då det är klokt, till och med nödvändigt att avhålla sig därifrån eller åtminstone moderera dess användning. Detta beror på mediets fysiska och moraliska tillstånd. För övrigt kan mediet själv i allmänhet märka det, och när han känner trötthet, bör han avstå från det.”

4◦ - Finns det människor, för vilka denna övning har flera olägenheter än för andra?

”Det beror som sagt på mediets fysiska och moraliska tillstånd. Det finns personer, för vilka det är nödvändigt att undvika varje orsak till upphetsning, och denna är en av dem.” (nr. 188 och 194).

5◦ - Kan medialiteten förorsaka sinnessjukdom?

”Inte mer än något annat, om det inte i förväg finns ett anlag till sinnessjukdom på grund av en svaghet i hjärnan. Medialiteten kan inte förorsaka sinnessjukdom, om inte principen finns där. Men om principen finns där, vilket är lätt att upptäcka på det psykiska tillståndet, så säger det sunda förnuftet, att man måste gå försiktigt till väga under alla omständigheter, ty varje orsak till uppskakning kan vara skadlig.”
6◦ - Kan det vara olämpligt att utveckla medialitet hos barn?

”Naturligtvis, och jag vill påstå, att det är mycket farligt, ty dessa bräckliga och ömtåliga organismer skulle bli alltför mycket uppskakade och deras ungdomliga fantasi alltför upphetsad. Därför skall förståndiga föräldrar avlägsna dessa idéer från dem eller åtminstone bara tala med dem om det med synpunkt på de moraliska konsekvenserna. ”

7◦ - Men det finns barn som är naturliga medier, antingen för fysiska effekter eller för skrift och visioner. Är det i detta fall lika olämpligt?

”Nej. När förmågan är spontan hos ett barn, tillhör den dess natur och dess organism anpassar sig därefter. Det är inte detsamma, när den är framkallad och uppeggad. Lägg märke till, att ett barn som har syner i allmänhet tar föga intryck därav. Han ser det som något helt naturligt som han ägnar ringa uppmärksamhet och ofta glömmer. Senare dyker det upp i hans minne, och om han då känner till Spiritismen, kan han lätt förstå det.”

8◦ - Vid vilken ålder kan man utan olägenhet försöka utveckla ens medialitet?

”Det finns ingen bestämd ålder. Det beror helt och hållet på den fysiska och ännu mer på den moraliska utvecklingen. Det finns barn på tolv år som blir mindre påverkade därav än vissa vuxna personer. Jag talar om medialiteten i allmänhet, men den som används till

fysiska effekter är mera påfrestande för kroppen. Skriften har en annan olägenhet, som beror på barnets bristande erfarenhet, ifall det skulle vilja sysselsätta sig därmed på egen hand och göra det till en lek.”

222. Utövandet av Spiritismen kräver, som vi senare skall se, mycket finkänslighet för att avslöja de bedrägliga Andarnas knep. Om vuxna människor blir lurade av dem, så är barn och unga ännu mer utsatta på grund av sin bristande erfarenhet. För övrigt vet man att andakten är ett villkor utan vilket man inte kan ha att göra med seriösa Andar. Frammaningar som görs slarvigt och på lek är ett verkligt hån som öppnar en lätt väg för hycklande och illvilliga Andar. Eftersom man inte kan, av ett barn, förvänta sig det nödvändiga allvaret, vid en sådan akt, skulle man kunna befara att det gör den till en lek, om det lämnas åt sig själv. Även under de mest gynnsamma omständigheter är det önskvärt, att ett barn utrustat med medialitet endast utövar denna i närvaro av erfarna personer, som genom sitt exempel lär det den respekt man bör hysa för själarna av dem som har levt. Här ser man, att frågan om åldern är underordnad såväl temperament som karaktär. I alla fall, det som framgår tydligt av ovanstående svar, är att man inte bör påskynda utvecklingen av denna förmåga hos barn, om den inte är spontan, och att man i varje fall måste använda den med stor försiktighet och att man inte bör väcka den eller uppmuntra den hos bräckliga personer. Man måste med alla möjliga medel försöka att avvärja den hos dem som

visar minsta tecken på någonting märkligt i sina idéer eller svaghet i sina mentala förmågor, ty det finns hos dem ett tydligt anlag för sinnessjukdom som kan utvecklas vid varje överstimulering. De spiritistiska idéerna har i detta avseende inte något större inflytande, men en blommande sinnessjukdom tar sin prägel av den dominerande sysslan, liksom den antar en religiös karaktär ifall personen ägnar sig åt överdriven tillgivenhet, och då kastas skulden på Spiritismen. Det bästa man kan göra med den som visar benägenhet för fixa idéer, är att leda hans tankar i en annan riktning för att ge de försvagade organen vila.

Beträffande detta ämne, hänvisar vi våra läsare till paragraf XII i *Inledningen* till *Andarnas bok*.

Kapitel XIX

Mediets roll i de spiritistiska kommunikationerna

Inflytande från mediets egen Ande

223. 1◦ - Är mediet, i det ögonblick då han utövar sin förmåga, i ett fullkomligt normalt tillstånd?

”Det befinner sig ibland i ett tillstånd av mer eller mindre uttalad kris. Detta tröttar honom och därför behöver han vila. Men oftast skiljer sig dess tillstånd inte mycket från det normala, särskilt inte hos de skrivande medierna.”

2◦ - Kan de skrivna eller muntliga meddelandena även komma från självaste Anden som är inkarnerad i mediet?

”Mediets Ande kan meddela sig som vilken som helst annans. Om den åtnjuter en viss grad av frihet, återfår den sina egenskaper som Ande. Ni ser bevis på detta i Anden av de levande personer som kommer och besöker er och meddelar sig med er genom skrift, utan att ni kallar på dem, ty ni bör veta, att bland de Andar som ni kallar på, finns det en del som är inkarnerade på jorden. *Då talar de till er som Andar och inte som människor*.

Varför skulle det inte vara likadant med mediets egen Ande?”

a) Tycks inte denna förklaring bekräfta åsikten hos alla dem som tror, att alla meddelanden utgår ifrån mediets Ande och inte från främmande Andar?

”De har fel bara för att de anser den unik och fullständig, ty det är säkert att mediets Ande kan agera av sig själv. Men det är ingen grund till att andra inte också skulle kunna agera med honom som mellanled.”

3◦ - Hur kan man veta, om det är mediets Ande som svarar eller en främmande Ande?

”På kommunikationernas karaktär. Studera omständigheterna och språket, så kan ni skilja dem åt. Det är framför allt i tillstånd av somnambulism eller extas som mediets Ande manifesterar sig, eftersom den då är mera fri. Men i normalt tillstånd är det svårare. För övrigt finns det svar som det är omöjligt att tillskriva honom. Därför säger jag er, att ni skall studera och iaktta.”

Anmärkning. När en människa talar till oss, kan vi lätt skilja det som kommer från henne själv och det som hon hört av andra. Det samma händer med medierna.

4◦ - Mediets Ande har ju i tidigare liv kunnat förvärva kunskaper som den glömt i sin fysiska inkarnation, men som den minns som Ande. Kan den då inte från sitt eget inre hämta tankar som tycks ligga utanför dess kunskaps gränser?

”Detta händer ofta i ett tillstånd av somnambulisk kris eller extas. Men jag repeterar det finns omständigheter som inte tillåter tvivel, studera *långvarigt* och meditera över det.”

5◦ - Är de meddelanden som kommer från mediets Ande alltid underlägsnare än dem som kan ges av främmande Andar?

”Inte alltid, ty den främmande Anden kan själv vara av en lägre ordning än mediets och därför tala mindre klokt. Det ser man i somnambulismen, ty där är det oftast somnambulens Ande som manifesterar sig och som likväl ibland säger mycket bra saker.”

6◦ - När Anden meddelar sig genom ett medium, överför den då direkt sin tanke, eller har denna tanke som mellanled den Ande som är inkarnerad i mediet?

”Det är mediets Ande som är tolken, eftersom den är bunden till den kropp som uttalar sig och det behövs en kedja mellan er och de främmande Andarna som meddelar sig. Liksom det behövs en elektrisk tråd för att

bringa en nyhet från ett ställe till ett annat och i ändan av tråden en intelligent person som tar emot den och överför den.”

7◦ - Utövar den Ande som är inkarnerad i mediet något inflytande på de meddelanden som den överför och som kommer från främmande Andar?

”Ja, ty om mediet inte är i samklang med Andarna kan han förändra deras svar och blanda dem med sina egna föreställningar och tankar. *Men han har inte något inflytande på själva Andarna*. Han är endast en dålig tolk.”

8◦ - Är detta orsaken till, att Andarna föredrar vissa medier?

”Det finns ingen annan. De söker den tolk som bäst stämmer överens med dem och så noggrant som möjligt återger deras tanke. Om det inte finns någon samklang mellan dem, blir mediets Ande en antagonist, som erbjuder ett visst motstånd och blir en ovillig och ofta opålitlig tolk. Det är detsamma hos er när en klok mans råd överförs av en dåre eller av en oredlig person.”

9◦ - Man kan förstå, att detta är fallet med de intuitiva medierna, men inte med de mekaniska.

”Ni förstår inte riktigt den roll som mediet spelar. Det finns en lag som ni ännu inte har förstått. Tänk på att Anden, för att kunna sätta en livlös kropp i rörelse, behöver ett visst animaliskt fluidum som det hämtar hos mediet för att tillfälligt kunna ge bordet liv, för att detta skall lyda dess vilja. Nåväl, då måste ni också kunna förstå, att den för en intelligent kommunikation har behov av ett intelligent mellanled och detta mellanled är mediets Ande.”

a) Detta verkar inte kunna tillämpas för det man kallar de talande borden, ty när *livlösa* kroppar som bord, skrivbrädor och korgar, ger intelligenta svar, så verkar det som att mediets Ande inte har något att göra med detta?

”Det är ett misstag, Anden kan ge ett livlöst föremål ett tillfälligt och fiktiv liv, men den kan inte ge det en intelligens. En livlös kropp har aldrig varit intelligent. Det är då mediets Ande som ovetande tar emot tanken och överlämnar den successivt, genom olika mellanled.”

10◦ - Av dessa förklaringar verkar det framgå att mediets Ande aldrig är fullständigt passiv.

”Den är passiv, när den inte blandar sina egna idéer med den främmande Andens, men den är aldrig helt obefintlig. Dess hjälp är alltid nödvändig som mellanled,

även vad beträffar de som ni kallar för mekaniska medier.”

11◦ - Finns det inte en större garanti för oberoende hos det mekaniska mediet än hos det intuitiva?

”Utan något som helst tvivel och vid vissa meddelanden är mekaniska medier att föredra. Men när man känner förmågorna hos ett intuitivt medium, blir det likgiltigt, allt efter omständigheterna. Jag menar att det finns meddelanden som fordrar mindre precision.”

De overksamma mediernas teori

12◦ - Bland de olika system som uppställts för att förklara spiritistiska fenomen, är det ett som består i att tro att den verkliga medialiteten befinner sig i en fullständigt livlös kropp, i till exempel korgen eller kartongen, som tjänar som instrument. Den främmande Anden identifierar sig med detta föremål och gör det inte bara levande utan även intelligent. Därifrån namnet *livlösa medium* som man gett till dessa föremål. Vad tror ni om denna teori?

”Vi har endast en åsikt angående det, nämligen det att om Anden har överfört intelligensen till kartongen samtidigt som livstecken, skulle själva kartongen skriva utan

mediums hjälp. Det skulle bli underligt att den intelligenta människan skulle förvandla sig till en maskin och att ett livlöst föremål blir intelligent. Det är en av de många teorier som bygger på en förutfattad mening, men som, liksom så många, faller inför praktisk erfarenhet och granskning.”

13◦ - Ett välkänt fenomen skulle nog kunna stödja åsikten att det i de fasta kropparna med tillfälligt liv även finns intelligens, nämligen att bord, korgar, och mycket mera, genom sina rörelser uttrycker, vrede eller tillgivenhet.
”Då en man skakar en käpp i vrede, är det inte käppen som är vred, inte heller handen som håller käppen utan den tanke som styr handen. Borden och korgarna är inte mer intelligenta än käppen. De har inte någon intelligent känsla utan lyder bara en intelligens. Med ett ord, det är inte Anden som förvandlar sig till en korg eller ens väljer den till sin boning.”

14◦ - Om det inte är rationellt att tillskriva dessa föremål intelligens, kan man då betrakta dem som en sorts medier och kalla dem *livlösa medier*?

”Det är en fråga om ord som vi inte bryr oss så mycket om, bara ni förstår varandra. Det står er fritt att kalla människan en marionett.”

Vissa mediers anlag för sådant som de inte känner till såsom, språk, musik, teckning.

15◦ - Andarna har inget annat än tankens språk. De har inte något artikulerat språk. Därför finns det endast ett enda språk för dem. Skulle en Ande då genom ett medium kunna uttrycka sig på ett språk som den aldrig hade talat i levande livet? Varifrån hämtar Anden i detta fall de ord som den använder?

”Ni har själv nyss besvarat denna fråga, när ni sade att Andarna bara har ett enda språk, nämligen tankens språk. Detta språk förstås av alla, såväl av människor som av Andar. Den vandrande Anden, som vänder sig till mediets inkarnerade Ande, talar varken franska eller engelska till den, utan det universella språk som är tankens. För att översätta sina idéer till ett artikulerat språk, tillgängligt för andra, hämtar den sina ord ut mediets ordförråd.”

16◦ - När det förhåller sig så, skulle Anden bara kunna uttrycka sig på mediets språk, men man ser att den ofta kan skriva på språk som är okända för mediet. Är det inte en motsägelse i detta?

”Tänk först på att inte alla medier är lika lämpade till detta konststycke och sedan på att Andarna bara tillfälligtvis åtar sig detta, när de anser att det kan vara

nyttigt. Men för vanliga meddelanden av en viss utsträckning föredrar de ett språk som mediet känner till eftersom det erbjuder mindre materiell svårighet att besegra.”

17◦ - Beror inte vissa mediers förmåga att skriva på ett främmande språk på att de var förtroliga med detta språk i ett tidigare liv och att de har bevarat det i det undermedvetna?

”Detta kan säkert vara fallet, men det är inte en regel. Med någon ansträngning kan Anden övervinna de materiella hinder den möter. Det är vad som sker, när mediet skriver, på sitt eget språk, ord som han inte känner till.”

18◦ - Är en person som inte kan skriva, i stånd att skriva som medium?

”Ja, men man måste förstå, att där är en ännu större mekanisk svårighet att övervinna, eftersom handen inte är van vid den rörelse som fordras för att forma bokstäverna. Det är samma sak med de tecknande medier som inte kan teckna.”

19◦ - Kan ett medium med mycket ringa intelligens ge meddelanden av högre värde?

”Ja, på samma sätt som ett medium kan skriva på ett språk som det inte kan. Den mediala förmågan är i sig själv oberoende av både intelligens och moraliska egenskaper och av brist på ett bättre redskap, kan Anden använda det som finns till hands. Men naturligtvis föredrar Anden för viktigare meddelanden ett medium som erbjuder minsta möjliga materiella hinder. Ännu en sak bör man ta i betänkande. Den utvecklingsstörde är oftast störd därför att hans organ är ofullkomliga men hans Ande kan vara mer utvecklad än ni kan ana. Ni har bevis på detta hos många döda eller levande utvecklingsstörda som man frammanar.”

Anmärkning. Detta är ett faktum som konstaterats av erfarenheten. Vi har många gånger framkallat förståndshandikappade, som gett bevis på sin identitet och svarat mycket förståndigt, till och med överlägset. Detta tillstånd är en bestraffning för Anden som lider under det tvång, under vilket den befinner sig. Ett medium som är efterblivet kan alltså erbjuda den Ande som manifesterar sig mera hjälp än man kan ana. (Se *Revue Spirite*, juli 1860, artikel om *Frenologi* och om *Fysionomi*.)

20◦ - Varifrån kommer vissa mediers förmåga att skriva på vers, trots deras okunnighet beträffande poesi?

”Poesin är ett språk. De kan skriva på vers som de kan skriva på ett språk som de inte känner till. Vidare kan de

ha varit diktare i en tidigare existens och som vi har sagt, de förvärvade kunskaperna går aldrig förlorade för Anden som bör uppnå perfektion i allting. Det som de en gång har kunnat, ger dem, utan att de anar det, en färdighet som de inte har i normalt tillstånd.”

21◦ - Är det på samma sätt med dem som har en speciell talang för teckning eller musik?

”Ja, teckning och musik är också sätt att uttrycka tanken på. Andarna använder sig av de instrument som är lättast för dem.”

22◦ - När tanken uttrycks i diktning, teckning eller musik beror det då endast på mediets speciella färdighet eller på Andens som meddelar sig?

”Ibland beror det på mediet, ibland på Anden. De högre utvecklade Andarna har alla talanger. De lägre utvecklade Andarna har inskränkta kunskaper.”

23◦ - Hur kommer det sig att en människa som har en suverän talang i en inkarnation, inte längre har den i följande liv?

”Det är inte alltid så, ty ofta fullkomnar hon i ett liv vad hon har påbörjat i ett tidigare. Men det kan hända att en överlägsen talang slumrar under en tid, för att en annan ska kunna utveckla sig mera fritt. Det är ett dolt frö som

kommer att återfinnas senare och av vilken det alltid finns några spår eller åtminstone en obestämd aning.”

224. Den främmande Anden förstår utan tvivel alla språk, eftersom språken är uttryck för tanken och Anden förstår genom tanken. Men för att överföra denna tanke, behöver den ett instrument och detta instrument är mediet. Mediets själ som mottar det främmande meddelandet, kan endast överföra det med hjälp av sina kroppsliga organ. Men dessa organ kan inte, inför ett okänt språk, ha samma smidighet som för ett som det är förtroget med. Ett medium som bara kan franska, kan väl tillfälligtvis ge ett svar på engelska till exempel, om Anden har lust att göra det. Men Andarna som redan finner det mänskliga språket för långsamt i jämförelse med tankens snabbhet, eftersom de förkortar det så mycket som möjligt, blir otåliga över de mekaniska motstånd som de möter, därför gör de det inte alltid. Det är också därför, ifall ett nytt medium som skriver mödosamt och långsamt, även på sitt eget språk, i allmänhet bara får korta svar utan utveckling. Därför rekommenderar också Andarna att endast använda dem till enkla frågor. För frågor av större betydelse, fordras det ett färdigt medium som inte erbjuder Anden någon mekaniskt svårighet. Vi skulle inte till lärare ta en skolpojke som stavar sig fram. En god arbetare tycker inte om att betjäna sig av dåliga redskap. Låt oss tillfoga en annan betraktelse som är av stor vikt vad beträffar främmande språk. Dessa försök görs alltid av nyfikenhet

och som försök, men ingenting är mera motbjudande för Andarna än dessa prov med vilka man försöker göra dem underdåniga. De högre utvecklade Andarna lånar sig aldrig till detta och lämnar en, då man vill slå in på den vägen. Lika mycket som de gläder sig åt nyttiga och seriösa ting, lika mycket avskyr de att sysselsätta sig med futtiga och ändamålslösa saker. Det är, vill de misstrogna säga, för att övertyga oss, och detta ändamål är nyttigt eftersom det kan vinna anhängare till Andarnas sak. Till detta svarar Andarna: ”Vår sak har inte behov av dem som är så högmodiga att de tror sig oumbärliga.” Vi kallar till oss *de som vi vill använda oss av* och det är oftast de ringaste och de ödmjukaste. Utförde Jesus de underverk som de skriftlärde begärde av honom? Vilka människor var det han använde för att omvända världen? Om ni vill övertyga er själva, så finns det andra medel än dessa konststycken. Börja med att bli ödmjuka, det är inte i sin ordning, att skolpojken påtvingar läraren sin vilja.”

Därav följer, med vissa undantag, att mediet återger Andarnas tanke med hjälp av de mekaniska medel som står till dess förfogande och att uttrycket för denna tanke kan, och till och med nästan alltid, bära spår av dessa medels ofullkomlighet. Alltså skall en obildad man kunna säga de vackraste saker och uttrycka de mest upphöjda tankar, de mest filosofiska tankar, fastän han talar som en bonde, ty som vi vet, för Andarna så dominerar tanken allt. Detta är svaret på de invändningar

som vissa kritiker gjort mot felaktigheter i stil och stavning som man kan förebrå Andarna och som kan härröra lika väl från mediet som från Anden. Det är småaktigt att fästa sig vid sådana saker. Det är inte mindre infantilt att vinnlägga sig om att återge dessa ofullkomligheter med minutiös noggrannhet som vi ibland har sett. Man kan väl utan betänklighet rätta dessa felaktigheter. Såvida inte dessa är ett karakteristiskt kännetecken på den Ande som meddelar sig, i vilket fall det kan vara värt att bevara dem som ett bevis på identitet. Således har vi till exempel sett en Ande ständigt skriva *Jule*, (utan s), när han pratade med sitt barnbarn, eftersom den, medan den levde, skrev på detta sätt, fastän barnbarnet, som tjänade som medium mycket väl kunde skriva sitt namn.

En Andes förklaring av mediernas roll

225. Följande text som getts oss spontant av en högre utvecklad Ande som tidigare avslöjat sig genom meddelande av en högre ordning, sammanfattar mediets roll på ett mycket klart och fullständigt sätt.

”Vilket slag av skrivande medier det än gäller, om det är mekaniska, halvmekaniska eller helt enkelt intuitiva, är det ingen väsentlig skillnad på det sätt, på vilket vi använder dem till våra meddelanden. I verkligheten är

det bara genom utstrålningen av vår tanke som vi står i förbindelse med de inkarnerade Andarna liksom med Andarna i egentlig mening.

Våra tankar behöver inte iklädas ord för att förstås av Andarna och alla Andar uppfattar den tanke som vi vill meddela dem bara genom att vi riktar denna tanke till dem i förhållande till deras intellektuella utrustning. Det vill säga, att en viss tanke kan bli förstådd av en del, allt efter deras utveckling, medan samma tanke, hos andra, inte väcker något minne eller någon kunskap i djupet av deras hjärta eller hjärna och därför inte kan förstås av dem. I detta fall är den inkarnerade Anden, som tjänar oss till medium, mera lämplig att överföra vår tanke till de andra inkarnerade, fastän den inte förstår den. Det som en desinkarnerad och föga framskriden Ande inte skulle kunna göra, om vi vore tvungna att använda den som mellanled. Detta eftersom den jordiska varelsen ställer sin kropp som instrument till vårt förfogande, vilket den vandrande Anden inte kan göra.

När vi således finner ett medium, vars hjärna är utstyrd med kunskaper som det förvärvat i sitt nuvarande liv och vars Ande är rik på tidigare nu latenta kunskaper, som kan underlätta våra meddelanden, föredrar vi att använda detta, därför att vi mycket lättare kan meddela oss genom det än genom ett medium vars intelligens är begränsad och vars tidigare kunskaper är otillräckliga. Vi skall göra

oss förstådda genom några tydliga och noggranna förklaringar.
Med ett medium, vars aktuella eller tidigare intelligens är utvecklad, meddelas tanken ögonblickligen från Ande till Ande med hjälp av en förmåga som tillhör själva Andens väsen. I detta fall finner vi i mediets hjärna de nödvändiga förutsättningarna för att ikläda vår tanke ord som svarar till den, och detta sker vare sig mediet är intuitivt, halvmekanisk eller helt mekaniskt. Det är därför som, vilken variation av Andar som än meddelar sig genom ett medium, så har alla meddelanden som erhålles genom honom en stämpel med hans personliga färg och form, trots att de härrör från olika Andar. Ja, fastän tanken är helt och hållet främmande för mediet, fastän ämnet tillhör ett område, där det själv vanligen inte rör sig, fastän det som vi vill säga inte på något sätt kommer från mediet i fråga, utövar det inte desto mindre ett inflytande på formen genom sina individuella egenskaper och egenheter. Det är precis som när vi betraktar olika utsikter genom färgade glasögon, gröna, vita eller blåa. Fastän utsikterna är helt olika och oavhängiga av varandra, får de inte desto mindre en skenbar kulör av glasögonens färg. Eller låt oss hellre jämföra medierna med de glas fyllda med färgade och transparenta vätskor som vi ser på apotekens hyllor. Nåväl, vi är som det ljus, som belyser vissa moraliska, filosofiska och personliga synpunkter genom blåa, gröna och röda medier, på så sätt att våra ljusstrålar, tvingade att passera genom mer eller mindre väl slipade och mer eller mindre genomskinliga

glas, det vill säga genom mer eller mindre intelligenta medier, endast når de föremål som vi vill belysa, genom att låna färgen eller rättare sagt den egna personliga formen hos dessa medier. En sista liknelse för att avsluta: vi Andar är som kompositörer som har komponerat eller vill improvisera en melodi och till vårt förfogande bara har ett piano, en violin, en flöjt, en fagott eller en billig pipa. Det är obestridligt, att vi med pianot, flöjten och violinen kan utföra vårt musikstycke på ett för våra åhörare mycket förståeligt sätt. Fastän ljuden som kommer från pianot, fagotten och klarinetten är av olika karaktär, så är vår komposition inte desto mindre identisk, med undantag av klangfärgen. Men om vi vill till vår disposition bara har en billig pipa eller ett munspel, så blir det svårt för oss.

När vi är tvungna att använda oss av föga avancerade medier, blir vårt arbete mycket längre och svårare, eftersom vi måste betjäna oss av ofullständiga former, vilket innebär en komplikation för oss. Vi blir då tvungna att stycka sönder våra tankar och diktera ord för ord, bokstav för bokstav, vilket är tråkigt och tröttsamt för oss, och ett stort hinder för hastigheten och utvecklingen av våra manifestationer.

Därför är vi lyckliga, när vi finner medier som är väl ägnade, väl utstyrda, och väl försedda med funktionsdugligt material, kort sagt goda instrument, för att när vår perispirit inverkar på perispiriten hos den som

vi använder som *medium*, då behöver vi bara ge en impuls till den hand som tjänar som pennhållare. Om vi däremot har att göra med otillräckliga medier, är vi tvungna att göra ett arbete som liknar det som vi gör när vi meddelar oss genom knackningar, det vill säga, ord för ord, bokstav för bokstav ange de fraser som utgör översättningen av de tankar som vi vill meddela.

Det är av dessa orsaker som vi har föredragit att vända oss till de upplysta och bildade samhällsklasserna för att utbreda Spiritismen och utveckla den skriftliga medialiteten, fastän det är just i dessa klasser som vi möter de mest vantrogna, motsträviga och omoraliska personerna. Av samma skäl har vi nu överlämnat till de gycklande och föga framskridna Andarna att öva sig i sådana fysiska meddelanden som består i knackningar och hämtningar. Detsamma gäller också hos er. Det är ju de mindre seriösa människorna som föredrar de fenomen som eggar deras syn och hörsel framför de rent andliga och psykologiska fenomenen.

När vi vill arbeta med spontana diktat, inverkar vi på mediets hjärna, dess minnesregister, och förenar vårt material med det stoff som det ger oss och detta utan att det vet om det. Det är samma som om vi ur dess plånbok tog ut de summor som fanns och ordnade de olika mynten i den ordning som syntes oss nyttigast.

Men när mediet själv vill fråga oss på ett eller annat sätt, så är det bra om han seriöst reflekterar över det, för att kunna fråga metodiskt och därmed göra det lättare för oss att svara. Ty som vi sagt er i en tidigare instruktion, befinner sig er hjärna ofta i en invecklad oordning och det är lika mödosamt som svårt för oss att röra oss i era tankars labyrinter. När frågorna skall framställas av en tredje person, är det riktigt och nyttigt, att raden av frågor i förväg meddelas mediet, så att detta kan göra sig till ett med Anden till den som gör frammaningen, och så att säga identifiera sig med den. Det är då mycket lättare för oss att svara på grund av den samklang som råder mellan vår perispirit och det medium som tjänar oss som tolk.

Vi kan förvisso tala om matematik med ett medium, som ser ut att inte alls förstå, men ofta har detta mediets Ande denna kunskap i latent tillstånd, det vill säga personligen i sitt fluidiska väsen, och inte i sin inkarnerade varelse, eftersom dess aktuella kropp är ett genstridigt instrument som motsätter sig denna kunskap. Detsamma är fallet med astronomi, poesi, medicin, olika språk, liksom alla andra mänskliga kunskapsområden. Slutligen har vi ännu ett ganska mödosamt förfaringssätt som vi använder när det gäller medier som är helt främmande inför det behandlade ämnet, nämligen att sätta ihop orden och bokstäverna typografiskt.

Som sagt, behöver Andarna inte klä sina tankar i ord. De uppfattar och meddelar tanken bara genom det enkla

faktum, att den finns hos dem. De fysiska varelserna däremot kan inte uppfatta en tanke, utan att den är klädd i ord. Medan ni behöver bokstäver, ord, substantiv, verb, kort sagt, fraser för att uppfatta något i medvetandet, behöver vi inte någon synlig eller påtaglig form för detta."

Erastus och Timoteus

Anmärkning. Denna analys av mediernas roll och det tillvägagångssätt som Andarna brukar för att meddela sig är lika tydlig som logisk. Därav följer den grundsatsen, att Andarna hämtar, i mediets hjärna, *inte sina tankar* utan det nödvändiga materialet för att uttrycka dem. Ju rikare denna hjärna är på material, desto lättare sker kommunikationen. När Anden uttrycker sig på ett språk, med vilket mediet är förtroligt, finner den hos det de ord färdiga som skall kläda idén. Om det är ett språk som är främmande för mediet, finner den inte orden färdigbildade, utan bara bokstäverna. Därför är Anden tvungen att, så att säga, diktera bokstav för bokstav, precis som vi måste göra ifall vi velat få någon att skriva på tyska, för vem språket är helt främmande. Om mediet varken kan läsa eller skriva så disponerar han inte ens över bokstäverna. Man måste då föra handen som på en skolpojke och då är det en ännu större materiell svårighet att övervinna. Dessa fenomen är dock möjliga och man har talrika exempel därpå. Men man kan förstå, att detta tillvägagångssätt passar dåligt till meddelandenas längd och snabbhet, och att Andarna föredrar de lättaste

redskapen eller, som de säger, de medier som från deras synpunkt är bäst utrustade.

Om de som begär dessa fenomen som ett medel till övertygelse, i förväg hade studerat teorin, så skulle de ha vetat under vilka exceptionella betingelser dessa frambringas.

Kapitel XX

Mediets moraliska inflytande

Diverse frågor

226. 1◦ - Står utvecklingen av medialiteten i något förhållande till mediets moraliska utveckling?

”Nej, förmågan i egentlig mening beror på ens organism. Den är oberoende av moralen. Detsamma gäller inte beträffande dess bruk, vilket kan vara mer eller mindre gott, allt efter mediets egenskaper.”

2◦ - Man har alltid sagt, att medialiteten är en Guds gåva, en nåd, en ynnest. Varför har den då inte uteslutande getts till goda människor och varför ser man ovärdiga människor som är i hög grad begåvade därmed, men missbrukar den?

”Varje förmåga är en ynnest, för vilken man bör tacka Gud, eftersom det finns människor som inte har den. Ni skulle också kunna fråga, varför Gud ger en god syn till förbrytare, fingerfärdighet till ficktjuvar och vältalighet till dem som använder den till att säga elaka saker. Det är samma sak med medialiteten. Ovärdiga människor får

denna gåva, eftersom de mer än andra behöver den för att förbättra sig. Tror ni att Gud vägrar brottslingarna medlen till hälsa? Nej, han mångfaldigar dem i deras väg. *Han ger dem medlen i händerna* och det är deras sak att dra fördel därav. Gjorde inte förrädaren Judas underverk och botade sjuka när han var apostel? Gud tillät honom att ha denna gåva för att hans förräderi skulle bli ännu mera oförsvarligt.”

3◦ - Måste de medier som gör ett dåligt bruk av sin förmåga och inte använder den till att göra gott eller till att upplysas, lida under följderna?

”Om de använder den illa, kommer de att bli dubbelt straffade, därför att de har ett extra medel till sin upplysning och inte drar nytta av det. Den som har god syn och snubblar, är mera klandervärd än den blinde som faller i gropen.”

4◦ - Det finns medier, som spontant och nästan alltid får meddelanden om ett och samma ämne, om vissa moraliska frågor, till exempel om vissa bestämda fel. Har detta något ändamål?

”Ja, och avsikten är att upplysa dem om ett ämne som ofta upprepas eller att rätta en del av deras fel. Därför talar de alltid till en om högmod och till en annan om barmhärtighet. Det är endast genom att ideligen få det upprepat som de till slut kan få sina ögon öppnade. Det

händer aldrig, att ett medium som missbrukar sin förmåga, av äregirighet eller intresse, eller äventyrar den genom ett grovt fel såsom högmod, egoism, lättsinne m.m., inte då och då får tillrättavisning från Andarna. Det olyckliga är att i de flesta fall så betraktar han inte denna tillrättavisning som riktade till sig själv.”

Anmärkning. Andarna använder ofta försiktighet i sin undervisning. De ger den på ett indirekt sätt, för att det skall ge en större förtjänst till den som förstår att tillämpa den och dra nytta av den. Men högmodet och förblindelsen hos vissa personer är så stort, att de inte känner igen sig själva i den bild som placeras framför deras ögon. När Anden låter dem förstå, att det är dem det gäller, blir de arga och kallar Anden för en lögnare eller skojare. Detta bevisar bara att Anden har rätt.

5◦ - När Andarna dikterar lektioner till mediet i allmänhet och utan personlig prägel, så fungerar väl detta som ett passivt instrument för att tjäna andra till undervisning?

”Ofta är dessa anvisningar och råd inte dikterade för honom personligen utan till andra som vi inte kan nå utom med hjälp av detta medium, men han bör också lägga sig dessa råd på hjärtat, om han inte är helt förblindad av egenkärlek.”
Ni skall inte tro, att den mediala förmågan har blivit given bara för att förbättra en eller två personer. Nej, målet är mycket större. Det gäller mänskligheten. Ett

medium är ett redskap, vilket som individ betraktat har mycket liten betydelse. När vi därför ger en undervisning, som människor i allmänhet bör dra nytta av, använder vi sådana medier som äger de nödvändiga förmågorna. Men ni kan vara säkra på, att den tid ska komma, då de goda medierna kommer att vara så vanliga, att Andarna inte behöver använda dåliga instrument.”

6◦ - Mediets moraliska egenskaper avlägsnar ju de ofullkomliga Andarna. Hur kan det då komma sig att ett medium som är begåvat med goda egenskaper överför falska och grova svar?

”Känner du dess själs hemligaste vrår? För övrigt, utan att vara lastbart, kan det vara lättsinnigt och ytligt, och dessutom behöver det ibland en påminnelse, för att det skall ta sig i akt.”

7◦ - Varför tillåter de högre utvecklade Andarna, att personer som är begåvade med stor makt som medier och som skulle kunna göra mycket gott, får tjäna som redskap för villfarelse?

”De försöker att utöva inflytande på dem, men när mediet låter sig dras in på en dålig väg, låter de honom gå. Därför använder de dessa motvilligt, ty *sanningen kan inte tolkas av lögnen*.”

8◦ - Är det absolut omöjligt att få goda meddelanden genom ett ofullkomligt medium?
”Ett ofullkomligt medium kan ibland erhålla goda meddelanden ty om det har en god förmåga, kan de goda Andarna använda det i brist på annat i speciella omständigheter. Men det är alltid bara tillfälligtvis, ty så snart de finner ett annat som passar dem bättre, ger de företräde åt detta.”

Anmärkning. Det är värt att lägga märke till, att när de goda Andarna anser, att ett medium inte lägre får god assistans och på grund av sina ofullkomligheter blir ett byte för bedrägliga Andar, framkallar de nästan alltid omständigheter som avslöjar deras fel och avlägsnar de allvarliga och välsinnade människorna, vilkas goda tro skulle kunna bli missbrukad. I detta fall, vilka gåvor det än har, så finns det inget att beklaga.

9◦ - Hur skulle det mediet vara, som man skulle kunna kalla fullkomligt?

”Fullkomligt! Ack, ni vet väl, att fullkomligheten inte finns på jorden, där ni inte skulle levt om ni vore fullkomliga. Säg hellre ett gott medium och redan detta är mycket, ty de är sällsynta. Det perfekta mediet skulle vara det, vilket de onda Andarna aldrig skulle *vågat* göra ett försök att bedra. Det bästa mediet är det som endast sympatiserar med de goda Andarna och som så få gånger som möjligt blivit bedraget.”

10◦ - Men när det bara känner sympati med de goda Andarna, hur kan dessa då tillåta, att det blir bedraget?

”De goda Andarna låter ibland de bästa medier bli bedragna för att pröva deras omdömesförmåga och lära dem att skilja mellan sant och falsk. Dessutom, hur gott ett medium än är så är det aldrig så fullkomligt, att det inte kan överraskas med någon svag sida. Detta bör tjäna honom till lärdom. De falska meddelanden som det ibland får, är varningar, för att det inte skall tro att det är ofelbart och bli högmodigt. Det medium som få de mest märkvärdiga meddelanden har inte mer att berömma sig över än positivhalaren som frambringar vackra melodier genom att veva på sitt instrument.”

11◦ - Vilka är de nödvändiga betingelserna för att de högre utvecklade Andarnas ord skall komma till oss rena och utan förvanskning?

”Att vilja det goda och att övervinna *egoism* och *högmod*. Det ena och det andra är nödvändigt.”

12◦ - Är det inte ett hinder för spridandet av sanningen, om de högre utvecklade Andarnas ord bara kan komma oförfalskade till oss under förutsättningar som är svåra att träffa på?
”Nej, ty ljuset kommer alltid till den som vill ta emot det. Den som vill upplysas, bör fly mörkret och mörkret är hjärtats orenhet.

De Andar, vilka ni ser som den personifierade godheten, kommer inte gärna på de människors kallelse, vilkas hjärta är besudlad med högmod, begär och brist på barmhärtighet.

Må då de som önskar att upplysas avlägga all mänsklig fåfänga och ödmjuka sitt sinne inför Skaparens oändliga makt. Detta skulle vara det bästa beviset på deras uppriktighet, och denna förutsättning kan var och en uppfylla."

227. Om mediet beträffande utövandet endast är ett instrument, så utövar det i moraliskt avseende ett mycket stort inflytande ty, för att meddela sig, identifierar sig den främmande Anden med mediets Ande, och denna identifikation kan inte äga rum, om det inte finns sympati mellan dem. En samklang skulle man kunna säga. Själen utövar en slags attraktion eller repulsion på den främmande, enligt graden av deras likhet eller olikhet. Alltså, de goda överensstämmer med de goda och de dåliga med de dåliga. Därav följer att mediets moraliska egenskaper har ett mycket stort inflytande på vilken sorts Andar som meddelar sig med dess hjälp. Om han är illasinnad, samlas de lägre utvecklade Andarna omkring honom och är alltid redo att inta platsen för de goda Andarna som man tillkallat. De egenskaper som särskilt drar till sig de goda Andarna är godhet, välvilja, hjärtats anspråkslöshet, kärlek till sin nästa, ett oberoende av jordiska ting. De laster som stöter dem bort är, högmod,

egoism, avundsjuka, svartsjuka, hat, begär, sinnlighet och alla de passioner som binder människan till materien.

228. Alla moraliska ofullkomligheter är lika många öppna dörrar, genom vilka de lägre utvecklade Andarna kommer in. Men den som de med största framgång använder sig av är högmodet, eftersom det är ett av de fel som man minst vill kännas vid inför sig själv. Högmodet har fällt många medier, begåvade med glimrande förmågor och vilka annars skulle ha blivit värdefulla och mycket nyttiga människor. Men eftersom de blivit rov för bedrägliga Andar, har deras förmågor först blivit förvrängda och sedan tillintetgjorda, och mer än ett medium har sett sig förödmjukat och utsatt för de bittraste besvikelser.

Högmodet yttrar sig hos medierna genom otvetydiga tecken, vilka det är så mycket viktigare att fästa uppmärksamheten på, eftersom det är ett av de fel som mest kan väcka misstro till sanningen av vederbörandes meddelanden. Det visar sig först som en blind tilltro till överlägsenheten i själva meddelandena och ofelbarheten hos den Ande som ger dem. Efteråt som ett visst förakt för allt som inte kommer från dem, ty de tror sig ha privilegiet på sanningen. Glansen av de stora namn, varmed deras förmenta beskyddare pyntar sig, förblindar dem och eftersom deras egenkärlek skulle lida av att bekänna att de är lurade, förkastar de alla slags råd. De undviker till och med dessa råd genom att avlägsna sig

från vänner och från var och en som skulle kunna öppna deras ögon. Om de är nedlåtande nog att lyssna på dem så bryr de sig inte alls om deras råd. Ty att tvivla på deras Andes överlägsenhet, det vore nästan hädelse. De finner misshag i den minsta motsägelse, den minsta kritiska observation och kan till och med gå så långt, att de fattar hat till de personer som gjort dem tjänster. Denna isolering, framkallad av Andar som inte vill att det skall vara någon som motsäger dem, gör att dessa med tillfredsställelse håller mediet fast i deras falska föreställningar och därför kan de lätt få dem till att anta de största orimligheter för sublima ting. Dessutom, absolut tilltro till det stora värdet av de meddelanden som de får, förakt för allt som inte kommer från dem, den vikt som de utan att reflektera fäster vid stora namn, förkastandet av goda råd, förnärmelse över varje kritik, avlägsnade av alla som kan ge dem oegennyttiga upplysningar, tron på deras egen skicklighet, trots brist på erfarenhet – allt detta karakteriserar de högmodiga medierna.

Det måste också medges, att det ofta är mediets omgivning som väcker dess högmod. Om han har en smula överlägsna talanger, blir han eftersökt och lovprisad. Han anser sig oumbärligt och snart ger han sin medverkan med en inbilsk och föraktlig min. Vi har mer än en gång haft mycket att ångra i det beröm, vi gav vissa medier för att uppmuntra dem.

229. Vid sidan av detta, skall vi framställa bilden av ett verkligt gott medium, ett sådant som man kan ha förtroende för. Vi förutsätter för det första en lätthet i utförandet som är tillräckligt stor för att tillåta Andarna att meddela sig fritt utan någon materiell svårighet. Vidare är det av största vikt att studera karaktären av de Andar som assisterar honom. Det gäller att inte fästa sig vid deras namn utan vid deras språk. Man skall aldrig förlora ur sikte, att de sympatier som han förvärvar bland de goda Andarna står i förhållande till vad han gör för att avlägsna de onda. I övertygelsen om att dess förmåga är en gåva som gavs honom för att göra gott, försöker han på intet sätt att göra sig viktigt eller tillskriva sig någon förtjänst. Han tar emot de goda meddelanden som han får som en nåd, som han skall försöka att göra sig värdigt genom sin godhet, välvilja och anspråkslöshet. Det andra mediet är högmodigt över sina kontakter med de högre utvecklade Andarna, medan det här ödmjukar sig däröver därför att det tror sig alltför ringa för denna förmån.

En Andes redogörelse om det moraliska inflytandet

230. Följande instruktion, beträffande detta ämne har vi fått av en Ande, av vilken vi redan återgivit åtskilliga medelanden:

”Vi har redan sagt, att medierna, som medier betraktade, bara har ett underordnat inflytande på Andarnas meddelanden. Deras uppgift är densamma som en elektrisk maskin, som överför telegrafiska meddelanden från ett avlägset liggande ställe på jorden till ett annat. På så sätt, när vi vill diktera ett meddelande, verkar vi på mediet som telegrafisten på sin apparat. Det vill säga, liksom *klick-klack* på telegrafen ritar tusentals mil borta, på ett pappersband, de tecken som återger telegrammet, på samma sätt meddelar vi genom de omätbara avstånd som skiljer den synliga världen från den osynliga, den immateriella världen från den fysiska, det som vi vill lära er med hjälp av den mediala apparaten. Men, liksom de atmosfäriska inflytandena ofta inverkar störande på den elektriska telegrafens meddelanden, så inverkar mediets moraliska inflytande ibland störande på överföringen av våra meddelanden från andra sidan graven, eftersom vi är tvungna att låta dem passera genom en miljö som är dem oförenlig. Emellertid annulleras oftast detta inflytande genom vår energi och viljekraft, så att ingen störning äger rum. Faktum är, att diktat av stort filosofiskt värde, meddelanden av högt moraliskt innehåll ibland överförs av medier som är föga lämpade för denna upphöjda undervisning, medan, å andra sidan, föga upplysande meddelanden också ibland kommer genom medier som känner sig skamsna över att ha överbringat dem.

I allmänhet kan man säga, att likartade Andar kallar på varandra och att Andar från de högre Plejaderna sällan

meddelar sig genom dåliga apparater, när de har goda mediala apparater, kort sagt, goda medier till hands.

De lättsinniga och föga seriösa medierna kallar på Andar av samma karaktär. Därför präglas deras meddelanden av banalitet och lättfärdighet, deras idéer är utan sammanhang och ofta helt irrläriga, andligt sett. Visserligen kan de säga och säger också ibland fina saker, men det är särskilt i detta fall som man måste göra en seriös och samvetsgrann undersökning. Nämligen, med dessa fina saker, smugglar de hycklande Andarna behändigt och underfundigt in uppdiktade fakta och lögnaktiga utsagor för att narra dem som i god tro vill lyssna till dem. Man bör alltså obarmhärtigt gallra bort varje ord och fras av tvetydig karaktär och endast behålla det som logiken accepterar eller läran redan har upplyst om. Det är bara ensamma spiritister och nya eller föga upplysta grupperingar som behöver frukta meddelanden av detta slag, ty i de grupper, där deltagarna är mera framskridna och erfarna, pryder sig kråkan förgäves med påfågelfjädrar ty den blir alltid obarmhärtigt bortjagad.
Jag kommer inte att prata om de medier som finner nöje i att begära och lyssna på oanständiga meddelanden. Låt dessa bara roa sig i de cyniska Andarnas sällskap. För övrigt så söker detta slags meddelanden av sig själv ensamhet och isolering. De skulle i varje fall bara väcka förakt och avsmak bland medlemmar av filosofiska och seriösa grupper. Men där mediets moraliska inflytande verkligen blir märkbart, det är när han framför sina egna

personliga idéer i stället för dem som Andarna anstränger sig att inge honom och vidare, då han ur sin egen inbillning hämtar fantastiska teorier som det själv, i god tro, antar vara resultatet av en intuitiv kommunikation. Det finns i detta fall tusen möjligheter mot en att det bara är en reflex av mediets egen Ande. Det kan till och med ske följande märkliga händelse, att mediets hand ibland rör sig nästan mekaniskt, eftersom den har blivit igångsatt av en lågt stående, hycklande Ande. Det är mot denna prövosten som de glödande inbillningarna brister. I detta fall, rycks medierna med i yran av sina egna idéer och sina litterära kunskapers glitter, och underskattar det enkla diktatet av en vis Ande. De överger ett byte för en skugga och ersätter det med en högtravande omskrivning. Det är också på detta fruktade skär som många äregiriga personer strandar, ty, om de goda Andarna vägrar att ge dem meddelanden, presenterar de sina egna arbeten som verk av dessa Andar.
Därför är det nödvändigt att ledarna för spiritistiska grupperna äger en enanstående finkänsla och en sällsynt vishet för att skilja de äkta kommunikationerna från de oäkta, och för att inte såra dem som gör sig falska föreställningar.

”Hyser du tvivel, avstå”, säger ett av era gamla ordspråk. Godta alltså endast det som synes er helt säkert. Så snart en ny åsikt uppträder, som synes er det minsta tvivelaktig låt den passera genom förnuftets och logikens valsverk. Förkasta utan vidare det som förståndet och det sunda

förnuftet fördömer. Det är bättre att förkasta tio sanningar än att acceptera en enda lögn, en enda falska teori. Det system ni skulle kunna bygga på denna teori, skulle störta omkull vid första fläkt av sanningen. Som ett monument byggt på sand. Men om ni idag förkastar vissa sanningar, därför att de inte har blivit bevisade logiskt och klart för er så kommer snart ett tvärt faktum eller en ovedersäglig demonstration att bekräfta dess äkthet för er.

Kom likväl ihåg, spiritister, att ingenting är omöjligt för Gud och de goda Andarna utom orättvisa och orättfärdighet.

Spiritismen är nu ganska utbredd bland människorna och har gett de ärliga anhängarna av sin heliga lära en tillräckligt stark moral, för att Andarna inte längre skall vara tvungna att använda dåliga redskap, det vill säga ofullkomliga medier. Om nu alltså ett medium, vilket det än må vara, genom sitt uppförande eller sina vanor, genom sitt högmod eller genom sin brist på kärlek och barmhärtighet ger en rättmätig grund till misstanke, så förkasta dess meddelanden, förkasta dem, ty där ligger en orm dold i gräset. Där har ni min slutsats om mediernas moraliska inflytande.”

Erastus

Kapitel XXI

Omgivningens inflytande

231. 1◦ - Har den omgivning, i vilken mediet befinner sig, något inflytande på manifestationerna?

”Alla Andar som omger mediet hjälper honom i gott som ont.”

2◦ - Kan inte de högre utvecklade Andarna besegra den onda viljan hos den inkarnerade Ande som tjänar dem som tolk och dem som omger denna?

”Ja, när de anser det lämpligt och det stämmer med den människans avsikt som hänvänder sig till dem. Vi har redan sagt: de högsta utvecklade Andarna kan ibland meddela sig genom en speciell ynnest, trots mediets och omgivningens ofullkomlighet, men dessa förblir då helt overksamma.”

3◦ - Försöker de högre utvecklade Andarna att leda de ytliga sammankomsterna till seriösa tankar?

”De högre utvecklade Andarna kommer inte till de möten där de vet att deras närvaro inte tjänar något till. Vi kommer gärna till föga instruerade miljöer, om det bara

finns uppriktighet, även om vi där bara finner medelmåttiga instrument. Men vi kommer inte till instruerade miljöer där man är ironisk. Där måste man tala till ögon och öron. Det är de klappande Andarnas och de hycklande Andarnas sak. Det är bra att personer som stoltserar med sin lärdom, blir förödmjukade av de minst lärda och minst framskridna Andarna."

4◦ - Är tillträdet till de seriösa mötena förbjudet för de lägre utvecklade Andarna?

"Nej, de är där ibland för att dra nytta av den undervisning som ni får. Men de tiger som *de korttänkta i en församling av visa män*."

232. Det skulle vara ett misstag att tro att man måste vara medium för att dra till sig varelser från den osynliga världen. Rymden är befolkad av dem. Vi har dem alltid omkring oss och vid vår sida, och de ser oss, iakttar oss, lägger sig i våra möten och följer oss eller flyr oss, beroende på, om vi drar dem till oss eller stöter bort dem. Medialiteten har ingenting att göra med detta. Den är bara ett medel till kommunikation. Efter vad vi har lärt om orsakerna till Andarnas sympati och antipati, förstår man lätt, att vi måste vara omgivna av dem som är i samklang med vår egen Ande, enligt dess högre eller lägre utvecklingsgrad. Låt oss betrakta jordklotets moraliska tillstånd, så skall vi förstå vilken sorts Andar som dominerar bland de kringvandrande Andarna. Om vi

tar varje folk för sig, kan vi, av den dominerande karaktären hos invånarna, av deras bekymmer, deras mer eller mindre moraliska och *humanitära* känslor, sluta oss till vilken sorts Andar som föredrar att vistas där.

Låt oss med utgångspunkt från denna grundsats föreställa oss en gruppering av lättsinniga inkonsekventa personer, som bara tänker på sina nöjen. Vilka Andar skulle föredrar att befinna sig där? Det skulle säkert inte var de högre utvecklade Andarna, lika litet som våra lärda och filosofer skulle gå dit och förlora sin tid. Alltså, varje gång som människor samlas, har de med sig en dold församling som sympatiserar med deras förtjänster och fel, och detta *utan någon som helst tanke på att frammana någon*. Låt oss nu anta, att de har möjlighet att underhålla sig med varelser från den osynliga världen med hjälp av en tolk, det vill säga ett medium, vilka är då de som vill svara på deras kallelse? Naturligtvis de som är där, alldeles bredvid och bara söker ett tillfälle att meddela sig. Om man i en lättsinnig församling kallar på en högre utvecklad Ande, kan denna komma och till och med låta er höra några förnuftiga ord, liksom en god herde kommer till sina vilsegångna får. Men när han ser, att ingen förstår honom eller lyssnar på honom, går han sin väg liksom ni skulle gjort i hans ställe, och så får de andra fria spelrum.

233. Det räcker inte alltid med att en församling är seriös, för att man skall få värdefulla meddelanden. Det

finns folk som aldrig skrattar men vars hjärta inte är renare för den sakens skull. Men det är framför allt ”hjärtat” som drar till sig de goda Andarna. Saknaden av moraliska villkor hindrar inte Andarnas kommunikation. Men om ens villkor är dåliga, får man tala med sina likar, som inte tvekar att lura en och ofta smickrar våra fördomar.

Av detta ser man vilket enormt inflytande omgivningen har på de intelligenta manifestationerna. Men detta inflytande sker inte på det sätt som en del personer påstod, då man ännu inte kände till Andarnas värld som man känner den idag och innan avgörande experiment hade gjorts för att bortröja tvivlen. När meddelandena stämmer med de närvarandes åsikt, är det inte för att denna åskådning reflekteras i mediets Ande som i en spegel, utan för att ni har hos er sådana Andar som är er sympatiska i gott och ont, och som instämmer med er uppfattning. Detta bevisas av, att om ni har styrkan att dra till er andra Andar än dem som omger er, så kommer samma medium att säga er saker som är mycket olika era tankar och övertygelser. Kort sagt: Omgivningens tillstånd blir så mycket bättre, ju mera samförstånd det finns beträffande det goda, ju fler rena och upphöjda känslor och ju starkare uppriktig önskan att utbilda sig, utan någon baktanke.

Kapitel XXII

Om medialiteten hos djuren

En Andes uttalande angående ämnet

234. Kan djuren vara medier? Man har ofta ställt denna fråga och vissa händelser tycks bekräfta det. Det som framför allt har kunnat bekräfta denna åsikt, är de tecken på anmärkningsvärd intelligens som finns hos några dresserade fåglar som verkar kunna läsa tankar och i en bunt kort kan dra det som kan ge det exakta svaret på en given fråga. Vi har särskilt noga iakttagit dessa experiment och det vi mest har beundrat var konsten som man måste använda för att instruera dessa fåglar. Man kan otvivelaktigt inte frånkänna dem en viss grad av relativ intelligens, men man måste i så fall medge, under denna omständighet, att deras skarpsinnighet långt övergår människans, ty det finns ingen person som kan berömma sig av att göra vad de gör. Man kan till och med i vissa fall förutsätta en klarsynthet som övergår de mest clairvoyanta somnambulerna. Man vet ju, att klarsyntheten är i hög grad föränderlig och föremål för täta avbrott. Hos dessa fåglar däremot är den beständig och fungerar i rätt tid med en regelbundenhet och noggrannhet som man inte finner hos någon somnambul,

kort sagt, den slår aldrig fel för dem. De flesta försök vi har sett, liknar till sin natur trollkonstnärernas och vi tvivlar inte på att de använder sig av en del av deras trick, särskilt vid dragningen av bestämda kort. Trolleriets konst består i att hålla dessa trick hemliga, ty annars skulle den förlora sin charm. Men fenomenet, även reducerat till sin rätta proportion, är icke desto mindre mycket intressant och man måste alltid beundra såväl lärarens som elevens intelligens, ty den svårighet som skall övervinnas, är mycket större, än om fågeln handlade i kraft av sina egna förmågor. När man nu får den att utföra ting som ligger utanför möjlighetens gräns för den mänskliga intelligensen, visar man bara genom detta, att man använder sig av ett hemligt tillvägagångssätt. Det är för övrigt ett säkert faktum, att dessa fåglar först efter en viss tids förlopp och med hjälp av en speciell och ihållande omsorg, uppnår denna grad av skicklighet, vilket inte skulle vara nödvändigt, om deras intelligens stod för det hela. Det är inte mera märkligt att lära dem att dra bestämda kort än att vänja dem att upprepa melodier och ord.

Detsamma har varit fallet, då illusionister har velat efterhärma det andra seendet. Man fick en människa att göra alltför mycket av detta, för att illusionen skulle vara länge. Redan första gången som vi var närvarande vid en seans av detta slag, såg vi bara en mycket ofullkomlig imitation av somnambulism som avslöjade okunnigheten om de väsentligaste villkoren för denna förmåga.

235. Hur det nu än förhåller sig med de nämnda erfarenheterna så kvarstår den viktigaste frågan, sedd från en annan synpunkt. Nämligen, på samma sätt som en imitation av somnambulismen inte förhindrar att den somnambuliska förmågan verkligen existerar, kan en efterlikning av den mediala förmågan med hjälp av fåglar inte vara något bevis mot möjligheten av denna förmåga hos dem eller andra djur. Det gäller alltså att få veta, om djuren är lämpade, liksom människan, att tjäna Andarna som tolkar vid deras intelligenta kommunikationer. Det tycks till och med vara ganska logiskt att förmoda, att en levande varelse, begåvad med en viss grad av intelligens skall vara mera lämpad för detta ändamål än en livlös kropp utan vitalitet, som till exempel ett bord. Detta är likväl inte fallet.

236. Frågan om djurens medialitet får sin kompletta lösning genom följande förklaring given av en Ande, vars djupsinnighet och skarpsinnighet vi redan har kunnat uppskatta i de anföringar som vi haft tillfället att återge. För att bättre kunna förstå värdet av dess belägg är det viktigt att dra sig till minnes den förklaring den har gett beträffande mediets roll i kommunikationerna och som vi tidigare har återgivit. (nr. 225)

Detta meddelande gavs med anledning av en diskussion som hade ägt rum angående detta ämne i Sällskapet för Spiritistiska Studier i Paris.

”Jag tar idag upp frågan om medialitet hos djuren, som lyfts upp och försvarats av en av era ivrigaste anhängare. Han påstår i kraft av axiomet ”*den som kan det större, kan också det mindre”*, att vi kan ge fåglarna och de andra djuren medial förmåga och använda oss av dem i våra kommunikationer med människosläktet. Det är vad ni inom filosofin eller snarare inom logiken kallar en sofism, ”Ni ger liv till den livlösa materien, det vill säga ett bord, en stol, ett piano, säger han. Hur mycket *lättare* skall ni då inte kunna ge ännu mera liv till den materia som redan har liv, bland annat fåglarna?” Nåväl! Under normala omständigheter inom Spiritismen, sker detta inte och det kan inte ske.

Låt oss först komma överens om fakta. Vad är ett medium? Det är en varelse, en individ som tjänar Andarna som förbindelseled, för att de skall kunna meddela sig med människorna, de inkarnerade Andarna. Utan medier skulle det följaktligen inte kunna äga rum något slag av meddelanden, varken kännbara, mentala, skriftliga eller fysiska.

Det finns en princip som är accepterad av alla spiritister, det är jag säker på: det är att lika söker lika och handlar som sina likar. Men vilka är Andarnas likar om inte andra Andar, inkarnerade eller icke inkarnerade? Är det nödvändigt att alltid upprepa detta för er? Nåväl! Jag upprepar det ännu en gång för er. Er perispirit och vår kommer från samma källa och är av identisk natur. Kort

sagt, så är de lika. De äger en mer eller mindre utvecklad förmåga till att assimilera oss med omgivningen, en mer eller mindre kraftfull magnetiserande kraft, som tillåter oss, Andar och inkarnerade att snabbt och lätt sätta oss i förbindelse med varandra. Slutligen, det som är speciellt utmärkande för medierna, det som är själva essensen av deras individualitet, är en särskild samhörighet och samtidigt en specifik utvidgningskraft som hos dem tillintetgör varje brytbarhet, och mellan oss och dem åstadkommer en slags strömledning, ett slags sammansmältning som underlättar våra kommunikationer. Det är för övrig denna materiens brytbarhet som förhindrar utvecklingen av medialitetet hos de flesta av dem som inte är medier.

Människorna är alltid benägna att överdriva allting. En del, jag talar här inte om materialisterna, förnekar att djuren har en själ och andra vill tillskriva dem en sådan som så att säga är en jämlike till vår. Varför vill ni på detta sätt blanda ihop det utvecklingsbara med det icke utvecklingsbara? Nej, och nej, var övertygade om att den flamma som livar djuren, den fläkt som får dem att handla, röra sig och tala på sitt språk, har för närvarande ingen förmåga att blanda sig, förena sig och sammansmälta med den gudomliga andedräkten, den eteriska själen, kort sagt med den Ande som besjälar den varelse som väsentligen är utvecklingsbar: människan, skapelsens krona. Är det inte just förutsättning till denna väsentliga utvecklingsmöjlighet, som gör henne

överlägsen alla andra arter på jorden? Nåväl! Erkänn då att man inte kan jämföra människan, den enda varelse som är utvecklingsbar i sig själv och i sina verk, med andra individer av andra arter som lever på Jorden.

Kan hunden, som på grund av sin överlägsna intelligens bland djuren har blivit människans vän och kamrat, fullkomnas av sig själv och på eget initiativ? Ingen skulle våga påstå detta, ty en hund kan inte få en annan hund att göra framsteg, och de som är bäst dresserade, har alltid blivit dresserade av sin husse. Ända sedan världen har varit värld så har uttern alltid byggt sitt bo vid vattnet, i samma proportioner och efter samma mönster. Näktergalarna och svalorna har aldrig byggt sina bon på annat sätt som sina fäder. Ett sparvbo före översvämningen, liksom ett sparvbo idag, är alltid ett sparvbo, byggt under samma betingelser och flätat på samma sätt av grässtrån och småbitar av olika material som de samlat på våren under parningstiden. Bina och myrorna, med sina små stater och hushåll, har aldrig ändrat sina vanor för insamlingen av förråd, sitt beteende, sina seder och sin produktion. Spindeln slutligen, väver alltid sitt nät på samma sätt.

Om ni däremot söker lövhyddorna och tälten från jordens första åldrar, skall ni i deras ställe finna den moderna civilisationens palats och slott. Kläder av obearbetat skinn har ersatts av vävnader av guld och silke. Slutligen,

för varje steg kommer ni att finna bevis på mänsklighetens oupphörliga framåtskridande.

Av detta människosläktets ständiga, oövervinneliga, oemotsägliga framåtskridande och de övriga levande varelsernas obegränsade stillastående, så måste ni liksom jag kunna dra slutsatsen, att, om det verkligen finns några gemensamma grundsatser för det som lever och rör sig på jorden: vindpusten och materian, så är det inte mindre sant, att bara ni inkarnerade Andar är underkastade denna oundvikliga lag om framåtskridande, som ödesbestämt driver er framåt, ständigt framåt. Gud har ställt djuren vid er sida som medhjälpare för att livnära er, bekläda er och hjälpa er. Han gav dem ett viss mått av intelligens, ty för att hjälpa er, måste de förstå och han har anpassat deras intelligens efter de tjänster som de är kallade till att göra. Men i sin vishet har han inte velat, att de skulle vara underkastade samma utvecklingslag. Sådana har de blivit skapade, sådana har de förblivit och skall förbli tills deras släkte dör ut.

Man har sagt, att Andarna kan göra den livlösa materien, stolar, bord och pianon till medier och få dem att röra sig. Få dem att röra sig, ja, men göra dem till medier, nej! Alltså säger jag er ännu en gång, utan ett medium kan inget av dessa fenomen produceras. Vad är det för märkligt med, att vi med hjälp av ett eller flera medier kan få den livlösa och passiva materien till att röra sig, som just på grund av sin passivitet och sin livlöshet är i

stånd att följa de rörelser och impulser vi önskar att den skall följa? Därför behöver vi medier, det är säkert. Men mediet behöver inte vara närvarande eller *medvetet*, ty vi kan handla med de element som han försörjer oss med, utan hans vetskap och närvaro, särskilt när det gäller berörings- och hämtningsfenomen. Vårt fluidiska hölje, mera viktlöst och mera subtil än era lättaste och subtilaste gaser, sammanfogar sig, förenar sig och förbinder sig med mediets fluidiska men *animaliska* hölje och vars egenskaper av utvidgning och genomtränglighet är obegripliga för era grova sinnen och nästan oförklarliga för er, tillåter oss att flytta möbler och till och med slå sönder dem i obebodda rum.

Andarna kan helt säkert göra sig synliga och kännbara för djuren och ofta är den plötsliga skräck som ibland griper dem och som synes är omotiverad, förorsakad av synen av en eller flera Andar som är illasinnade mot de närvarande personerna eller mot djurens ägare. Mycket ofta har ni sett hästar som varken vill gå fram eller tillbaka, eller som stegrar sig inför ett inbillat hinder. Nåväl! Ni kan vara säkra på, att det inbillade hindret ofta är en Ande eller en grupp Andar som roar sig med att hindra dem att gå framåt. Tänk på Balaams åsna som såg en ängel framför sig och av fruktan för dess flammande svärd, envist vägrade att gå. Innan ängeln gjorde sig synlig för Balaam ville han endast visa sig för djuret. Men jag upprepar: vi kan inte direkt medialisera djuren eller materian. Vi måste alltid ha ett mänskligt medium

till hjälp, vare sig *medvetet* eller *omedvetet*, eftersom vi måste ha föreningen av två likartade fluider, som vi inte finner hos djuren eller i den råa materian.

Herr T... säger att han har magnetiserat sin hund. Men hur gick det till? Han dödade den, för att det stackars djuret råkade in i en slags nedstämdhet, eller dvala, och dog till följd av magnetiseringen. I själva verket, att utsätta det för en fluid som var överlägset dess egen natur, krossade man det och agerade på det på samma sätt som en blixt, om också långsammare. Då det inte kan ske någon assimilering mellan vår perispirit och djurens fluidiska hölje, skulle vi ögonblickligen förinta dem genom att medialisera dem.

Efter att ha fastställt detta så erkänner jag mer än gärna, att det hos djuren finns åtskilliga anlag till att vissa känslor och lidelser, identiska med mänskliga lidelser och känslor, som utvecklas hos dem. Att de är känsliga och tacksamma, hämndlystna och hatfulla, beroende på, om man behandlar dem väl eller illa. Således har Gud, som inte gör någonting halvfärdigt, gett de djur som skall vara människans ledsagare och tjänare, vissa sällskapliga egenskaper som helt saknas hos de vilda djuren som lever i ödemarkerna. Men därifrån till att kunna tjäna som förmedlare vid överföringen av Andarnas tankar, finns det en avgrund: Skillnaden mellan människors och djurens natur.

Ni vet, att vi ur mediets hjärna hämtar de element som är nödvändiga för att ge vår tanke en form som ni kan förnimma och begripa. Det är med hjälp av det material som mediet äger, som det kan översätta vår tanke till vanligt språk. Nåväl! Vilka element kan vi finna i hjärnan hos ett djur? Finns det ord, namn, bokstäver eller några som helst tecken, som liknar dem som finns hos människan, även den minst intelligenta. Men, säger ni, djuren förstår människans tanke, de till och med gissar den. Ja, dresserade djur förstår vissa tankar, men har ni någonsin sett dem återge dem? Nej; Av detta kan ni dra slutsatsen, att djuren inte kan tjäna oss som tolk.

För att fatta mig kort: Det mediala fenomenet kan inte ske utan mediernas medvetna eller omedvetna hjälp. Det är bara bland de inkarnerade Andarna lika oss själva, som vi kan finna dem som kan tjäna oss som medier. Vad beträffar att dressera hundar, fåglar eller andra djur till att göra vissa konster, så är det er sak och inte vår."

Erastus

Anmärkning. I *Revue Spirite*, september 1862, finns det en detaljerad beskrivning av en metod använd av tränare för dresserade fåglar att ur en kortbunt dra de önskade korten.

Kapitel XXIII

Om Besatthet

237. Bland de faror som hotar dem som praktiserar Spiritismen måste man först nämna *besatthet*, det vill säga det herradöme som vissa Andar kan skaffa sig över en del personer. Den praktiseras endast av de lägre utvecklade Andarna som försöker härska. De goda Andarna brukar inget tvång. De ger goda råd, bekämpar inflytandet från de elaka, och om man inte lyssnar till dem, så drar de sig tillbaka. De elaka däremot, sätter sig fast vid dem som de får tag i, och om de lyckas få makten över någon, så identifierar de sig med hans Ande och leder honom som ett barn.

Besatthet kan ha olika kännetecken som det är nödvändigt att åtskilja och som beror på graden av tvånget och typen av effekter som den frambringar. Ordet *besatthet* är på sätt och vis ett samlingsuttryck, med vilket man betecknar det slag av fenomen, av vilka de viktigaste typerna är: *enkel besatthet, fascination och underkastelse*.

Enkel besatthet

238. *Enkel besatthet* äger rum, när en illvillig ande tvingar sig på ett medium och mot dess vilja blandar sig i de meddelanden den mottar, hindrar honom att meddela sig med andra Andar och träder fram i stället för dem man kallar på.

Man är inte offer för besatthet av det enkla faktum att man blivit bedragen av en lögnaktig Ande. Även de bästa medierna är utsatta för detta, särskilt i början då man ännu saknar nödvändig erfarenhet, liksom bland oss de hederligaste människor kan bli lurade av skurkar. Besatthet beror på ihålligheten hos den Ande som man inte kan befria sig ifrån.

Vid den enkla besattheten vet mediet mycket väl att det har att göra med en bedräglig Ande och denne döljer det inte. Den döljer inte alls sina fula avsikter och sin önskan att göra förtret. Mediet kan utan svårighet märka bedrägeriet och om det är på sin vakt, blir det sällan bedraget. Detta slag av besatthet är alltså bara obehagligt och har ingen annan olägenhet än att den lägger hinder i vägen för de kommunikationer man skulle vilja ha med seriösa Andar och dem man älskar.

Till denna kategori kan man räkna fallen av *fysisk besatthet*, det vill säga den som består i envisa bullriga

manifestationer av vissa Andar som spontant låter höra smällar eller annat buller. För detta fenomen hänvisar vi till kapitlet: *Spontana manifestationer* (nr 82).

Fascination

239. *Fascinationen* har mycket allvarligare följder. Det är en inbillning producerad av Andens direkta inverkan på mediets tanke som på något sätt förlamar dess omdöme beträffande kommunikationerna. Det fascinerade mediet tror inte, att det har blivit bedraget. Anden kan konsten att inge honom en blind tillit som hindrar honom att se bluffen och förstå det orimliga i det som han skriver, trots att det är alldeles klart för alla andra. Inbillningen kan till och med gå så långt, att mediet tror sig se något upphöjt i de löjligaste uttryck. Man skulle ta fel, om man trodde, att denna slags besatthet endast kan drabba enkla, okunniga och omdömeslösa personer. De mest andliga, upplysta och i andra avseende intelligenta personer utgör inga undantag, vilket visar att denna villfarelse har sin orsak i en främmande makt, under vilkens inflytande de befinner sig.

Vi har redan sagt att konsekvenserna av en fascination är mera allvarliga. Med hjälp av den inbillning den medför, leder Anden den som den lyckas behärska som om det

vore en blind man och kan få honom att acceptera de mest besynnerliga läror, de falskaste teorier som om dessa vore de enda uttrycken för sanningen. Ännu mer, så kan den hetsa en till löjliga, skamliga och till och med farliga saker.

Man förstår lätt den stora skillnaden mellan en enkel besatthet och en fascination. Man förstår också att de Andar som frambringar dessa båda effekter bör vara av olika karaktär. I det första fallet är den Ande som klamrar sig fast vid personen endast en varelse som är besvärlig på grund av sin envishet och vilken man är otålig att befria sig ifrån. I det andra är det något helt annat. För att uppnå sitt mål måste Anden vara behändig, listig och grovt hycklande, ty den kan inte lura en och bli accepterad utan hjälp av den mask som den tar på sig och ett falskt sken av dygd. Stora ord som barmhärtighet, ödmjukhet och kärlek till Gud använder han för att få förtroende. Men, igenom allt detta, visar den tecken på underlägsenhet, som man måste vara *fascinerad* för att inte upptäcka. Därför fruktar den också framför allt alla särskilt klarsynta människor. Alltså brukar den nästan alltid den taktiken att inspirera sin tolk att hålla sig borta från alla dem som skulle kunna öppna ögonen på honom. På detta sätt undviker han varje motsägelse och är säker på att alltid få rätt.

Underkastelse

240. *Underkastelsen* är ett tvång som förlamar offrets vilja och får honom att handla mot sin vilja. Kort sagt han befinner sig under ett verkligt *ok*.

Underkastelsen kan vara *moralisk* eller *fysisk*. I det första fallet blir den underkastade uppmanad att fatta beslut som ofta är löjliga och misskrediterande, men som han inbillar sig är förståndiga. Det är ett slags fascination. I det andra fallet verkar Anden på de materiella organen och framkallar ofrivilliga rörelser. Den visar sig hos det skrivande mediet som ett ständigt behov av att skriva, även vid de mest olämpliga tillfällen. Vi har sett några som, i avsaknad av penna eller blyerts, låtsades skriva med fingret, var de än befann sig, även på gatorna, på portarna och murarna.

Den fysiska underkastelsen går ibland ännu längre. Den kan driva en till de löjligaste handlingar. Vi kände en man, som varken var ung eller vacker, vilken, behärskad av en besatthet av detta slag, kände ett tvång, av en oemotståndlig kraft, att lägga sig på knä framför en ung flicka som han inte alls hade någon anknytning till, och be om hennes hand. Andra gånger kände han på ryggen och i knävecken ett energiskt tryck som tvingade honom, trots hans motstånd, att lägga sig på knä och kyssa marken på offentliga platser och inför mycket folk.

Denne man betraktades som galen bland sina bekanta. Men vi är övertygade om att han inte var det, ty han var fullt medveten om det löjliga i det han gjorde och led förfärligt av detta.

241. Förr i tiden använde man namnet *besittning* för de illasinnade Andarnas inflytande, när det gick så långt, att deras inflytande orsakade en avvikelse i personens förmågor. Besittning skulle för oss vara synonymt med underkastelse. Det finns två anledningar till att vi inte använder ordet i fråga. För det första, att det innebär tron på varelser som är skapade för det onda och en gång för alla vigda till det onda, medan det bara finns mer eller mindre ofullkomliga varelser som alla kan förbättra sig. För det andra, därför att det inbjuder till idén, att kroppen är tagen i besittning av en främmande Ande i ett slags samliv, fastän det bara är ett tvång. Ordet *underkastelse* tolkar tanken perfekt. Således finns det för oss inte några som är *besuttna* i ordets allmänt vedertagna mening, det finns bara sådana som är utsatta för *besatthet, underkastelse och fascination*.

Orsaker till besatthet

242. Som vi redan sagt, är besatthet ett av de farligaste blindskären för medialiteten. Den är också ett av de vanligaste. Därför kan man inte göra för mycket för att

med nog omsorg bekämpa den, ty utom de personliga olägenheter som den medför, är den ett obetingat hinder för goda och sanna kommunikationer. Besatthet, av vilken grad den än må vara, är alltid effekten av ett tvång och detta tvång kan aldrig utövas av en god Ande. Därav följer att varje meddelande som givits av ett medium som lider under besatthet, är av misstänkt ursprung och förtjänar inte någon tilltro. Om det ibland finns något gott däri, så tar man detta och förkastar allt som helt enkelt är tvivelaktigt.

243. Man känner igen besatthet på följande utmärkande egenskaper:

1◦ - En Andes envishet med att meddela sig, på gott och ont, genom skrift, hörseln, typtologi, m.m., och motsätta sig allt vad andra Andar kan göra.

2◦ - Från mediets sida, en inbillning som trots dess intelligens, hindrar det att se det falska och löjliga i de meddelanden som det får ta emot.

3◦ - Tron på ofelbarheten och på den absoluta riktigheten av identiteten hos de Andar som meddelar sig och vilka, under aktningsvärda och vördade namn, säger falska och löjliga saker.

4◦ - Mediets tilltro till de lovord som de kommunicerande Andarna ger honom.

5◦ - Benägenhet att avlägsna alla som kan ge honom goda råd.

6◦ - Förnärmelse över all kritik mot de meddelande man får.

7◦ - Ett ständigt och olämpligt behov att skriva.

8◦ - Ett fysiskt tvång av något slag som behärskar ens vilja och tvingar en att handla eller tala i strid mot sig själv.

9◦ - Buller och ihållande allmän oordning kring mediet, som denne är orsak till eller föremål för.

244. Inför faran av besatthet, frågar man sig, om det inte är en otrevlig sak att vara medium. Är det inte denna förmåga som framkallar besatthet, kort sagt, är det inte ett bevis för olägenheten med de spiritistiska meddelandena? Vårt svar är lätt och vi ber att ni ska överväga det omsorgsfullt.

Det är varken medierna eller spiritisterna som har skapat Andarna, snarare Andarna som har gjort att det finns spiritister och medier. Eftersom Andarna inte är något annat än människornas själar, finns det alltså Andar så länge som det har funnits människor och följaktligen har de under alla tider utövat sitt nyttiga eller skadliga inflytande på mänskligheten. Den mediala förmågan är

för dem bara ett medel att manifestera sig. I brist på denna förmåga, använder de sig av tusentals andra mer eller mindre hemliga medel. Det skulle alltså vara ett misstag att tro, att Andarna utövar sitt inflytande endast genom skriftliga eller muntliga meddelanden. Detta inflytande pågår ständigt och de som inte sysselsätter sig med Andarna eller inte ens tror på dem är lika utsatta för det som alla andra, eller till och med mer eftersom de inte har något sätta emot. Den mediala förmågan är ett medel för Anden att ge sig till känna. Om den är ondsint, röjer den sig alltid, hur hycklande den än är. Man kan alltså säga att medialiteten tillåter en att se sin fiende ansikte mot ansikte, om man får uttrycka sig så och bekämpa honom med hans egna vapen. Där denna förmåga inte finns, handlar han i mörkret, och tack vare sin osynlighet, så kan ha göra mycket ont, vilket han verkligen gör.

Hur många olyckliga beslut har man inte fattat på grund av deras elände, och som hade kunnat undvikas, om, man haft något medel till att bli upplyst! Tvivlarna vet inte, hur rätt de har, då de säger att om en person som envisas att gå vilse: ”Det är hans onda genius som driver honom i fördärvet. ”På samma sätt bör kännedom om Spiritismen förr eller senare, när den blir utbredd, långt ifrån att ge herradömet åt de onda Andarna, ha till resultat att deras *makt blir tillintetgjord*. Den kommer att ge var och en medel att skydda sig mot deras ingivelser, och den som då går under har bara sig själv att skylla för det.

Allmän regel: var och en som, skriftligt eller muntligt, mottar dåliga spiritistiska meddelanden, är under dåligt inflytande. Detta inflytande gör sig gällande, vare sig man skriver eller inte, det vill säga, vare sig man är medium eller inte, vare sig man tror eller inte. Skriften ger en ett medel till att försäkra sig om de Andars natur, som verkar på en och bekämpa dem om de är onda, och det med ännu större framgång, om man känner deras handlingsmotiv. Om man är så förblindad att man inte förstår det så kan andra öppna ens ögon.

Kort sagt, faran ligger inte i Spiritismen som sådan, eftersom den tvärtom kan tjäna till kontroll och skydd för oss mot det som vi ovetande är utsatta för. Den ligger i vissa mediers högmodiga benägenhet att alltför lättsinnigt tro, att de bara är instrument för högre utvecklade Andar. De befinner sig i en slags fascination som inte tillåter dem att förstå de dumheter som de tolkar. Även de som inte är medier, kan drabbas därav. Låt oss jämföra! En man har en hemlig fiende som han inte känner och som baktalar honom och sprider ut allt ont om honom som den mörkaste ondska kan hitta på. Han ser sin förmögenhet försvinna och sina vänner avlägsna sig och hans själsfrid blir rubbad. Då han inte kan upptäcka den hand som slår honom så kan han inte försvara sig utan dukar under. Men en dag skriver denne fiende till honom och trots sin listighet röjer han sig. Nu har han upptäckt sin fiende och kan låta honom komma på skam. Nu kan han resa sig. Sådan är de onda

Andarnas roll och Spiritismen ger oss möjligheten att genomskåda dem och avslöja dem.

245. Grunden till besattheten växlar alltefter Andens karaktär. Det är ibland en hämnd som den utövar mot en människa som den haft något otalt med i denna eller i en tidigare existens. Ofta har den ingen annan grund än önskan att göra ont. Som den lider, vill den att andra skall lida. Den finner en slags njutning i att plåga och pina dem. Om man blir otålig, upphetsar man den, eftersom det är dess ändamål, medan man tråkar ut den med tålamod. Genom att irritera sig och visa förargelse, gör man just vad den vill. Dessa Andar handlar ibland av hat till det goda och missunnsamhet. Det är därför de kastar sina ondskefulla blickar på de hederligaste människor. En av dem svärmade som en mal kring en hederlig familj som vi kände, dock utan att få tillfredsställelsen att kunna lura dem. Då jag frågade honom om orsaken till att han anföll hederliga människor istället för förkastliga människor som han själv, svarade han: *Sådana väcker inte min avund*. Andra leds av en känsla av feghet, som får dem att dra fördel av vissa individers moraliska svaghet som gör dem ur stånd att motstå dem. En Ande av det sistnämnda slaget hade underkuvat en ung man med mycket begränsad intelligens. Då man frågade honom om anledningen till detta val, svarade han: *Jag har ett mycket stort behov av att plåga någon. En förnuftig person skulle stöta bort*

mig. Jag sätter mig fast vid en idiot som inte har någon kraft att ställa sig upp mot mig.

246. Av de Andar som utövar besatthet, är det en del som inte är illasinnade och kan till och med ha något gott i sig, men som är förblindade av det falska vetandets högmod. De har sina egna idéer, sina teorier beträffande vetenskap, samhällsekonomi, moral, religion, filosofi. De vill att deras åsikt skall vara gällande och därför söker de medier som är tillräckligt lättrogna för att acceptera dem med slutna ögon och som de utsätter för fascination för att hindra dem från att skilja det sanna från det falska. De är de farligaste, eftersom deras spetsfundigheter inte kostar dem något och de kan få de löjligaste utopier att låta troliga. Eftersom de vet, hur mycket de stora namnen betyder, gör de sig inga samvetsförebråelser för att pryda sig med dem som man bugar inför och drar sig inte ens för helgerånet att säga, att de är Jesus, jungfru Maria eller något annat vördat helgon. De försöker att blända genom ett högtidligt språk som är mer förmätet än djupsinnigt, späckat med tekniska termer och prytt med stora ord om barmhärtighet och moral. De aktar sig för att ge ett dåligt råd, eftersom de vet, att de skulle bli avslöjade. De som de missbrukar försvarar dem också till det yttersta och säger: ni ser väl, att de inte säger något ont. Men moralen är för dem bara en passersedel. Den är det minsta de bekymrar sig om. Det som de helst av allt vill göra är härska och göra sina idéer gällande hur oförnuftiga dessa än må vara.

247. Det systematiska Andarna är generellt skrivglada. Därför söker de sådana medier som har lätt för att skriva, vilka de genom fascination försöker göra till lydiga och framför allt entusiastiska redskap. De är nästan alltid mångordiga och mycket långrandiga och försöker att kompensera kvalitet med kvantitet. De njuter av att för sina tolkar diktera voluminösa, svårsmälta och ofta föga begripliga skrifter, vilka lyckligtvis har som motgift omöjligheten att kunna läsas av den stora massan. De verkligt högt utvecklade Andarna är sparsamma med ord. De säger mycket med få ord. Den enorma rikedomen på ord bör också alltid väcka misstanke.

Man kan inte vara försiktig nog, när det gäller att publicera sådana skrifter. De utopier och konstigheter som de ofta är överfyllda med, och som chockerar det sunda förnuftet, gör ett mycket obehagligt intryck på nya anhängare genom att ge dem en falsk föreställning om Spiritismen, bortsett från att de är vapen som dess fiender använder sig av för att förlöjliga den. Bland dessa publikationer finns det en del som, utom att vara dåliga och utan att ha tillkommit genom besatthet, kan betraktas som oförsiktiga, *olämpliga* eller tafatta.

248. Det händer ganska ofta, att ett medium endast kan kommunicera med en enda Ande som binder sig till honom och svarar för dem som man kallar på genom dess förmedling. Detta är inte alltid en besatthet, ty det kan bero på en brist på anpassningsbarhet hos mediet

eller på ett speciellt släktskap mellan mediet och en viss Ande. Besatthet i egentlig mening sker endast, då Anden tvingar sig på och med sin vilja avlägsnar alla andra Andar, något som en god Ande aldrig gör. Den Ande som bemäktigar sig ett medium för att behärska det, tål i allmänhet inte en kritisk undersökning av sina meddelanden. När den ser, att dessa inte accepteras utan blir utsatta för diskussion, drar den sig inte tillbaka, men inger mediet tanken att isolera sig och ofta till och med befaller den detta. Varje medium som känner sig sårat av att de meddelanden det får blir kritiskt undersökta, är ett eko av den Ande som behärskar det, och som inte kan vara god från det ögonblick den inger den ologiska tanken att vägra en undersökning. Isolering är alltid olycklig för mediet eftersom han inte har någon som kontrollerar dess meddelanden. Han bör inte bara låta sig upplysas genom råd från tredje person, men det är också nödvändigt att han studerar alla slags meddelanden för att jämföra dem. Genom att uteslutande hålla sig till de meddelanden han själv får, hur goda de än syns vara, utsätter han sig för att göra sig falska föreställningar om deras värde, bortsett från, att han inte kan veta allt och att de nästan alltid kör runt i samma spår. (Nr. 192. *Speciella medier*).

Medel till att bekämpa den

249. Medlen till att bekämpa besatthet är olika allt efter dess karaktär. I verkligheten är det ingen fara för ett medium som är övertygat om att ha att göra med en lögnaktig Ande, såsom det sker vid den enkla besattheten. Det är bara obehagligt för honom. Men just för att det är obehagligt för honom är det ännu ett skäl för Anden att hänga i för att plåga honom. Två saker är viktiga att göra i detta fall. Att bevisa för Anden, att man inte låter sig luras av den och att det är *omöjligt* för den att utnyttja en. För det andra, att uttråka dess tålamod genom att visa sig mera tålig än den själv. Om den blir övertygad om, att den förlorar sin tid, drar den sig tillbaka, liksom påträngande människor som man inte lyssnar på.

Men detta är inte alltid tillräckligt och det kan dra ut på tiden, ty en del av dem är uthålliga och för dem har månader och år ingen betydelse. Mediet bör dessutom ivrigt åkalla sin skyddsängel, och andra goda Andar som är gynnsamt inställda till honom och be för att de skall hjälpa en. Vad den Ande angår, som utövar besatthet på mediet, bör man, hur illa sinnad den än är, behandla den med stränghet men samtidigt med välvilja och besegra den med ett gott uppförande genom att bedja för den. Om den är helt ond, kommer den i början att hyckla, men om man är uthållig med att förmana den så kommer den till

slut att bättra sig. Det är en omvändelse som kräver ett ofta mödosamt, otacksamt och motbjudande arbete, men vars merit ligger i svårigheten och vilken, om det blir väl utfört, alltid ger tillfredsställelsen att ha gjort en barmhärtighetsplikt och att man i många fall har återfört en förlorad själ på den goda vägen.

Likaså är det lämpligt att avbryta varje skriftligt meddelande, så snart som man märker, att det kommer från en ond Ande som inte vill lyssna till något argument, för att denne inte skall finna glädjen i att man lyssnar på den. I vissa fall kan det till och med vara lämpligt att upphöra med att skriva för en tid. Man får rätta sig efter omständigheterna. Men om det psykografiska mediet kan undvika dessa samtal genom att sluta att skriva, så gäller inte detsamma med det hörande mediet, vilket den Anden som utövar besatthet, ibland utsätter mediet ständigt för sina plumpa och skamliga förslag. Detta utan att mediet ens har möjlighet att täppa till sina öron. För övrigt måste man medge, att vissa personer är roade av det triviala språk som detta slags Andar använder, som de uppmuntrar och framkallar genom att skratta åt deras dumheter i stället för att ålägga dem tystnad och förmana dem. Våra råd kan inte tillämpas av dem som vill dränka sig av egen vilja.

250. Ett medium som inte låter sig missbrukas, är bara utsatt för obehag men inte för fara, ty det låter sig inte bedras. Det är något helt annat med *fascination*, för då

finns det inga gränser för den makt som Anden har över den som den har tagit fast. Det enda man kan göra med honom, är att försöka få honom att förstå att han blir missbrukad, och att föra dess besatthet tillbaka till enkel besatthet. Men det är inte alltid så lätt, och ibland till och med omöjligt. Andens dominans kan vara så stor, att den kan göra den fascinerade döv för varje slag av förnuft och kan få honom att tvivla på om det inte är vetenskapen som har fel, när Anden begår någon stor vetenskaplig blunder. Som vi redan sagt, har den fascinerade svårt att ta emot råd. Kritiken kränker och irriterar honom och får honom att hysa agg mot dem som inte beundrar honom. Att misstänka hans ande är nästan en skändning i hans ögon och det är allt vad Anden begär, ty det som den vill, det är, att man lägger sig på knä för dess ord. En av dessa Andar utövade en enorm fascination över en person i vår bekantskapskrets. Vi kallade på honom och efter en del storordigt skryt, efter att ha förstått att han inte kunde lura oss beträffande hans identitet, så bekände han till slut, att han inte var den vars namn han hade tagit. Då man frågade honom varför han på detta sätt missbrukade denna persons namn, svarade han med dessa ord, som tydligt målar karaktären hos detta slag av Andar: *Jag sökte en person som jag kunde driva dit jag ville. Jag har funnit den och där stannar jag*. – Men om man öppnar upp ögonen på honom, så jagar han bort dig. *Det får vi se!* Eftersom det inte finns någon som är mera blind än den som inte vill se och man inser det fruktlösa i varje försök att öppna upp den

fascinerades ögon, så gör man bäst i att överlämna honom till hans inbillning. Man kan inte bota en sjuk som envisas med att bevara sitt onda och trivs med det.

251. Den fysiska underkastelsen berövar ofta den besatte den energi som är nödvändig för att behärska den illasinnade Anden och därför behövs hjälp av en tredje person som verkar dels genom magnetism, dels genom viljekraft. Om den besatte inte kan hjälpa till, måste denna person ta makten över Anden. Men eftersom denna makt endast kan vara moralisk, så är det bara en varelse som är Anden *moraliskt överlägsen* som kan utöva den och ju större dess moraliska makt är, desto större är hans möjlighet att behärska Anden, som är tvungen att böja sig inför honom. Därför hade Jesus så stor makt till att utdriva vad man då kallade demoner, det vill säga de onda Andarna som utövade besatthet.

Vi kan här endast ge några allmänna råd, ty det finns inget materiellt tillvägagångssätt eller över huvudtaget någon formel eller heligt ord som har makt att jaga bort de besättande Andarna. Det som ibland fattas den besatte är tillräckligt med fluidisk kraft. I detta fall kan en god magnetisör komma till hjälp med magnetisk kraft. För övrigt är det alltid bra att genom ett tillförlitligt medium rådfråga en högre utvecklad Ande eller sin skyddsande.

252. Den besattes moraliska ofullkomligheter är ofta ett hinder för hans befrielse. Vi skall här återge ett märkligt exempel som kan tjäna alla till undervisning.

Några systrar hade under några år varit offer för mycket stark och obehaglig skadegörelse. Deras kläder blev oupphörligt utspridda i husets alla hörn, till och med på taket, sönderskurna, sönderrivna och fulla av hål, hur noga de än var med att hålla kläderna under lås. Dessa damer, som bodde i en liten provinsstad, hade aldrig hört talas om Spiritismen. Deras första tanke var naturligtvis, att de var föremål för ett dåligt skämt. Men de ständiga upprepningarna och de försiktighetsåtgärder de vidtog, förde dem bort från denna tanke. Först efter lång tid och på uppmaning, tänkte de, att de borde vända sig till oss för att få veta orsaken till denna ödeläggelse och möjligheterna till att förhindra den, om det var möjligt. Orsaken var inte att tvivla på, botemedlet var svårare. Den Ande som manifesterade sig genom dessa handlingar, var tydligt illvillig. Då den blev frammanad, visade den sig mycket ondsint och oemottaglig för alla goda känslor. Bönen tycktes dock utöva ett hälsosamt inflytande men efter en tids uppehåll så började ödeläggelsen igen. En högre Ande gav då följande råd.

”Det bästa dessa damer kan göra, det är att be sina skyddsandar att inte överge dem. Jag har inte något bättre råd att ge dem än att gå in i sitt samvete och bikta sig inför sig själva och undersöka, om de alltid har visat

kärlek till nästan och utövat barmhärtighet. Jag menar inte den barmhärtighet som ger och delar ut, utan talets barmhärtighet, ty olyckligtvis förstår de inte att lägga band på sin tunga och deras goda gärningar rättfärdigar inte den längtan de har att befria sig från den som plågar dem. De tycker mycket mera om att baktala sin nästa och Anden som plågar dem, tar nu hämnd, ty den var deras syndabock, då den var inkarnerad. De behöver bara söka i sitt minne, så kommer de snart att förstå, vem de har att göra med.

Om de skulle kunna lyckas bättra sig, kommer deras skyddsandar att närma sig och deras blotta närvaro är tillräcklig för att jaga bort den illasinnade Anden, som bara har angripit särskilt den ena av dem, därför att hennes skyddsängel blivit tvungen att avlägsna sig från henne på grund av klandervärdiga handlingar eller illasinnade tankar. Vad de behöver är att hängivet be för dem som lider och framför allt att utöva de dygder som Gud har ålagt var och en, alltefter hans livsvillkor.”

Eftersom vi funderade på om inte dessa ord syntes lite väl stränga och kanske borde mildras något, innan de meddelades, svarade Anden:

”Jag måste säga vad jag säger och som jag säger det, eftersom personerna i fråga brukar tro, att de inte gör något ont med sitt tal, vilket är just vad de mest gör.

Därför måste deras själ skakas om, så att det blir en allvarlig förmaning för dem.”

Framhäv att det är en upplysning av stort värde, nämligen att de moraliska ofullkomligheterna ger de illasinnade Andarna tillträde och det bästa sättet att befria sig från dem, det är att dra till sig de goda genom att göra det goda. De goda Andarna har utan tvivel mera makt än de illasinnade och deras vilja räcker för att avlägsna de senare. Men de understöder bara dem som själva hjälper till genom de ansträngningar de gör för att förbättra sig. I motsatt fall avlägsnar de sig och lämnar fältet öppet för de illasinnade Andarna som i vissa fall också blir straffredskap, ty de goda Andarna låter dem verka för detta ändamål.

253. Man måste för övrigt akta sig för att beskylla varje problem som kan inträffa, för att vara en följd utav en direkt handling av Andarna. Dessa problem är ofta konsekvensen av slarv eller brist på förutseende. En lantman skrev en dag till oss, att det under de sista tolv åren hade hänt alla slags olyckor med hans boskap. Än var det hans kor som dog eller inte längre gav mjölk, än gick det ut över hans hästar, får och grisar. Han höll andakt under nio dagar, som inte hjälpte mer än de mässor han lät läsa eller exorcismen som han lät utföra. Enligt landsbygdens vidskepliga tro, kände han sig övertygad om att någon hade förbannat hans boskap. Troligen därför att han trodde, att vi hade en större makt

att besvärja det onda än prästen i byn, vände han sig till oss och bad om råd. Det svar vi fick från Andarna var följande:

”Dödligheten och sjukdomarna hos denne mans djur beror på att hans stall är förpestade och att han inte låter sanera dem på grund *av kostnaden*.”

254. Vi skall avsluta det här kapitlet med de svar som gavs av Andarna på några frågor, som kan tjäna till stöd för det som vi har sagt.

1◦ - Varför kan inte vissa medier befria sig från de illasinnade Andar som hemsöker dem och varför är inte de goda Andar som de tillkallar tillräckligt mäktiga för att avlägsna de andra och meddela sig direkt?

”Det är inte makt som fattas den gode Anden. Det är ofta mediet som inte är tillräckligt starkt för att stödja den. Dess natur passar bättre för vissa förhållanden. Dess fluid identifierar sig bättre med en Ande än med en annan. Det är det som ger en sådan stor makt åt dem som vill missbruka det.”

2◦ - Men det tycks, som om det finns mycket förtjänstfulla personer med oförvitlig moral som likväl är förhindrade att kommunicera med de goda Andarna?

”Detta är en prövning och vem kan för övrigt säga, om inte deras hjärta är fläckat av något litet ont? Om inte högmodet behärskar den skenbara godheten? Genom att visa den besatte hans svaghet, bör dessa prövningar göra honom ödmjuk.

Finns det någon på jorden som kan säga, att han är fullkomlig? Den som uppvisar alla tecken på dygd, kan fortfarande ha dolda fel, en gammal rest av ofullkomlighet. Alltså säger ni till exempel om en man som inte gör något ont och som är lojal i samhällslivet: att det är en rejäl och värdig man. Men vet ni, om hans goda egenskaper inte är fläckade av högmod, om han inte bär med sig en grund av egoism. Om han inte är girig, avundsjuk, långsint, baktalare och har hundra andra karaktärsdrag som ni inte ser, därför att ert förhållande till honom inte gett er tillfälle därtill? Det kraftigaste medlet för att bekämpa de illasinnade Andarnas inflytande är att så mycket som möjligt närma sig de godas natur.”

3◦ - Är det alltid tecken på ovärdighet från mediets sida, när besatthet hindrar honom att uppnå de meddelanden som han önskar?

”Jag har inte sagt att det var ett tecken på ovärdighet, men att det, vid vissa meddelanden, kan vara ett hinder som stävjar dem. Man bör då bemöda sig om att utplåna detta hinder som finns inom en själv. Utom det är annars

alla ens böner och anmodanden förgäves. Det räcker inte att en sjuk säger till sin läkare: ge mig hälsa, jag vill vara frisk. Läkaren förmår ingenting, om inte den sjuke gör det som är nödvändigt.”

4◦ - Förlusten av möjlighet till kommunikation med vissa Andar skulle alltså vara ett slags straff?

”I vissa fall kan det vara ett verkligt straff, liksom möjligheten till att kommunicera med dem är en belöning som ni bör sträva efter att förtjäna. (Se: *Förlust och avbrott av medialiteten*, nr. 220)

5◦ - Kan man inte också bekämpa de illasinnade Andarnas inflytande genom moraliska förmaningar?

”Ja, det är just det vi inte gör men inte bör försumma att göra, ty det är ofta en uppgift som ni fått och som ni bör utföra som en religiös barmhärtighetsplikt. Genom insiktsfulla råd kan man få dem att ångra sig och påskynda sin utveckling.”

a) Hur kan en människa i detta avseende ha större inflytande än Andarna själva?

”De ondsinta Andarna närmar sig hellre till människorna som de försöker plåga än till Andarna, från vilka de avlägsnar sig så mycket som möjligt. När de under detta närmande till människorna möter sådana som vill

förmana dem, hör de i början inte på, utan bara skrattar. Men om man vet hur man skall ta dem, så slutar det med att de rörs av det. De högre utvecklade Andarna kan inte tala till dem i någon annan än Guds namn och detta skrämmer dem. Människan har säkert inte mera makt än de högre utvecklade Andarna, men hennes språk identifierar sig bättre med deras natur, och när de ser det inflytande som hon kan ha över de lägre utvecklade Andarna, förstår de bättre den solidaritet som existerar mellan himmel och jord.
För övrigt så är det inflytande som människan kan utöva på Andarna beroende av hennes moraliska överlägsenhet. Hon tyglar inte de högre utvecklade Andarna, inte ens dem som, utan att vara högre utvecklade, är goda och välvilliga, men hon kan tygla Andarna som är moraliskt lägre utvecklade än hon själv.” (Se nr 279)

6◦ - När den fysiska underkastelsen har nått en viss grad, kan den då ha sinnessjukdom till följd?

”Ja, en slags sinnessjukdom, vars orsak är okänd för världen, men som inte har något att göra med vanlig sinnessjukdom. Bland dem som man behandlar som sinnessjuka, finns det många som bara lider av underkastelse. De behöver en moralisk behandling, medan man gör dem verkligt sinnessjuka med fysiska behandlingar. När läkarna lär känna Spiritismen, kommer de att förstå hur man skiljer dem åt och kommer då att kunna bota flera sjuka än med duschar.” (Nr. 221)

7◦ - Vad skall man tänka om dem som ser en viss fara i Spiritismen och tror att det bästa medlet till att förebygga den skulle vara att förbjuda de spiritistiska kommunikationerna?

”Om de kan förbjuda vissa människor att kommunicera med Andarna, så kan de inte hindra de spontana manifestationerna inför dessa samma människor, ty de kan inte undanskaffa Andarna eller förhindra deras dolda inflytande. Det påminner om de barn som sluter ögonen och tror att man inte ser dem. Det skulle vara en galenskap att avskaffa en sak som erbjuder stora fördelar, endast därför att några oförståndiga människor kan missbruka den. Medlet till att förebygga dessa olägenheter, det är tvärtom, att grundligt låta en lära känna orsakerna.”

Kapitel XXIV

Andarnas Identitet

Möjliga bevis på identitet

255. Frågan om Andarnas identitet är mycket omstridd, till och med bland Spiritismens anhängare. Det är faktiskt så att Andarna inte ger oss något dokument som kan identifiera dem, och man vet hur lätt en del av dem tillägnar sig lånade namn. Näst efter besatthet är detta också en av den praktiska Spiritismens största svårigheter. För övrigt så är den fullständiga identiteten, i många fall, en sekundär fråga utan verklig betydelse.

Identiteten av de människors Andar som levde för mycket länge sedan är svårast att bekräfta, ofta är det till och med omöjligt och man blir begränsad till en rent moralisk uppskattning. Man bedömer Andarna, liksom människorna, efter deras språkbruk. Om en Ande presenterar sig med namnet Fénélon till exempel, och bara säger triviala och infantila saker, så kan man vara säkert på att det inte är han. Men om den endast säger saker som är värdiga Fénélon och som denne inte skulle ogilla, finns det, om inte något materiellt bevis,

åtminstone en moralisk sannolikhet att det skulle vara han. Särskilt i detta fall är den verkliga identiteten en fråga av mindre betydelse. När Anden endast säger det som är gott, är namnet under vilket den säger det av föga betydelse.

Man vill rimligtvis invända, att den Ande, som tar ett falskt namn, även om det är för att säga något gott, likväl begår ett bedrägeri och därför inte kan vara en god Ande. Här finns det en mängd subtila nyanser som det kan vara svårt att få grepp om och som vi skall försöka att förklara.

256. I takt med att Andarna renas och stiger högre på den hierarkiska skalan, så försvinner på något sätt de särskiljande kännetecken i deras personlighet och uppgår i fullkomningens enhetlighet och likväl bevarar de icke desto mindre sin individualitet. Det är vad som sker med de högre utvecklade Andarna och de rena Andarna. I denna ställning är det namn som de hade på jorden under ett av de tusentals *förgängliga* fysiska liv som de passerat genom helt utan betydelse. Låt oss vidare betänka, att Andarna drar varandra till sig genom likhet i egenskaper och på detta sätt bildar grupper och familjer av sympatiserade Andar. Å andra sidan, om man betraktar det oändliga antal Andar, som alltsedan tidernas begynnelse har nått upp till de högsta graderna och om man jämför det med det begränsade antal människor som lämnat ett ärat namn på jorden, så förstår man, att bland

de högre utvecklade Andar som kan meddela sig, bör de flesta inte ha något namn för oss. Men eftersom vi behöver namn för att fästa våra idéer så kan de ta ett namn efter en känd person, vars karaktär bäst överensstämmer med deras egen. Sålunda ger sig också våra skyddsänglar oftast till känna under namnet av ett av de helgon som vi vördar och i allmänhet det för vilket vi känner mest sympati. Därav följer, att om någons skyddsängel kallar sig Sankt Peter till exempel, så finns det inte något säkert bevis för att det är aposteln med detta namn. Det kan vara han likaväl som det kan vara en helt okänd Ande som tillhör samma familj som Sankt Peter. Det följer ytterligare därav, under vilket namn man än kallar på sin skyddsängel, så kommer den, ty det är tanken som drar den till sig, medan namnet är den likgiltigt.

Det är samma sak när en högre utvecklad Ande spontant meddelar sig under namnet av en känd personlighet. Ingenting bevisar att det är just Anden av denna personlighet. Men om den inte säger något som strider mot dennes överlägsna karaktär, kan man *förmoda*, att det är han, och i varje fall kan man säga sig att om det inte är han så bör det i alla fall vara en Ande av samma grad, eller kanske till och med skickad av honom. Kort sagt, frågan om namnet är underordnad. Namnet kan betraktas som ett enkelt tecken på den rang som Anden har i spiritismens skala.

Helt annorlunda förhåller det sig, då en Ande av lägre rang smyckar sig med ett vördat namn för att skaffa större tilltro till sina ord och detta fall är så vanligt, att man inte nog kan vara på sin vakt för detta slag av bedrägerier. Det är tack vare dessa lånade namn och framför allt med hjälp av fascination som vissa systematiska Andar, mera högmodiga än lärda, försöker lura i folk de mest befängda idéer.

Frågan om identiteten är däremot, som sagt, nästan likgiltig, när det rör sig om allmänna instruktioner, eftersom de goda Andarna kan ersätta varandra utan konsekvenser. De högre utvecklade Andarna bildar, så att säga, en kollektiv helhet, vars individualiteter, med några få undantag, är för oss fullständigt okända. Det som intresserar oss, är inte deras person utan deras undervisning, och när denna undervisning är god, har det föga betydelse om den som meddelar den, heter Petrus eller Paulus. Man skall bedöma honom efter hans egenskaper, inte efter hans titel. Om ett vin är dåligt, kan inte etiketten göra det bättre. Det är annorlunda med de privata meddelandena, ty det är individen, själva personen som intresserar oss och det är med rätta som man i detta fall vill försäkra sig om att den Ande som kommer på vår kallelse verkligen är den som vi önskar.

257. Det är mycket lättare att konstatera identiteten, när det rör sig om samtida Andar, vars karaktär och vanor man känner ty det är just dessa vanor som de ännu inte

haft tid att befria sig ifrån, som gör att man känner igen dem, och, låt oss säga det med detsamma, som är de säkraste tecknen på deras identitet. Anden kan utan tvivel ge bevis på denna, om man begär det av honom, men han gör det bara när det passar honom och i allmänhet blir han stött av denna begäran. Därför bör man undvika den. När han lämnat kroppen, har Anden inte berövats sin känslighet. Han känner sig förolämpad av varje fråga som går ut på att sätta honom på prov. *Det är frågor som man inte skulle drista sig att ställa till honom om han vore i livet*, av oro för att bryta mot vad som anses lämpligt. Varför skulle man då visa mindre hänsyn mot honom efter hans död? När en man presenterar sig i en salong och säger sitt namn skall man då bryskt gå fram till honom och begära att han skall bevisa att han verkligen är den han utger sig för, under förevändning att det finns bedragare? Denne man skulle verkligen ha rätt att påminna frågeställeren om normerna för god ton. Det är detta som gör att Andarna inte svarar eller drar sig tillbaka. Låt oss ge ett exempel till jämförelse. Låt oss anta att astronomen Arago, när han levde, hade presenterat sig i ett hus där man inte kände honom till utseendet och att man hade tilltalat honom så här: ni säger, att ni är Arago, men eftersom vi inte känner er, så får ni vara vänlig att bevisa det genom att svara på våra frågor. Lös den och den andra astronomiska uppgiften, säg oss ert namn och förnamn, era barns namn, vad ni gjorde den och den dagen vid ett visst klockslag, m.m. Vad skulle han ha svarat? Nåväl! Som Ande skulle han

ha gjort som när han levde, och de andra Andarna gör likadant.

258. Medan Andarna vägrar att besvara barnsliga och orimliga frågor som man skulle akta sig för att ställa till dem under livstiden, ger de ofta själva spontant obestridliga bevis för sin identitet. Det genom sin karaktär som avslöjas i deras språk, genom användandet av ord som var typiska för dem, genom omnämnandet av vissa fakta och detaljer som ibland är okända för de närvarande och vilkas riktighet har kunnat bekräftas. Bevisen för identiteten framgår för övrigt ur en mängd oförutsedda omständigheter som inte alltid presenterar sig vid första ögonkastet utan uppstår under samtalets gång. Man bör alltså invänta dem utan att frammana dem, under det att man omsorgsfullt observerar alla detaljer som kan vara ett resultat av kommunikationernas natur. (Se den händelse som meddelas i nr. 70).

259. Ett medel som man ibland med framgång använder sig av för att försäkra sig om identiteten, när den Ande som meddelar sig kan misstänkas, består i att låta den försäkra *i Guds, den allsmäktiges namn*, att den är den som den utger sig för att vara. Ofta händer det att den som använt sig av ett oberättigat namn, ryggar tillbaka inför en mened och att den efter att ha börjat skriva: *Jag försäkrar i namn av…*, stannar och i vredesmod ritar några obegripliga streck eller bryter sönder en blyertspenna. Om Anden är fallen för hyckleri, kringgår

han frågan genom ett underförstått förbehåll och skriver till exempel: *Jag försäkrar er att jag talar sanning*, eller till och med: *Jag försäkrar i Guds namn, att det är jag som talar*, m.m. Men en del är inte så samvetsömma utan försäkrar för er allt det ni vill. En av dem hade meddelat sig genom ett medium genom att säga, att den var *Gud*, och mediet som kände sig mycket hedrat av en så stor ynnest, tvekade inte att tro på den. Då vi kallade på den, vågade den inte vidhålla sitt bedrägeri och sade. Jag är inte Gud, men jag är hans son. Ni är alltså Jesus? Detta är inte troligt, ty Jesus befinner sig alltför högt för att använda ett knep. Vågar ni alltså bekräfta, i Guds namn, att ni är Kristus? Jag sa inte att jag är Jesus. Jag säger, att jag är Guds son, därför att jag är en av hans skapade varelser.

Man kan här dra slutsatsen att en Andens vägran att bekräfta sin identitet i Guds namn alltid är ett tydligt bevis på att det namn det har gett sig, är ett bedrägeri, men även att bekräftelsen endast är en förmodan och inte ett säkert bevis.

260. Som bevisunderlag för identitet kan man också placera likheten i skrift och namnteckning. Men, utan att ta upp faktum att det inte är givet alla medier att erhålla detta resultat, så är det inte alltid en tillräcklig garanti. Det finns förfalskare i Andarnas värld, liksom i denna. Det är alltså bara en förmodan för identitet som bara får sitt värde genom de omständigheter som åtföljer den. På

samma sätt förhåller det sig med alla de materiella tecken som en del utger för talismaner som inte kan efterliknas av de lögnaktiga Andarna. För dem som dristar sig av att ljuga i Guds namn eller förfalska en underskrift, kan ett materiellt tecken inte erbjuda något större hinder. Det bästa av alla bevis för identitet ligger i språket och i de tillfälliga omständigheterna.

261. Man vill rimligtvis invända, att om en Ande kan efterlikna en underskrift, så kan den likaså väl efterlikna språket. Detta är sant. Vi har sett några som fräckt lånat Kristi namn och för att föra oss bakom ljuset, efterliknade den evangeliska stilen och ödslade med de välkända orden: *sannerligen, sannerligen säger jag er*. Men när man studerar helheten *utan förbehåll*, undersöker tankarnas djup och uttryckens räckvidd och när man vid sidan av de vackra grundsatserna om barmhärtighet ser infantila och löjliga förmaningar, måste man vara *fascinerad* för att låta sig luras. Ja, vissa delar av språkets materiella form kan efterliknas, men inte tanken. Okunnigheten kan aldrig efterlikna det sanna vetandet och aldrig kan lasterna efterlikna den sanna dygden. Något av det som han säger kommer alltid att skapa att visst intryck. Alltså behöver både mediet och framkallaren all sin skarpsinnighet och allt sitt omdöme för att skilja sanningen från lögnen. De bör inse, att de onda Andarna är i stånd till alla knep och att ju högre det namn är under vilket ett Ande framträder, desto större misstro bör den väcka. Hur många medier har inte fått

apokryfiska meddelanden, undertecknade av Jesus, Maria eller något vördnad helgon!

Om att kunna skilja mellan goda och illasinnade Andar

262. Om Andarnas absoluta identitet i många fall är en sekundär fråga och utan betydelse, så förhåller det sig inte med särskiljandet mellan goda och illasinnade Andar. Deras individualitet kan vara likgiltig för oss men aldrig deras kvaliteter. Vid alla instruktiva meddelanden är det alltså på denna punkt vi bör rikta hela vår uppmärksamhet, eftersom den ensam kan säga oss hur stor tilltro vi kan ha för den Ande som manifesterar sig, under vilket namn den än gör det. Är den Ande som manifesterar sig god eller illasinnad? Till vilken grad på den spiritistiska skalan hör den? Detta är den viktigaste frågan. (Se *Den Spiritistiska skalan*, *Andarnas Bok*, nr. 100)

263. Man bedömer Andarna, har vi sagt, som man bedömer människorna, efter deras språkbruk. Låt oss anta att en man får tjugo brev från tjugo personer som han inte känner. Av den litterära stilen, tankarna och en mängd andra kännetecken kan han bedöma vilka som är upplysta eller okunniga, hövliga eller dåligt uppfostrade, ytliga, djupsinniga, nyckfulla, högmodiga, allvarliga,

lättsinniga, sentimentala och mycket mera. Det är på samma sätt med Andarna. Man bör betrakta dem som brevskrivare som man aldrig har sett och fråga sig, vad man skulle tänka om den persons kunskaper och karaktärsdrag som skrev eller talade sådana saker. Man kan ställa upp som oföränderlig och undantagslös regel, att *Andarnas språk alltid står i förhållande till deras utvecklingsnivå*. Det är inte bara det att de verkligt överlägsna Andarna endast säger det som är gott, men de säger det i vändningar som obetingat utesluter all trivialitet. Hur goda dessa saker än må vara, om de fläckas av ett enda uttryck med en smak av föraktlighet, så är det ett säkert tecken på underlägsenhet och med ännu större grund när meddelandet i sin helhet sårar anständigheten genom sin vulgaritet. Språket röjer alltid den det kommer ifrån, antingen genom den tanke det innehåller eller genom formen och även om en Ande vill narra oss beträffande sin föregivna överlägsenhet så är det tillräckligt att tala med den under en tid för att bedöma den.

264. Godhet och välvilja är de viktigaste egenskaperna hos de ädla Andarna. De hyser inte hat vare med sig till människor eller andra Andar. De beklagar svagheter och kritiserar felaktigheter, men alltid med moderation, utan bitterhet och agg. Om man antar att de riktigt goda Andarna inte kan vilja eller säga något annat än det som är gott, kan man därav dra slutsatsen att allt som i

Andarnas språk avslöjar en brist på godhet och välvilja, inte kan utgå från en god Ande.

265. Intelligens är långt ifrån ett säkert tecken på överlägsenhet, ty intelligensen och moralen följs inte alltid åt. En Ande kan vara god och välvillig och ha begränsade kunskaper, medan en intelligent och upplyst Ande kan stå mycket lågt i moraliskt avseende.

Det finns en allmän föreställning om att när man frågar ut Anden av en person som haft en hög ställning inom något ämnesområde på jorden så får man med större säkerhet ut sådant som är sant. Detta är logiskt men likväl är det inte alltid sant. Erfarenheten visar, att de lärda, liksom andra människor, i synnerhet de som lämnat jorden för kort tid sedan, ännu står under inflytandet av det fysiska livets fördomar. De frigör sig inte direkt från sina systematiska principer. Det kan då hända att de under inflytandet av de idéer som de värnade om när de var inkarnerade, och genom vilka de vunnit ära, ser mindre klart än vad vi föreställer oss. Vi säger inte att detta är en regel, långt ifrån. Vi säger endast att detta händer och att följaktligen deras mänskliga vetenskap inte är ett bevis på deras ofelbarhet som Andar.

266. Genom att underkasta alla meddelanden en samvetsgrann undersökning genom att granska och analysera idéerna och uttrycken som man gör när man skall bedöma ett litterärt arbete, genom att *utan tvekan*

förkasta allt som strider mot logik och sunt förnuft. Allt som dementerar karaktären av den Ande som manifesterar sig. På så sätt tar man modet från de bedrägliga Andarna, som till sist drar sig tillbaka, sedan de en gång blivit övertygade om att de inte kan missbruka oss. Vi upprepar, att detta medel är det enda som finns, men det är ofelbart, ty inget dåligt meddelande kan motstå sträng kritik. De goda Andarna blir aldrig kränkta därav, eftersom de själva tillråder den och emedan de inte har något att frukta av en granskning. Endast de illasinnade förargas däröver och avråder den, ty de har allt att förlora och just därigenom visar de, vilka de är.

Beträffande detta ämne har Sankt Ludvig gett följande råd:
”Hur rättmätig den tilltro än må vara, som inspireras av de Andar som leder ert arbete, så är detta en rekommendation som vi aldrig kan upprepa för ofta och som ni alltid bör tänka på, när ni tar itu med era granskningar: Man bör överväga och låta mogna, underkasta alla meddelanden en sträng kontroll med förnuftet och inte försumma att begära nödvändiga förklaringar, så snart en detalj förefaller er misstänkt, tvivelaktig eller höljd i dunkel.

267. Man kan sammanfatta medlen till att känna igen Andarnas egenskaper i följande grundsatser:

1◦ - Det finns inget annat kriterium för att bedöma Andarnas dignitet än det sunda förnuftet. Varje formel som för detta ändamål har getts av Andarna själva, är meningslös och kan inte komma från de högre utvecklade Andarna.
2◦ - Man bedömer Andarna efter deras språk och deras handlingar. Deras handlingar är de känslor som de inspirerar och de råd som de ger.

3◦ - När vi är eniga om att de goda Andarna endast kan säga och göra det som är gott, så kan inte det som är ont komma från en god Ande.

4◦ - De överordnade Andarnas språk är alltid värdigt, ädelt, upphöjt utan någon som helst inblandning av trivialiteter. De talar alltid enkelt och anspråkslöst, de skryter aldrig och gör sig aldrig viktiga på grund av sitt vetande eller sin ställning bland de andra. Språket hos de underordnade eller vulgära Andarna, återspeglar alltid mänskliga passioner. Varje uttryck som bär prägel av vulgaritet, inbilskhet, högmod, skryt eller bitterhet är ett typiskt tecken av en låg rang på Andarnas skala eller på bedrägeri, om Anden presenterar sig under ett respekterat och vördat namn.

5◦ - Man bör inte bedöma Andarna efter stilens materiella form och felfrihet utan undersöka dess inre mening, granska deras ord och överväga dem kyligt, moget och fördomsfritt. Varje avvikelse från förnuft, logik och

visdom bör göra det klart, varifrån det kommer, vilket namn Anden än har prytt sig med. (Nr. 224)

6◦ - De högre utvecklade Andarnas språk är alltid detsamma, om inte i formen, så dock i grunden. Tankarna är desamma, när och var de än har framkommit. De kan vara mer eller mindre utvecklade, enligt omständigheterna, behoven och lättheten att kommunicera, men de kan aldrig motsäga varandra. Om två meddelanden som bär samma namn, står i strid med varandra, måste ett av dem vara falskt, och det sanna är det som *stämmer* överens med karaktären hos personen i fråga. Om man till exempel har två meddelanden signerade av Sankt Vincent de Paul och den ena förmanar till enighet och barmhärtighet och den andra söker väcka tvedräkt, så kan ingen förnuftig människa ta fel.

7◦ - De goda Andarna säger bara det som de vet. De tiger eller bekänner sin okunnighet beträffande det som de inte vet. De illasinnade Andarna talar med säkerhet om allt utan att bekymra sig om sanningen. Varje välbekant vetenskaplig blunder, varje grundsats som strider mot det sunda förnuftet, röjer bedrägeriet, om Anden utger sig för att vara en upplyst ande.

8◦ - Man känner också igen de lättsinniga Andarna på den lätthet, varmed de förutsäger framtiden och anger de materiella fakta som det inte är oss givet att veta. De

goda Andarna kan låta människorna ana tillkommande ting, när denna kunskap kan vara till nytta, men de fastställer aldrig bestämda dagar. Varje spådom om en händelse på bestämd tid, är tecken på bedrägeri.

9◦ - De högre utvecklade Andarna uttrycker sig enkelt, utan vidlyftighet. Deras stil är kortfattad, men saknar inte poetiska idéer och uttryck, klar och förståelig för alla och kräver ingen ansträngning för att bli förstådd. De kan konsten att säga mycket med väldigt få ord, eftersom varje ord är värdefullt. De underordnade Andarna eller de pseudo lärda, döljer sina tankars tomhet under svulstiga och överdrivna uttryck. Deras språk är ofta pretentiöst, löjligt eller dunkelt, eftersom de till varje pris vill verka djupsinniga.

10◦ - De goda Andarna befaller aldrig. De tränger sig inte på utan ger råd och om man inte lyssnar på dem så drar de sig tillbaka. De illasinnade Andarna är auktoritära. De ger order, vill bli åtlydda och stannar, även om detta inte sker. Varje Ande som tränger sig på, röjer sitt ursprung. De är ensidiga och ovillkorliga i deras åsikter och påstår att de ensamma har privilegiet att veta sanningen. De fordrar en blind tro och vädjar aldrig till förnuftet, eftersom de vet att förnuftet skulle avslöja den.

11◦ - De goda Andarna smickrar inte. De samtycker om det goda man gör, men alltid med förbehåll. De illasinnade Andarna ger överdrivet med beröm, de

stimulerar högmodet och fåfängan, samtidigt med att de predikar ödmjukhet och försöker *egga känslan av personlig betydelse* hos dem som de vill fånga.

12◦ - De högre utvecklade Andarna står över *alla* barnsliga formaliteter. Endast de vulgära Andarna kan fästa vikt vid småaktiga detaljer, som är oförenliga med de verkligt upphöjda idéerna. *Varje pedantisk föreskrift* är ett säkert tecken på ett lågt utvecklingsstadium och bedrägeri av en Ande som har tagit sig ett imponerande namn.

13◦ - Man bör vara misstänksam mot de besynnerliga och löjliga namn som vissa Andar ger sig för att imponera på de godtrogna. Det skulle vara i högsta grad meningslöst att ta dessa namn på allvar.

14◦ - Man måste likaså vara misstänksam mot de Andar som alltför lätt presenterar sig under mycket vördnadsbjudande namn och endast acceptera deras ord med det allra största förbehåll. Det är särskilt i detta fall som en sträng kontroll är nödvändig, ty det är ofta en mask som de antar, för att få oss att tro på deras föregivna förtroliga förbindelser med de mest överordnade Andarna. Därför smickrar de mediets fåfänga och utnyttjar det ofta för att förleda honom till beklagliga eller löjliga åtgärder.

15◦ - De goda Andarna är mycket samvetsgranna med de åtgärder de råder till. De har alltid vid alla tillfällen *ett seriöst och i högsta grad nyttigt ändamål*. Man bör alltså betrakta som misstänka alla de åtgärder som inte har denna karaktär eller som förnuftet fördömer och moget överväga dem, innan man tar itu med dem, ty annars skulle man lätt utsätta sig för obehagliga bedrägerier.

16◦ - Man känner också igen de goda Andarna på deras kloka reservation för allt som kan kompromettera. Det är dem emot att avslöja det onda. De lättsinniga eller illvilliga Andarna roar sig med att göra detta på ett iögonenfallande sätt. De goda försöker att mildra felen, och manar till överseende, medan de illvilliga överdriver dem och underblåser tvedräkt genom sina falska antydningar.

17◦ - De goda Andarna föreskriver endast det goda. Varje grundsats, varje råd som inte är i *sträng överensstämmelse med evangeliets rena barmhärtighet*, kan inte vara de goda Andarnas verk.

18◦ - De goda Andarna råder bara till det som i varje avseende är förnuftigt. Varje råd som avviker från det *sunda förnuftets raka linje eller från naturens oföränderliga lagar* röjer en begränsad Ande och är följaktligen inte värdig vår tillit.

19◦ - De illasinnade eller endast ofullkomliga Andarna avslöjar sig vidare genom materiella tecken som man inte kan ta miste på. Deras verkan på mediet är ofta våldsam och framkallar häftiga och ryckiga rörelser hos denne. En febril och krampaktig upphetsning som är alldeles motsatt de goda Andarnas ro och mildhet.
20◦ - De ofullkomliga Andarna utnyttjar ofta de möjligheter till kommunikation som de har till att ge förrädiska råd. De väcker misstro och fiendskap mot dem som de inte tycker om. De som kan avslöja deras bedrägerier är särskilda föremål för deras ovilja. Det är svaga människor som de särskilt söker för att förleda till det onda. Genom att omväxlande använda sig utav spetsfundigheter, spydigheter, förnärmelser och till och med fysiska tecken på sin dolda makt för att lättare övertyga dem, så söker de att dra dem bort från sanningens väg.

21◦ - Andarna av de människor som på jorden haft en bestämd, materiell eller moralisk sysselsättning, om dessa inte blivit befriade från materiens inflytande, är ännu underkastade de jordiska föreställningarnas herradöme och bär med sig en del av de fördomar, de böjelser och till och med *fixa idéer* som de hade här nere. Dessa är lätta att känna igen på deras språk.

22◦ - De kunskaper som vissa Andar ofta prålande lägger sig till med, är inte något tecken på överlägsenhet. De

moraliska känslornas oföränderliga renhet är i detta avseende den sanna prövostenen.

23◦ - Det är inte tillräckligt att fråga en Ande för att veta sanningen. Man måste framför allt veta, vem man vänder sig till, ty de lägre utvecklade Andarna som själva är ovetande, behandlar lättfärdigt de allvarligaste frågorna. Det är inte heller tillräckligt, att en Ande har varit en framstående människa på jorden för att ha ett fullständigt vetande i andevärlden. Det är endast dygden som, genom att rena en, kan närma en till Gud och utvidga ens kunskaper.

24◦ - De högre utvecklade Andarnas skämt är ofta kvicka och pikanta, men aldrig triviala. Bland de gäckande Andar som inte är oförskämda så är den bitande satiren ofta full av mening.

25◦ - Genom att omsorgsfullt studera karaktären hos de Andar som presenterar sig, särskilt ur moralisk synpunkt, lär man känna deras natur och vilken grad av tilltro som man kan hysa för dem. Det sunda förnuftet låter sig inte luras.

26◦ - För att bedöma Andarna, måste man, liksom för att bedöma människorna, först kunna bedöma sig själv. Olyckligtvis finns det många människor som tar sin personliga åskådning till enda måttstock för vad som är gott och ont, sant och falskt. Allt som strider emot deras

sätt att se, deras idéer, det system som de har uppställt eller antagit är dåligt i deras ögon. Sådana människor saknar helt tydligt den viktigaste egenskapen för en sund värdesättning, nämligen en rättskaffenhet i bedömningen. Men de märker inte ens av det. Det är genom denna brist som man oftast råkar i villfarelse.

Alla dessa instruktioner grundar sig på erfarenhet och den undervisning som Andarna har gett. Vi kompletterar det med själva svaren som de har gett angående de viktigaste punkterna.

Frågor beträffande Andarnas natur och identitet

268. 1◦ - På vilka tecken kan man känna igen Andarnas högre eller lägre utveckling?

”På deras språk, så som ni skiljer en vettvilling från en förnuftig människa. Vi har redan sagt, att de högre utvecklade Andarna aldrig motsäger varandra och säger bara det som är gott. De vill bara det goda: det är deras främsta intresse.

De underordnade Andarna befinner sig ännu under inflytande av de materiella idéerna. Deras tal bär spår av deras okunnighet och ofullkomlighet. Det är endast givet

åt de överordnade Andarna att kunna alla ting och bedöma dem lugnt och sakligt.”

2◦ - Är den vetenskapliga kunskapen hos en Ande alltid ett säkert tecken på dess höga utveckling?

”Nej, ty om den ännu befinner sig under materiens inflytande, kan den ännu ha kvar era laster och fördomar. Det finns folk som i den här världen är omåttligt avundsjuka och högmodiga. Tror ni att dessa lämnar sina defekter, så fort de lämnar denna världen? Efter deras avgång härifrån, kvarstår, särskilt hos dem som haft starka laster en slags atmosfär som omsluter dem och låter dem behålla alla dessa dåliga egenskaper. Dessa halvt ofullkomliga Andar är mera att frukta än de illvilliga Andarna, ty de flesta av dem förenar list och högmod med intelligens. Genom sin föregivna kunskap tvingar de sig på enkla okunniga människor, som utan att kontrollera accepterar deras orimliga och lögnaktiga teorier. Fastän dessa teorier inte kan göra sig gällande mot sanningen, förorsakar de icke desto mindre ett tillfälligt ont, ty de försinkar Spiritismens framsteg och medierna låter sig gärna förblindas beträffande värdet av det som meddelas dem. Just detta kräver en mycket omsorgsfull granskning från de upplysta spiritisternas och mediernas sida. Man måste rikta hela sin uppmärksamhet på att skilja det sanna från det falska.”

3◦ - Många skyddsandar ger sig namn efter helgon eller andra kända personer. Vad skall man tänka om detta?

”Alla namn på helgon och kända personer skulle aldrig räcka till för att ge en beskyddare till varje människa. Bland Andarna är det få som har ett känt namn på jorden. Därför ger de sig mycket ofta inte något namn. Men för det mesta vill ni ha ett namn och för att tillfredsställa er, tar de ett namn som tillhört en människa som ni känner och respekterar.”
4◦ - Kan inte detta lånade namn anses som ett bedrägeri?

”Det skulle vara ett bedrägeri, om det vore en illasinnad Ande som ville missbruka det. Men när det sker för det godas skull, tillåter Gud att det sker mellan Andar av samma ordning, eftersom det mellan dem existerar solidaritet och likhet i tankarna.”

5◦ - När en skyddsande till exempel kallar sig Sankt Paulus, är det inte säkert då, att det är denne apostels Ande eller själ?

”Inte alls, ty ni finner tusentals personer, till vilka det har blivit sagt, att deras skyddsande är Sankt Paulus eller någon annan. Men ifall Anden som beskyddar er är lika upphöjd som Sankt Paulus, vad har det då för betydelse för er? Ni kräver som sagt, ett namn och de ger sig då namn för att ni skall kunna kalla på dem och känna igen dem. På samma sätt använder ni er av dopnamn för att

skilja er från de andra medlemmarna i er familj. De kan också likaväl ta namn efter ärkeänglarna Rafael, Sankt Mikael, och många fler, utan att detta har några konsekvenser.

För övrigt, ju mera upphöjd en Ande är desto mer mångfaldig är dess utstrålning. Var övertygad därför, att en skyddsande av hög rang kan ha hundratals inkarnerade under sitt beskydd. Hos er, på jorden har ni notarier som åtar sig omsorgen för hundra eller två hundra familjers angelägenheter. Varför tror ni då, att vi tillsammans, andligt talat, skulle vara mindre skickliga att styra människorna i moraliskt hänseende än dessa till att styra deras materiella intressen?”

6◦ - Varför tar de Andar som kommunicerar sig ofta namn efter helgon?

”De identifierar sig med deras vanor som de talar med och tar ett namn av sådant slag att det gör så stort intryck som möjligt på människan, allt efter hennes trosåskådning.”

7◦ - Finns det vissa högre utvecklade Andar som alltid kommer personligen när man kallar på dem eller sänder de, som en del tror, någon annan befullmäktigad till att överföra deras tanke?

”Varför skulle de inte komma personligen, om de kan? Men om Anden inte kan komma, sänder den nödvändigtvis en befullmäktigad.”
8◦ - Är den befullmäktigade alltid tillräckligt upplyst får att kunna svara såsom den som har skickat honom skulle ha gjort?

”De överordnade Andarna vet vem som de kan anförtro uppdraget till att ersätta dem. För övrigt gäller det att ju mera upphöjda Andarna är, desto mera går de upp i en gemensam tanke, så att för dem blir personligheten någonting likgiltigt och det bör vara likadant för er. Tror ni då att det i de högre Andarnas värld inte finns andra som kan undervisa er än dem ni har känt på jorden? Ni är så benägna att se er själva som förebilder i Universum, att ni tror att det inte finns någonting utanför er värld. Ni liknar verkligen de vildar som aldrig varit utanför sin ö och därför tror att den utgör hela världen.”

9◦ - Vi förstår, att det kan vara så, när det rör sig om seriös undervisning. Men hur kan de upphöjda Andarna tillåta Andar av låg rang, att tillägna sig ärevördiga namn för att vilseleda människorna med grundsatser som väldigt ofta är helt abnorma?

”Det är inte alls med deras tillåtelse som de gör det. Händer inte detsamma hos er? Ni kan vara säkra på, att de som bedrar på detta sätt, kommer att bli straffade och deras straff kommer att stå i förhållande till bedrägeriets

allvar. För övrigt, om ni inte vore ofullkomliga, skulle ni bara ha goda Andar omkring er och om ni blir lurade, så har ni bara er själva att skylla. Det är med Guds tillåtelse som det sker för att pröva er ihärdighet och er omdömesförmåga och lära er att skilja på vad som är sant och falskt. Om ni inte kan det, beror det på att ni ännu inte är tillräckligt utvecklade och att ni ännu behöver ta lärdom av erfarenheten.”

10◦ - Kan inte Andar som är föga avancerade, men besjälade med goda avsikter och önskan att göra framsteg bli utvalda för att ersätta en högre utvecklade Ande? För att ge dem tillfälle att lära sig att undervisa.

”Aldrig i de större sällskapen. Jag syftar här på de seriösa sällskapen och i fråga om allmän undervisning. De som ändå presenterar sig där gör det alltid av egen drift och som ni säger för att öva sig. Därför bär deras meddelanden, fastän de är goda, alltid spår av deras underlägsenhet. När de får något uppdrag, gäller det endast föga viktiga meddelanden och sådana som man kan kalla personliga.”

11◦ - De löjliga andemeddelandena är ofta blandade med mycket goda levnadsregler. Hur skall man förstå denna motsägelse som tycks tyda på en samtidig närvaro av goda och onda Andar?

”De onda eller lättsinniga Andarna roar sig också med att förebrå utan att bekymra sig om deras räckvidd eller betydelse. Är alla de som befattar sig med sådant hos er, utvecklade människor? Nej! De goda och de onda Andarna uppträder inte tillsammans. Det är hos de ständigt likvärdiga goda meddelandena som ni känner igen närvaron av de goda Andarna.”

12◦ - Är det alltid med vett och vilja som Andarna vilseleder människorna?

”Nej, det finns goda men okunniga Andar som kan missta sig i god tro. När de blir medvetna om sin otillräcklighet, medger de detta och talar bara om det som de vet.”

13◦ - När en Ande ger ett falskt meddelande, är det alltid i ond avsikt?

”Nej, om det är en lättsinnig Ande, roar den sig med att hålla någon för narr och har inte någon annan avsikt.”

14◦ - Eftersom en del Andar kan bedra med sitt språk, kan de då inte också anta ett falskt yttre inför ett seende mediums ögon?

”Detta kan ske, men det är svårare. I varje fall kan det bara äga rum i en avsikt som de illasinnade Andarna inte själva vet om. De tjänar till instrument för en läxa. Det

seende mediet kan se lättsinniga och hycklande Andar, liksom andra medier kan höra dem eller skriva under deras inflytande. Lättsinniga Andar kan utnyttja denna förmåga för att bedra honom med falska bilder. Detta beror på karaktärsdrag hos själva mediet.”

15◦ - Räcker det med att vara besjälad av goda avsikter för att inte bli missbrukad och är de fullkomligt seriösa människorna, de som inte blandar in någon känsla av tom nyfikenhet i sina studier, också utsatta för bedrägeri?

”Mindre än andra naturligtvis. Men varje människa har någon egenhet som drar till sig de hycklande Andarna. Man tror att man är stark, men är det ofta inte. Man bör därför misstro den svaghet som föds ur högmod och fördomar. Man räknar inte tillräckligt mycket med dessa båda brister och det begagnar sig Andarna av. Genom att smickra människornas laster så är de säkra på att lyckas.”

16◦ - Varför tillåter Gud att de illasinnade Andarna meddelar sig och säger elaka saker?

”Även i det allra fulaste finns det en lärdom. Men det är er sak att finna den. Det är nödvändigt, att det skall finnas meddelanden av alla sorter för att ni skall lära att skilja de goda Andarna från de onda och för att ni skall kunna spegla er i dem.”

17◦ - Kan Andarna genom skriftliga meddelanden inspirera till orättfärdig misstro mot vissa personer och förorsaka oenighet mellan vänner?

”Hänsynslösa och avundsjuka Andar kan göra allt ont såsom människorna gör. Därför måste man alltid vara på sin vakt. De överordnade Andarna är alltid försiktiga och varsamma, när de måste kritisera något. De säger inte något ont utan varnar skonsamt. Om de önskar, att två personer för sin egen skull skall upphöra att se varandra, låter de händelser inträffa som på ett naturligt sätt skiljer dem från varandra. Ett språk som är ägnat att utså oro och misstro har alltid sitt ursprung från en ond Ande vilket namn den än smyckar sig med. Därför bör ni med varsamhet ta emot det onda som en Ande kan säga om en av er, särskilt när en god Ande har talat gott om vederbörande. Men tro inte heller för gott om er själva och era egna förutfattade åskådningar. Från Andarnas meddelanden bör ni endast tillägna er det som är bra, stort, förnuftigt och godkänt av ert samvete.”

18◦ - Eftersom det är så lätt för de lättsinniga Andarna att blanda sig i meddelandena så verkar det som att man ju aldrig kan vara säker på att få veta sanningen?

”Ja, för att ni har ju ert omdöme för att kunna värdesätta dem. När ni läser ett brev, kan ni lätt se, om det är skrivet av en obildad eller en bildad person, en dum eller en lärd. Varför skulle ni inte göra det när det är Andar som

skriver till er? När ni får ett brev från en långt bort boende vän, vad bevisar för er, att det verkligen är från denne? Hans skrift, säger ni. Men finns det inte förfalskare som kan efterlikna all skrift, bedragare som kan känna till era ärenden? Det finns emellertid tecken som ni inte kan ta fel på. Det är samma sak med Andarna. Föreställ er då, att det är en vän som skriver till er eller att ni läser en författares arbete och döm på samma sätt.”

19◦ - Skulle de överordnade Andarna kunna hindra de illasinnade Andarna från att anta falska namn?
”Naturligtvis kan de det. Men ju mera lättsinnade Andarna är, ju envisare är de och ofta vägrar de att göra vad man befaller dem. Ni bör också veta, att det finns människor, för vilka de högre utvecklade Andarna intresserar sig mera än för andra, och när de anser det nödvändigt, kan de bevara dem mot lögnens angrepp. Mot dessa personer är de bedrägliga Andarna vanmäktiga.”

20◦ - Vad är grunden till denna partiskhet?

”Det är inte alls partiskhet, det är rättfärdighet. De goda Andarna intresserar sig för dem som tar hänsyn till deras uppmaningar och arbetar seriöst för sin egen förbättring. Sådana tycker de om och hjälper. Men de bryr sig föga om dem, som spiller sin tid med vackra ord.”

21◦ - Varför tillåter Gud Andarna att begå skändligheten att falskeligen anta vördade namn?

”Ni skulle också kunna fråga, varför Gud tillåter människorna att ljuga och häda. Andarna har, liksom människorna sin fria vilja, till det goda som till det onda. Men varken den ena eller den andra kommer att fly undan från Guds rättvisa.”

22◦ - Finns det formler som är tillräckligt verksamma för att jaga bort de bedrägliga Andarna?

”En formel är något materiellt, det är bättre att tänka på Gud.”

23◦ - Några Andar har sagt, att de har oefterhärmliga skrifttecken, en sorts symboler, på vilka de kan igenkännas och som kan fastställa deras identitet. Är det sant?

”De högre utvecklade Andarna har inte något annat kännetecken än tankarnas och språkets överlägsenhet. Alla Andar kan imitera ett materiellt tecken. Vad de lågsinnade Andarna beträffar så avslöjar de sig på så många sätt så att man måste vara blind för att låta sig luras.”

24◦ - Kan inte de bedrägliga Andarna också imitera tanken?

”De imiterar tanken såsom dekorationerna på teatern imiterar naturen.”

25◦ - Tycks det alltid vara lätt att genom uppmärksam granskning upptäcka ett bedrägeri?

”Ja, otvivelaktigt. Andarna lurar bara dem som låter sig luras. Men man måste ha ögon som en diamanthandlare för att kunna skilja den äkta stenen från den oäkta. Den som inte kan det, bör vända sig till en ädelstensslipare”

26◦ - Det finns folk som låter sig bländas av ett högtidligt språk, som ser mera till orden än till idéerna och till och med tar falska och vardagliga tankar för upphöjda. Hur kan sådana människor, som inte ens duger till att bedöma människors gärningar, vara i stånd till att bedöma Andarnas?

”När dessa personer är tillräckligt ödmjuka för att erkänna sin otillräcklighet så litar de inte på sig själva. När de av stolthet tror att de kan mer än vad de kan, så får de själva bära på konsekvenserna av sitt högmod. De lögnaktiga Andarna vet till vem de vänder sig. Det finns enkla och föga instruerade människor som är svårare att lura än andra som har bildning och kunskap. Genom att smickra människors lidelser så kan de göra vad de vill med dem.”

27◦ - Avslöjar sig inte de lågsinnade Andarna ibland i skriften genom ofrivilliga materiella tecken?

”De duktiga gör det inte. De klumpiga avslöjar sig. Varje onyttigt och barnsligt tecken är ett säkert tecken på underlägsenhet. De högre utvecklade Andarna gör ingenting som är onyttigt.”

28◦ - Många medier känner igen de goda och dåliga Andarna på det behag eller obehag som de känner, när de närmar sig. Vi undrar, om det obehagliga intrycket, den krampaktiga upphetsningen, kort sagt, är detta alltid ett tecken på att de Andar som manifesterar sig är av lågsinnad natur?

”Mediet tar intryck av det tillstånd, i vilket den Ande som närmar sig befinner sig. När Anden är lycklig, är den lugn, lättsam och trygg. När den är olycklig, är den upphetsad, febril, och denna oro går naturligtvis över i mediets nervsystem. För övrigt så är det som med människan på jorden. Den som är god, är lugn och stilla och den som är ond har ingen ro.”

Anmärkning. Det finns medier, med större eller mindre mottaglighet för nervösa intryck och därför kan inte upphetsningen betraktas som en obetingad regel. Man bör här, liksom i allt annat, ta hänsyn till omständigheterna. Kännetecken av det plågsamma och obehagliga intrycket är en effekt av en kontrast, ty om

mediets Ande sympatiserar med den lågsinnade Ande som manifesterar sig så blir den föga eller inte alls påverkad. För övrigt så är det nödvändigt att inte förväxla snabbheten i skrift, som beror på vissa mediers utomordentliga rörlighet, med den upphetsning som de mest långsamma medier kan erfara vid kontakten med ofullkomliga Andar.

Kapitel XXV

Om Frammaningar

Allmänna betraktelser

269. Andarna kan meddela sig spontant eller komma när vi kallar på dem, det vill säga genom frammaning. En del personer anser att man bör avhålla sig från att frammana den ena eller den andra Anden och föredrar att vänta på den som önskar att meddela sig. De grundar sig på åsikten om att när man frammanar en bestämd Ande så är man inte säker på att det är den som ställer upp medan den Ande som kommer spontant och av egen drift, bättre bevisar sin identitet, eftersom den då tillkännager en önskan att underhålla sig med oss. Enligt vår mening är detta ett misstag: för det första, eftersom det alltid finns Andar omkring oss, vilka oftast står mycket lågt och som inte önskar något högre än att meddela sig. För det andra så öppnar man dörren för alla som vill komma in om man inte kallar på någon särskild. Om man i ett sällskap inte ger ordet åt någon bestämd person så är det detsamma som att ge det åt alla, och man vet då vilket resultat det blir utav det. Den direkta frammaningen av en bestämd Ande är ett band mellan denne och oss. Vi kallar på den enligt vår önskan och reser därmed en slags barriär mot

inkräktare. Utan en direkt frammaning så skulle en Ande ofta inte ha någon som helst anledning att komma till oss om det inte vore en familjär Ande.

Båda dessa tillvägagångssätt har sina fördelar och den enda olägenheten skulle vara att helt utesluta ett av dem. De spontana meddelandena har ingen olägenhet, när man är herre över Andarna och är säker på att inte komma under de onda Andarnas herradöme. Då är det ofta nyttigt att vänta på dem som får lust att manifestera sig, eftersom deras tanke inte är under något tvång och man kan på detta sätt erhålla underbara meddelanden. Däremot är det inte säkert att den Ande som ni frammanar är upplagd för att tala eller är i stånd att göra det på det sätt som man önskar. Den omsorgsfulla granskning som vi har rekommenderat är för övrigt en garanti mot dåliga meddelanden. I regelbundna möten, särskilt sådana där man utför ett fortlöpande arbete, finns det alltid bekanta Andar som kommer till mötet utan att bli kallade, eftersom de på grund av mötenas regelbundenhet är underrättade i förväg. De tar spontant till orda för att behandla något ämne, utveckla ett förslag eller föreskriva vad som bör göras, och då känner man lätt igen dem antingen på deras sätt att tala som alltid är detsamma, eller på deras skrift, eller på vissa vanor som är karakteristiska för dem.

270. När man önskar kommunikation med en *bestämd* Ande, måste man nödvändigtvis tillkalla den (Nr 203).

Om den kan komma, får man i allmänhet svaret: *Ja* eller *Här är jag*, eller kanske: *Vad vill du mig?* Ibland går den direkt in på ämnet genom att föregripa de frågor som man tänker ställa till den.

Då en Ande tillkallas för första gången, bör man noga försöka fastställa dess identitet. I de frågor man riktar till den, måste man undvika alla hårda och befallande uttryck, vilka skulle komma den att avlägsna sig. Dessa uttryck bör vara kärleksfulla eller vördnadsfulla, alltefter Andens beskaffenhet och i varje fall bevisa framkallarens välvilja.

271. Man blir ofta förvånad över den snabbhet med vilken en tillkallad Ande presenterar sig, även första gången: man skulle tro, att den blivit underrättad i förväg. Det är faktiskt vad som äger rum, då man i förväg funderar över att frammana. Denna fundering är en sorts anteciperad kallelse och eftersom vi alltid har familjeandar vid vår sida, som gör sig till ett med vår tanke, bereder de vägen, så att Anden som vi vill tillkalla redan är närvarande, när det inte finns något hinder. I motsatt fall, är det mediets familjeande, eller den frågandes förtroliga Ande eller en Ande som brukar närvara vid mötena, som söker upp den och för detta behöver den inte lång tid. Om den tillkallade Anden inte kan komma ögonblickligen, anger sändebudet (avgudadyrkarna skulle säga *Merkurius*) ett dröjsmål på ibland fem minuter, en kvart, en timme och till och med

flera dagar. När Anden har kommit, säger han: *den är här*. Då kan man börja med de frågor som man ville ställa till den.

Sändebudet är inte alltid nödvändigt, ty frammanarens förfrågan kan bli hörd direkt av Anden, som det kommer att visa sig i nr 282, fråga 5, beträffande tillvägagångssättet för tankeöverföring.

När vi talar om att göra en kallelse i Guds namn, menar vi att detta råd bör tas på allvar och inte lättsinnigt. De som däri bara skulle se en formel utan betydelse, gör bättre i att avhålla sig från det.

272. Att frammana erbjuder ofta större svårigheter för mediet än de spontana meddelandena, särskilt, när det gäller att erhålla noggranna svar på omfattande frågor. För detta krävs det speciella medier, som samtidigt är *flexibla* och *noggranna,* och vi har sett (nr 193), att dessa sistnämnda är ganska sällsynta, ty, som sagt, de fluidiska förbindelserna upprättas inte alltid ögonblickligen med första bästa Ande som kommer. Därför är det klokt, att medierna inte tar sig an bestämda kallelser, innan de är säkra på att deras förmåga är utvecklad och de känner till naturen av de Andar som assisterar dem, ty hos dem som är dåligt omgivna, kan en frammaning inte ha någon tillförlitlig karaktär.

273. Medierna söks i allmänhet mycket mera för frammaningar av privata intressen än för meddelanden av

allmänt intresse. Detta förklaras av den mycket naturliga önskan som man har att få kontakt med dem man älskar. Vi anser att vi i detta avseende bör ge medierna åtskilliga viktiga råd. För det första bör de inte ge efter för denna önskan utan förbehåll beträffande personer, vilkas uppriktighet de inte är fullkomligt säkra på utan tar sig i akt för de snaror illasinnade människor kan lägga ut för dem. För det andra bör de inte, under någon förevändning, inlåta sig på detta, om de anar en nyfiken och självisk avsikt hos frammanaren och inte något seriöst syfte. Man bör vägra att ta emot vilken som helst onyttig fråga eller som faller utanför ramen för de man med förnuft kan rikta till en Ande. Frågorna bör ställas klart och bestämt och utan någon baktanke, om man vill ha avgörande svar. Man bör därför förkasta alla försåtliga frågor, ty man vet, att Andarna inte tycker om frågor som avser att sätta dem på prov och att insistera med frågor, av detta slag är detsamma som att vilja bli bedragen. Frammanaren bör gå fritt och öppet tillväga, utan undanflykter och omvägar. Om han är rädd för att förklara sig, gör han bättre i att avhålla sig.

Man bör vidare, endast med största försiktighet, göra frammaningar i frånvaron av de personer som önskar det, och ofta helt avhålla sig därifrån, därför att ingen annan än dessa personer är i stånd att kontrollera svaren, att bedöma identiteten, begära upplysningar, om det är nödvändigt och göra de av omständigheterna föranledda tillfälliga frågorna. Vidare är deras närvaro ett band som

drar till sig Anden, ofta föga disponerad att meddela sig med främlingar, för vilka den inte har någon som helst medkänsla. Kort sagt, mediet bör undvika allt som skulle kunna förvandla det till en rådgivare, vilket i många människors ögon är detsamma som spåman.

Andar som man kan frammana

274. Man kan frammana alla Andar, vilken grad på skalan de än tillhör: de goda såväl som de onda, de som har lämnat jordelivet för kort tid sedan såsom de som har levat för mycket länge sedan, de berömda personer liksom de mest okända, våra släktingar och vänner såväl som dem som är oss likgiltiga. Men det är inte sagt, att de alltid vill eller kan besvara vår kallelse. Oberoende av deras vilja eller tillåtelsen därtill som kan ha vägrats dem av en högre makt, kan de vara förhindrade av motiv som det inte alltid är oss givet att förstå. Vi vill säga att det inte finns något obetingat hinder som ställer sig i vägen för meddelandena, bortsett från det som senare kommer att bli sagt. De hinder som kan göra att en Ande inte uppenbarar sig är nästan alltid individuella och beror oftast på omständigheterna.

275. Bland de orsaker som kan hindra en Ande att manifestera sig, är en del personliga och andra främmande. Bland de första måste man placera de

sysselsättningar och de uppdrag som den utför och vilka den inte kan lämna för att uppfylla våra önskningar. I så fall blir deras besök bara uppskjutet.

Det kan också bero på dess egen ställning. Även om inkarnationens tillstånd inte är ett obetingat hinder, kan det vara en olägenhet i vissa givna tillfällen, särskilt när den äger rum i de lägre världarna och när Anden själv är föga frigjord från det materiella. I de högre världarna, i vilka banden mellan Ande och materien är mycket svaga, är manifestationen nästan lika lätt som i vandringstillståndet och i alla fall lättare än i dem där den kroppsliga materian är mer kompakt.

De främmande orsakerna beror huvudsakligen på mediets och frammanarens egenskaper, på omgivningen där frammaningen sker, och slutligen på det ändamål man föresätter sig. Vissa medier mottar särskilt meddelanden från sina familjära Andar som kan vara mer eller mindre utvecklade. Andra är villiga att tjäna som mellanled för alla Andar. Detta beror på den sympati eller aversion, den attraktion eller repulsion som mediets egen Ande utövar på den främmande Anden, vilken kan använda den som tolk med glädje eller motvilja. Detta beror vidare på, bortsett från mediets personliga egenskaper, utvecklingen av den mediala förmågan. Andarna kommer hellre, och framför allt är de mera tydliga, till ett medium, som inte bjuder dem något materiellt hinder. När de moraliska betingelserna för

övrigt är lika, är mediets förbindelser med andevärlden bättre, ju lättare han har för att skriva och uttrycka sig.

276. Man måste vidare ta hänsyn till den lätthet som kommer av vanan att meddela sig med vissa Andar. Med tiden identifierar sig den främmande Anden med mediets Ande, liksom med frammanaren. Bortsett från frågan om sympati så uppstår det mellan dem fluidiska förbindelser som påskyndar meddelandena. Därför är det första mötet inte alltid så tillfredsställande som man skulle önska och därför ber Andarna själva ofta att bli kallade igen. Den Ande som är van att komma, känner sig som hemma. Han är bekant med sina åhörare och sina tolkar och han talar och handlar ohämmat.

277. Sammanfattningsvis så resulterar det vi har sagt i följande: Förmågan att kalla fram vilken som helst Ande innebär inte för Anden något tvång att lyda våra order. Han kan komma vid ett tillfälle och inte i ett annat, med det medium eller frammanaren som han gillar och inte med andra. Han kan säga vad han vill utan att vara tvungen att säga vad han inte vill. Han kan gå sin väg när han har lust och slutligen så kan han, av orsaker beroende eller oberoende av dess vilja, efter att under en tid ha visat sig regelbundet, plötsligt upphöra att komma.

På grund av alla dessa orsaker, är det, när man vill tillkalla en ny Ande, nödvändigt att fråga sitt skydds ledare, om en frammaning är möjlig. Om den inte är

möjlig, anger den i allmänhet grunderna därför och då gör det ingen nytta att insistera.

278. Här uppstår en viktig fråga, nämligen den ifall det finns någon olägenhet eller inte i att kalla fram onda Andar. Detta beror på vilket syfte man har och av ens övertag över dessa. Det finns ingen olägenhet, när man kallar fram dem i en seriös avsikt för att undervisa och få dem att förbättra sig. Däremot är det mycket illa, om man gör det av idel nyfikenhet eller på skämt, eller om man gör sig beroende av dem genom att be dem om en eller annan tjänst. De goda Andarna kan i detta fall mycket väl ge dem makt att göra det som man ber dem om, för att senare strängt straffa den dumdristige som vågat anropa deras hjälp och trott dem vara mäktigare än Gud. Förgäves skulle man lova sig själv att göra ett bättre bruk av framkallelse i framtiden och att avskeda tjänaren, när han en gång gjort sin tjänst. Själva den tjänst som man har bett om, hur liten den än må vara, är en verklig pakt, som man slutit med den onda Anden, och denne släpper inte lätt vad den har fått ta i. (Se nr. 212)

279. Övertaget över de lägre utvecklade Andarna kan bara utövas genom *moralisk överlägesenhet*. Endast i goda människor ser de hänsynslösa Andarna sina övermän. Gentemot den som bara uppställer en energisk vilja mot dem, en slags brutal kraft, tar de upp kampen och är ofta de starkaste. Således var det en som försökte tämja en genstridig Ande med sin vilja. Anden svarade

honom då: *Låt mig då vara i fred för dina storskrävliga fasoner, du som inte är bättre än jag. Vad skall man säga om en tjuv som predikar moral till en annan tjuv?*

Man förundrar sig över att Guds namn som man åkallar gentemot de onda Andarna, ofta är vanmäktigt. Sankt Ludvig gav oss i följande svar grunden därtill:

”Guds namn har bara inflytande på de ofullkomliga Andarna, när det uttalas av en som kan betjäna sig av det med auktoriteten av sina dygder. I munnen på en person som inte är Anden moraliskt överlägsen, är det ord som alla andra. På samma sätt är det med de heliga ting som man ställer upp emot dem. Det fruktansvärdaste vapen är oskadligt i händer som inte kan bruka det eller inte är i stånd att bära det.”

Språkbruk som bör användas med Andarna

280. Andarnas högre eller lägre utvecklingsgrad bestämmer naturligtvis den ton man bör anslå, när man talar med dem. Det är självklart, att ju mer upphöjda de är, desto större rätt har de till vår respekt, hänsyn och lydnad. Vi bör inte visa dem mindre vördnad än vi skulle ha gjort, när de levde på jorden, men av andra grunder: på jorden skulle vi ha sett till deras sociala rang och ställning. I Andarnas värld beror vår aktning för dem

endast på deras moraliska överlägsenhet. Själva deras upphöjdhet ställer dem över allt barnsligt smicker. Det är inte genom ord som man väcker deras välvilja utan genom känslornas uppriktighet. Det skulle alltså vara löjligt att ge dem de titlar som vårt språkbruk använder för att skilja mellan olika rangställningar, och vem, medan de levde på jorden hade kunnat smickra deras fåfänga? Om de verkligen är upphöjda, bryr de sig inte blott om dessa ting, utan de till och med misshagar dem. En god tanke är mera angenäm för dem än de mest rosande tillnamn. Om det hade förhållit sig på annat sätt, skulle de inte ha stått över vanliga jordiska människor. Anden av en vördnadsvärd prästman, vilken på jorden var en kyrkofurste och en god människa som levde efter Jesus lära, svarade en gång frammanaren som gav honom titeln: Monsignore". "Du borde åtminstone säga "före detta Monsignore, ty här finns det ingen annan Herre än Gud. Det må du veta, att jag här ser de som på jorden lade sig på knä för mig och för vilka jag själv nu knäfaller."

Beträffande de lägre utvecklade Andarna, anvisar oss deras karaktär, det språk som vi bör använda med dem. Bland dem finns det en del som fastän de är ofarliga och till och med välvilliga, är lättsinniga, okunniga och förvirrade. Att behandla dem på samma sätt som de seriösa Andarna, som vissa personer gör, skulle vara detsamma som att buga sig för en skolpojke eller en åsna prydd med en doktorshatt. En familjär ton är på sin plats

med dem och de förargas inte över den. Tvärtom så tycker de om det.

Bland de lägre utvecklade Andarna finns det en del som är olyckliga. Vilka än de brott kan vara som de sonar är deras lidande så mycket mer berättigat till vårt medlidande som ingen kan berömma sig av att detta Kristi ord inte gäller honom: ”Den som är utan synd, kasta första stenen”. Den välvilja som vi visar dem, ger dem lindring. I brist på sympati bör de finna hos oss samma överseende som vi skulle vilja att man visade oss.

De Andar som avslöjar sin låga utvecklingsgrad genom sitt oblyga språk, sina osanningar sina grova känslor och sina trolösa råd är naturligtvis mindre värda vårt intresse än de vilkas ord vittnar om ånger. Vi bör åtminstone ha den medkänsla med dem som vi har med de största förbrytare och medlet att bringa dem till tystnad är att visa sig dem överlägsen. De släpper tyglarna lösa endast med människor som de tror att de inte behöver frukta, ty de perversa Andarna erkänner de goda människornas överlägsenhet, och även de högre utvecklade Andarna.

Sammanfattningsvis, lika otillbörligt som det skulle vara att behandla de högre utvecklade Andarna som våra likar, lika löjligt skulle det vara att ha samma vördnad för alla utan undantag. Låt oss ha vördnad för dem som förtjänar det, tacksamhet mot dem som beskyddar oss och hjälper oss och välvilja för alla de andra, en välvilja, som vi

kanske en gång själva skall behöva. När vi utforskar den andliga världen, lär vi känna den, och denna kännedom bör reglera våra förbindelser med dem som bebor den. Forntidens människor har i sin okunnighet rest altaren för dem. För oss är de bara mer eller mindre fullkomliga varelser och altaren reser vi bara åt Gud.

Nyttan av personliga frammaningar

281. De meddelanden som man får från mycket högt utvecklade Andar eller från dem som besjälat antikens stora personligheter, är värdefulla på grund av den förnämliga undervisning de innehåller. Dessa Andar har nått en grad av fullkomning som tillåter dem att omfatta ett mera utsträckt perspektiv av tankar och genomtränga gåtor som övergår mänsklighetens begränsade fattningsförmåga och följaktligen bättre än andra inviga oss i vissa ting. Det betyder inte, att de meddelanden vi får av mindre utvecklade Andar är utan nytta. En som iakttar kan av dem hämta åtskillig kunskap. För att känna ett folks seder, måste man studera det i alla grader på skalan. Den som endast har sett det från ena sidan, känner det dåligt. Ett folks historia är inte bara dess konungars och framstående personers historia. För att bedöma det, måste man se det i dess inre liv och i dess intima seder. De högre utvecklade Andarna är andevärldens spetsar. Själva deras överordnad ställer

dem så högt över oss att vi blir förskräckta över det avstånd som skiljer oss ifrån dem. De mera medelklassiga Andarna (må man förlåta oss för detta uttryck) gör förhållandena i deras nya tillvaro mera handgripliga för oss. Hos dem är förbindelsen mellan det fysiska och det andliga livet fastare och vi förstår den bättre, därför att den berör oss närmare. De själva lär oss vad som blivit av dem och vad de tänker, vad som måste utstås av människor under alla förhållanden och med olika karaktärer, goda och lastbara, framstående och av ringa betydelse, vår tids lyckliga och olyckliga. Kort sagt: människorna som har levat bland oss, som vi har sett och känt, vilkas verkliga liv vi känner, med dess förtjänster och fel; vi förstår deras glädje och deras lidande, vi förenar oss med dem och hämtar i det sammanhanget en moralisk kunskap, så mycket mera givande eftersom förbindelsen mellan dem och oss är mer personlig. Vi kan lättare sätta oss i ens ställe som är vår like än i ens som vi ser som i en luftspegling genom en himmelsk strålglans. De vardagliga Andarna visar oss den praktiska tillämpningen av de stora och sublima sanningarna, vilkas teori de högre Andarna undervisar oss. För övrigt, i studiet av en vetenskap är ingenting onyttigt. Newton fann lagarna för universums krafter i det enklaste fenomen.

Frammaningen av de vardagliga Andarna har dessutom fördelen att sätta oss i förbindelse med de lidande Andarna, som man kan trösta och vilkas framsteg man

kan underlätta genom kloka råd. Man kan alltså göra nytta samtidigt som man själv undervisas. Det är egoistiskt att endast söka sin egen tillfredsställelse i samtalet med Andarna och den som försmår att räcka en hjälpsam hand till de olyckliga ger ett bevis på sitt högmod. Vartill tjänar det honom, att han får utmärkta förmaningar från de högsta Andarna, om detta inte gör honom själv bättre och mer barmhärtig och välvillig mot sina bröder i denna världen och den andra? Hur skulle det gå med de stackars sjuka, om läkarna vägrade att röra vid deras öppna sår?

Frågor om frammaningar

282. 1◦- Kan man kalla fram Andarna utan att vara medium?

”Alla kan kalla fram Andarna och om dem som ni kallar på inte kan manifestera sig materiellt, är de icke desto mindre nära er och hör er.”

2◦ - Kommer Anden alltid, när man kallar på den?

”Det beror på de förhållanden som den befinner sig i, ty det finns omständigheter under vilka den inte kan komma.”

3◦ - Vad är det för grunder som kan hindra en Ande att komma, när vi kallar på den?

”För det första dess vilja. Därnäst dess kroppsliga tillstånd, om den är reinkarnerad, och beroende de uppdrag som den blivit anförtrodd, eller därför att den inte får tillåtelse därtill.

Det finns Andar som aldrig kan meddela sig. Det är de som på grund av sin natur ännu hör hemma i de världar som står lägre utvecklade än Jorden. De som befinner sig i vissa områden som bestraffning kan det inte heller, med undantag då de får tillåtelse ovanifrån och en sådan blir endast medgiven i allmännyttigt syfte. För att en Ande skall kunna meddela sig, måste den ha uppnått samma grad av utveckling som den värld, till vilken den är kallad, annars är den främmande för denna världs idéer och har ingen jämförelsepunkt. Detta gäller inte för dem som är skickade i ett uppdrag eller till försoning i de lägre utvecklade världarna. De har de idéer som är nödvändiga för att svara.”

4◦ - Av vilken anledning kan tillåtelsen att meddela sig förvägras en Ande?

”Det kan vara en prövning eller ett straff, antigen för Anden själv eller för den som tillkallar den.”

5◦ - Hur kan Andarna, som är spridda i rymden eller i de olika världarna, från alla punkter i universum höra de framkallelser som blir gjorda?

”Ofta blir de underrättade därom på förhand av de familjära Andar som omger er och som uppsöker dem. Men det sker här ett fenomen som det är svårt att förklara för er, eftersom ni ännu inte kan förstå hur tankeöverföring går till bland Andarna. Vad jag kan säga er, är att Anden som ni kallar på, hur långt borta den än är, känner så att säga tanken verka på sig som en elektrisk stöt som drar dess uppmärksamhet till den sidan, varifrån den tanke kommer som riktas till den. Man kan säga att den hör tanken, liksom ni på jorden hör rösten.”

a) Är det universella fluidet tankens transportsmedel, liksom luften är ljudets?

”Ja, med den skillnaden att ljudet bara låter sig höras inom ett mycket begränsat område, medan tanken når ut i oändligheten. Anden befinner sig i rymden som en resande på en enormt stor slätt och som, när han plötsligt hör sitt namn uttalas, vänder sig åt det håll, varifrån man kallar på den.”

6◦ - Vi vet, att avståndet inte har någon betydelse för Andarna. Likväl förundrar man sig över att ibland se dem

svara på kallelsen lika snabbt som om de hade varit precis bredvid.

”Så är det verkligen ibland. Om frammaningen är övervägd i förväg, blir Anden underrättad på förhand och befinner sig då ofta på plats, innan den blir tillkallad.”

7◦ - Beroende på omständigheterna, kan frammanarens tanke bli mer eller mindre lätthörd?

”Utan tvivel; den Ande som blir kallad av en sympatisk och välvillig känsla, blir djupare rörd. Det är som en vanlig stämma, som den känner igen. Utan denna, händer det ofta att kallelsen inte når den. Den tanke som utstrålar från kallelsen, träffar Anden. Om den är dåligt styrd, går den ut i tomma intet. Det är med Andarna som med människorna. Om den som kallar, är dem likgiltig eller osympatisk, kan de nog höra den, men ofta lyssnar de inte.”

8◦ - Kommer den tillkallade Anden frivilligt eller är den tvungen därtill?

”Den lyder Guds vilja, det vill säga den allmänna lag som styr universum. Likväl är tvungen inte det rätta ordet, ty den bedömer, om det är nyttigt att komma och då har den sin fria vilja. Den högre utvecklade Anden kommer alltid, när den blir kallad i ett nyttigt syfte. Den

vägrar endast att svara hos en grupp av föga seriösa människor som betraktar saken som ett skämt.”

9◦ - Kan den tillkallade Anden vägra att hörsamma frammaningen?

”Det kan den mycket väl. Hur skulle det annars vara med dess fria vilja? Tror ni att alla varelser i universum lyder era order? Ni själva, tror ni, att ni är tvungna att svara alla dem som nämner ert namn? När jag säger, att Anden kan säga nej, menar jag bara till frammanarens uppfordran, ty en lägre utvecklad Ande kan bli tvingad att komma av en högre utvecklad Ande.”

10◦ - Finns det för frammanaren något medel att tvinga en Ande att komma mot sin vilja?

”Inget, om denne Ande är er like eller överlägsen i *moraliskt* hänseende – jag säger i moraliskt hänseende och inte i intelligens - eftersom ni då inte har någon auktoritet över den. Om den är er underlägsen, kan ni tvinga den, om det är till dess eget bästa, ty då vill andra Andar hjälpa er.” (nr 279)

11◦ - Finns det någon olägenhet med att frammana de lägre utvecklade Andarna och kan man frukta, att man genom att kalla fram dem, kan komma under deras herravälde?

”De behärskar bara dem som låter sig behärskas. Den som assisteras av goda Andar, har ingenting att frukta. Han får övertag på de lägre utvecklade Andarna och dessa dominerar inte honom. När medierna är ensamma, särskilt när de är nybörjare, bör de avhålla sig från denna sorts frammaningar.” (nr 278)

12◦ - Är det nödvändigt med några särskilda förhållningssätt under frammaningen?

”Det väsentligaste av alla åtgärder är att kunna samla sig, när man vill ha att göra med seriösa Andar. Om man har tron på och önskan om det goda, är man bättre i stånd till att kalla fram de högre utvecklade Andarna. Genom att lyfta sin själ till en kort andakt, när man gör frammaningen, gör man sig till ett med de goda Andarna och gör dem benägna att komma.”

13◦ - Är tro nödvändigt vid frammaningar?

”Tron på Gud, ja. Tron kommer för övrigt, om ni vill det goda och längtar efter undervisning.

14◦ - Har människor som är förenade i en gemenskap av samma tankar och avsikter, större makt till att frammana Andarna?

”När alla är förenade i kärlek och för det goda, uppnår de stora ting. Ingenting är mera skadligt för resultatet av frammaningar än skiljaktigheter i tankarna.”

15◦ - Är det till någon nytta att i början av mötena, i förebyggande åtgärder, bilda en kedja genom att under några minuter hålla varandras händer?

”Kedjan är ett materiellt medel som inte åstadkommer någon förening emellan er, om den inte finns i ert inre. Vad som är nyttigare än allt detta, det är att förena sig i en gemensam tanke, under det att var och en å sin sida kallar på de goda Andarna. Ni vet inte, vad ett seriöst möte, där varje högmodig och självisk känsla vore bannlyst och det endast härskade en känsla av ömsesidig förståelse, skulle kunna uppnå.”

16◦ - Är det bäst att göra frammaningar på bestämda dagar och tider?

”Ja och om det är möjligt, på samma ställe. Andarna kommer hellre dit med välvilja. Det är er ständiga längtan som hjälper Andarna att komma och sätta sig i förbindelse med er. Andarna har sina sysselsättningar som de inte helt *plötsligt* kan lämna för att tillfredsställa er personligen. Jag säger på samma ställe, men tro inte, att det är en ovillkorlig förpliktelse, ty Andarna kommer vart som helst. Jag vill hellre säga, att ett därtill ägnat

ställe är att föredra, eftersom andakten där blir mer perfekt.”

17◦ - Har vissa föremål, såsom medaljer och amuletter, egenskapen att dra till sig eller stöta bort Andarna, som en del påstår?

”Det är en onödig fråga, ty ni vet väl, att materian inte har någon effekt på Andarna. Ni kan vara säkra på, att en god Ande aldrig råder till sådana orimligheter. Av vilken natur talismanerna än är, så har deras kraft endast funnits till i lättrogna människors fantasi.”

18◦ - Vad skall man tänka om de Andar som till sina möten anvisar skumma platser och olämpliga tider?

”Dessa Andar roar sig på bekostnad av dem som lyssnar på dem. Det är alltid onyttigt och ofta farligt att ge vika för sådana ingivelser. Det är onyttigt, därför att man absolut inte tjänar något annat på det än att man blir lurad och farligt, inte på grund av det onda som Andarna kan göra, utan på grund av den inverkan de kan ha på svaga hjärnor.”

19◦ - Finns det dagar och timmar som är särskilt gynnsamma för frammaningar?

”För Andarna är detta helt likgiltigt, liksom allt som är materiellt och det skulle vara en vidskepelse att tro på

vissa dagars och timmars inflytande. De mest gynnsamma stunderna är de då frammanaren är så litet som möjligt distraherad av sina vanliga sysselsättningar, då hans kropp och hans själ är lugnast.”

20◦ - Är frammaningen behaglig eller obehaglig för Andarna? Kommer de gärna, när man kallar på dem?

”Det beror på deras karaktär och på syftet med frammaningen. När ändamålet är lovvärt och miljön är behaglig för dem, är det angenämt och till och med lockande för dem. Andarna är alltid lyckliga för den tillgivenhet man visar dem. För en del är det en stor lycka att få meddela sig med människorna och de lider när de blir bortglömda. Men som sagt detta beror också på deras karaktär. Bland Andarna finns det också misantroper som inte tycker om att bli störda och vilkas svar präglas av deras dåliga humör, särskilt när de tillkallas av främmande människor som de inte är intresserade av. Anden har ofta ingen motivering för att komma på kallelsen av en okänd som är dem likgiltig och som nästan alltid drivs av nyfikenhet. Om den kommer, är det i allmänhet bara för en kort stund, såvida inte frammaningen har ett seriös och instruktivt syfte. ”

Anmärkning. Man träffar på folk som kallar fram sina släktingar, bara för att fråga om de mest vardagliga saker i det materiella livet. Exempelvis, en för att veta om han skall hyra ut eller sälja sitt hus, en annan för att få veta

hur mycket han kommer att tjäna på en viss handelsvara, var det finns pengar undangömda och om den ena eller den andra affären kommer att vara fördelaktig eller inte. Våra släktingar på andra sidan graven intresserar sig för oss bara i förhållande till den hängivenhet, vi hyser för dem. Om all vår tanke begränsar sig att tro att de är trollkarlar och om vi bara tänker på dem för att få vissa upplysningar, kan de inte ha stor sympati för oss och man bör inte förvåna sig över den ringa välvilja de visar oss.

21◦ - Är det någon skillnad mellan de goda och de onda Andarna beträffande den tjänstvillighet med vilken de lyder vår kallelse?

”Det finns en och mycket stor. De onda Andarna kommer gärna, bara när de hoppas få härska och bedra. Men de gör ett häftigt motstånd, när de tvingas komma för att tillstå sina fel och ber bara att få gå igen som en skolpojke som man tillkallar för att tillrättavisa. De kan bli tvingade därtill av de högre utvecklade Andarna som en tillrättavisning och som undervisning för de inkarnerade. Frammaningar är oangenäma för de goda Andarna, när de blir kallade till ingen nytta för småsaker. Då kommer de inte eller också drar de sig tillbaka igen.

Man kan säga i princip, att Andarna, vilka de än är, likt er, inte tycker om att tjäna till underhållning för de nyfikna. Ofta har ni ingen annan avsikt med att kalla fram en Ande än att få se vad den har att säga er, eller att

fråga om detaljer i dess liv som den inte är skyldig att meddela er, eftersom den inte har någon anledning att göra er till sin förtrogne och ni tror att den vill låta sig hårt ansättas av er för ert nöjes skull? Tro inte det. Vad den inte hade velat göra i levande livet, vill den heller inte göra som Ande."

Anmärkning. Erfarenheten visar faktiskt, att frammaningarna alltid är angenäma för Andarna, när de är gjorda i ett seriös och nyttigt syfte. De goda kommer med glädje för att undervisa oss. De lidande finner lindring i den sympati man visar dem. De som har känt oss, är glada över att vi minns dem. De lättsinniga Andarna tycker om att blir frammanade av lättsinniga personer för att dessa ger dem tillfälle att roa sig på deras bekostnad. De känner obehag tillsammans med seriösa personer.

22◦ - Måste Andarna alltid kallas fram för att manifestera sig?

"Nej, de presenterar sig ofta utan att vara kallade, och detta visar att de kommer gärna."

23◦ - När en Ande kommer av sig själv, är man då säker på dess identitet?

"Absolut inte, ty de bedrägliga Andarna använder ofta detta medel för att bättre kunna luras."

24◦ - När man genom tanken kallar fram Anden av en person, kommer då
denna Ande till oss, även om den inte kan uppenbara sig genom skrift eller på annat sätt?

"Skriften är ett materiellt medel för Anden att bevisa sin närvaro,
men det är tanken som drar den till sig, inte utförandet av skriften."

25◦ - När en lägre utvecklade Ande manifesterar sig, kan man då tvinga den att dra sig tillbaka?

"Ja, genom att inte lyssna på den. Men hur kan ni begära, att den
skall dra sig tillbaka, när ni roas av dess dumheter? De lägre utvecklade Andarna
fäster sig vid dem som lyssnar på dem med välbehag, liksom de dumma bland er."

26◦ - Är en frammaning i Guds namn en garanti mot inblandning av dåliga Andar?

"Guds namn är inte en tygel mot alla gemena onda Andar, men den håller tillbaka många av dem. Genom detta medel avlägsnar ni alltid några stycken och ni undanröjer flera, om det sker av hjärtats grund och inte som en banal formel."

27◦ - Kan man kalla fram flera Andar på en gång, genom att nämna deras namn?

"Det finns det inga hinder för, och om ni hade haft tre eller fyra händer att skriva med så skulle tre eller fyra Andar svara er på en gång. Det är vad som sker när man har flera medier."

28◦ - När flera Andar kallas fram samtidigt och det bara finns ett medium, vem av dem är det då som svarar?

"En av dem svarar för alla och han uttrycker den gemensamma tanken."

29◦ - Kan samma Ande på en gång och på samma möte meddela sig genom två olika medier?
"Ja, lika lätt som det hos er finns människor som kan diktera flera brev på en gång."

Anmärkning. Vi har sett en Ande, genom två medier, svara samtidigt på frågor som man riktade till den, till det ena på engelska och till det andra på franska, och svarens innehåll var detsamma. Delvis var till och med det ena en ordagrann översättning av det andra.
Två Andar som blir frammanade samtidigt genom två medier, kan samtala med varandra. Detta sätt att konversera är inte nödvändigt för dem, eftersom de läser varandras tankar, men de gör det ibland för vår instruktion. Om det är lägre utvecklade Andar, som ännu

är indränkta med jordiska passioner och kroppsliga idéer, kan det hända, att de börjar gräla och tilltala varandra med plumpa ord och förebråelser, och till och med att kasta blyertspennor, små korgar och brädskivor mot varandra.

30◦ - Kan en Ande som kallas fram samtidigt på flera ställen på samma gång svara på alla frågor som riktas till den?

”Ja, om det är en högre utvecklade Ande.”

a) Kan Anden i detta fall dela sig eller har den förmågan att samtidigt vara på flera ställen?

”Solen är en och likväl sänder den sina strålar vitt och brett åt alla håll utan att dela sig. Det är samma sak med Andarna. Andens tanke är som en gnista som kastar sitt ljus långt bort och kan ses från alla punkter på horisonten. Ju renare Anden är desto mer strålar dess tanke ut och sprider sig som ljuset. De lägre utvecklade Andarna är alltför materiella. De kan bara svara en person i taget och kan inte komma om de är kallade någon annanstans.
En högre utvecklad Ande som samtidigt kallas fram på två olika ställen, svarar på båda kallelserna, om de båda är lika seriösa och ivriga. I motsatt fall ger den företräde för den seriösaste.”

Anmärkning. Detsamma är ju fallet med en person, som utan att byta plats, kan meddela sig med tecken som kan ses från olika sidor.
Under en seans vid det Parisiska Sällskapet för Spiritistiska Studier, där frågan om allestädesnärvaron dryftades, gav en Ande spontant följande meddelande:

”Ni har i kväll framställt frågan, om hur högt en Ande måste ha kommit för att kunna vara samtidigt på flera ställen. Jämför er själva med en luftballong som så småningom stiger upp i luften. Så länge som den ännu är nere vid Jorden, kan den bara ses av en liten skara. Allteftersom den stiger, utvidgas kretsen och när den har nått en viss höjd, blir den synlig för ett oändligt antal människor. Det är likadant med oss. En ond Ande som ännu är bunden till Jorden, förblir i en trång cirkel mitt bland de människor som kan se den. Om den stiger i nåd och förbättrar sig, kan den tala med flera människor. När den har blivit en högt utvecklade Ande, kan den sända ut strålar som solen och visa sig för flera människor och på flera ställen på samma gång.”

Channing

31◦ - Kan man kalla fram de rena Andarna, dem som har avslutat alla sina inkarnationer?

”Ja, men mycket sällan. De meddelar sig bara med rena och uppriktiga hjärtan och inte till *högmodiga och*

egoistiska personer. Man måste också vara misstänksam mot de lägre utvecklade Andarna som pryder sig med denna egenskap för att ge sig mera värde i era ögon.”

32◦ - Hur kommer det sig, att de mest berömda människors Andar kommer lika lätt och förtroligt, även när de enklaste människor framkallar dem?

”Människorna dömer Andarna efter sig själva, och det är fel. Efter kroppens död gäller inte längre den jordiska rangen, den enda skillnaden mellan dem gäller godheten, och de som är goda, går överallt där de kan göra något gott.”

33◦ - Hur lång tid efter dödens inträffande kan man kalla fram en Ande?

”Det kan man göra vid själva dödsögonblicket. Men eftersom Anden i detta ögonblick ännu befinner sig i förvirring, blir dess svar bara ofullkomliga.”

Anmärkning. Då längden av förvirringstillståndet är mycket varierande, kan man inte fastställa någon bestämd tid för frammaningen. Det är emellertid sällsynt, att Anden efter åtta dagar, inte är så pass medveten att den kan svara. Ibland kan den svara två eller tre dagar efter döden. Man kan i varje fall göra ett försiktigt försök.

34◦ - Är frammaningen mera plågsam för Anden i dödsögonblicket än senare?

”Några gånger; det är som om man ryckte upp dig ur sömnen, innan du är riktigt vaken. Men det finns en del som inte lider av detta utan till och med får hjälp av det för att komma ut ur förvirringstillståndet.”

35◦ - Hur kan Anden av ett barn som dött som småbarn, svara med sakkunskap, då det medan det levde, ännu inte var medvetet om sig själv?

”Barnets själ är en Ande som *ännu är innesluten i materiens linda*. Men befriad från materien är han i besittning av alla sina andliga egenskaper, ty Andarna har ingen ålder. Detta bevisar, att barnets Ande redan har levt förr. Men ända fram tills den är helt befriad, kan den i sitt språk bevara några rester av barnets karaktär.”

Anmärkning. Det inflytande av kroppen som under mer eller mindre lång tid kan märkas hos ett barns Ande, låter sig likaså ibland märkas hos Anden av den som dött sinnessjuk. Anden själv är inte alls sinnessjuk, men man vet, att vissa Andar under någon tid fortfarande tror att de tillhör denna värld. Då är det inte underligt, att den sinnessjukes Ande, ännu känner de band som under livet hindrade dess fria manifestation, tills den blir helt frigjord från materien. Denna effekt växlar beroende på orsakerna till sinnesjukdomen ty det finns sinnessjuka

som omedelbart efter döden återvinner sin klarhet i sina idéer.

283. Frammaning av djur

36◦ - Kan man kalla fram Anden av ett djur?

”Efter djurets död befinner sig dess intelligenta princip i ett latent tillstånd. Den blir genast använd av vissa Andar som har till uppgift att animera nya varelser i vilka den fortsätter sitt utvecklingsarbete. Därför finns det i Andarnas värld inga vandrande Andar av djur utan bara Andar av människor. Detta svarar på din fråga.”

a) Hur kan det då komma sig, att vissa personer som kallat fram djur, har fått svar?

”Kalla fram en klippa och den skall svara er. Det finns alltid en mängd Andar som är redo att ta ordet för allt.”

Anmärkning. Det är av samma orsak som om man framkallar en mytologisk eller en allegorisk person, så kommer de att svara. Det vill säga, att det blir svarat i dess namn och den Ande som presenterar sig, antar dess karaktär och utseende. Någon fick en dag idén att kalla fram *Tartuffe* och *Tartuffe* kom genast och talade till och med om Orgon, Elmire, Damis och Valere, från vilka han

gav information. Beträffande hycklaren, återgav Anden honom med så stor konst, som om Tartuffe varit en levande person. Senare sade den, att den var Anden av en skådespelare som spelat denna roll. De lättsinniga Andarna utnyttjar alltid frågarens bristande erfarenhet. Men de aktar sig för att vända sig till dem som de vet är upplysta nog till att upptäcka deras bedrägerier och inte skulle tro på deras berättelser. Det fungerar på samma sätt bland människorna.

En herre hade i sin trädgård ett bo med finkar som han var mycket intresserad av. En dag försvann boet. Då han var övertygad om, att ingen i hans hus var skyldig till förseelsen, och han själv var ett medium, fick han idén att kalla fram fågelungarnas mor. Den kom och sade på mycket god franska: ”Anklaga ingen, och du skall få veta mina ungars öde. Det var katten som kom hoppande och slog omkull boet. Du finner det i gräset tillsammans med de ungar som inte blivit uppätna.” Då han undersökte platsen, visade det sig vara riktigt. Skall man därav dra slutsatsen, att det var fågeln som svarade? Absolut inte. Det var helt enkelt en Ande som kände till historien. Detta visar hur litet man kan lita på vad man ser och hör, och hur riktig det ovannämnda svaret är: Kalla fram en klippa och den skall svara er. (Se ovan kapitlet om *Medialiteten hos djuren*. Nr 234)

284. Frammaning av levande människor

37◦ - Är Andens inkarnation ett obetingat hinder för att den skall kunna kallas fram?

”Nej, men det fordras, att kroppens tillstånd tillåter Anden att frigöra sig i frammaningens ögonblick. Den inkarnerade Anden kommer mycket lättare, om den värld där den befinner sig, är mera utvecklad, ty kropparna är där mindre materiella.”

38◦ - Kan man kalla fram en Ande av en levande människa?

”Ja, för att man kan kalla fram en inkarnerad Ande. Anden av en levande person kan också i det ögonblick då den är fri, presentera sig *utan att vara frammanad*. Detta beror på dess sympati för de personer med vilka den meddelar sig. (Se nr. 116, *Historien om mannen med snusdosan*).”

39◦ - I vilket tillstånd är den människas kropp, vilkens Ande blir framkallad?

”Den sover eller slumrar. Då är Anden fri.”

a) Skulle kroppen kunna vakna, medan Anden är borta?

”Nej, Anden är tvungen att *komma tillbaka till kroppen*. Om den i detta ögonblick underhåller sig med er, kommer den att lämna er och ofta säger den er varför.”

40◦ - Hur kan kroppens frånvarande Ande bli underrättad om att dess närvaro är nödvändig?

”Anden till en levande kropp är aldrig fullständigt skild från denna. Hur långt borta den än befinner sig, är den dock förbunden med kroppen genom ett fluidiskt band som tjänar till att kalla den tillbaka, när det är nödvändigt. Detta band brister inte förrän i döden. ”

Anmärkning. Detta fluidiska band har ofta blivit sett av seende medier. Det är som en slags fosforescerande strimma som förlorar sig i rymden och i riktning mot kroppen. En del Andar har sagt, att det är på denna som de känner igen dem som ännu hör till den kroppsliga världen.

41◦ - Vad skulle ske, om kroppen under sömnen och medan Ande var frånvarande, blev dödlig sårad?

”Anden skulle bli underrättad om det och vända tillbaka, innan döden inträtt.”

a) Skulle det alltså inte kunna hända, att kroppen dog, medan Anden var borta, och att denna vid sin återkomst inte kunde komma in i den?

”Nej, det skulle strida mot den lag som förbinder själ och kropp.”

b) Men om kroppen plötsligt och oväntat dukar under?

”Anden skulle bli underrättad, innan dödsstöten blivit given.”

Anmärkning. Anden av en levande, som tillfrågats om detta ämne, svarade: om kroppen kunde dö i Andens frånvaro, skulle det vara ett alltför bekvämt sätt att begå skenbara självmord.

42◦ - Kan Anden till en människa som kallas fram under sömnen, meddela sig lika fritt som en död människas Ande?

”Nej; materian har alltid ett större eller mindre inflytande på den.”

Anmärkning. En person i detta tillstånd, till vilken man riktade denna fråga, svarade: Jag är alltid fastkedjad vid den kula som jag släpar efter mig.

a) Skulle Anden i detta tillstånd kunna vara förhindrad att komma, eftersom den befinner sig någon annanstans?

”Ja, det kan hända, att Anden befinner sig på ett ställe där den tycker om att vara och då kommer den inte vid en

frammaning, särskilt om denna är gjord av någon som inte intresserar den.”

43◦ - Är det absolut omöjligt att kalla fram en vaken människas Ande?

”Det är svårt, men inte absolut omöjligt, ty om frammaningen når fram, kan det hända, att personen faller i sömn. Men Anden kan bara meddela sig som Ande i de ögonblick, då dess närvaro inte är nödvändig för kroppens intelligenta verksamhet.”

Anmärkning. Erfarenheten visar, att frammaningar gjorda under vaket tillstånd, kan framkalla sömn eller åtminstone ett tillstånd som kommer sömnen mycket nära, men denna effekt kan endast äga rum genom en mycket energisk vilja, och om det existerar ett band av sympati mellan de båda personerna. I annat fall når frammaningen inte fram. Även i det fall, då frammaningen kunde provocera sömnen, kan vederbörande, när ögonblicket är olämpligt, göra motstånd och inte vilja sova, och även om han dukar under för sömnen, kommer hans Ande att vara förvirrad och ha svårt att svara. Härav följer, att det gynnsammaste ögonblicket för att frammana en levande människa är under den naturliga sömnen, eftersom Anden då är fri och kan komma till den som kallar på den, likaväl som den kan gå någon annanstans.

Om frammaningen görs med vederbörandes samtycke, och om denne i denna avsikt försöker somna, kan det hända, att denna oro försenar sömnen och förvirrar Anden. Därför är den sömn som inte är framtvingad, alltid att föredra.

44◦ - Är en levande människa som blir frammanad, medveten om detta, när hon vaknar?

”Nej, du själv blir frammanad oftare än du kan tro. Endast hennes Ande vet det och kan ibland lämna ett svagt intryck som av en dröm.”

a) Vem kan kalla fram oss, när vi är okända människor?

”I tidigare existenser kan ni ha varit kända personer i denna värld eller i andra. Dessutom kan ni bli frammanade av era släktingar och vänner i denna eller i en annan värld. Låt oss förmoda, att din Ande har besjälat den kropp som tillhörde en annan människas far. Nåväl, när denna person kallar fram sin far så är det din Ande som kallas fram och som svarar.”

45◦ - När en levande människas Ande kallas fram, svarar den då som Ande eller utifrån sina idéer som vaken?

”Detta beror på dess utvecklingsgrad, men den dömer sundare och med mindre fördomar, precis som somnambul. Det är ett väldigt liknande tillstånd.”

46◦ - Om man kallade fram en somnambuls Ande under den magnetiska sömnen, skulle denna då visa sig mera klarsynt än vilken som helst annan människas Ande?

”Den skulle utan tvivel svara lättare, eftersom den är mera frigjord. Allt beror på hur oberoende Anden och kroppen är av varandra.”

a) Skulle en somnambuls Ande kunna svara en person som frammanade den på långt avstånd, samtidigt som den muntligt svarade en annan?

”Förmågan att meddela sig samtidigt på två olika håll tillhör endast de Andar som är fullständigt frigjorda från materien.”

47◦ - Skulle man kunna ändra de idéer som en person har i vaket tillstånd genom att inverka på hans Ande, medan han sover?

”Ja, ibland. Anden är då inte så fast knuten till materien och är därför mera mottaglig för moraliska intryck, och dessa intryck kan inverka på dess åskådning i normalt tillstånd. Olyckligtvis händer det ofta, att den kroppsliga naturen får överhand efter uppvaknandet och får en att glömma de goda beslut som man möjligtvis har fattat.”

48◦ - Är en levande persons Ande fri att säga eller låta bli att säga, vad den vill?

”Den har sina förmågor som Ande och följaktligen sin fria vilja, och då den är mera klarsynt, är den till och med mera försiktig i vaket tillstånd.”

49◦ - Kan man under frammaningen tvinga en människa att säga vad hon skulle vilja förtiga?

”Jag har redan sagt att Anden har ju sin fria vilja. Men det kan hända, att den som Ande fäster mindre vikt vid vissa saker än i normalt tillstånd. Dess samvete kan tala mera fritt. För övrigt, om den inte vill tala, kan den alltid komma ifrån problemen genom att gå sin väg, ty man kan inte hålla fast Anden på samma sätt som kroppen.”

50◦ - Kan inte Anden av en levande person bli tvingad av en annan Ande att komma och att tala, liksom fallet är med de vandrande Andarna?

”Bland Andarna, vare sig de tillhör levande eller döda människor, är det endast den moraliska överlägsenheten som har betydelse och ni måste kunna förstå, att en högre utvecklade Ande aldrig skulle ge sitt stöd till föraktligt skvaller.”

Anmärkning. Detta missbruk av förtroende skulle vara en ful handling, men den skulle inte ge något resultat, eftersom man inte kan tvinga ur Anden en hemlighet som den vill förtiga, såvida inte att den av rättfärdighetskänsla

skulle uppenbara, vad den under andra omständigheter skulle förtiga.

En kvinna ville på detta sätt få veta av en av sina släktingar, om dennes testamente var till hennes favör. Anden svarade: ”Ja, min kära brorsdotter, och du skall snart få bevis därpå.” Saken förhöll sig verkligen så. Men några få dagar efteråt förstörde släktingen sitt testamente och hade skadeglädjen att låta sin brorsdotter få veta detta dock utan att veta om att han blivit frammanad. En instinktiv känsla hade säkert bragt honom till att utföra det beslut som hans Ande hade fattat efter den fråga som blivit ställd till den. Det är fegt att fråga Anden till en död eller levande människa om något som man inte skulle våga fråga henne själv, och denna feghet ger inte ens som belöning det väntade resultatet.

51◦ - Kan man kalla fram en Ande, vars kropp ännu befinner sig i livmodern?

”Nej, ni vet väl att Anden i detta ögonblick befinner sig i fullständig förvirring.”

Anmärkning. Inkarnationen sker inte helt, förrän i det ögonblick då barnet andas. Men redan från befruktningen blir den Ande som är bestämd att besjäla kroppen gripen av en förvirring som ökar allteftersom födelseögonblicket närmar sig och berövar den medvetande om sig själv och följaktligen förmågan att

svara. (Se *Andarnas Bok*: *Återkomsten till det fysiska livet*, *Föreningen mellan själ och kropp*, nr 334.)

52◦ - Kan inte en Ande som vill bedra, inta platsen av Anden av en levande människa som man frammanar?

”Otvivelaktigt, och det händer mycket ofta, särskilt när frammanarens avsikt inte är ren. För övrigt, så är frammaningen av levande personer endast intressant som en psykologisk studie. Man bör avhålla sig därifrån, utom i dem fall då den kan ha ett instruktivt resultat.”

Anmärkning. Om frammaningen av de vandrande Andarna inte alltid lyckas, som de säger, är detta ännu vanligare fall med dem som är inkarnerade. Det är framför allt där som Andevärldens bedragare intar deras plats.

53◦ - Medför frammaningen av en levande person några problem?

”Den är inte alltid utan fara. Det beror på den frammanade människans tillstånd, ty om hon är sjuk, kan man öka hennes lidanden.”

54◦ - I vilket fall kan frammaningen av en levande person medföra de allvarligaste problemen?

”Man bör avhålla sig ifrån att framkalla barn i mycket späd ålder, allvarligt sjuka personer och svaga åldringar. Kort sagt, den kan alltid vara farlig, då det rör sig om en mycket försvagad kropp.”

Anmärkning. Det plötsliga upphörandet av de intellektuella förmågorna under ett vaket tillstånd skulle också kunna vara farligt, om personen i detta ögonblick skulle behöva all sin själsnärvaro.

55◦ - När en levande person frammanas, känner då hans kropp, fastän frånvarande, trötthet på grund av det arbete som Anden utför?

En person i detta tillstånd och som påstod, att hans kropp blev trött, svarade på denna fråga:

”Min Ande är som en ballong, bunden vid en stolpe. Min kropp är stolpen som skakas vid ballongens ryckningar.”

56◦ - Eftersom frammaningen av en levande person kan medföra problem, om man utför den oförsiktigt, är det då inte också farligt att kalla fram en Ande, som man inte vet, om den är inkarnerad och som skulle kunna befinna sig i ogynnsamma omständigheter?

”Nej, förhållandena är inte desamma. Anden kommer bara om den är i stånd att göra det, och för övrigt, har jag

inte sagt er redan, att ni skall fråga om det är möjligt innan ni gör en frammaning?”

57◦ - När vi i de mest olämpliga ögonblick känner en oemotståndlig lust att sova, kan det bero på, att vi håller på att bli frammanade någonstans?

”Detta kan otvivelaktigt vara fallet, men oftast är det en rent fysisk effekt; antingen är det er kropp som behöver vila, eller Anden som behöver frihet.”

Anmärkning. En bekant dam, som var medium, fick en dag idén att framkalla Anden av sitt barnbarn som sov i samma rum. Identiteten bekräftades genom barnets språk och kända uttryck och genom en mycket noggrann berättelse om flera saker som hänt i skolan. Ytterligare en omständighet hjälpte till att bekräfta. Plötsligt stannar mediets hand mitt i en mening utan att det är möjligt att få något mer. I detta ögonblick så gjorde barnet, halvvaket, ett flertal rörelser i sin säng. Några ögonblick senare, när det hade somnat igen, gick handen på nytt och fortsatte det avbrutna skrivandet. Frammaningen av levande personer, gjorda under goda omständigheter, bevisar på det mest oomtvistliga sätt Andens och kroppens olika verksamhet och som följd därav, existensen av en intelligent princip som är oberoende av materian. (Se *Revue Spirite* 1860, i sid. 11 och 81, flera intressanta exempel på frammaningar av levande människor.)

285. **Mänsklig telegrafering**

58◦ - Skulle två människor som ömsesidigt frammanade varandra, kunna meddela varandra sina tankar och på detta sätt föra ett slags samtal?

”*Ja*, *och denna mänskliga telegrafi kommer en gång att bli ett vanligt medel för kommunikation*.”

a) Varför används den inte redan nu?

”Den används av en del personer, men inte av alla. Människorna måste *rena sig* för att deras Ande skall kunna befria sig från materien och det är ännu ett skäl för att göra frammaningen i Guds namn. Tills dess, är den begränsad till de *förnämsta* och från materien befriade *själarna*, vilka man sällan finner på Jorden, i invånarnas aktuella tillstånd.”

Kapitel XXVI

Frågor som man kan ställa till Andarna

Inledande anmärkningar

286. Man bör fästa stor vikt vid sättet att framställa frågorna på och ännu mer på frågornas natur. Det är två saker man skall ta hänsyn till beträffande de frågor som man riktar till Andarna: formen och innebörden. Beträffande formen, bör de avfattas klart och noggrant med undvikande av invecklade frågor. Men en annan och inte mindre viktig punkt är nämligen det sätt på vilket man bör ordna dem. Då ett ämne fordrar flera frågor, är det viktigt, att de knyts planmässigt till varandra, så att den ena flyter naturligt ut från den andra. Andarna svarar då mycket lättare och klarare på dem än när de är ställda på måfå och att man utan övergång hoppar från ett ämne till ett annat. Därför är det alltid mycket nyttigt att förbereda dem i förväg, frånsett att man, under en pågående seans, måste skjuta in dessa som uppstår av omständigheterna. Dels så blir utarbetandet bättre, när det sker i lugn och ro, dels så är detta förberedande arbete, som vi redan sagt, en slags anteciperad frammaning, vid vilken Anden kan ha varit närvarande och gjort sig redo att svara. Man kan observera, att

Anden mycket ofta svarar i förväg på vissa frågor, vilket visar att den vetat om dem på förhand.

Frågans innebörd kräver en ännu allvarligare uppmärksamhet, ty det är ofta frågans natur som framkallar ett riktigt eller ett falskt svar. Det är vissa frågor som Andarna inte kan eller inte bör svara på av för oss okända orsaker: då tjänar det ingenting till att insistera. Men det man framför allt bör undvika är frågor med avsikt att sätta deras skarpsinnighet på prov. Det sägs att, om någonting är uppenbart, så bör de veta om det. Men det är just för att saken är känd av er eller för att ni själv har möjlighet att kontrollera den, som de inte gör sig mödan att svara. Denna misstro kränker dem och man får inte något tillfredsställande svar. Har vi dagligen exempel på detta hos oss? Skulle framstående människor, som är medvetna om sitt värde, roa sig med att svara på alla dumma frågor som går ut på att underkasta dem ett prov som skolpojkar? Önskan att göra en eller annan person till anhängare av läran är inte en anledning för Andarna att tillfredsställa en tom nyfikenhet. De vet, att övertygelsen kommer förr eller senare, och de medel som de använder för att framkalla den, är inte alltid dem vi tror.

Föreställ er en seriös man sysselsatt med nyttiga och seriösa ting som oupphörligt blir tröttad av ett barns infantila frågor, så får ni en idé om vad de högre utvecklade Andarna tänker om allt nonsens som man

tilldelar dem. Därav följer inte, att man inte skulle kunna få nyttiga upplysningar och framför allt mycket goda råd av Andarna, men de svarar mer eller mindre väl i förhållande till den kunskap de äger, det intresse vi förtjänar av dem, den vänskap de hyser för oss och slutligen det syfte man har föresatt sig och den nytta de tillskriver saken. Men om hela vår tanke inskränker sig till att tro dem mera skickade än andra till att ge oss nyttig upplysning om denna världs angelägenheter, så kan de inte känna någon djup sympati för oss. Då kommer de bara fram mycket korta stunder och visar ofta, allt efter graden av sin ofullkomlighet, sitt missnöje med att ha blivit besvärade till ingen nytta.

287. En del människor menar att det är bättre att låta bli att ställa frågor och att man bör vänta tills Andarna ger oss upplysning utan att man frammanar dem. Detta är ett misstag. Andarna ger obestridligen spontana upplysningar av mycket stort värde, som det skulle vara fel att lämna obeaktade. Men det finns förklaringar som man skulle få vänta alltför läge på, om man inte bad om dem. Utan de frågor som vi framställt, skulle *Andarnas Bok* och *Mediernas Bok* ännu vara ogjorda eller åtminstone skulle de vara mindre kompletta och en mängd viktiga problem skulle ännu vara olösta. Långt ifrån att förorsaka den minsta olägenhet, är frågorna mycket nyttiga för vår lärdom, när man förstår att hålla dem inom bestämda gränser. De har ännu en fördel, nämligen att hjälpa till att avslöja de bedrägliga Andarna

som ofta är mera inbilska än kunniga och därför sällan med fördel kan underkasta sig en prövning som består i strängt logiska frågor som tränger dem tillbaka till deras yttersta förskansningar. Då de verkligt överlägsna Andarna inte har något att frukta av en sådan undersökning, är dem de första som manar oss till att söka förklaringar beträffande de oklara punkterna. De andra däremot, som fruktar att dra det kortaste strået, undviker dem omsorgsfullt. Därför rekommenderar dessa också, i allmänhet, de medier som de vill behärska och få att godkänna deras hugskott, att avhålla sig från varje strid beträffande deras föreskrifter.

Om man har förstått vad vi hittills har sagt i detta arbete, kan man redan göra sig en föreställning om det område, inom vilket det är lämpligt att hålla sig med de frågor som man vill ställa till Andarna. Hur som helst så ger vi här nedan, för säkerhets skull, de svar som gavs beträffande de viktigaste ämnen som oerfarna människor i allmänhet är benägna att ställa frågor om.

Frågor som är behagliga eller obehagliga för Andarna

288.1◦ - Svarar Andarna gärna på de frågor som riktas till dem?

”Det beror på frågorna. De seriösa Andarna besvarar alltid med glädje dessa som rör det goda och om medlen för ert framåtskridande. De lyssnar inte till onyttiga frågor.”

2◦ - Är det tillräcklig, att en fråga är seriös, för att den skall få ett seriöst svar?

”Nej, det beror på den Ande som svarar.”

a) Men avlägsnar inte en seriös fråga de lättsinniga Andarna?

”Det är inte frågan som avlägsnar de lättsinniga Andarna utan *den persons karaktär som framställer den*.”

3◦ - Vilka frågor är det som är särskilt motbjudande för de goda Andarna?

”Alla de som är onyttiga, bara gjorda av nyfikenhet eller för att pröva dem. Dessa besvarar de inte utan avlägsnar sig.”

a) Finns det frågor som de ofullkomliga Andarna inte tycker om?

”Bara sådana som kan avslöja deras okunnighet eller deras bedrägeri, när de försöker lura. För övrigt svarar de på allt utan att bry sig om sanningen.”

4◦ - Vad skall man tänka om personer som i de spiritistiska meddelandena inte ser något annat än en förströelse och ett tidsfördriv, eller ett medel att erhålla upplysning om något som intresserar dem?

”Dessa personer är mycket omtyckta av de lägre utvecklade Andarna, vilka som de själva vill roa sig och är tillfreds, när de har fört dem bakomljuset.”

5◦ - När Andarna inte svarar på vissa frågor, beror det då på deras vilja, eller är det för att en högre makt motsätter sig vissa avslöjanden?

”Båda delarna. Det finns saker, som inte kan uppenbaras och andra som Anden själv inte känner till.”

a) Om man insisterar kraftigt, kan man då få Anden att svara?

”Nej, den Ande som inte vill svara, har alltid möjligheten att gå sin väg. Därför är det nödvändigt att ni väntar, när man säger att ni skall göra det, och framför allt skall ni inte tränga er på för att få oss att svara. Att insistera på att få ett svar som man inte vill ge er, det är ett säkert medel till att bli lurad.”

6◦ - Är alla Andar i stånd till att förstå de frågor som man ställer till dem?

”Långt ifrån. Det är vissa frågor som de lägre utvecklade Andarna inte är i stånd att förstå, vilket inte hindrar dem att svara, bra eller dåligt, liksom det sker hos er.”

Anmärkning. I vissa fall, och när det gäller något nyttigt, händer det ofta, att en mer upplyst Ande hjälper en okunnig Ande och viskar till den vad den skall säga. Man märker det lätt på motsättningen i vissa svar och dessutom tillstår Anden det ofta själv. Detta händer endast med de redliga men okunniga Andarna, men aldrig med dem som prålar med falsk lärdom.

Frågor om framtiden

289.7◦ - Kan Andarna lära oss att känna framtiden?

”Om människan kände framtiden, skulle hon försumma nuet.
Det är likväl en av de punkter som ni alltid insisterar på för att få ett exakt svar. Det är ett stort fel, ty Andarnas manifestation är inte något spådomsmedel. Om ni absolut vill ha ett svar, kommer en gäckande Ande att svara. Det är vad vi har sagt till er hela tiden. (Se *Andarnas Bok*, *Kunskap om framtiden*, nr 868.)

8◦ - Men är det likväl inte ibland tillkommande händelser som frivilligt och sannfärdigt bebådas av Andarna?

”Det kan hända, att Anden förutser ting som den anser nyttigt att meddela och som den har till uppdrag att låta er få veta. Men man bör i hög grad misstro de bedrägliga Andar som roar sig med att göra förutsägelser. Det är bara omständigheterna i sin helhet som kan bestämma den grad av tillit de förtjänar.”

9◦ - Vilka slags förutsägelser bör man mest misstro?

”Alla dem som inte har någon *allmän* nytta till ändamål. De personliga förutsägelserna kan nästan alltid anses som opålitliga.”

10◦ - Vilket syfte har de Andar som spontant förebådar händelser som inte inträffar?

”Oftast är det för att roa sig över den lättrogenhet, skräck eller glädje som de förorsakar, och sedan skrattar de åt missräkningen. Dessa falska förutsägelser har emellertid ibland ett allvarligt syfte, nämligen att sätta den person som de riktas till på prov för att se på vilket sätt han tar saken och vilka goda eller dåliga känslor de framkallar hos honom.”

Anmärkning. En sådan skulle kunna vara till exempel en förutsägelse som kan smickra hans begär eller ärelystnad, som en persons död, utsikten till ett arv och mycket mera.

11◦ - När de seriösa Andarna vill låta någon få veta en händelse i förväg, varför fastställer de då i allmänhet inte någon bestämd tid; är det av brist på förmåga eller med vilja?

”Båda delarna. De kan, i visa fall, låta någon *ana* en händelse. Det är då ett varsel som de ger er. Beträffande en bestämt tidpunkt, bör de ofta inte ge det och ofta kan de inte heller, eftersom de inte själva vet det. Anden kan förutse att någonting kommer att äga rum, men den exakta tidpunkten kan bero på händelser som ännu inte ägt rum och som endast Gud vet. De lättsinniga Andarna som inte gör sig något samvete av att bedra er, förutsäger dag och tid utan att bry sig om utfallet. Det är därför som varje *omständlig* förutsägelse bör väcka er misstanke.

Ännu en gång, vår uppgift är att hjälpa er att göra framsteg. Vi hjälper er allt vi kan. Den som ber de högre utvecklade Andarna om visdom, blir aldrig bedragen. Men tro inte, att vi förlorar vår tid med att lyssna på alla dumheter och att förutsäga er framtid. Detta lämnar vi åt de lättsinniga Andarna som roar sig med detta som lekfulla barn.

Försynen har satt gränser för vad som kan avslöjas för människan. De seriösa Andarna håller tyst om allt som det är dem förbjudet att tala om. Genom att insistera på ett svar, utsätter man sig för de lägre utvecklade

Andarnas bedrägerier. De är alltid redo att gripa tillfället att lägga ut snaror för er lättrogenhet.”

Anmärkning. Andarna ser eller anar genom slutledning de kommande händelserna. De ser dem äga rum i en tid som de inte mäter som vi. För att bestämma tidpunkten måste de sätta sig in i vårt sätt att beräkna tidens utsträckning vilket de inte alltid anser nödvändigt. Däri ligger ofta grunden till skenbara felräkningar.

12◦ - Finns det inte människor som har en speciell förmåga att se en skymt av framtiden?

”Ja, sådana vars själ frigör sig från materien. Då är det Anden som ser och då det är till nytta, tillåter dem Gud att avslöja vissa saker för att främja det goda. Men det finns ännu flera bedragare och charlataner. Denna förmåga kommer att bli mera vanlig i framtiden.”

13◦ - Vad skall man tänka om de Andar som roar sig med att förutsäga bestämd dag och tid för någons död?

”Det är Andar med dålig och illasinnad humor, mycket dålig och illasinnad humor som inte har något annat syfte än att njuta av den rädsla de förorsakar. Man behöver aldrig oroa sig för något sådant.”

14◦ - Hur kommer det sig att vissa personer genom en förkänsla blir varslade om tiden för sin död?

”Det är oftast deras egen Ande som vet det i sina ögonblick av frihet och vid kroppens uppvaknande bevarar en intuition därav. Därför är dessa människor förberedda på döden och blir varken förskräckta eller upprörda. De ser i denna kroppens och själens skilsmässa bara en tillståndsförändring, eller om ni föredrar och för att vara enklare, ett ombyte av en grov och tung klädedräkt till en fin sidendräkt. Fruktan för döden minskar med den spiritistiska lärans utbredning.”

Frågor om tidigare och framtida liv

290. 15◦ - Kan Andarna låta oss få veta något om våra tidigare liv?

”Gud tillåter ibland att de blir uppenbarade, när det är någon avsikt därmed. Om det är till er upplysning och instruktion är de sanna, och i detta fall är avslöjandet nästan alltid spontant och helt oförutsett. Men det är aldrig tillåtet för att tillfredsställa en tom nyfikenhet.”

a) Varför vägrar vissa Andar aldrig att ge avslöjanden av detta slag?

”Det är retfulla Andar som roar sig på er bekostnad. I allmänhet bör ni betrakta som falska eller åtminstone misstänkta alla avslöjanden som inte har ett i högsta grad

seriöst och nyttigt ändamål. De gycklande Andarna roar sig med att smickra egenkärleken genom att påstå ett högt ursprung. Det finns medier och troende som accepterar som reda pengar vad man säger dem i detta avseende, och som inte ser att deras Andes aktuella tillstånd inte på något sätt rättfärdigar den ställning som Andarna påstår att de innehaft. Det är en liten fåfänglighet som roar de spefulla Andarna lika mycket som människorna. Det skulle vara mera logiskt och mera i enlighet med varelsernas utvecklingsgång, om de hade gått uppåt i stället för nedåt, vilket också skulle ha varit ärofullare för dem. För att man skall kunna tro på avslöjanden av detta slag så skulle det vara nödvändigt att de gjordes spontant av olika medier, främmande för varandra, och i enlighet med vad vi tidigare sagt. Då skulle det finnas en god grund till att tro på dem.”

b) Om man inte kan lära känna sin tidigare individualitet, gäller då detsamma om den slags tillvaro man har haft, den sociala ställning man hade, om de goda och dåliga egenskaper som varit förhärskande i oss?

”Nej, detta kan avslöjas, eftersom ni kan dra nytta därav för er förbättring. Men för övrigt, genom att studera er nutid, kan ni själva slutleda er till ert förflutna.” (Se: *Andarnas Bok*, *Glömskan av det förflutna*, nr 392)

16◦ - Kan något bli avslöjat för oss beträffande våra framtida liv?

”Nej; allt som vissa Andar säger er om detta ämne är bara skämt och det är lätt att förstå varför. Ert framtida liv kan inte fastställas i förväg, eftersom det blir vad ni själva gör det till, genom ert uppförande på jorden och genom de beslut ni fattar i Andligt tillstånd. Ju mindre ni har att sona, desto lyckligare kommer det att bli. Men, repeterar vi, att veta när och hur detta liv kommer att bli är omöjligt, utom i de speciella och sällsynta fall, då Andar är på jorden för att utföra ett viktigt uppdrag, ty då är deras väg liksom bestämd i förväg.”

Frågor om moraliska och materiella intressen

291. 17◦ - Kan man be Andarna om råd?

”Ja, naturligtvis. De goda Andarna vägrar aldrig att hjälpa dem som kallar på dem med förtröstan, särskilt i det som rör själen. Men de avvisar hycklarna, *sådana som gör sig min av att önska ljus, men finner behag i mörkret*.”

18◦ - Kan Andarna ge råd i angelägenheter av privat intresse?

”Ibland, alltefter anledningen, och detta beror också på dem som man vänder sig till. Råd beträffande privatlivet ges bäst av de familjära Andarna, eftersom de är knutna

till ens person och intresserar sig för vad som angår denna. Det är vännen, den som är förtrogen med era hemligaste tankar. Men ofta tröttar ni dem med så befängda frågor, att de lämnar er. Det skulle vara lika orimligt att fråga Andar som ni inte känner om intima saker, som att i detta avseende vända er till första bästa individ som ni möter på er väg. Ni borde aldrig glömma, att infantila frågor inte passar ihop med Andarnas överordnad. Man måste också räkna med den familjära Andens egenskaper som kan vara god eller dålig, alltefter dess sympatier för den person, vid vilken den fäster sig. En elak människas familjära Ande är en elak Ande, vars råd kan vara skadliga, men den avlägsnar sig och lämnar en plats för en godare Ande, om människan själv bättrar sig. Likasinnade personer, dra till sig till varandra."

19◦ - Kan de familjära Andarna gynna materiella intressen genom sina avslöjanden?

"Ja, det kan de och de gör det ibland alltefter omständigheterna, men ni kan vara säkra på, att de goda Andarna aldrig nedlåter sig till att tjäna girigheten. De onda Andarna låter tusentals lockelser skimra inför era ögon för att uppegga er och sedan gäckar de er genom besvikelsen. Ni skall också väl veta att om er prövning består i att underkasta er det ena eller andra ödet, kan era skyddsandar hjälpa er att uthärda det, med större resignation, och ibland mildra det. Men av hänsyn till er framtid är det dem inte tillåtet att befria er från det. Det

är på samma sätt som en god fader inte låter sitt barn få allt vad det önskar."

Anmärkning. Våra skyddsandar kan vid många tillfällen anvisa oss den bästa vägen utan att för det styra oss med koppel, annars skulle vi förlora allt initiativ och inte våga ta ett steg utan deras hjälp, på bekostnad av vår fullkomning. För att göra framsteg, behöver en människa ofta få erfarenhet på sin egen bekostnad. Det är därför som de visa Andarna ofta överlämnar oss till våra egna krafter, samtidigt som de står oss bi med råd, liksom en skicklig uppfostrare gör med sina elever. Under livets vanliga förhållanden råder de oss genom inspiration och överlåter oss alltså hela förtjänsten av det goda valet och ansvaret för det dåliga.

Det skulle vara att missbruka de förtrogna Andarnas medgörlighet och missförstå deras uppgift, om man varje ögonblick frågade dem om de mest vardagliga ting, som en del medier gör. Det är en del som, för ett ja eller ett nej, tar blyertspennan i handen och ber om råd för den enklaste handling. Denna mani tyder på en inskränkt tankegång. Å andra sidan är man förmäten i att tro, att man alltid har en tjänande Ande som lyder order och inte har något annat att göra än att sysselsätta sig med oss och våra små intressen. Det är för övrigt att förtränga sin egen omdömesförmåga och begränsa sig till en passiv roll i det aktuella livet och helt säkert skadligt för ens framtida utveckling. Om det är barnsligt av oss att fråga

Andarna om råd så är det inte mindre barnsligt av de Andar som spontant sysselsätter sig med vad man kan kalla husliga småtterier: de kan vara goda, men säkert är de ännu ganska jordliga.

20◦ - När en människa vid sin död efterlämnar besvärande affärer, kan man då be hennes Ande om hjälp till att ordna upp dem och kan man också i rättfärdighetens intresse fråga om det verkliga värdet av hennes kvarlåtenskap, om det inte är känt?

”Ni glömmer att döden är en befrielse från de jordiska bekymren. Tror ni då, att en Ande som är lycklig över sin frihet gärna tar på sig sina kedjor igen och sysselsätter sig med saker som den inte längre bryr sig om, för att tillfredsställa sina arvtagares begär, vilka kanske gläder sig över hans död i förhoppningen att den skall skaffa dem pengar?
Ni talar om rättfärdighet, men rättfärdigheten består i den besvikelse som deras snikenhet utstår. Det är början av de bestraffningar som Gud reserverar för deras girighet efter jordiska ägodelar. För övrigt, är den förvirring som en persons död ibland efterlämnar, en del av livets prövningar och det står inte i någon Andes makt att befria er därifrån, ty de utgör en del av Guds bestämmelser.”

Anmärkning. Ovanstående svar blir rimligtvis en besvikelse för dem som föreställer sig, att Andarna inte

har något viktigare att göra än att tjäna oss som klarseende hjälpare, för att leda oss, inte till himlen, utan på jorden. En annan betraktelse kommer till stöd för detta svar. Om en person under livstiden har lämnat sina affärer i oordning på grund av likgiltighet, är det inte troligt, att han efter sin död vill bekymra sig mera om dem, ty han vill vara lycklig över att vara befriad från de olägenheter som de orsakade honom. Om han ändå är det minsta utvecklad, vill han fästa ännu mindre vikt därvid som Ande än som inkarnerad. Beträffande de okända ägodelar som han har kunnat efterlämna, har han ingen anledning att bry sig om giriga arvingar, som sannolikt inte vill tänka mer på honom, om de inte väntar att få någon fördel därav. Om han ännu är uppfylld av mänskliga lidelser, kan han känna skadeglädje över deras besvikelse.

Om i rättfärdighetens och älskade personers intresse en Ande anser det nyttigt att göra avslöjanden av detta slag, gör den det spontant och för detta behöver man varken vara medium eller ha tillgång till ett medium. Den ger upplysning om tingen genom tillfälliga omständigheter, men aldrig på grund av de frågor som man ställer till den, eftersom dessa frågor inte kan förändra naturen av de prövningar som man måste genomgå. Detta skulle snarare försvåra dem, eftersom det nästan alltid är ett tecken på girighet och visar Anden att man kallar på den i egenintresse. (Se nr. 295)

Frågor om Andarnas öde

292. 21◦ - Kan man be Andarna om upplysning beträffande deras ställning i Andevärlden?

”Ja, och de ger den gärna, när frågan är dikterad av sympati eller önskan att vara nyttig och inte av nyfikenhet.”

22◦ - Kan Andarna beskriva beskaffenheten av sina lidanden eller sin lycka?

”Naturligtvis, och detta slags avslöjande är en viktig undervisning för er, ty de inviger er i den verkliga beskaffenheten av framtida straff och belöningar. Genom att tillintetgöra de falska föreställningar ni gjort er beträffande detta ämne, försöker de återväcka er tro och förtröstan på Guds godhet. De goda Andarna är lyckliga även av att beskriva de utvaldas lycka för er. De onda kan vara tvungna att beskriva sina lidanden för att framkalla ånger. De finner till och med ibland en slags tröst däri. Det är den olyckliga som ger luft åt sin klagan i hopp om medlidande.

Glöm inte att Spiritismens väsentliga, exklusiva ändamål är er förbättring och det är för att uppnå denna som det är Andarna tillåtet att inviga er i det framtida livet, genom att ge er exempel som kan vara er till nytta. Ju mera ni

gör er till ett med den värld som väntar er, desto mindre kommer ni att sakna den som ni nu lever i. Detta är i korthet det verkliga ändamålet med avslöjandet.”

23◦ - Kan man genom att kalla fram en människa, vars öde är en okänt, få veta av henne själv, om hon ännu existerar?

”Ja, om ovissheten om hennes död inte är en nödvändighet eller en prövning, för dem som har intresse av att veta det.”

a) Om hon är död, kan hon då ge upplysning beträffande omständigheterna kring sin död, så att den kan verifieras?

”Om hon fäster någon vikt vid detta så kommer hon att vilja göra det, annars bryr hon sig inte om det.”

Anmärkning. Erfarenheten visar, att Anden i detta fall inte alls blir påverkad av det intresse man kan ha av att känna till omständigheterna kring dess död. Om han måste avslöja dem, gör han det av sig själv, antingen på medial väg eller genom klarseendet och uppenbarelser. Den kan då ge mycket exakta upplysningar. I motsatt fall, kan en bedräglig Ande lura er och roa sig genom att sysselsätta er med onyttiga undersökningar.

Det händer ofta, när en människa försvinner utan att hennes död kan officiellt fastlås, att det uppstår förvirring

i familjens angelägenheter. Endast i mycket sällsynta fall och rent undantagsvis har vi sett Andarna bringa en på spår efter sanningar i sammanhanget, efter det att man tillfrågat dem. Om de ville göra det, skulle de utan tvivel kunna det. Men ofta är det dem inte tillåtet, ifall dessa svårigheter är prövningar för dem som skulle vara intresserade av att bli befriade från dem.

Man invaggar sig alltså i ett falskt hopp, om man på detta sätt försöker komma i besittning av ett arv, då det enda säkra man uppnår med detta försök är förlusten av de pengar som man ger ut för detta ändamål.

Det saknas inte Andar som är redo att smickra denna sorts förhoppningar och inte gör sig några samvetsförebråelser för att förleda folk till åtgärder som de skulle vara lyckliga att slippa ifrån, även om de skulle anses löjliga.

Frågor om hälsa

293. 24◦ - Kan Andarna ge råd beträffande hälsan?

”Hälsan är ett nödvändigt villkor för det arbete som man bör utföra här på jorden.
Därför befattar de sig gärna med den. Men liksom det finns okunniga och lärda hos dem, bör man inte mer i

detta ämne än i något annat rikta sig till den förstkommande.”

25◦ - Är man mer säker på att få ett gott råd, om man vänder sig till Anden av en berömd läkare?

”Jordens ryktbara personer är inte ofelbara och har ofta systematiska idéer som inte alltid är riktiga och som inte omedelbart försvinner med döden. Den jordiska vetenskapen är ringa vid sidan av den himmelska. Denna sistnämnda vetenskap finns bara hos de högre utvecklade Andarna. Utan att ha namn som är kända av er, kan de veta mycket mer i alla ämnen än era lärda. Vetenskapen ensam gör inte någon Ande högre utvecklad och ni skulle bli mycket förvånade över den rang som vissa lärda har hos oss. Således, kanske Anden av en lärd person inte vet mera nu än då den levde på jorden, om den inte gjort framsteg som Ande.”

26◦ - När den lärde har blivit Ande, erkänner han då sina vetenskapliga villfarelser?

”Om han har nått en tillräckligt hög utvecklingsgrad, för att ha befriat sig från sin fåfänga och förstår, att hans utveckling inte är fullständig, erkänner han dem och tillstår dem utan skam. Men om han inte är tillräckligt frigjord från materien, kan han ha kvar en del av de fördomar som han var genomträngd av på jorden.”

27◦ - Skulle en läkare, genom att kalla fram de av sina patienter som är döda, kunna erhålla upplysningar om orsaken till deras död och de fel som han kanske har begått i behandlingen och således förvärva större erfarenhet?

”Han kan det och detta skulle vara mycket nyttigt för honom, särskilt om han lät sig assisteras av upplysta Andar som kunde utfylla vissa sjukas bristfälliga kunskaper. Men för att uppnå detta, skulle det vara nödvändigt, att han gjorde denna undersökning med största allvar och ihärdighet, med ett humanitärt syfte och inte som ett medel för att lätt förvärva kunskap och förmögenhet.”

Frågor om uppfinningar och upptäckter

294. 28◦ - Kan Andarna vägleda oss vid vetenskapliga undersökningar och upptäckter?

”Vetenskapen är geniets verk. Den kan endast förvärvas genom arbete, ty endast genom arbete avancerar människan på sin väg. Vilken merit skulle hon ha, om hon bara behövde fråga Andarna för att få veta allt? Vilket dumhuvud som helst skulle kunna bli en lärd på det sättet. På samma sätt förhåller det sig med uppfinningar och upptäckter inom det industriella

området. Man måste också tänka på att varje sak bör komma i sin tid och när idéerna är mogna för att ta emot den. Om människor hade denna makt skulle hon störa tingens ordning genom att låta frukterna mogna i förtid.

Gud har sagt till människan: I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd. En förträfflig liknelse som målar upp villkoren här nere på jorden. Hon bör göra framsteg i alla avseenden genom ansträngningen i sitt arbete. Vad skulle hennes intelligens tjäna till, om man gav henne allting färdiggjort? Hon skulle vara som en skolpojke, som låter en annan skriva sin uppsats."

29◦ - Får aldrig den lärde och uppfinnaren hjälp av Andarna i sin forskning?

"Oh, det är helt annat. När tiden är kommen för en upptäckt börjar de Andar som har till uppgift att leda arbetet, söka en människa som är i stånd till att realisera det och inger henne de nödvändiga idéerna för att överlåta den fulla meriten till denne, ty det är nödvändigt att hon utarbetar och använder dem. Så går det med all den mänskliga intelligensens stora arbeten. Andarna lämnar varje person på sin plats. Den som bara kan gräva i jorden gör de inte till för mottagare av Guds hemligheter. Men den person som är i stånd att stödja deras planer förstår de att dra ut ur mörkret. Låt er alltså inte av nyfikenhet eller girighet lockas in på en väg som

inte är Spiritismens mål och som skulle sluta med att ni på det löjligaste sätt blev hållen förr narr.”

Anmärkning. Den djupare kännedomen om Spiritismen har dämpat febern efter upptäckter som man i början trodde att man skulle kunna göra genom detta medel. Man hade gått så långt att man av Andarna begärde recept för att färga håret och få det att växa, att bota liktornar, och mycket mera. Vi har sett många människor som trott att deras lycka var gjord men som bara uppnått löjliga resultat. På samma sätt går det när man med Andarnas hjälp vill genomtränga hemligheten med ursprunget av allting. Vissa Andar har sina idéer beträffande dessa ämnen, vilka ofta inte är inte mera värda än människornas, och som man gör klokt i att ta emot med största reservation.

Frågor om dolda skatter

295. 30◦ - Kan Andarna uppenbara dolda skatter för oss?

”De högre utvecklade Andarna sysselsätter sig inte med dessa saker. Men de hycklande Andarna utpekar ofta skatter som inte existerar eller anvisar ett ställe medan den befinner sig på ett helt annat. Det har den nyttan med sig att visa att den sanna lyckan ligger i arbetet. Om

försynen har bestämt dolda rikedomar åt någon så finner han dem naturligtvis och inte i något annat fall.

31◦ - Vad skall man tänka om tron på Andar som vaktar dolda skatter?

”De Andar som inte har befriat sig från materien, hänger ännu fast vid tingen. De giriga som har dolt sina skatter, kan ännu skydda dem och vaka över dem efter deras död och deras bestörtning vid att se dem borttas är ett av de straff de måste lida, tills de förstår att de inte längre är till nytta för dem.
Det finns också Andar på jorden som har till uppdrag att styra förvandlingarna i jordens innandöme och vilka man symboliskt har gjort till väktare av Naturens rikedomar.”

Anmärkning. Frågan om dolda skatter tillhör samma kategori som frågan om okända arv. Den skulle vara granska dåraktig som skulle räkna med de falska avslöjanden som den osynliga världens spelfåglar kunde hitta på. Vi har sagt att då Andarna kan och vill göra sådana revelationer, så gör de det spontant och behöver inte något medium för detta. Vi ger er ett exempel:
En kvinna hade förlorat sin man efter trettio års äktenskap och hon stod inför hotet att bli utkastad från sitt hem utan några resurser av sina styvbarn, för vilka hon varit som en mor. Hennes förtvivlan hade nått sin höjdpunkt då en kväll hennes man manifesterade sig för henne och sade att hon skulle följa honom till hans

kontor. Där visar han henne sin sekretär som ännu var förseglad och med hjälp av det andra seendet lät henne se dess inre. Han visar henne en hemlig låda som hon inte visste om och vars mekanism han förklarar och tillägger: Jag har förutsett det som händer och jag har velat säkra din framtid. I den här lådan finns min sista vilja. Jag överlåter dig besittandet av detta hus och en årlig inkomst av… Därpå försvann han. Den dag då sigillet skulle brytas, kunde ingen öppna lådan. Då talade kvinnan om det som har hänt henne. Enligt sin makes instruktioner, öppnade hon den så som hennes man hade förklarat det och då fann man testamentet så som det blivit henne sagt.

Frågor om andra världar

296. 32◦ - Hur mycket kan man lita på den beskrivning som Andarna gör av andra världar?

”Det beror på, graden av *verklig* utveckling hos de Andar som ger er dessa upplysningar, ty ni förstår att de enkla Andarna duger lika litet till att undervisa er i detta avseende som en okunnig person hos er till att beskriva alla jordens länder. Om dessa världar så ger ni ofta Andarna, vetenskapliga frågor som de inte kan besvara. Om de är rättskaffens Andar, talar de därom enligt sina personliga idéer. Om de är lättsinniga Andar så roar de

sig med att ge er besynnerliga och fantastiska beskrivningar. Så mycket mer som dessa Andar inte är mera fattiga på fantasi i vandringstillståndet än på Jorden, hämtar de ur denna förmåga, berättelsen om många saker som inte existerar. Det är emellertid inte absolut omöjligt att få några upplysningar om dessa världar. De goda Andarna gläder sig åt att beskriva de världar som de bebor för att tjäna er till undervisning och bättring och stimulera er till att följa den väg som leder er dit. Det är ett medel till att fästa era tankar på framtiden och inte lämna er i osäkerhet.”

a)Vilken kontroll kan man ha beträffande riktigheten av dessa beskrivningar?

”Den bästa kontrollen är den överensstämmelse som kan finnas mellan dem. Men kom ihåg att deras ändamål är er moraliska bättring, och att det följaktligen, är i fråga om invånarnas moral som ni kan bli bäst undervisade och inte beträffande globernas fysiska och geologiska beskaffenhet. Med era nuvarande kunskaper skulle ni inte ens förstå dem. Detta studium skulle inte alls tjäna ert framåtskridande här nere och ni skall ha all möjlighet att göra det när ni kommer dit.”

Anmärkning. Frågorna om världarnas fysiska beskaffenhet och astronomiska element tillhör de vetenskapliga undersökningarnas område och detta arbete vill Andarna inte skona oss från. Annars skulle det

vara mycket bekvämt för en astronom att låta dem utföra sina beräkningar, vilket han rimligtvis skulle akta sig noga för att berätta. Om Andarna skulle kunna låta en uppenbarelse träda fram istället för arbetet med en upptäckt, är det troligt att de skulle göra det till förmån för en lärd, som vore tillräckligt anspråkslös för att öppet tillstå sin källa än för de högmodiga som förnekar dem och vilkas självbelåtenhet de tvärtom ofta gäckar.

Kapitel XXVII

Bedrägerier och motsägelser

Om motsägelser

297. Spiritismens motståndare gör ständigt den invändningen, att dess anhängare inte är överens sinsemellan, att de inte delar samma tro, kort sagt att de motsäger varandra. Om undervisningen kommer från Andarna, säger de, hur kommer det sig då, att den inte är identisk? Endast en seriös och djupgående vetenskaplig undersökning kan reducera detta argument till dess rätta värde.

Låt oss först skynda oss att säga att dessa motsägelser, av vilka vissa personer gör så starkt väsen, i allmänhet är mera skenbara än verkliga. Att de hänför sig mera till ämnets yta än till dess grund och följaktligen är utan betydelse. Motsägelsen kommer från två källor: människorna och Andarna.

298. De motsägelser som stammar från människorna är utförligt förklarade i kapitlet om *Tankeskolor*, nr. 36, som vi hänvisar till. Var och en kan förstå att det i början, då iakttagelserna ännu var ofullständiga, uppstod

olika åsikter inbördes om de Spiritistiska fenomenens orsaker och följder och, av dessa åsikter, har redan tre fjärdedelar fallerat inför en mera seriös och djupgående forskning. Med några få undantag och frånsett några personer som inte lätt kan skilja sig ifrån idéer som de har själva tänkt på eller skapat, kan man säga att det idag finns en enighet bland det stora flertalet spiritister, åtminstone beträffande de allmänna grundsatserna, förutom vissa obetydliga detaljer.

299. För att förstå grunden till och betydelsen av motsägelserna av spiritistiskt ursprung, måste man ha gjort sig förtrolig med den osynliga världens natur och granskat den från alla sidor. Vid första åsynen kan det verka märkligt att inte alla Andar tänker likadant, men detta bör inte förvåna den som har förstått det oändliga antal grader som de måste passera, innan de når toppen av skalan. Att tilldela dem alla, samma värdering av tingen, skulle vara att tänka sig att alla befann sig på samma nivå. Att tänka att de alla skulle kunna uppfatta riktigt, skulle vara att förmoda, att de alla har nått fullkomningen, vilket inte är så och inte kan vara så, om man tänker på, att dessa inte är några andra än den del av mänskligheten som lagt av det kroppsliga höljet. Andar av alla grader kan manifestera sig, att deras meddelanden bär prägeln av deras okunnighet eller vetande samt av deras låga eller höga moral. De instruktioner som vi har gett, bör leda till att kunna skilja det sanna från det falska och det goda från det onda.

Man får inte glömma att det bland Andarna, såväl som bland människorna, finns de som är falska och delvis lärda, högmodiga, inbilska och systematiska. Då fullkomligt vetande endast är givet de fullkomliga Andarna, finns det för de andra, liksom för oss, visa gåtor, som de förklarar på sitt sätt enligt sina idéer, och om vilka de kan göra sig mer eller mindre riktiga begrepp som de av fåfänglighet ger företräde för och som de gärna återger i sina kommunikationer. Felet ligger hos några av deras tolkar som alltför lätt har accepterat åsikter som strider mot det sunda förnuftet och gjort sig till ansvariga utgivare av dem. Alltså beror de motsägelser som härstammar från Andarna inte på något annat än skillnaden i intelligens, kunskap, omdömesförmåga och moral hos vissa Andar som ännu inte är i stånd till att känna till och förstå allt. (Se *Andarnas Bok, Introduktion XIII, Slutsats, IX*.)

300. Vartill tjänar Andarnas vägledning, säger man kanske, om den inte ger oss mera visshet än den mänskliga undervisningen?

På detta är det lätt att svara. Vi accepterar inte med samma förtroende undervisning från alla personer och mellan två läror, föredrar vi dem vars upphovsman förefaller oss den mest upplyste, den skickligaste, den klokaste och den som är minst påverkad av sina laster. På samma sätt måste man gå tillväga med Andarna. Även om en del av dem inte står högre än mänskligheten så är

det många som står långt över dessa och kan ge oss instruktioner som vi förgäves skulle söka hos de mest upplysta människor. Det gäller att skilja dem från den stora mängden av lägre utvecklade Andar, om man vill få upplysningar, och den grundliga kunskapen om Spiritism leder just till att kunna göra denna åtskillnad. Men även dessa upplysningar har en gräns och, om det inte är givet Andarna att veta allt, är det så mycket större grund till att detsamma gäller människorna. Det finns därför saker som man förgäves kan fråga Andarna om, antingen därför att det är förbjudet för dem att uppenbara dem eller därför att de själva inte vet och om vilka de bara kan ge sin personliga mening. Men det är just dessa personliga meningar som de högmodiga Andarna utger för obetingade sanningar. Det är särskilt det som bör förblir fördolt, såsom om framtiden och alltings begynnelse som de mest insisterar på, och för att ge sig min av att känna till Guds hemligheter. Det är också på dessa punkter som det existerar flest motsägelser. (Se föregående kapitel)

301. Vi återger här de svar som gavs av Andarna på följande frågor angående motsägelserna.

1◦ - När samma Ande meddelar sig på två olika ställen. Kan den då ge motsägande svar beträffande samma ämne?

”Om de båda föreningarna skiljer sig från varandra beträffande åsikter och tankar kan svaret komma förvanskat till dem, eftersom de står under inflytande av olika grupper av Andar. Det är inte svaret som är motsägande utan det sätt på vilket det blir återgivet.”

2◦ - Man kan förstå, att ett svar kan vara förvanskat. Men när mediets egenskaper utesluter varje tanke på dåligt inflytande, hur kan det då komma sig att högre utvecklade Andar, inför fullkomligt seriösa personer använder ett olika och motsägande språk om samma ämne?

”De verkligt högre utvecklade Andar motsäger aldrig sig själva, och deras språk är alltid detsamma *inför samma personer*. Det kan vara olika, allt efter personer och platser. Men man bör vara uppmärksam på att motsägelsen ofta endast är skenbar och visar sig mer i ord än i tankar, ty vid eftertanke finner man, att grundtanken är densamma. Dessutom kan samma Ande svara olika på samma fråga, alltefter fullkomlighetsgraden hos frammanarna, ty det är inte alltid bra, att alla får samma svar, eftersom alla inte är lika utvecklade. Det är alldeles som om ett barn och en lärd skulle ställa samma fråga till dig. Du skulle då säkert ge dem båda ett förståeligt och tillfredsställande svar och i grunden detsamma, trots skillnaden.”

3◦ - I vilken avsikt tycks seriösa Andar dela idéer tillsammans med vissa människor, till och med fördomar som de istället bekämpar hos andra?

”De gäller att vi måste förklara oss. Om någon har en fast övertygelse om en lära, även om den är falsk så måste vi leda honom bort från den lite i taget. Därför använder vi oss ofta av *hans uttryck* och vi låtsas hänge oss i hans idéer, för att han inte på en gång skall tycka illa om alltihop och upphöra att söka undervisning hos oss.

Dessutom är det inte bra att omstörta fördomarna alltför våldsamt. Det skulle leda till att man inte lyssnade på oss. Därför talar Andarna ofta utifrån den mening som lyssnarna har för att lite i taget leda dem till sanningen. De anpassar sitt språk efter personerna såsom du själv gör ifall du förstår lite retorik. Därför talar de inte till en kines eller en muslim såsom de skulle tala till en fransman eller en kristen, ty de skulle helt säkert bli avvisade.

Man får inte ta för en motsägelse det som ofta endast är en del av förberedelserna till sanningen. Alla Andar har sin uppgift bestämd av Gud. Dessa utför dem så som de anser bäst för dem som mottar meddelandena.”

4◦ - Även de skenbara motsägelserna kan väcka tvivel i vissa personers sinne. Vilken kontroll finns det för att känna till sanningen?

”För att skilja villfarelsen från sanningen måste man gå till botten i svaren och överväga dem länge och seriöst. Det är en grundlig undersökning som man måste göra. Man behöver tid därtill liksom till alla saker som man vill utforska.
Bilda er, jämför och fördjupa er. Vi säger oavbrutet till er, att det är vad kunskaperna om sanningen kostar. Hur skall ni komma fram till sanningen när ni tolkar allt efter era trånga begrepp som ni anser vara stora idéer? Men den dag är inte långt borta, då Andarnas undervisning kommer att vara detsamma överallt i detaljer liksom i huvudsak. Deras uppgift är att förstöra villfarelsen, men detta kan endast ske successivt.”

5◦ - Det finns människor som varken har tid eller den nödvändiga förmågan för att ägna sig åt en seriös och fördjupad studie, och som accepterar vad man meddelar dem utan prövning. Är det inte nackdel för dem att ge tyngd till felaktiga upplysningar?

”Det väsentliga är att de gör vad som är gott och avhåller sig från det onda. Om detta finns inte två läror. Det goda är alltid det goda, vare sig ni gör det i Allahs eller Jehovas namn, ty det finns bara en Gud i Universum.”

6◦ - Hur kan Andar som tycks vara intelligensmässigt utvecklade, ha så påtagligt felaktiga idéer om vissa saker?

”De har sin egen lära. De som inte är särskilt framskridna men tror sig vara det håller sina egna idéer för sanningen. Det är som hos er.”

7◦ - Vad skall man tro om de lärosatser enligt vilka bara en enda Ande skulle kunna meddela sig och att denne Ande skulle vara Gud eller Jesus?

”Den Ande som säger detta, är en Ande som vill härska och därför vill den framkalla den tron att den är den ende. Men den förmätne som vågar ta Guds namn kommer att få betala dyrt för sitt högmod. Vad dessa lärosatser angår gendriver de sig själva, eftersom de står i strid med de mest påtagliga fakta. De förtjänar ingen seriös granskning, ty de har inte någon fast grundval.

Förnuftet säger er att det goda kommer från en god källa och det onda från en dålig. Hur skulle ni kunna begära att ett gott träd skulle ge dåliga frukter? Har ni någonsin plockat druvor från ett äppelträd? Meddelandenas olikheter är det tydligaste beviset på deras olika ursprung. Dessutom glömmer de Andar som påstår att de är de enda som kan meddela sig att säga varför de andra inte kan det. Deras anspråk är förnekelsen av det vackraste och mest tröstfulla i Spiritismen: kontakten mellan den synliga och den osynliga världen, mellan människorna och de väsen som är dem kära och som på detta sätt skulle vara förlorade för dem utan återvändo. Det är dessa kontakter som gör människan förtrolig med

det kommande livet och frigör henne från den materiella världen. Genom att avskära dessa förbindelser sänker man åter ned henne i det tvivel som plågar henne och ger näring åt hennes egoism. När man noggrant undersöker sådana Andars lära, finner man för varje steg motsägelser som inte kan rättfärdiggöras, tecken på att dessa Andar är ovetande om de mest självklara saker och följaktligen säkra tecken på deras låga utveckling."

Sanningens Ande

8◦ - Av alla motsägelser som man lägger märke till i Andarnas meddelanden är en av de mest slående den som gäller reinkarnationen. Om reinkarnationen är en nödvändighet för det andliga livet, hur kommer det sig då, att inte alla Andar lär oss om den?

"Vet ni inte, att det finns Andar, vilkas begrepp är begränsade till nuet, liksom hos många människor på jorden. De tror, att det alltid kommer att vara för dem som det är nu. De ser bara så långt som deras uppfattningsförmåga sträcker sig och de bekymrar sig inte om varifrån de kommer eller om vart de går och likväl måste de underkasta sig nödvändighetens lag. Reinkarnationen är för dem en nödvändighet som de inte tänker på, förrän den kommer. De vet, att Anden framåtskrider, men på vilket sätt? Det är ett problem för dem. Om ni frågar dem om detta, kommer de alltså att tala till er om sju himlar, den ena över den andra som

våningar. Det finns till och med de som kommer att tala till er om eldens och om stjärnornas sfär, sedan om blommornas stad och om de utvaldas uppehållsort.”

9◦ - Vi förstår, att de föga utvecklade Andarna möjligtvis inte begriper denna fråga. Men hur kan det då komma sig, att Andar som uppenbarligen står lågt i moraliskt hänseende och med anmärkningsvärd intelligens, spontant talar om sina olika existenser och om sin längtan att reinkarnera för att gottgöra sitt förflutna?

”I Andarnas värld händer det saker som är mycket svåra för er att förstå. Har ni inte bland er människor som är mycket okunniga i vissa saker, men upplysta i andra. Människor som har bättre omdömesförmåga än instruktion och andra som har bättre skarpsinne än omdömesförmåga? Vet ni inte också, att vissa Andar roar sig med att hålla människorna i okunnighet, medan de gör sig min av att undervisa dem och att de drar fördel av den lätthet med vilken man sätter tro till deras ord? De kan förföra dem som inte går på djupet i sakerna, men när man gör dem försvarslösa genom förnuftet, så kan de inte längre spela sin roll.

Man måste också räkna med den varsamhet, med vilken Andarna i allmänhet förkunnar sanningen. Ett alltför starkt och plötsligt ljus bländar och upplyser inte. De kan då i vissa fall anse det lämpligt att endast sprida den lite i taget, alltefter tid, plats och personer. Moses har inte

förkunnat allt det som Kristus har förkunnat och Kristus själv har sagt många ting som det var förbehållet kommande släkten att förstå. Ni talar om reinkarnationen och förvånas över, att denna lära inte blivit förkunnad i vissa länder. Men tänk då på att i ett land där fördomar mot de färgade härskar enväldigt, där slaveriet slagit rot och är allmänt accepterat, skulle man ha avvisat Spiritismen, bara för att den förkunnade reinkarnationen, eftersom tanken att den som var herre, kan bli slav och omvänt skulle ha förefallit ohygglig. Skulle det inte vara bättre att först låta dem acceptera den allmänna grundsatsen med förbehåll för att senare dra ut följderna därav? Å, människor! Vad ni är kortsynta, när det gäller att bedöma Guds planer! Ni må väl veta, att ingenting låter sig göra utan Hans tillåtelse och utan ett ändamål som ni ofta inte kan genomskåda. Jag har sagt er, att det kommer att bli enighet i den spiritistiska tron. Det kan ni vara säkra på, och avvikelserna, som redan nu är mindre, kommer så småningom att utplånas och fullständigt försvinna, allteftersom människorna blir mera upplysta, ty detta är Guds vilja, inför vilken villfarelsen inte har någon makt.”

Sanningens Ande

10◦ - Har inte de falska lärorna som kan undervisas av vissa Andar till effekt att försinka den sanna vetenskapens framsteg?

”Ni vill ha allting utan besvär. Tänk på att det inte finns ett fält, där ogräset inte växer och som lantbrukaren då måste rycka bort. Dessa falska lärosatser beror på er världs låga utvecklingstillstånd. Om människorna vore fullkomliga, skulle de bara ta emot det sanna. Villfarelserna är som de oäkta ädelstenarna, som bara ett tränat öga kan skilja från de äkta. Ni behöver en lärotid för att kunna skilja det äkta från det falska. Nåväl! De falska lärorna gör den nyttan, att de lär er att skilja sanningen från villfarelsen.”

a) Blir inte de som accepterar villfarelsen försinkade i sin utveckling?

”Om de accepterar villfarelsen, betyder det, att de inte är tillräckligt utvecklade för att förstå sanningen.”

302. Medan man väntar på enigheten, tror var och en, att han är i besittning av sanningen och påstår att han är ensam om detta, en inbillning som de bedrägliga Andarna inte underlåter att upprätthålla. Vad skall den opartiska och oegennyttiga människan grunda sig på för att skapa sig en mening?

”Det renaste ljuset förmörkas inte av något moln. Den fläckfria diamanten har det största värdet. Döm alltså Andarna efter renheten i deras undervisning. Enigheten kommer att uppstå på den sida, där det goda aldrig blandas med det onda. Där kommer människorna att

samlas genom sakernas egen makt, ty deras sunda omdöme vill säga att där finns sanningen. Observera för övrigt, att grundsatserna överallt är desamma och bör förena er i en gemensam tanke: kärleken till Gud och utövandet av det goda. På vilket sätt man än antar, att själarna går framåt, är slutmålet detsamma och medlet att nå det är också detsamma: nämligen utövandet av det goda. Det finns ju inte två sätt att göra detta på. Om det uppstår någon väsentlig skillnad i själva lärans grundsats, har ni en säker regel att gå efter och denna regel lyder: den bästa läran är den som bäst tillfredsställer hjärtat och förnuftet och som har de bästa förutsättningarna för att leda människorna till det goda. Det är den som kommer att gälla, det försäkrar jag er."

Sanningens Ande

Anmärkning. De motsägelser som förekommer i de Spiritistiska meddelandena kan bero på följande orsaker: vissa Andars okunnighet; de lägre utvecklade Andarnas bedrägeri, vilka, av odygd eller elakhet, säger motsatsen till det som den Ande, vars namn de har lagt sig till med, tidigare har sagt, som lämnar sina meddelanden beroende på tid, plats och person och kan anse lämpligt att inte säga allt till alla människor; på otillräckligheten i det mänskliga språket för att uttrycka den icke-materiella världens ting; slutligen på den tolkning som var och en kan ge till ett ord eller en förklaring enligt sina idéer, sina fördomar eller den synpunkt, varifrån han betraktar tingen. Endast genom granskning, iakttagelse, erfarenhet

och bortseende från varje känsla av egenkärlek kan man lära sig att skilja dessa olika nyanser åt.

Bedrägerier

303. Om det är obehagligt att bli bedragen, så är det ännu obehagligare att bli hållen för narr. Det är för övrigt en av de olägenheter som det är lättast att ta sig i akt för. Medlen att omintetgöra de bedrägliga Andarnas list framgår av alla föregående upplysningar. Därför vill vi bara i korthet omtala dem. Följande svar gavs av Andarna i detta ämne.

1◦ - Bedrägerier är en av de obehagligaste stötestenarna vid utövandet av Spiritismen. Finns det något medel att skydda sig emot dessa?

”Jag tror att ni kan finna svaret i all den undervisning ni fått. Ja, alldeles säkert så finns det ett enkelt medel att undgå det och det är att inte begära mer av Spiritismen än vad den kan och bör ge er. Dess ändamål är mänsklighetens moraliska förbättring. Om ni håller er till detta, blir ni aldrig bedragna, ty den sanna moralen, den som varje förnuftig människa måste erkänna, kan inte förstås på två sätt.

Andarna kommer för att instruera er och leda er på vägen till det goda, och inte till ära och rikedomar eller för att tjäna era ynkliga laster. Om man aldrig begärde det gagnlösa eller sådant som är utanför deras befogenheter, skulle man inte ge tillträde åt de bedrägliga Andarna. Därav kan ni dra slutsatsen, att den som låter sig narras, endast får vad han förtjänar.

Det är inte Andarnas sak att undervisa er om det som hör denna världen till, men att ge er en säker ledning i det som kan vara nyttigt för er i den andra. När de talar till er om saker här nere, är det för att de anser det nödvändigt, men det sker inte på er begäran. Om ni ser Andarna som ersättare till spåmän och trollkarlar, det är då ni blir bedragna.

Om människorna bara behövde vända sig till Andarna för att få veta allt, skulle de inte mera ha sin fria vilja utan avlägsna sig från den väg som Gud har anvisat mänskligheten. Människan måste få handla själv. Gud sänder inte Andarna för att jämna livets steniga väg utan för att bereda framtidens väg.”

a) Men det finns människor som inte begär någonting och ändå blir skamligt bedragna av Andarna som kommer spontant utan att man kallar på dem.

”Om de inte begär någonting, så hör de i alla fall på, vilket är det samma. Ifall de tog emot, med reservation

och misstro, allt som inte hör till Spiritismens väsentliga innehåll, så skulle inte de lättsinniga Andarna så lätt kunna hålla dem för narr.”

2◦ - Varför tillåter Gud att ärliga personer som accepterar Spiritismen i god tro, blir bedragna? Skulle inte detta kunna ha olägenheten att rubba deras tro?

”Om detta rubbade deras tro, så skulle denna inte vara särskilt stark. De som skulle uppge Spiritismen för en liten besvikelse, skulle visa att de inte förstod den, och inte fäste sig vid dess seriösa sida. Gud tillåter bedrägerier för att pröva de sanna anhängarnas uthållighet och straffa dem som ser det som något att roa sig med.”

Sanningens Ande

Anmärkning. De bedrägliga Andarnas knep övergår ibland allt vad man kan föreställa sig. Den konstfärdighet, med vilken de utför sina planer och kombinerar sina övertalningsmedel skulle vara ganska lustig, om det alltid rörde sig om oskyldiga skämt, men dessa mystifikationer kan ha obehagliga följder för dem som inte är på sin vakt. Vi är glada över att *i tid* ha kunnat öppna ögonen på åtskilliga personer som bett oss om råd och besparat dem löjliga och besvärande handlingar. Bland de medel som dessa Andar använder, bör man i första hand nämna dem som går ut på att fresta begäret, vilka är de vanligaste, såsom uppenbarandet av

föregivna dolda skatter, meddelanden om arv eller andra källor till rikedom. Man bör dessutom särskilt betrakta som misstänkt alla förutsägelser till bestämda tider liksom alla noggranna förklaringar beträffande materiella intressen. Man bör akta sig för varje åtgärd, föreskrivet eller tillrått av Andarna, när ändamålet inte är i högsta grad förnuftsenligt. Aldrig låta sig bländas av de namn som Andarna antar för att ge sina ord ett sken av sanning. Man ska misstro de djärva vetenskapliga teorierna och system. Slutligen, av allt som avlägsnar sig från manifestationernas moraliska syfte. Vi skulle kunna fylla en bok med berättelser om alla de bedrägerier som vi har fått kännedom om.

Kapitel XXVIII

Kvacksalveri och taskspeleri

Egennyttiga medier

304. Då allt kan bli föremål för exploatering, så är det inte förvånande att man också vill utnyttja Andarna på detta sätt. Det återstår att veta hur de skulle ha tagit saken, om man försökte sig på något sådant. Vi vill först säga att ingenting skulle lämpa sig bättre för kvacksalveri och taskspeleri än detta. Om man ser falska somnambuler, så kan man i ännu större utsträckning träffa på falska medier och endast detta skulle vara grund nog till misstro. Däremot så är oegennyttan det mest avgörande svar man kan ge dem som, i de faktiska händelserna, bara ser skickliga konstgrep. Det finns inget kvacksalveri utan egenintresse. Varför skulle man göra sig skyldig till bedrägeri, om man inte hade någon nytta av det, särskilt när deras hederlighet än känd och lyfter dem över varje misstanke?

Om den förtjänst ett medium kunde göra på sin förmåga kan vara föremål för misstanke, är den dock inte något bevis för att denna misstanke är grundad. Han kunde ju ha ett verkligt anlag och handla i mycket god tro, även

om han lät någon betala för det. Låt oss se, om man i detta fall kan förvänta sig något tillfredsställande resultat.

305. Om man väl har förstått vad vi har sagt om de villkor som är nödvändiga för att tjäna som tolk för de goda Andarna, om de många orsaker som kan avlägsna dem, om omständigheter som oberoende av deras vilja ofta hindrar dem att komma, och slutligen om de *moraliska* betingelser som kan ha inflytande på meddelandenas natur, hur skulle man då kunna anta att en, om också föga utvecklad Ande, varje timme på dagen skulle stå på pass för var och en som höll seanser och underkasta sig hans villkor för att tillfredsställa den förste bästes nyfikenhet. Man känner Andarnas motvilja mot allt som smakar begär och självviskhet och det ringa värde som de sätter på materiella ting och likväl tror man, att de skulle hjälpa oss att förtjäna deras närvaro! Detta strider mot det sunda förnuftet och man måste känna till andevärlden mycket lite för att tro att det skulle förhålla sig så. Men då de lättsinniga Andarna är mindre samvetsgranna och bara söker tillfällen för att roa sig på vår bekostnad följer därav att även om man inte vill bli förd bakom ljuset av något falskt medium, är det möjligt att man kan bli lurad av några av dessa Andar. Bara dessa reflexioner ger en misstanke på hur mycket tillit vi bör sätta, till dessa slags meddelanden. För övrigt, vad skulle man ha för användning av betalda medier nuförtiden? Eftersom ifall man inte själv har denna gåva

så kan det finnas medier i familjen, bland vänner eller bekanta.

306. De egennyttiga medierna är inte bara sådana som fordrar en bestämd betalning. Intresset visar sig inte alltid i hoppet om materiell förtjänst, men också i de äregiriga drömmar av olika slag på vilka man kan bygga personliga förhoppningar. Det är dessutom en svaghet som de gycklande Andarna mycket gärna griper tag i och som de gör bruk av med verklig behändighet och konstfärdighet, och invaggar de som således blir avhängiga av dem, i falska förhoppningar. Sammanfattningsvis är medialiteten en gåva som är en given för att göra gott, och de goda Andarna tar avstånd från alla som understår sig att göra den till en trampolin, för att uppnå vad som helst som inte motsvarar Försynens avsikter. Egoismen är samhällets öppna sår. De goda Andarna bekämpar den och man kan inte förmoda att de vill tjäna den. Detta är så logiskt att det är helt onyttigt att insistera närmare på denna punkt.

307. Medier för fysiska effekter hör inte till samma kategori. Dessa effekter frambringas i allmänhet av lägre utvecklade och mindre samvetsfulla Andar. Vi säger inte att dessa Andar nödvändigtvis måste vara dåliga. Man kan vara en enkel bärare och samtidigt en mycket hederlig människa. Ett medium av denna kategori som ville utnyttja sin förmåga, skulle därför kunna ha medhjälpare utan allt för stort motstånd. Men här visar

sig ännu ett problem. Mediet för fysiska effekter har, på samma sätt som de för intelligenta meddelanden, ej fått sin förmåga för sitt nöjes skull. Den gavs honom på villkor av att det skall göras gott bruk av den, och om den missbrukas kan den fråntas honom eller vändas till skada för mediet, ty när allt kommer omkring är de lägre utvecklade Andarna underkastade de högre utvecklade Andarnas order.

De lägre utvecklade Andarna tycker mycket om att lura andra, men de tycker inte om att själva bli lurade. Även om de gärna är med på skämt, till säregna saker, eftersom de tycker om att roa sig, så tycker de lika litet som de andra om att bli utnyttjade eller tjäna som statister för att förbättra sina tillgångar, och de visar i varje ögonblick att de har sin vilja. De visar att de handlar när och såsom de finner gott, vilket gör att det fysiskt verkande mediet är ännu mindre säkert på regelbundenheten av manifestationerna än det skrivande mediet. Att påstå, att man kan kalla fram dem på bestämda dagar och tider skulle vara bevis på en djup okunnighet. Vad skall man då göra för att tjäna sina pengar? Simulera fenomenen. Detta händer inte bara dem som gör det till en uppenbar förrättning men även skenbart enfaldiga människor som finner detta medel lättare och bekvämare än att arbeta. Vad Anden inte ger, fogar man själv till: inbillningsförmågan är så rik, när det gäller att tjäna pengar! Kravet på betalning är ett legitimt motiv för misstanke och det ger en rätt till en sträng undersökning,

som man inte kan bli förnärmad över utan att rättfärdiga misstankarna. Men lika berättigad som misstanken är i detta fall, lika förnärmande är den gentemot hederliga och oegennyttiga personer.

308. Även när den mediala förmågan är begränsad till de fysiska manifestationerna, har den inte alls blivit given för att visas fram på marknadsplatser och var och en som påstår, att han har Andarna till sin tjänst som han kan ställa ut inför publik, kan med god rätt misstänkas för kvacksalveri eller mer eller mindre skickligt taskspeleri. Man måste tänka på detta, alla de gånger som man ser annonser om *spiritistiska* eller *spiritualistiska* seanser till det ena eller det andra priset så bör man komma ihåg vad det är för rätt man köper sig, då man går in.

Av allt det föregående kan vi dra den slutsatsen, att den absoluta oegennyttan är den bästa garantin mot taskspeleriet. Även om den inte alltid ger säkerhet för de intelligenta meddelandenas riktighet, berövar den dock de onda Andarna ett starkt handlingsmedel och stänger munnen på vissa baktalare.

309. Då återstår det som man skulle kunna kalla amatörspektakel, det vill säga några skojares oskyldiga bedrägerier. Man skulle naturligtvis kunna göra detta som tidsfördriv i lättsinniga och ytliga möten men inte i seriösa församlingar, där man bara accepterar seriösa personer. Man kan för övrigt gärna roa sig med ett

ögonblickligt skämt, men man måste vara begåvad med ett speciellt tålamod för att spela denna roll under månader och år och varje gång under flera timmar i följd. Endast en betalning kan skapa denna uthållighet och en betalning, upprepar vi, kan göra allt misstänkt.

310. Det finns de som kanske säger, att ett medium som offrar sin tid för publiken i sakens intresse, inte kan göra det för intet, eftersom det måste leva. Men är det nu i sakens intresses eller i sitt *eget* som han offrar sin tid och är det inte snarare för att han ser i det ett inkomstbringande yrke? Man kan alltid finna offervilliga människor för detta pris. Har han då bara denna verksamhet till sitt förfogande? Låt oss inte glömma, att Andarna, vare sig de är mer eller mindre utvecklade, är de dödas själar och då moralen och religionen gör det till en plikt att respektera deras kvarlevor, är plikten att respektera deras Ande ännu större.

Vad skulle man säga om den som tar upp en död kropp ur graven och förevisade den för pengar, eftersom denna kropp kunde reta nyfikenheten? Är det mindre hänsynslöst att utställa Anden än liket, under förevändning att det är roligt att se en Ande uppträda? Märk väl, att priserna på platserna står i förhållande till vad den kan göra och skådespelets attraktionskraft. Om Anden, hade varit en skådespelare, medan den levde på jorden, skulle den knappast ha haft en aning om, att den

efter sin kropps död skulle finna en teaterdirektör som skulle låta honom spela gratis till fördel för sig själv.

Man får inte glömma, att både de fysiska och de intelligenta manifestationerna är tillåtna av Gud endast för vår undervisnings skull.

311. Bortsett från dessa moraliska betraktelser, ifrågasätter vi inte alls, att det kan finnas egennyttiga medier som är aktningsvärda och samvetsgranna, för det finns hederliga människor inom alla yrken. Vi talar bara om missbruket. Men man måste medge, på de grunder som vi framställt, att det finns en större anledning till att vänta sig ett missbruk hos de medier som låter sig betalas, än hos dem som betraktar sin förmåga som en förmån och endast använder den för att hjälpa.

Den grad av tillit eller misstro, som man kan hysa för ett betalt medium, beror framför allt på den aktning som styr dess karaktär och moral och dessutom på omständigheterna. Det medium som har ett särskilt seriöst och nyttigt ändamål och använder hela sin tid till medialiteten och på grund av det har *befrielse*, kan inte förväxlas med ett *beräknande* medium som med berått mod gör en affär av sitt medialitet. I enlighet med *motivet* och *ändamålet* kan Andarna alltså fördöma, frikänna eller till och med främja. De bedömer snarare efter avsikten än efter den materiella handlingen.

312. De somnambuler som använder sin förmåga till att tjäna pengar, befinner sig inte i samma situation. Även om denna exploatering kan missbrukas och oegennyttan är en större borgen för ärlighet, är saken dock en annan, eftersom det är deras egen Ande som handlar. Den är följaktligen alltid till deras förfogande och de utnyttjar faktiskt bara sig själva för att de har ju frihet till att råda över sin egen person som de finner för gott, medan de beräknande medierna utnyttjar de dödas själar. (Se nr. 172, *Somnambuliska medier*.)

313. Vi är inte ovetande om, att vår stränghet mot egenintresserade medier, uppeggar alla de som exploaterar eller skulle vara frestade att exploatera detta nya yrke emot oss och skapar oss förbittrade fiender, såväl i dem som i deras vänner som naturligtvis gör gemensam sak med dem. Vi tröstar oss med den tanken, att de köpmän som Jesus jagade ut ur templet, inte heller betraktade honom med välvilliga ögon. Vi har också emot oss de personer som inte betraktar saken med samma allvar. Icke desto mindre tror vi, att vi har rätt att ha en mening och att yttra den. Vi tvingar ingen att godta den. Om ett enormt flertal har slutit sig till den, är det uppenbart, därför att man finner den riktig, ty vi anar verkligen inte, hur man skulle kunna bevisa, att det inte är större chans att finna bedrägeri och missbruk i spekulationen än i oegennyttan. Beträffande oss så, ifall våra skrifter har bidragit till att man i Frankrike och andra länder har fattat tvivel till den betalade

medialiteten, så tror vi att det inte är en av de minsta tjänster som dessa har gjort åt den *seriösa* Spiritismen.

Spiritistiska bedrägerier

314. De som inte erkänner de fysiska manifestationernas verklighet, skyller i allmänhet på att verkningarna är framtagna genom bedrägeri. De grundar sig på, att skickliga taskspelare gör saker som verkar enastående, när man inte känner hemligheten med dem. Därav sluter de sig till att medierna inte är något annat än trollkonstnärer. Vi har redan motbevisat detta argument eller, rättare sagt denna åsikt, särskilt i våra artiklar om herr Home och i numren för januari och februari, 1858, av *Den Spiritistiska Tidskriften*. Vi skall bara säga några ord om detta, innan vi går över till en allvarligare sak.

Det är för övrigt en betraktelse som inte kan undgå någon som reflekterar en smula. Det finns utan tvivel taskspelare med en anmärkningsvärd färdighet, men dessa är sällsynta. Om alla medier utförde taskspelarkonster, måste man hålla med om, att denna konst på kort tid har gjort oerhörda framsteg och plötsligt blivit mycket allmän, eftersom den kan finnas medfödd hos folk som inte anade det, och till och med hos barn.

Endast för att det finns en kvacksalvare som säljer sina läkemedel på gator och torg, och för att det finns läkare som utan att ställa sig på torget, sviker sina klienters förtroende, följer det därav att alla läkare är kvacksalvare och har läkarkåren därför fått sitt anseende skadat? För att det finns folk som säljer en färgad vätska som vin, följer det därav att alla vinhandlare är förfalskare och att det inte alls finns något rent vin? Man missbrukar allt, även de mest vördnadsvärda saker, och kan man säga att även bedrägeriet har sina genier. Men bedrägeriet har alltid ett ändamål, ett eller annat materiellt intresse. Där det inte finns något att tjäna, har man inte något intresse av att bedra. Vi har ju också sagt beträffande de medier som tar betalt, att den bästa av alla garantier är den absoluta oegennyttan.

315. De spiritistiska fenomen som mest av alla inbjuder till bedrägeri, är de fysiska av orsaker som det kan vara nyttigt att överväga. För det första, därför att de mera än de andra fenomenen vänder sig till ögonen än till intelligensen och det är dessa som taskspelarna lättast kan imitera. För det andra, eftersom de mera än de andra fenomenen retar nyfikenheten och är mera ägnade att dra massornas nyfikenhet till sig så är de följaktligen mera inkomstbringandet. Från denna dubbla synpunkt har charlatanerna alltså allt intresse av att efterhärma dessa slag av manifestationer. Åskådarna som till största delen är främmande för vetenskapen, söker sig i allmänhet dit mera i underhållningssyfte än för seriös undervisning och

det är känt, att man alltid betalar bättre för att roas än för att undervisas. Men bortsett från detta finns det en annan, inte mindre avgörande bevekelsegrund. Om trolleri kan efterlikna de materiella effekterna, för vilka man inte behöver något annat än händighet, har vi dock aldrig hittills upptäckt, att det äger improvisationens gåva, som ju fordrar en smula mer än vanlig intelligens. Eller förmågan att åstadkomma de vackra och upphöjda ordstäv, ofta fyllda av vits, som Andarna ger i sina meddelanden. Detta påminner mig om följande historia:

En ganska känd författare kom en dag till oss på besök. Han sade, att han var ett mycket gott *intuitivt* skrivande medium, och att han ställde sig till det spiritistiska sällskapets förfogande. Eftersom vi har för vana att inte låta några medier komma in i sällskapet, om vi inte känner till deras förmågor bad vi honom först komma och visa prov vid en privat sammankomst. Han kom verkligen dit. Flera erfarna medier frambringade vetenskapliga texter eller gav märkvärdigt noggranna svar på förelagda frågor i ett för dem helt okänt ämne. När turen kom till denna herre, skrev han några betydelselösa ord och sade, att han inte kände sig bra den dagen och sedan dess har vi inte sett honom mer. Han har troligen förstått att rollen som medium för intelligenta effekter är svårare att spela än vad han hade trott.

316. Under alla förhållanden är folk som inte är sakkunniga lättast att lura. Det är samma sak med

Spiritismen. De som inte känner till den, blir lätt bedragna av skenet, medan en uppmärksam föregående granskning upplyser dem. Inte endast om fenomenens orsak, utan också om de normala betingelser, under vilka de kan framkallas och skaffar dem således medel till att upptäcka bedrägeriet, om det föreligger något sådant.

317. De medier som är bedragare, blir brännmärkta som de förtjänar i följande brev som vi återgav i *Den Spiritistiska Tidskriften*, i augusti månad, 1861.

Paris, 21 juli 1861

”Bäste Herr,
Man kan vara oenig på vissa punkter och fullständigt överens på andra. Jag har nyligen läst på sidan 213 i sista numret av er tidskrift era reflektioner över bedrägerier vid spiritualistiska (eller spiritistiska) försök och jag är lycklig att fullständigt kunna hålla med er. Där upphör, som genom ett trolleri, alla skillnader beträffande teorier och lärosatser. Jag är kanske inte lika sträng som ni beträffande de medier som under en värdig och passande form får en gottgörelse för den tid de offrat på långa och tröttande försök. Men jag är lika sträng, och man kan inte vara för sträng, beträffande dem som i liknande fall, när tillfälle ges, fyller ut med knep och bedrägeri, när de utlovade och väntade resultaten uteblir eller är otillräckliga. (Se nr 311).

Att blanda falskt och sant, när det rör sig om fenomen som uppnåtts med Andarnas hjälp, det är helt enkelt ett nidingsdåd och det medium som tycker, att det kan göra detta utan samvetsförebråelser, måste ha förlorat allt sinne för moral.

Det är, som ni helt riktigt påpekar, *att kasta misstro över saken i de tveksammas själ, så snart som bedrägeriet blir upptäckt*. Jag vill tillägga, att det är ett mycket beklagligt sätt att förstöra anseendet på de hederliga män som oegennyttigt stödjer medierna med sina kunskaper och upplysningar, garanterar deras redlighet och på något sätt beskyddar dem. Det är att begå ett verkligt brott mot dem.

Varje medium som blir överbevisat om bedrägliga konster eller, för att använda ett slitet uttryck, blir gripet på bar gärning, skulle förtjäna att bli bannlyst av alla spiritualister och spiritister i världen, för vilka det skulle vara en sträng plikt att avslöja eller brännmärka dem. Om ni finner det lämpligt, herrn, att införa dessa rader i er tidskrift, så står de till er tjänst.
Högaktningsfullt,

Mathieu

318. Alla spiritistiska fenomen är inte lika lätta att imitera och en del utmanar uppenbart en taskspelares fulla skicklighet. Hit hör främst rörelsen av föremål utan kontakt, svävandet av tunga kroppar i luften, knackningar

från olika sidor, syner och så vidare. Om inte med användning av knep och medhjälpare. Vi säger därför, att man i sådana fall uppmärksamt bör observera omständigheterna och särskilt räkna med vederbörandes karaktär och ställning, deras syfte och det intresse de skulle kunna ha av att bedra. Det är den bästa kontrollen man kan ha, ty det finns sådana omständigheter som avlägsnar varje grund till misstanke. Vi menar därför i princip, att man som grundsats bör hysa misstanke mot var och en som av dessa fenomen vill göra en föreställning eller ett föremål för nyfikenhet eller förlustelse och påstår att kunna framkalla dem efter sin vilja och på bestämd tid, så som vi redan har förklarat. Vi kan inte nog upprepa, att de dolda intelligenser som manifesterar sig, har sin överkänslighet och vill visa oss, att de också har sin fria vilja och inte underkastar sig våra nycker. (nr. 38).

Det må vara tillräckligt för oss att avslöja några knep som används eller som kan användas i vissa fall för att säkra godtrogna iakttagare mot bedrägeri. Beträffande folk som envisas att döma utan att vilja tränga djupare in i ämnet, skulle det vara spilld möda att försöka ta dem ur villfarelsen.

319. Ett av de vanligaste fenomenen är de knackningar som sker inne i själva träet, med eller utan rörelse av bordet eller annat föremål som man använder. Denna effekt är en av de lättaste att härma antingen genom

beröring med fötterna eller genom att frambringa ett lätt knakande i möbeln. Men det finns ett speciellt litet knep som det är nyttigt att avslöja. Det är tillräckligt att lägga sina båda händer platt på bordet ganska nära varandra, så att tumnaglarna sluter tätt till varandra. Sedan gnider man dem mot varandras genom en nästan omärklig muskelrörelse, vilket frambringar ett litet torrt ljud som har stor likhet med de inre knackningarna. Detta ljud ger genljud i träet och åstadkommer en fullständig hörselvilla. Ingenting är lättare än att låta höra så många knackningar som man begär, trumslag, mycket mera. Att svara på vissa frågor med ja eller nej genom nummer eller till och med genom angivande av alfabetets bokstäver.

När man en gång har blivit varnad, är medlet till att upptäcka bedrägeriet mycket enkelt. Detta är nämligen inte möjligt, om händerna är skilda från varandra och när man är säker på att ingen beröring kan frambringa ljudet. De verkliga knackningarna karakteriseras för övrigt av att de ändrar plats och klang efter behag, vilket inte kan ske, när de beror på den orsak som vi angav, eller någon liknande: Att de avlägsnar sig från bordet för att gå över till en annan möbel som ingen rör vid till väggarna, taket, mycket mera. Att de slutligen, svarar på oförutsedda frågor. (Se nr. 41.)

320. Den direkta skriften är ännu lättare att efterlikna, för att inte tala om välkända kemiska medel som låter text

framträda på vitt papper efter en viss tid, vilket man kan förhindra genom de enklaste försiktigheters åtgärder. Men det skulle kunna hända, att man genom en skicklig fingerfärdighet skulle kunna utbyta ett papper mot ett annat. Det skulle också kunna ske, att den som ville bedra, förstod att avleda uppmärksamheten, medan han behändigt skriver några ord. Man har till och med sagt oss, att man sett någon skriva med ett stycke blyerts gömt under nageln.

321. Hämtningsfenomenen ägnar sig inte mindre åt taskspeleri och man kan lätt bli lurad av en mer eller mindre behändig fingerkonstnär, utan att det behöver vara en professionell taskspelare. I den specialartikel som vi publicerat här ovan, (nr. 96), har Andarna själva nämnt de speciella villkor, under vilka detta fenomen kan framkallas, av vilket man kan dra den slutsatsen, att det, när det uppnåtts *lätt* och *efter ens egen vilja*, åtminstone bör anses misstänkt. Detsamma gäller den direkta skriften.

322. I kapitlet om *Speciella medier* har vi, i överensstämmelse med Andarna nämnt de vanliga mediala anlagen och de som är sällsynta. Man bör alltså ta sig i akt för medier som påstår att de mycket lätt har kommit i besittning av dessa sistnämnda eller som utger sig för att ha många olika förmågor, ett påstående som mycket sällan visar sig vara riktigt.

323. De intelligenta manifestationerna är allt efter omständigheterna de som erbjuder den bästa garantin men dock så är de inte försäkrade mot imitation, åtminstone vad beträffar de vardagliga och banala meddelandena. Man tror sig vara mera säker, när man har med mekaniska medier att göra, inte bara med hänsyn till tankarnas oberoende, utan också mot bedrägerier. Därför föredrar vissa personer de materiella mellanleden. Nåväl, det är ett misstag. Bedrägeriet smyger sig in överallt och vi vet, att man med skicklighet enligt sin vilja till och med kan leda en korg eller en skrivbräda som skriver och få det att se ut som spontana rörelser. Det som avlägsnar alla tvivel, är de tankar som uttrycks, vare sig de kommer från ett mekaniskt, intuitivt, hörande, talande eller seende medium. Det finns meddelanden som ligger så mycket utanför mediets idéer, kunskaper och intellektuella fattningsförmåga, att man måste ta mycket fel för att tillskriva mediet dem. Vi erkänner att taskspeleriet förfogar över en stor skicklighet och rika hjälpmedel, men, vi ha ännu inte sett, att det kan ge vetande till en ovetande eller andlighet till en som inte har det.

För att sammanfatta, upprepar vi, att den bästa garantin ligger i mediernas ovedersägliga moral och frånvaron av alla materiella intressen eller fåfänglighet, som skulle egga dem till att utnyttja de mediala gåvor som de äger, ty just dessa hade kunnat ge dem ett sken av att äga förmågor som de i verkligheten inte äger.

Kapitel XXIX

Spiritistiska möten och föreningar

Om möten i allmänhet

324. De spiritistiska mötena kan vara till stor nytta, eftersom de gör det möjligt för medlemmarna att upplysa varandra genom ömsesidigt utbyte av tankar och genom de frågor och anmärkningar som alla kan ha gagn av. Men för att göra så mycken nytta som möjligt, kräver de särskilda förutsättningar, som vi nu skall undersöka, ty man skulle göra orätt i att jämföra dem med vanliga föreningar. För övrigt, då sammankomsterna är helt kollektiva, så följer det vi har att säga om dem som en naturlig konsekvens av föregående instruktioner. De måste iaktta samma försiktighetsåtgärder och undvika samma faror som de enskilda individerna. Därför har vi placerat detta kapitel sist.

De spiritistiska mötena har mycket olika karaktär, allt efter det syfte man har uppställt för sig och deras villkor bör därför också vara olika. Enligt sin natur kan de vara *frivola*, *experimentella* eller *instruktiva*.

325. *De frivola mötena* består av personer som bara ser den lustiga sidan av manifestationerna och finner nöje i de lättsinniga Andarnas skämt. Dessa tycker mycket om detta slags möten, där de har full frihet att uppträda och brukar inte utebli. Där frågar man om alla slags banaliteter, låter sig bli spådda, sätter deras skarpsinnighet på prov genom att låta dem gissa ens ålder eller vad man har på lager, avslöja små hemligheter och tusen andra ting av samma betydelse.

Sådana möten har inga följder. Men eftersom de lättsinniga Andarna ofta är mycket intelligenta och har ett lättsamt och jovialiskt humör, händer där ofta mycket märkvärdiga saker, som en iakttagare kan dra nytta av. Den som inte hade sett något annat än detta och bedömt Andarnas värld efter denna provbit, skulle ha gjort sig en lika falsk idé om denna, som den som hade bedömt hela samhället i en storstad efter några få kvarter. Det enkla sunda förnuftet säger, att de höga Andarna inte kan komma till sådana möten, där åskådarna inte är mera seriösa än skådespelarna. Om man vill sysselsätta sig med ytliga saker, måste man rent ut kalla på lättsinniga Andar liksom man skulle tillkalla gycklare för att roa ett sällskap, men det skulle vara en profanering att kalla dit vördnadsvärda namn, att blanda det heliga med det profana.

326. *De experimentella mötena* har det mer speciella syftet att åstadkomma fysiska manifestationer. För

många personer är det ett mera nyfikenhetsväckande än instruktivt skådespel. De vantrogna går ut därifrån mera förvånade än övertygade, när de inte har sett något annat, och alla deras tankar går ut på att avslöja tricket, ty eftersom de inte förstår någonting, tror de gärna, att det är bedrägeri. Helt annorlunda förhåller det sig med dem som har granskat saken: De förstår i förväg att fenomenen är möjliga och verkliga fakta ger därefter en övertygelse eller fulländar denna. Om det hade varit bedrägeri, skulle de ha varit i stånd att upptäcka det.

Icke desto mindre gör dessa slags experiment en nytta som ingen kan förneka, ty det är de som uppenbarar de lagar som styr den osynliga världen och för många människor är de obestridligen en mäktig bevekelsegrund till att låta sig övertygas. Men vi hävdar att de ensamma inte kan inviga oss i den spiritistiska vetenskapen lika litet som åsynen av en sinnrik mekanism kan lära oss att känna mekaniken, om vi inte känner lagarna. Därför, skulle de, om de blev ledda med metod och försiktighet, ge ett mycket bättre resultat. Vi kommer senare att återkomma till detta ämne.

327. *De instruktiva mötena* har en helt annorlunda karaktär och eftersom det är ur dem som man kan hämta den verkliga lärdomen, insisterar vi ännu mer på de villkor som de bör uppfylla.

Först och främst är att vara seriösa i ordets fulla betydelse. Man måste övertyga sig om, att de Andar som man vill vända sig till, är av en ganska speciell natur, att det sublima inte kan förenas med det triviala och inte det goda med det onda. Om man vill uppnå något gott, måste man vända sig till de goda Andarna, men det är inte tillräckligt att vända sig till dem. Man måste ovillkorligen befinna sig just i sådana omständigheter, att Andarna *gärna vill komma*, ty de högre utvecklade Andarna kommer lika litet till sällskap av lättsinniga och ytliga människor som de gjorde, när de levde i sina kroppar.

Ett sällskap är verkligt seriöst endast då deltagarna bara sysselsätter sig med nyttiga ting och utesluter allt annat. Om de som deltar försöker att få extraordinära fenomen av nyfikenhet eller som tidsfördriv, kan de Andar komma som frambringar dessa, men de andra går sin väg. Kort sagt, vilken karaktär som än präglar ett sällskap, så finner det alltid Andar som är villiga att bistå med det som eftersträvas. Ett seriöst sällskap avlägsnar sig alltså från sitt syfte, om det lämnar undervisningen för underhållningen. Som sagt, de fysiska manifestationerna gör sin nytta. Må de som vill se, gå till de experimentella mötena och må de som vill lära sig, gå till de instruktiva. På detta sätt kan alla komplettera sin spiritistiska uppfostran, som när man studerar medicin: en del går på föreläsningarna och andra till klinikerna.

328. Den spiritistiska informationen omfattar inte bara den moraliska undervisning som ges av Andarna utan även studiet av fakta. På detta vilar teorin om alla fenomenen, sökandet efter orsakerna och följaktligen, konstaterandet av vad som är möjligt eller icke, kort sagt, iakttagelsen av allt som kan få vetenskapen att framåtskrida. Men man skulle missta sig, om man skulle ha trott, att fakta skulle vara begränsade till de märkvärdigaste fenomenen, att de som gör intryck på sinnena är de enda som förtjänar uppmärksamhet. Man möter dem överallt i de intelligenta meddelandena och de människor som är samlade för att studera, kan inte underlåta att se dem. Dessa fakta som det skulle vara omöjligt att räkna upp, uppstår ur en mängd tillfälliga omständigheter. Även om de är mindre framträdande, är de dock av största intresse för iakttagaren som däri antingen finner bekräftelse på en känd grundsats eller får sig uppenbarad en ny princip som låter honom tränga djupare in i den osynliga världens gåtor. Detta är också filosofi.

329. Studiemötena är dessutom enormt nyttiga för de medier som arbetar med intelligenta manifestationer, särskilt för dem som har en allvarlig önskan att fullkomna sig och inte kommer dit med den dåraktiga inbillningen, att de är ofelbara. En av de största farorna med medialiteten är besatthet och tvångsföreställning. Medierna kan då i god tro inbilla sig att det de uppnår är betydelsefullt, och man kan förstå, att de bedrägliga

Andarna har fritt spel, när de bara har att göra med en blind. Därför avlägsnar de sitt medium från varje slag av granskning. När det blir nödvändigt, låter de det till och med fatta ovilja för var och en som kan få det till att se klart. Gynnade av isolering och tvångsföreställningen, kan de lätt få det att ta emot allt vad de önskar.

Vi kan inte upprepa det alltför ofta, att däri finns det inte endast ett hinder utan en fara. Ja! En verklig fara, säger vi er. Det enda medlet till att undgå den består i att oegennyttiga och välvilliga personer undersöker saken. Genom en behärskad och opartisk dom över meddelandena kan de öppna ögonen på mediet och få det till att se vad det inte kan se själv. Varje medium som fruktar denna dom, är redan på väg mot besatthet. Den som tror, att ljuset bara är till för honom, är redan fullständigt under oket. Om han tar emot anmärkningar illa, avvisar dem eller upphetsas av dem, finns det inget tvivel om den dåliga karaktären hos den Ande som assisterar honom.

Ett medium kan som sagt sakna de nödvändiga kunskaperna för att förstå villfarelserna. Det kan låta sig luras av stora ord och ett högtidligt språk, förföras genom spetsfundigheter, och det med den största tillit i världen. Därför måste det i brist på egna kunskaper, ödmjukt ta emot hjälp från andra, enligt de två ordspråken: att fyra ögon ser mer än två och att man aldrig är en god domare i sin egen sak. Från denna synpunkt sett är mötena till

mycket stor nytta för medierna, om de är förnuftiga nog att lyssna till råden, ty här finns människor som är mera bildade än de själva och kan förstå de ofta mycket små nyanserna, genom vilka Anden röjer sin underlägsenhet.

Varje medium som uppriktigt önskar att inte bli en leksak för lögnen, bör därför försöka att få uppträda i de seriösa föreningarna och framlägga vad det privat har uppnått: tacksamt acceptera, till och med be om en kritisk undersökning av de meddelanden som det får. Om det är utsatt för angrepp från de bedrägliga Andarnas sida, så är det bästa sättet att bli av med dem, att visa dem, att de inte kan bedra det. För övrigt så har, det medium som blir irriterat, så mycket mindre grund därtill, då dess fåfänga inte blir angripen eftersom det som den säger inte kommer från sig själv. Denne är då inte mera ansvarig för det än om den hade läst upp en dålig diktares vers.

Vi har insisterat på denna punkt, därför att om det är en fara för medierna, så är det så även för föreningarna, för vilka det är viktigt att inte utan vidare fästa tillit till Andarnas alla tolkar. Varje besatt eller förhäxat mediums samverkan skulle vara dem till större skada än nytta. De bör alltså inte accepteras. Vi tror, att vi nu har utvecklat detta så grundligt, att det är omöjligt att missta sig på kännetecknen för besatthet, om mediet inte själv kan förstå det. Ett av de mest framträdande är obestridligen påståendet att vara den enda som har rätt mot alla andra. De besatta medier som inte vill medge det, liknar de

sjuka som inbillar sig att de är friska och dukar under, därför att de inte vill underkasta sig en hälsosam diet.

330. Ett seriöst möte måste föresätta sig att avlägsna de lögnaktiga Andarna. Den misstar sig som tror att sammankomsten är skyddad genom sitt ändamål och genom sina mediers egenskaper. Mötet kan bara uppnå sitt mål, om omständigheterna är gynnsamma.

För att riktigt förstå, vad som händer i detta fall, ber vi, att ni tänker på vad vi sagt tidigare om *Miljöns inflytande*, nr 231. Man måste föreställa sig varje individ som omgiven av ett visst antal följevänner, som passar ihop med dess karaktär, smak och böjelser. Alltså, varje person som träder in i en förening för med sig Andar som stämmer överens med honom. Allt efter deras antal och natur, kan dessa Andar utöva ett gott eller dåligt inflytande på församlingen och meddelandena. Ett perfekt sammanträde skulle vara det, där alla medlemmarna, besjälade av samma kärlek till det goda endast förde med sig goda Andar. I brist på perfektion, skulle den vara den bästa, där det goda övervägde det onda. Detta är alltför logiskt för att man skulle behöva gå vidare in på ämnet.

331. En förening är ett kollektivt väsen, vars egenskaper och beskaffenhet är resultatet av alla medlemmarnas och bildar liksom en knippa och denna knippa har mera styrka, ju mera homogena de olika delarna är. Om man

har förstått riktigt vad som ovan blivit sagt (nr 282, fråga 5) om det sätt, på vilket Andarna blir underrättade om vår kallelse, kan man lätt förstå, vilken makt som finns i förbindelsen av de närvarandes tankar. När Anden på något sätt får ett intryck av tanken liksom vi får det av rösten, måste nödvändigtvis tjugo personer, som är förenade i ett och samma syfte, ha mera styrka är en enda. Men för att dessa tankar skall verka mot samma mål, är det nödvändigt att de klingar i samma tonart, att de så att säga smälter samman till en, vilket endast kan ske vid andakt.

Å andra sidan sett, är Anden, när den kommer till en omgivning full av samstämmighet, mer i sitt esse, och då han där bara finner vänner, kommer han mycket gärna och är mera villig att svara. Den som med uppmärksamhet har följt de intelligenta Andarnas manifestationer, har kunnat övertyga sig om sanningen av detta. Om tankarna är divergenta blir resultatet för Anden en obehaglig tankechock som följaktligen skadar kommunikationen. Det är som med en man som skall tala i en församling: om han känner, att allas tankar stämmer överens med hans egna och är välvilliga mot honom, verkar det intryck som han får därav på hans egna idéer och ger dem större kraft. Överensstämmelse med de närvarande utövar en magnetisk verkan på honom och mångfaldigar hans förmågor, medan likgiltighet och fiendskap förvirrar och paralyserar honom. Det är på samma sätt, som skådespelare upphetsas av applåder.

Andarna är mycket mera känsliga för intryck än människorna och blir mycket mer berörda av miljöns inflytande.

Varje spiritistiskt möte bör sträva efter den största möjliga homogenitet. Vi talar naturligtvis om dem som vill ha seriösa och verkligt nyttiga resultat. Om man bara vill ha vilka meddelanden som helst utan att bry sig om Andarnas kvalitet, är alla dessa försiktighetsåtgärder naturligtvis inte nödvändiga men då får man inte heller beklaga sig över resultatets kvalitet.

332. Då andakt och överensstämmelse i tankarna utgör de väsentliga villkoren för varje seriöst möte, förstår man, att omåttligt stort antal deltagare kan vara en av de orsaker som mest motarbetar homogeniteten. Det finns säkert ingen absolut gräns för antalet, och man förstår, att hundra tillräckligt andäktiga och uppmärksamma personer skulle ha gynnsammare betingelser än tio splittrade och stojande, men naturligtvis ju större antalet är, desto svårare är det att uppfylla villkoren. Det är dessutom ett faktum som prövats av erfarenheten, att de små, mer sammansvetsade grupperna av skäl som vi tidigare utvecklat, utgör en gynnsammare miljö för att erhålla goda meddelanden.

333. Det finns ytterligare en aspekt som inte är av mindre betydelse och det är mötenas regelbundenhet. Vid varje möte finns det alltid Andar som man skulle kunna kalla

för *stamgäster*. Därmed menar vi inte de Andar som finns överallt och blandar sig i allt, utan skyddsandarna och dem man oftast tillfrågar. Man skall inte tro att Andarna inte har något annat att göra än att höra på oss. De har sina sysselsättningar och kan för övrigt befinna sig i omständigheter som är ogynnsamma för frammaningen. När mötena äger rum på bestämda dagar och tider, är de följaktligen förberedda och det är sällsynt att de uteblir. Det finns till och med de som driver punktligheten till överdrift. De blir förnärmade över en kvarts försening och om de själva har bestämt tiden för ett samtal, kallar man förgäves på dem några minuter tidigare. Likväl måste vi tillägga, att även om Andarna föredrar regelbundenhet, så är de, som är verkligt högtstående, inte småaktiga på den punkten. Att kräva en överdriven punktlighet är ett tecken på underlägsenhet, liksom allt som är puerilt. De kan naturligtvis komma utanför de fastsatta tidpunkterna, och de kommer till och med gärna, om ändamålet är nyttigt. Men ingenting är mera skadligt för goda kommunikationer än att obetänksamt kalla på dem, när lusten faller på och i synnerhet utan en seriös anledning. Eftersom de inte är tvungna att underkasta sig våra nycker, behöver de inte låta sig störas och det är särskilt då som andra kan ta deras plats och deras namn.

Föreningar i egentlig mening

334. Allt som vi sagt beträffande mötena i allmänhet kan naturligtvis också tillämpas på de regelmässigt bildade föreningarna. Dessa måste emellertid kämpa mot vissa speciella svårigheter som uppstår just genom det band som förenar medlemmarna. Då vi flera gånger blivit ombedda om att ge goda råd beträffande organisationen av dessa föreningar, vill vi här göra en kort sammanfattning.

Spiritismen som just har blivit född, värdesätts ännu på alltför olika sätt och ett stort antal av dess anhängare uppfattar ännu alltför bristfälligt dess väsen för att den skall kunna vara ett starkt band mellan medlemmarna av vad man skulle kunna kalla ett sällskap. Detta band kan endast existera mellan dem som ser dess moraliska syfte, förstår det och *tillämpar det på sig själva*. Mellan dem som däri endast ser mer eller mindre märkvärdiga fakta, kan det inte bli något allvarligt band. Då de sätter fakta över grundsatserna, kan en liten skillnad i sättet att betrakta saken skilja dem åt. Således förhåller det sig icke med de förstnämnda, ty beträffande moralen kan det endast finnas ett sätt att se på saken. Överallt där de möts, kan man också se en ömsesidig tillit dra dem till varandra. Den ömsesidiga välvilja som råder mellan dem, utesluter tvånget och skammen som uppstår av retlighet, av ett högmod som inte tål den minsta motsägelse och en

egoism som vill ha allt för sig själv. En förening, där sådana känslor härskade enstämmigt, där man samlades för att vägledas genom Andarnas undervisning och inte med förhoppningen att få se mer eller mindre intressanta saker eller för att göra sin åsikt gällande, ett sådant sällskap skulle inte bara vara livskraftigt utan oupplösligt. Svårigheten att förena ett stort antal homogena element ur denna synpunkt sett, bjuder oss att säga, att i studiernas intresse och av hänsyn till själva sakens väl, bör de Spiritistiska föreningarna sträva efter att samla sig i många små grupper i stället för att söka bilda stora församlingar. Dessa grupper bör vara i kontakt med varandra, besöka varandra och utbyta observationer och kan redan nu bilda kärnan i den stora spiritistiska familj som en dag skall förena alla åskådningar och alla människor i en enda känsla av broderskap med den kristna barmhärtighetens stämpel.

335. Vi har sett hur mycket känslornas samstämmighet betyder för att få goda resultat. Denna är naturligtvis svårare att uppnå ju större medlemsantalet är. I de små grupperna känner man varandra bättre, man är mera trygg inför dem som ansluter sig, tystnad och andakt uppnås lättare och allt går till som i en familj. I de stora församlingarna omöjliggörs förtroligheten på grund av de olika beståndsdelar den är sammansatt av. De fordrar speciella lokaler, ekonomiska resurser och en administrativ apparat som inte behövs i de små grupperna. Skillnaden i karaktärer, tankar och

åskådningar visar sig tydligare och gör det lättare för de orosstiftande Andarna att utså tvedräkt. Ju större föreningen är, desto svårare är det att tillfredsställa alla. Varje person skulle vilja, att arbetena leddes efter hans tycke och smak, att man särskilt skulle syssla med de ämnen som mest intresserade honom. En del tror, att de som är medlemmar av föreningen har rätt att påtvinga de andra sitt sätt att betrakta tingen. Därvid uppstår det slitningar, en orsak till obehag som förr eller senare leder till söndring och sedan till upplösning, ett öde som drabbar alla större föreningar, vilket ändamål de än har uppställt för sig. De små grupperna är inte föremål för samma problem. Om en stor förening går under, blir det en kännbar förlust för spiritismens sak och dess fiender underlåter inte att dra nytta av detta. Upplösningen av en liten grupp passerar obemärkt och, för övrigt, om en går under, så uppstår tjugo nya i stället och tjugo grupper på femton till tjugo personer uträttar mer och gör mer för lärans spridning än en grupp på trehundra eller fyrahundra personer.

Man säger rimligtvis, att medlemmarna av en förening, som handlar som vi har berättat, inte är sanna spiritister, eftersom barmhärtighet och välvilja är den första plikt som läran ålägger oss. Detta är alldeles riktigt. Därför är de som tänker så, mera spiritister till namnet än till gärningen. De hör säkert inte till den tredje kategorin (se nr 28). Men vem har sagt, att de över huvud taget är

spiritister? Här presenterar sig en betraktelse som inte är utan betydelse.

336. Låt oss inte glömma, att Spiritismen har fiender som är intresserade av att motarbeta den och som betraktar dess framgångar med grämelse. De farligaste är inte de som angriper öppet utan de som handlar i mörkret: de som smeker den med en hand och sargar med den andra. Dessa illvilliga varelser slinker in överallt, där de hoppas kunna göra skada. Eftersom de vet, att enhet är styrka, försöker de att förstöra den genom att skapa osämja. Vem kan då säga, att de som i föreningarna utsår problem och söndring, inte är orosstiftare som är intresserade av förstörelsen? De är utan tvekan varken sanna eller goda spiritister, de kan aldrig utföra något gott, men de kan göra mycket ont. Det är naturligtvis mycket lättare för dem att smyga sig in i de stora föreningarna än i de små grupperna, där alla känner varandra. Genom hemliga ränker som inte märks, utsår de tvivel, misstro och kärlekslöshet. Genom att hyckla, att de hyser intresse för saken, kritiserar de allt, och bildar kotterier som snart bryter sönder den tidigare enheten. Det är just vad de önskar. Att tala till sådant folk om kärlek och broderskap, det är att tala för döva öron, ty deras avsikt är just att tillintetgöra dessa känslor som är det största hindret för deras manipulering. Ett sådant förhållande är obehagligt i alla föreningar och ännu mera i de spiritistiska föreningarna, ty även om det inte leder till en brytning, skapar det likväl spekulationer som är oförenliga med andakt och uppmärksamhet.

337. När ett möte är på fel väg, har då förnuftiga och välsinnade människor inte rätt att kritisera? Bör de låta det onda ske utan att säga något och godta det genom sin tystnad? Utan tvivel har de rätt till att kritisera. Det är till och med en plikt. Men om deras avsikt verkligen är god, uttrycker de sin åsikt vänligt och välvilligt, öppet och inte i hemlighet. När deras råd inte följs, drar de sig tillbaka ty det är ingen mening med att den som inte har någon baktanke, envisas att stanna hos en förening som gör saker som den inte tycker är lämpliga.

Man kan då fastställa en grundsats, att var och en som, antingen uppenbart eller fördolt, genom vilka som helst medel, framkallar oordning eller oenighet, är antingen en provocerande faktor eller åtminstone en mycket dålig spiritist, som man så fort som möjligt bör befria sig från. Men själva de förpliktelser som sammanbinder medlemmarna, utgör ofta ett hinder och man bör därför undvika oupplösliga engagemang. Goda människor känner sig alltid tillräckligt förpliktade för illasinnade är det alltid för mycket.

338. Utom de uppenbarligen illasinnade som smyger sig in på mötena, finns det de som har en sådan karaktär, att de bringar oro med sig överallt där de befinner sig: Man kan inte vara nog försiktig, beträffande de nya personer som man ger tillträde. Värst i detta avseende är inte de som är okunniga i ämnet, inte ens de som inte tror på det. Övertygelsen får man bara genom erfarenhet, och det

finns folk som vill upplysas i god tro. De som man framför allt bör akta sig för, är folk som har en förutfattad mening och vantrogna som tvivlar på allt, till och med på det de ser. Högmodiga människor som påstår sig vara de enda upplysta vill överallt göra sin åsikt gällande och betraktar med förakt alla som inte tänker som de. Låt er inte luras av deras föregivna önskan om att bli upplysta. Mera än en av dem skulle bli mycket förbittrad över att nödgas medgiva, att ha tagit fel. Akta er framför allt för dessa lättsinniga pratmakare som alltid vill ha sista ordet och för dem som bara är tillfredsställda när de kan säga emot. Båda låter er förlora tid utan att själva få nytta av den. Andarna tycker inte om tomt prat.

339. Nödvändigt som det är att undvika varje orsak till oro och splittring, bör en spiritistisk förening, vid sin organisation rikta hela sin uppmärksamhet på förhållningsregler som berövar möjliga orostiftare varje medel till att skada och göra det så lätt som möjligt att avlägsna dem. De små föreningarna behöver bara mycket enkla regler för att hålla ordning vid mötena. De föreningar som är konstituerade enlig lag fordrar en strängare organisation. De bästa är dem som har det minst invecklade maskineriet. En del kan hämta vad de kan tillämpa eller vad de anser nyttigt i stadgarna för Sällskapet för Spiritistiska Studier i Paris, som vi återger här nedan.

340. Både små och stora föreningar och alla sällskap av vilken betydelse de än må vara, har en annan fara att kämpa emot. Orostiftarna befinner sig inte bara hos dem, men de finns också i den osynliga världen. Liksom det finns skyddsandar för sällskap, städer och folk, så finns det illasinnade Andar som fäster sig till grupper av människor såväl som till enskilda individer. De angriper först de svagaste, de mest mottagliga och försöker göra dem till sina redskap och så småningom försöker de att snärja massorna, ty deras skadeglädje växer med det antal som de kan placera under sitt ok. Varje gång som en medlem i en grupp faller i en snara, kan man vara säker på, att det är en fiende i lägret, en varg i fårahuset och man bör då vara på sin vakt, ty det är mer än troligt, att han vill upprepa sina försök. Om man inte avväpnar honom genom ett kraftigt motstånd, kan besatthet sprida sig som en smittosam sjukdom, som visar sig hos vissa medier som en störning i deras medialitet, hos andra som en fientlig sinnestämning, en fördärvad moral och rubbad harmoni. Eftersom det bästa motgiftet mot detta gift är kärleken, så är det kärlek som de försöker kväva. Man får alltså inte vänta med att sätta in ett botemedel, tills det onda blir obotligt. Man bör inte ens vänta på de första symptomen, utan framförallt sträva efter att förebygga det onda. Det finns två hjälpmedel som är effektiva, om de används väl: en uppriktig bön och en uppmärksam granskning av det minsta tecken som avslöjar närvaron av bedrägliga Andar. Det första drar till sig de goda Andarna som med iver endast hjälper dem som bistår

dem genom sin tillit till Gud. Det andra visar de illasinnade, att de har att göra med människor som är tillräckligt klarsynta och tillräckligt förnuftiga för att inte låta sig missbrukas. Om en av medlemmarna råkar ut för besatthet, bör man, för att det onda inte skall förvärras, så snart de första tecknen visar sig, med alla krafter sträva att öppna hans ögon för att överbevisa honom om att han blir bedragen och väcka hans önskan att hjälpa dem som vill befria honom.

341. Omgivningens inflytande rättar sig efter Andarnas natur och deras sätt att verka på de levande varelserna. Av detta inflytande kan var och en sluta sig till de mest gynnsamma villkoren för en förening som strävar efter att uppnå de goda Andarnas sympati och endast erhålla goda kommunikationer och avlägsna de dåliga. Dessa förhållanden beror helt och hållet på de närvarandes moraliska tillstånd. De kan i korthet beskrivas i följande punkter:

Fullständig samstämmighet i åskådningar och känslor;

Ömsesidig välvilja mellan alla medlemmarna;

Avstående från varje känsla som strider mot den sanna Kristna barmhärtigheten;

Gemensam önskan om att upplysas och förbättras genom de goda Andarnas undervisning och dra fördel av deras

råd. Var och en som är övertygad om att de högre utvecklade Andarna uppenbarar sig för att föra oss framåt och inte för att roa oss, förstår att de nödvändigtvis drar sig tillbaka från dem som inskränker sig till att beundra deras föredrag utan att ta det med sig ut i livet, och som lockas till mötena bara av det större eller mindre intresse som de erbjuder dem, allt efter deras speciella smak.

Uteslutande av allt som, i de meddelanden man begär av Andarna, endast går ut på att tillfredsställa nyfikenheten;

Vördnadsfull tystnad och andakt under samtalen med Andarna;

Enstämmighet i alla de närvarandes tankar under hänvändelsen till de Andar som man tillkallar;

De medier som är närvarande, skall hjälpa till utan varje känsla av högmod, egenkärlek och överlägsenhet och endast med önskan att göra nytta.

Är dessa villkor så svåra att uppfylla, att man inte kan göra det? Det tror vi inte. Vi väntar tvärtom, att de verkligt seriösa föreningarna, sådana som verkligen existerar på olika platser, kommer att växa i antal och vi tvekar inte att säga, att det just är dessa som Spiritismen har att tacka för sina största framsteg. Genom att samla hederliga och samvetstrogna personer, tystar de ned

kritiken och ju renare deras avsikter är desto mer respekterade blir de, till och med av sina motståndare. *När man driver gäck med det goda, väcker det inte längre löje, utan blir föraktat*. Det är vid möten av detta slag som det kan uppstå ett verkligt band av sympati och en ömsesidig solidaritet kan förverkligas genom tingens inneboende kraft som bidrar till den totala framgången.

342. Det skulle vara ett misstag att tro, att de mötena, där man särskilt sysslar med fysiska manifestationer, skulle stå utanför en broderlig förståelse och utesluta varje allvarlig tanke. Om de inte uppställer lika stränga villkor, kan man inte ostraffat lättsinnigt närvara vid dem och man skulle ta fel, om man trodde att de närvarandes hjälp är helt utan betydelse. Där har man bevis på motsatsen i det faktum, att uppenbarelser av detta slag, även om de är framkallade av starka medier, ofta inte lyckas i vissa omgivningar. Därför visar det sig alltså, att det också finns motverkande inflytanden och inflytanden kan bara bero på avvikande eller fientliga känslor som paralyserar Andarnas ansträngningar.
De fysiska manifestationerna gör som sagt en stor nytta. De öppnar ett vidsträckt fält för iakttagaren, ty det är en hel rad osedvanliga fenomen som visar sig och deras följder är oberäkneliga. En församling kan alltså ha mycket seriösa avsikter, men den kommer aldrig att nå sitt mål vare sig beträffande studier eller övertygelsemedel, om den inte arbetar under gynnsamma förhållanden. Det första villkoret är inte deltagarnas tro,

utan deras önskan att upplysas, utan baktanke och utan förutfattad mening om att förkasta till och med det som är obestridligt. Det andra är begränsning av medlemmarnas antal för att undvika en blandning av olikartade deltagare. Även om det är sant att de fysiska manifestationerna i allmänhet produceras av de minst utvecklade Andarna, har de icke desto mindre ett ändamål i försynens hand och de goda Andarna hjälper dem alltid, när de kan nå ett nyttigt resultat.

Ämnen för studier

343. När man har frammanat sina föräldrar och vänner och en eller annan berömd person för att jämföra deras åsikter om livet på andra sidan graven med dem som de hade, medan de levde, får man ofta problem med att finna ämnen för konversationen, om man vill undgå banala och ointressanta saker.
Dessutom tänker många, att Andarnas Bok har uttömt allt som finns av moraliska och filosofiska frågor. Det är ett misstag. Det kan därför vara nyttigt att ange den källa, varifrån man kan hämta en så att säga oändlig mängd ämnen för efterforskning.

344. Om det är av stort intresse för undervisning att frammana berömda personer, högre utvecklade Andar, så är det inte mindre intressant att frammana vulgära Andar

fastän de inte kan svara på frågor av större räckvidd. Genom sin låga utvecklingsgrad skildrar de sig själva och ju mindre avståndet är mellan dem och oss desto större överensstämmelse finner vi med vårt eget tillstånd, för att inte tala om att de ofta ger oss karakteristiska drag av stort värde som vi har förklarat ovan i nr 291, då vi talade om speciella frammaningar. Det är därför en outtömlig källa för iakttagelser, även om man bara tar hänsyn till människor, vars liv erbjuder någon egendomlighet beträffande dödssätt, ålder, goda eller dåliga egenskaper, lycklig eller olycklig ställning på jorden, vanor, sinnestillstånd och mycket mera.

Beträffande de högt utvecklade Andarna, utvidgar sig ramen för utforskningen. Utöver de psykologiska frågorna som har en gräns, kan man framställa för dem en mängd moraliska problem som sträcker sig i det oändliga, beträffande alla förhållanden och beträffande det bästa sättet att uppträda på, under den omständigheten, om våra ömsesidiga plikter och mycket mera. Värdet av den undervisning man får i ett eller annat moraliskt, historiskt, filosofiskt eller vetenskapligt ämne beror helt på den tillfrågade Andens tillstånd. Det är vår sak att bedöma.

345. Förutom frammaningarna i egentlig mening, erbjuder de spontana utsagorna en oändlig mängd av ämnen för studier. Det gäller att vänta på det ämne som Andarna har lust att behandla. Flera medier kan i detta

fall arbeta samtidigt. Ibland kan man kalla på en bestämd Ande, men vanligtvis väntar man på dem som gärna vill komma och de kommer ofta ganska oförutsett. Dessa utsagor kan sedan ge anledning till en mängd frågor, vilkas innehåll alltså är förberett. De bör noggrant kommenteras för att utforska alla de tankar som de innehåller, och bedömas om de rymmer någon sanning. När denna undersökning utförs med stränghet, är den det bästa värn mot att bedrägliga Andar smyger sig in. Av denna orsak, liksom för allas lärdom, är det bra att de meddelanden som mottagits tillkännages utanför gruppen. Man har här en outtömlig källa till mycket seriösa ämnen.

346. Schemat för varje seans kan fastställas på följande sätt:

1. Läsning av de andemeddelanden som mottagits vid den senaste seansen, renskrivna.

2. *Diverse rapporter*. - Korrespondens. - Läsning av meddelanden som erhållits utanför seanserna. - Tillkännagivande av fakta av intresse för Spiritismen.

3. *Ämnen att studera*- Spontana utsagor. - Diverse frågor och moraliska problem framställda för Andarna. - Frammaningar.

4. *Överläggning* - Kritisk och analytisk granskning av de olika meddelandena. - Diskussion om de olika punkterna i den spiritistiska vetenskapen.

347. De nybildade grupperna blir ibland hindrade i sitt arbete på grund av brist på medier. Medierna är helt visst en av de väsentliga beståndsdelarna i de Spiritistiska mötena, men är inte någon oumbärlig beståndsdel, och man skulle ta fel, om man trodde att man inte kan åstadkomma något utan dem. Naturligtvis kan de som bara samlas för att uppleva fenomen inte uträtta mer utan medier än musiker vid en konsert utan instrument. Men de som arbetar med seriös granskning har tusental lika nyttiga uppgifter som om de själva kunde frambringa fenomenen. För övrigt kan också mötena som har medier, tillfälligtvis finna sig blottställda, och det skulle vara förargligt, om de i detta fall trodde att de inte kunde göra något annat än dra sig tillbaka. Andarna själva kan då och då sätta dem i denna förlägenhet för att lära dem att klara sig utan dem. Vi vill också säga, att det är nödvändigt att ägna någon tid till eftertanke, om man vill dra nytta av deras undervisning. De vetenskapliga föreningarna har inte alltid till sitt förfogande de instrument de behöver för observationen och likväl har de aldrig problem med att finna ämnen för diskussion. I brist på diktare och talare, läser och förklarar de litterära sällskapen arbeten av antika och moderna författare. De religiösa föreningarna mediterar över Skrifterna. De spiritistiska sällskapen bör göra detsamma och det skulle vara till stor fördel för deras framgång, om de ordnade

möten, vid vilka man läste och kommenterade allt som berör spiritismen, för och emot. Vid denna diskussion, vid vilken var och en kan delge sina tankar skulle upplysningar komma fram som går obemärkta förbi, när man sitter och läser ensam. Vid sidan av speciella arbeten, vimlar det av tidningar med fakta, meddelanden, händelser, notiser om dygder och laster som väcker allvarliga moraliska problem som bara spiritismen kan lösa, och det är ännu ett bevis för att den omfattar alla sidor av samhällslivet. Vi fastslår, att en Spiritistisk förening som organiserade sitt arbete på detta sätt och skaffade sig det nödvändiga materialet, inte skulle finna tillräckligt med tid till de meddelanden som kommer direkt från Andarna. Därför anmanar vi de allvarligt sinnade grupperna att rikta sin uppmärksamhet på denna punkt, de grupper som har mera intresse av att upplysas än av att roas. (Se nr. 207 i kapitlet om *Mediernas forstran*.)

Rivalitet mellan föreningar

348. De föreningarna som enbart sysslar med intelligenta meddelanden och de som arbetar med granskning av fysiska manifestationer, har var och en sin mission. Ingen av dem skulle handla i den sanna spiritismens anda, om de såg snett på varandra och den som kastade sten på den andre skulle därmed bara bevisa, att han var under dåligt

inflytande och behärskades av detta. Alla bör hjälpas åt, var och en på sitt sätt, att arbeta för det gemensamma målet som är att sprida sanningen. Deras ovänskap skulle endast vara en effekt av överdrivet högmod och genom att beväpna de som baktalar skulle den skada den sak som de påstår sig försvara.

349. Dessa sista reflexioner gäller också för alla de grupper som avviker från de andra i en eller annan punkt av läran. Som vi har sagt i kapitlet om *Motsägelser*, hänför sig dessa skillnader i de flesta fall bara till detaljer, ofta bara till enstaka ord. Det skulle alltså vara enfaldigt, att skilja sig från de andra, därför att man inte tänker exakt likadant. Ännu sämre skulle det vara, om de olika grupperna eller föreningarna i en och samma stad betraktade varandra med avundsjuka blickar. Man kan förstå avundsjuka hos människor som tävlar mot varandra och kan skada varandra materiellt. Men när det inte är spekulation med i spelet, är avundsjukan bara en småaktig fåfänga. Eftersom det, när allt kommer omkring, inte kan finnas någon förening som kan förena alla adepter i sitt sköte, bör de som hyser en verklig önskan att sprida sanningen och vilkas syfte är uteslutande moraliskt, med glädje se föreningarna växa i antal. Om det skall vara tävlan mellan dem, bör den gå ut på vem som kan göra mest gott. Den som ville göra anspråk på att ensam vara i besittning av sanningen med uteslutande av alla andra, borde bevisa det genom att antaga valspråket: *Kärlek och Barmhärtighet*, ty detta är

varje sann spiritists valspråk. Vill de visa överlägsenheten hos de Andar som är deras medhjälpare? Må de visa detta genom den höga standarden av den undervisning som de får av dem och den tillämpning som de gör därav på sig själva. Det är ett osvikligt medel för att känna igen dem som är på den rätta vägen.

Vissa, mera förmätna än skarptänkta Andar försöker ibland införa främmande och ogenomförbara system genom att pynta sig med ärevördiga namn. Det sunda förnuftet kommer snart att behandla dessa utopier efter förtjänst, men under väntetiden kan de utså tvivel och osäkerhet bland anhängarna. Det är ofta grunden till tillfälliga missförstånd. Förutom de medel som vi har gett för att värdera dem, finns det ett annat kriterium som är ett mått på deras värde: antalet anhängare som de rekryterar. Förnuftet säger, att det system som vinner mest gehör hos massorna bör vara närmare sanningen än det som flertalet förkastar och vars led tunnas ut. Var också övertygade om att när Andarna inte tillåter, att deras föreskrifter diskuteras, så är det därför att de förstår, hur svaga de är.

350. Om Spiritismen, som det är förutsagt, skall leda till en förvandling av mänskligheten, så kan detta endast ske genom en förbättring av massorna, och detta kan endast uppnås gradvis och så småningom genom de enskilda individernas förbättring. Vad tjänar det till att tro på Andarnas existens, om denna tro inte gör oss bättre, mera

välvilliga och överseende gentemot våra medmänniskor, mera ödmjuka och tålmodiga i motgången? Vad hjälper det den girige att vara spiritist, om han fortsätter att vara girig, den högmodige, om han fortsätter att vara övermodig, den missunnsamme, om han fortsätter att vara avundsjuk? Även om alla människor skulle tro på uppenbarelserna, skulle mänskligheten bli stående på samma ståndpunkt, men detta är inte Guds avsikt. Det ändamål som försynen har uppställt bör alla allvarliga spiritistiska föreningarna sträva emot genom att samla omkring sig alla dem som är fyllda av samma känslor. Då kommer det att råda en förening av sympati och enhet dem emellan och inte en infantil och självisk antagonism, mera i ord än i fakta. Då kommer de att vara starka och mäktiga eftersom de bygger på en fast grund: Allas väl. Då kommer de att vara respekterad och tvinga gycklet till tystnad, eftersom de talar i den evangelistiska moralens namn, som alla respekterar.

Detta är den väg, på vilken vi försökt leda in Spiritismen. Den fana som vi vill hålla högt, är den *kristna och humanitära Spiritismens* fana. Vi är lyckliga att redan se så många människor samlas omkring denna på hela jorden, eftersom de förstår, att detta är livbojen, den offentliga ordningens värn och tecknet på en ny era för mänskligheten. Vi uppmanar alla spiritistiska föreningar att hjälpa till med detta stora verk. Om de räcker varandra en broderlig hand från den ena ändan av världen

till den andra, kommer de att lägga det onda i okuvliga bojor.

Kapitel XXX

Stadgar för Föreningen för Spiritistiska Studier i Paris

Grundad 1 april 1958

Auktoriserat genom dekret av polisprefekten den 13 april 1858, på uppfordran av Inrikes- och Allmänna säkerhetsministern.

Anmärkning. Fastän dessa stadgar är byggda på erfarenhet, ger vi dem dock inte som en obetingad lag, utan bara för att underlätta arbetet för de Föreningar som håller på att stiftas, och som därifrån kan hämta bestämmelser som de anser nyttiga och användbara under deras speciella omständigheter. Hur enkel organisationen än är, så kan den dock ytterligare förenklas. När det inte gäller reguljärt konstituerade Föreningar, utan mindre sällskap som bara behöver reglerna för att ha ordning, försiktighet och regelbundenhet i arbetet.

Vi ger dem även till vägledning för de personer som vill sätta sig i förbindelse med Föreningen i Paris, antingen som korrespondent eller som medlemmar.

FÖRSTA KAPITLET – Föreningens mål och utformning

Artikel 1 – Föreningens ändamål är att granska alla företeelser beträffande de spiritistiska fenomenen och deras tillämpning på de moraliska, fysiska, historiska och psykologiska vetenskaperna. Politiska frågor, stridigheter om religion och samhällsekonomi är ej tillåtna.

Den innehar namnet: *Föreningen för Spiritistiska Studier i Paris*.

Artikel 2 – Förening består av ordinarie medlemmar, provmedlemmar och korrespondensmedlemmar.

Den kan ge titeln hedersmedlem till personer i Frankrike eller i utlandet som genom sin ställning eller sitt arbete kan göra föreningen utomordentliga tjänster.

Hedersmedlem omväljes årligen.

Artikel 3 – Förening antar endast personer som sympatiserar med dess grundsatser och syften och de personer som redan är invigda i den spiritistiska vetenskapens grundsatser eller seriöst uppfyllda av önskan att bli undervisade om dem. Följaktligen utesluter den var och en som skulle kunna störa den allmänna ordningen i sammankomsterna, antingen genom fientligt sinnelag och systematiskt motstånd eller på vilket som

helst annat sätt och således spilla tiden med onyttiga diskussioner.

Alla medlemmarna bör visa varandra ömsesidig välvilja och hänsyn. De bör under alla omständigheter sätta det allmänna bästa framför alla personliga frågor och egenkärleken.

Artikel 4 – För att bli upptagen som provmedlem skall man vända sig till ordföranden med en skriftlig ansökan, undertecknad av två ordinarie medlemmar som garanterar den sökandes avsikter.

Ansökningen bör i korthet meddela:
1. Om den sökande redan har spiritistiska kunskaper.
2. Viken övertygelse han har beträffande vetenskapens grundsatser.
3. Förpliktelsen att helt rätta sig efter Föreningens stadgar.

Ansökningen förelägges en kommitté som undersöker den och bestämmer, om den skall beviljas, bordläggas eller vägras.

Bordläggningen är oundviklig för varje kandidat som inte känner till grundelementen i den spiritistiska vetenskapen och inte sympatiserar med Föreningens idéer.

Provmedlemmarna har rätt att vara närvarande vid alla seanser, att deltaga i arbeten och diskussioner som går ut på forskning men de har i intet fall rösträtt i Föreningens inre angelägenheter.
Provmedlemmarna upptas endast för det år som de blivit anmälda, och om de önskar stanna kvar i Föreningen måste detta godkännas vid slutet av det första året.

Artikel 5 – För att bli ordinarie medlem, måste man ha varit provmedlem minst ett år, ha deltagit i mer än hälften av sammankomsterna och under dessa ha gett tillräckliga prov på sin kunskap och sin övertygelse rörande spiritismen, på sin anslutning till Föreningens grundsatser och på sin vilja att under alla omständigheter inför andra medlemmar vilja handla enligt den spiritistiska moralens och kärlekens principer.

De provmedlemmar som under ett halvår regelbundet varit närvarande vid Föreningens sammankomster, kan bli upptagna som ordinarie medlemmar, när de för övrigt uppfyller villkoren.

Upptagande föreslås med medlemmens samtycke å ämbetets vägnar av kommittén, om den för övrigt får stöd av tre andra ordinarie medlemmar. Därefter, i mån av plats, så sker det en omröstning i avskildhet, efter en muntlig rapport från kommittén.

Endast de ordinarie medlemmarna är röstberättigade och åtnjuter den i artikel 25 nämnda rätten.

Artikel 6 – Sällskapet kan, om det anser lämpligt, begränsa antalet ordinarie medlemmar och provmedlemmar.

Artikel 7 – Medlemmarna på korrespondens är sådana som inte bor i Paris men står i förbindelse med Föreningen och förser den med skriftligt material som är till nytta vid dess studier. De kan upptagas i Föreningen efter förslag av en enda ordinarie medlem.

KAPITEL II – Administrationen

Artikel 8 – Föreningen styrs av en ordförande, med hjälp av deltagare i en ledningsgrupp och en kommitté.

Artikel 9 – Ledningsgruppen består av: en Ordförande – en Vice Ordförande – en första Sekreterare – två biträdande Sekreterare – en Kassör. Dessutom kan en eller flera hedersordförande väljas.

När ordförande och vice ordförande är frånvarande, kan sammankomsterna ledas av någon av kommitténs medlemmar.

Artikel 10 – Ordförande bör ägna all sin omsorg åt Föreningens och den spiritistiska vetenskapens uppgifter.

Han är administrationens ledare och övervakare. Likaså åligger det honom att förvara arkiven.

Ordföranden väljs på tre år. De övriga medlemmarna av ledningsgruppen på ett år och kan ständigt återväljas.

Artikel 11 – Kommittén består av ledningsgruppens medlemmar och fem andra ordinarie medlemmar som företrädesvis väljs bland dem som har varit verksamma i Föreningens arbete, tjänat Spiritismens sak eller gett bevis på sitt välvilliga och fördragsamma sinnelag. Dessa fem medlemmar är liksom ledningsgruppens medlemmar, valda på ett år och kan återväljas.

Kommittén har till uppgift att göra den första undersökningen av alla frågor och administrativa förslag, liksom andra, som underställs Föreningen. Den kontrollerar Föreningens inkomster och utgifter och Kassörens räkenskaper. Den beviljar utgifterna och bestämmer alla de ordensregler som kan anses nödvändiga.

Den undersöker vidare de arbeten och studiematerial som föreslås av medlemmar, förbereder själv några och bestämmer sammankomsterna i samråd med Ordförande. Ordföranden kan alltid motsätta sig att vissa ämnen behandlas och sättas på dagordningen, det tillkommer honom att ta upp det med Föreningen som då avgör saken.

Kommittén har regelbundna sammanträden före sammankomsterna för att gå igenom de löpande ärendena och även för övrigt varje gång det anses lämpligt.
De medlemmar av ledningsgruppen och kommittén som varit frånvarande under tre på varandra följande månader utan anmälan, anses ha frånträtt sitt värv och man måste då välja andra i deras ställe.

Artikel 12 – För att beslut skall kunna fattas antingen av Föreningen eller av kommittén, måste flertalet av de närvarande medlemmarna vara överens. När rösterna är lika, är Ordförandes röst den avgörande.

Kommittén kan besluta, när fyra av dess medlemmar är närvarande.

Hemlig omröstning kan äga rum, när den krävs av fem medlemmar.

Artikel 13 – Var tredje månad väljs sex medlemmar, bland ordinarie medlemmar och provmedlemmar, till *befullmäktigade* ombud.
De befullmäktigade har till uppgift att vaka över ordning och god ton vid sammankomsterna och, när någon främmande anmäler sig, avgöra, om han har rätt att närvara vid dessa.

De valda medlemmarna kommer därför överens om vem som skall vara närvarande vid sammankomsternas öppnande.

Artikel 14 – Föreningsåret börjar den 1 april.

Valen till ledningsgruppen och kommittén äger rum vid den första sammankomsten i maj månad. De sist valda medlemmarna kvarstår då i sitt värv till denna tidpunkt.

Artikel 15 – För bestridande av Föreningens utgifter betalar var och en av de ordinarie medlemmarna en årlig avgift på 24 Francs och provmedlemmarna 20 Francs.

De ordinarie medlemmarna betalar dessutom vid inskrivningen, 10 Francs för deras inträdeskort en gång för alla.

Bidraget betalas på en gång för hela det löpande året.

Medlemmar som inträder i loppet av året, betalar för detta år endast för de sista månaderna, medräknad den pågående under själva inskrivningen.

När man och hustru upptas som medlemmar på prov eller som ordinarie medlemmar, betalar de bara en och en halv avgift för båda.

Var sjätte månad, den första april och den första oktober, avlägger Kassören en rapport till kommittén om användandet av tillgångarna och den ekonomiska situationen.

När de löpande utgifterna för hyra och andra oundvikliga utgifter är betalda, bestämmer Föreningen hur det eventuella överskottet skall användas.

Artikel 16 – Varje ordinarie medlem eller provmedlem får vid sitt inträde i Föreningen ett inträdeskort som visar deras kategori. Detta kort är deponerat hos Kassören, där den nye medlemmen kan hämta det mot betalning av årsavgift och inträdesavgift. Den nye medlemmen kan inte närvara vid seanserna, innan han mottagit detta kort. Om han inte har hämtat det en månad efter sin utnämning anses han utesluten.

Likaså anses varje medlem utesluten som inte betalar sin årsavgift den första månaden av det nya föreningsåret, efter resultatlös påminnelse av Sekreteraren.

KAPITEL III – Om seanser

Artikel 17 – Föreningens seanser äger rum varje fredag klockan åtta på kvällen, om inte annat beslutats.
Seanserna är antingen enskilda eller allmänna. De är aldrig offentliga.

Varje medlem av Föreningen skall vid varje seans skriva sitt namn på en deltagarlista.

Artikel 18 – Tystnad och andakt är strängt påbjudna under seanserna, särskilt under studierna. Ingen kan ta ordet utan att ha fått det av Ordförande.

Alla frågor som riktas till Andarna måste gå genom ordföranden, vilken kan vägra att framställa dem, allt efter omständigheterna.
Speciellt förbjudna är alla intetsägande frågor, de som är framställda av personligt intresse, av ren nyfikenhet eller för att sätta Andarna på prov, liksom alla som inte är gjorda med ett allmännyttigt ändamål, med utgångspunkt från studierna.

Likaså är varje diskussion förbjuden som avviker från det speciella ämnet som man sysselsätter sig med.

Artikel 19 – Varje medlem har rätt att fordra tillrättavisning av den som under diskussionen uppträder olämpligt eller på något sätt stör seansen. Tillrättavisningen blir omedelbart föremål för omröstning. Om den antages, blir den protokollförd.
Tre tillrättavisningar under loppet av ett år medför uteslutning av en medlem, vilken titel han än har.

Artikel 20 – Inget spiritistiskt meddelande som mottagits utanför Föreningen, kan bli uppläst där, innan det

förelagts ordföranden eller kommittén, som kan medge eller förbjuda uppläsningen. En kopia av varje utifrån kommande meddelande, vars uppläsning blivit tillåten, skall deponeras i arkivet.
Varje meddelande som erhållits under seanserna, tillhör Föreningen. Medierna som skrivit dem, kan ta en kopia.

Artikel 21 – De enskilda sammankomsterna är reserverade för Föreningsmedlemmar. De äger rum den första, den tredje och om det finns den femte fredagen varje månad.
Föreningen reserverar för de enskilda sammankomsterna alla frågor beträffande de administrativa angelägenheterna, liksom även de forskningsämnen som fordrar speciell ro och koncentration eller som den anser lämpligt att fördjupa innan de framlägges för främmande personer.
Rätt att delta i de enskilda sammankomsterna har, förutom de ordinarie medlemmarna och provmedlemmarna, medlemmarna på korrespondens som för tillfället uppehåller sig i Paris och de medier som arbetar för Föreningen.
Ingen person som inte tillhör Föreningen, får delta i de enskilda sammankomsterna, utom i undantagsfall och efter att i förväg ha erhållit Ordförandes medgivande.

Artikel 22 – De allmänna seanserna äger rum den andra och den fjärde fredagen i varje månad. Föreningen kan ge tillåtelse för främmande åhörare att tillfälligtvis

närvara vid de allmänna sammankomsterna, men de kan inte ta del i förhandlingarna. Den kan ta tillbaka denna auktorisation, när den så finner lämpligt.
Ingen kan närvara vid seanserna som åhörare utan att presenteras för Ordförande av Föreningens medlemmar som garanterar, att han inte förorsakar oro eller avbrott.
Föreningen tillåter som åhörare endast dem som önskar bli medlemmar och som är välvilligt inställda till dess arbete och redan tillräckligt insatta i den spiritistiska vetenskapen för att förstå den. Inträde bör obetingat vägras dem som bara kommer dit av nyfikenhet eller som har fientliga åsikter.
Det är förbjudet för åhörarna att ta ordet, utom i undantagsfall, när ordförande bifaller det. Den som på ett eller annat sätt stör ordningen eller visar ovilja mot Föreningens arbeten, kan bli uppmanad att gå sin väg och i varje fall kommer det att skrivas upp på deltagarlistan och han får inte komma in i framtiden.
Antalet åhörare skall anpassas efter de platser som är lediga och de som kan närvara vid seanserna måste skriva in sig i förväg på en för detta ändamål bestämd lista med uppgivande av sin egen och den persons adress som rekommenderat dem. Följaktligen, måste varje inträdesansökan vara insänd åtskilliga dagar i förväg till Ordförande. Endast denne utlämnar inträdeskort, tills listan tar slut. Inträdeskortet kan endast användas för en bestämd dag och för uppgivna personer.
En och samma åhörare kan inte få inträde till mer än två seanser utan auktorisation av Ordförande och i

undantagsfall. Samme medlem kan inte samtidigt presentera mer än två personer. Ordförande kan utdela ett obegränsat antal inträdeskort.
Ingen åhörare får komma in, sedan sammankomsten öppnats.

KAPITEL IV – Diverse bestämmelser

Artikel 23 – Alla medlemmar i Föreningen bör arbeta för detta. De uppmanas därför att inom sitt eget iakttagelseområde samla gamla och nya fakta som kan ha med Spiritismen att göra, och meddela dem. De skulle också helst samtidigt undersöka, så vitt det står i deras makt, om nämnda fakta kan bevisas.
Likaså uppmanas de att leda uppmärksamheten till alla de publikationer som kan ha mer eller mindre direkt samband med ämnet för Föreningens arbeten.

Artikel 24 – Föreningen gör en kritisk undersökning av de olika verk som publiceras om Spiritismen, när den anser det lämpligt. För detta ändamål ålägger den en av sina medlemmar, ordinarie eller provmedlem, att göra en översikt. Denna blir tryckt i *Spiritistisk Tidskrift* om den godkänns.

Artikel 25 – Föreningen skapar ett bibliotek av de böcker som den får som gåva och som den skaffar sig. De ordinarie medlemmarna kan i Föreningens lokaler

konsultera boksamlingen och arkivet på därtill bestämda dagar och tider.

Artikel 26 – Då Föreningen kan anses ha ett moraliskt ansvar för sina medlemmars privata publikationer, får ingen i någon som helst skrift kalla sig *medlem av Föreningen* utan tillåtelse av denna och utan att denna i förväg har läst i manuskriptet. Kommittén skall ge Föreningen meddelande om detta. Om Föreningen anser skriften oförenlig med sina idéer, skall författaren, efter att ha blivit rådfrågad, antingen uppmanas till att ändra vissa delar därav eller avstå från att publicera den eller inte kalla sig medlem av Föreningen. Om han inte underkastar sig det beslut som fattas, kan han uteslutas av Föreningen.

Varje skrift som är utgiven anonymt av någon av Föreningems medlemmar och inte innehåller något som visar, att han är medlem av denna, räknas till de allmänna publikationer som Föreningen förbehåller sig rätten att uttala sin mening om. Icke desto mindre, utan att vilja lägga hinder i vägen för uttalandet av personliga meningar, uppmannar Föreningen dem av sina medlemmar som tänker offentligöra något av detta slag, att i vetenskapens intresse i förväg be om en halvofficiell åsikt.

Artikel 27 – Då Föreningen bland sina medlemmar vill upprätthålla enhet i grundsatser och en anda av

ömsesidig välvilja, kan den utesluta varje medlem som gör sig skyldig till oordning eller inleder öppet fiendskap med den genom att utge skrifter som ställer läran i ett skevt ljus, genom att framföra åsikter som undergräver den eller genom att handla på ett sätt som den inte kan godkänna. Uteslutningarna sker endast efter det att en i förväg given påminnelse inte blivit hörsammad och efter att den skyldige medlemmen blivit hörd, om han önskar förklara sig. Beslutet fattas genom sluten omröstning och med en majoritet på tre fjärdedelar av de närvarande medlemmarna.

Artikel 28 – En medlem som av egen vilja lämnar Föreningen under årets lopp, kan inte fordra att få tillbaka sin medlemsavgift för resten av året. Den kommer däremot att betalas tillbaka då det är Föreningen som utesluter honom.

Artikel 29 – Gällande lagar kan ändras, om förslag framlägges. Ändringsförslag kan endast ske genom Förenings Ordförande, till vilken de skall överlämnas, sedan de blivit antagna av kommittén. Föreningen kan, utan att förändra sina lagar på väsentliga punkter, anta alla komplementerande förhållningsregler som den anser tjänliga.

Kapitel XXXI

Vittnesbörd av Andarna

I följande kapitel har vi samlat en del spontana meddelanden som kompletterar och bekräftar verkets antecknade grundsatser. Vi skulle kunna tillägga fler därtill, men vi begränsar oss till dem som särskilt handlar om spiritismens framtid, mediernas och mötena. Vi ger också instruktioner för att erhålla och ge exempel på seriösa kommunikationer. Vi avslutar kapitlet med några apokryfiska kommunikationer följda av anmärkningar så att de skall bli igenkända.

Om Spiritismen

I

Ha tillit till Guds godhet och var klarsynta nog till att förstå de förberedelser till det nya liv som är bestämt för er. Det är sant att ni inte kommer att få njuta av det i denna tillvaro. Men även om ni inte återföds på detta klot, kommer ni inte likväl att vara lyckliga över att ovanifrån betrakta det verk som ni har påbörjat och som utvecklar sig inför era ögon? Låt en stark och tveklös tro, stålsätta er mot de hinder som tycks vilja resa sig, mot den byggnad som ni lägger grundstenen till. Den grundval på vilken den vilar, är solid. Kristus har lagt

den första stenen till den. Mod alltså, ni gudomliga herrens byggmästare! Arbeta och bygg! Gud skall kröna ert verk! Men betänk väl, att Kristus tillbakavisar de lärjungar som endast har kärleken på läpparna. Det är inte tillräckligt att tro. Man måste framför allt ge exempel på godhet, välvilja och oegennytta gentemot sin nästa, eftersom utan det kommer er tro att vara ofruktbar.

Sankt Augustinus

II

Kristus själv leder alla de arbeten som är under fullbordan, för att öppna för en förnyelsens och fullkomningens tid som era andliga vägledare förutspår er. I själva verket om ni, vid sidan av Andarnas manifestationer, kastar en blick på samtida händelser, kommer ni utan tvekan att känna igen de tecken som kommer er till varsel, och på ett obestridligt sätt visar, att de förutsagda tiderna har kommit. Alla folk träder i förbindelse med varandra. De materiella barriärerna blir kullkastade, de moraliska hinder som motsätter sig deras gemenskap, de politiska och religiösa fördomarna kommer snabbt att suddas ut och broderskapets rike kommer slutligen att upprättas, fast och varaktigt. Lägg märke till i våra dagar, hur våra ledare själva, som drivna av en osynlig hand, tar initiativet till reformer, något som ni aldrig sett förut. Likaså, de reformer som kommer uppifrån och spontant är mycket snabbare och mera varaktiga än de som kommer nedifrån och framtvingas med våld. Jag hade, trots de fördomar som min barndom

och min uppfostran hade inpräntat i mig, och trots min vördnad för det gamla, en föraning om den nuvarande tiden. Jag är glad för detta och ännu gladare över att kunna säga er: Bröder, fatta mod! Arbeta för er egen och era medmänniskors framtid. Arbeta framför allt på er personliga förbättring och ni kommer att, i er första existens, få njuta av en lycka, som är lika svår för er att få ett begrepp om, som det är för mig att göra den förståelig för er.

Chateaubriand

III

Jag anser att Spiritismen är en fullständig filosofisk undersökning av själens hemliga orsaker och inre rörelser, som hittills blivit föga eller inte alls förklarade. Den förklarar, snarare än öppnar upp nya horisonter. Reinkarnationen och de prövningar man måste genomgå, innan man når det högsta målet, är inga uppenbarelser, men en viktig bekräftelse. Jag blir djupt rörd över de sanningar som detta *medel* kastar ljus över. Jag säger med avsikt *medel*, ty enligt min mening är Spiritismen en hävstång som avlägsnar de hinder som förblindelsen uppställt. Intresset för moraliska frågor måste helt skapas på nytt. Man diskuterar politik som sätter de allmänna intressena i rörelse, man diskuterar de privata intressena, man blir passionerad över angrepp på eller försvar för viktiga personer. Systemen har sina anhängare och sina motståndare. Men de moraliska sanningarna, de som är själens näring, livets bröd, låter man ligga i det damm

som samlats genom århundraden. Alla förbättringar är nyttiga i massornas ögon, utom själens. Dess fostran och upphöjelse är endast inbillningar som kan duga till att fylla prästers, diktares och kvinnors lediga stunder, antingen som modesak eller som upplysning.
Om *Spiritismen* återuppväcker *spiritualismen*, kommer den att ge samhället en stöt framåt vilket kommer att skänka en inre värdighet till vissa, till andra ett försakande tålamod och till alla ett behov att lyfta sinnet mot det högsta väsendet som är bortglömt och misskänt av sina otacksamma skapelser.

J.J.Rousseau

IV

Om Gud skickar Andar för att undervisa människorna, så är det för att upplysa dem om deras plikter, visa dem den väg som kan underlätta deras prövningar och därmed påskynda deras framåtskridande. Liksom frukten mognar, uppnår människan fullkomningen. Men vid sidan av de goda Andarna som vill er väl, finns det också ofullkomliga Andar som vill er illa. Medan några driver er framåt, drar andra er tillbaka. Det är i särskiljandet av dessa som ni måste rikta er fulla uppmärksamhet. Metoden är enkel: försök bara att förstå, att ingenting som kommer från en god Ande kan skada någon som helst och att allt som är ont endast kan komma från en ofullkomlig Ande. När ni inte lyssnar till de råden från de Andar som vill er väl, när ni känner er kränkta av de sanningar som de kan säga er, är det tydligt, att det är de

outvecklade Andarna som råder er. Bara högmodet kan hindra er från att se på er som ni är. Men om ni inte ser det själva ser andra det för er, så att ni blir klandrade både av människorna som skrattar åt er bakom ryggen, och av Andarna.

En familjeande

V

Er lära är skön och helig. Det första trappsteget är placerat, och säkert placerat. Nu behöver ni bara gå vidare. Den väg som ligger öppen för er, är bred och ståtlig. Lycklig den som når hamnen. Ju flera han har övertygat, desto mer skall det räknas honom till godo. Men därför får man inte omfatta läran med kyla. Man skall sätta in all sin iver och denna iver skall bli fördubblad, ty Gud är alltid med er, när ni gör det goda. Alla dem som ni kan föra med er, är lika många lamm som har kommit tillbaka till fållan. Stackars förvillade lamm! Ni skall veta, att den störste tvivlaren, den störste ateisten, den mest vantrogne, dock har en liten vrå i sitt hjärta som han skulle önska att han kunde dölja för sig själv. Nåväl! Det är denna lilla vrå som man måste söka och finna. Det är denna sårbara punkt som man måste ge sig på. Det är en liten bräcka som Gud avsiktligt har låtit stå öppen för att underlätta för sina barn att vända tillbaka till hans sköte.

San Benedikt

VI

Låt er inte förskräckas av vissa hinder, av vissa kontroverser.
Plåga ingen med någon som helst påtryckning. Övertygelsen kommer aldrig att ske, om ni inte visar osjälviskhet, tolerans och barmhärtighet gentemot alla, utan undantag.
Akta er särskilt för att såra den offentliga opinionen, vare sig med ord eller offentliga demonstrationer. Ju anspråkslösare ni är, desto mer ansedda kommer ni att bli. När ingen personlig bevekelsegrund driver er till att handla, skall ni i ert samvete finna en dragningskraft som endast det goda kan skapa.
Andarna arbetar, på Guds order, för allas framåtskridande utan undantag. Må ni spiritister göra detsamma.

Sankt Ludvig

VII

Vilken mänsklig institution, eller gudomlig för den delen, har inte stött på hinder att övervinna, splittringar att kämpa emot? Om ni endast hade haft ett enda sorgligt och håglöst liv skulle man inte alls anfalla er, väl vetande, att ni vilket ögonblick som helst kunde duka under. Men, eftersom er livskraft är stark och aktiv och det spiritistiska trädet har starka rötter, förmodar man att det kan leva länge och man försöker att bruka yxan mot det. Vad kan dessa avundsjuka personer göra? De kan

hugga av, som mest, några grenar som kommer att växa ut igen med ny kraft och bli starkare än någonsin.

Channing

VIII

Jag skall tala till er om den orubblighet ni bör ha i era spiritistiska arbeten. Ett uttalande om detta ämne har redan getts er. Jag råder er att granska det innerligt och tillämpa dess tankegång på er själva, ty liksom Sankt Paulus, kommer ni att bli förföljda, inte i köttet, men i Anden. De vantrogna, vår tids fariséer, kommer att kritisera er, håna er. Men frukta inte. Det kommer att vara en prövning, som skall styrka er, om ni förstår att hänföra den till Gud, och senare kommer ni att få se era ansträngningar krönta med framgång. Det kommer att bli en stor seger för er i evigheten, utan att glömma att det redan i denna världen är en tröst för dem som förlorat släktningar och vänner. Det är en lycka att veta, att de är lyckliga och att man kan stå i förbindelse med dem. Gå alltså framåt, fullgör det värv som Gud ålägger er, och det skall räknas er till godo den dag då ni träder fram inför den Allsmäktige.

Channing

IX

Jag kommer, jag som är din Frälsare och din domare. Som jag, förr i tiden, kom till Israels vilseledda barn; jag kommer för att förkunna sanningen och skingra mörkret. Hör mig! Spiritismen skall, som tidigare mitt ord,

påminna materialisterna om, att över dem härskar den oföränderliga sanningen: Den goda Gud, den stora Gud, som låter plantan spira och som sätter böljorna i rörelse. Jag har uppenbarat den Gudomliga Läran. Jag har likt en skördeman bundit allt det goda som finns utspritt i mänskligheten och jag har sagt: kom till mig, alla ni som lider!

Men de otacksamma människorna har vänt sig bort från den jämna och breda väg som för till min Faders rike och förvillat sig in på gudlöshetens steniga stigar. Min Fader vill inte förinta människosläktet. Han vill, inte längre genom profeter och apostlar, utan han vill, att ni skall hjälpa varandra, döda och levande, det vill säga döda i fysiskt avseende, ty döden existerar inte, och att rösten av dem som inte längre är i kroppen skall låta sig höras för att ropa till er: bed och tro, ty döden är uppståndelsen och livet en självvald prövning, under vilken de dygder ni har omhuldat, skall växa och utveckla sig som cederträdet.

Tro på de röster som svarar er: de är just deras själar ni frammanar. Jag meddelar mig ytterst sällan. Mina vänner, de som har varit samtidiga med mitt liv och min död, är de gudomliga tolkarna av min Faders beslut.

Ni svaga människor som tror på ert dunkla skarpsinnes misstag. Släck inte den fackla som den gudomliga mildheten placerar i era händer, för att den skall lysa på er väg och leda er, förtappade barn, tillbaka till Er Faders sköte.

Sannerligen säger jag er, tro på variationerna, *mångfalden* av de Andar som omger er. Jag är alltför

gripen av medlidande över ert elände och er oändliga svaghet, för att inte räcka en hjälpande hand till de olyckliga förvillade, som trots att de ser himlen, störtar ned i villfarelsernas avgrund. Tro, älska, förstå de sanningar som blivit uppenbarade för er. Blanda inte agnarna med vetet, systemen med sanningarna. Spiritister! Älska varandra, det är det första budet, instruera varandra, det andra. Alla sanningar finns i Kristendomen. De villfarelser som har slagit rot där, är av mänsklig upprinnelse. Från andra sidan graven, där ni trodde att allt var intet, ropar röster till er: Bröder! Ingen dör. Jesus Kristus har besegrat det onda, må ni vara gudlöshetens besegrare.

Anmärkning. Detta meddelande som erhållits av ett av de bästa medierna i den Spiritistiska Föreningen i Paris är undertecknad med ett namn, som vår vördnad endast tillåter oss att återgiva med det största förbehåll, så starka bevis skall det till för att bekräfta dess äkthet och så ofta har det blivit missbrukat i klart apokryfiska meddelanden. Detta namn är Jesus av Nazareth. Vi tvivlar ingalunda på att han kan manifestera sig. Men då de verkligt överlägsna Andarna bara gör det i undantagsfall, förbjuder oss förnuftet att tro, att den renaste av alla Andar svarar på en kallelse av den förste bäste. Det skulle i alla fall vara en profanering att tillskriva honom ett språk som vore honom ovärdigt.
På grund av dessa betraktelser har vi alltid avhållit oss från att publicera något som burit detta namn. Vi menar

också, att man inte kan vara försiktig nog med publikationer av detta slag, som inte har validitet annat än för fåfängan och vars minsta olägenhet är att ge spiritismens motståndare vapen i handen.

Som vi tidigare sagt, ju högre Andarna befinner sig på skalan, med desto större försiktighet bör man ta emot deras namn. Man måste vara begåvad med en stor dos högmod för att smickra sig med att ha privilegiet att få deras meddelanden, och tro sig värdig att samtala med dem som med sina likar. I det ovan anförda meddelandet, kan vi bara fastslå en sak: språkets och tankarnas obestridliga storhet. Vi överlåter åt var och en att bedöma, om den vars namn det bär hade avfärdat det.

Om medierna

X

Alla människor är medier, alla har en Ande som leder dem till det goda, då man vet hur man lyssnar. Nåväl, att vissa står i omedelbar kontakt med den genom en särskild medial begåvning, medan andra bara hör den genom hjärtats och förnuftets stämma, spelar mindre roll. Det är icke desto mindre deras familjära Ande som råder dem. Kalla den för Ande, förnuft, intelligens, det är alltid en röst som svarar er själ och ger er goda ord. Det är bara det, att ni inte alltid förstår den. Inte alla förstår att handla efter förnuftets råd, inte det förnuft som kryper mer än det går, det förnuft som förlorar sig i materiella

och grova intressen, men det förnuft som lyfter människan över henne själv, det som för henne bort till okända trakter. Den heliga eld som inspirerar konstnären och diktaren, den gudomliga tanke som lyfter filosofen, den kraft som driver individerna och folken framåt, ett förnuft, som den stora massan inte förstår men som lyfter människan och bringar henne närmare Gud, mer än någon annan skapad varelse. Den uppfattningsförmåga som för henne från det kända till det okända och kommer henne att utföra de mest upphöjda handlingar. Lyssna alltså till denna inre röst, denna goda genius som oupphörligt talar till er, och så småningom kommer ni att kunna höra er skyddsande som räcker er handen från himlens höjd. Jag repeterar, att den röst som talar i hjärtat, är de goda Andarnas röst och det är från denna synpunkt, som alla människor är medier.

Channing

XI

Medialitetens gåva är lika gammal som världen. Profeterna var medier. Mysterierna i Eleusis var grundade på medialitet. Kaldéerna och Assyrierna hade medier. Sokrates leddes av en Ande som ingav honom de beundransvärda grundsatserna i hans filosofi. Han hörde dess röst. Alla folk har haft sina medier och Jeanne d´Arcs ingivelser var inte något annat än röster av välvilliga Andar som ledde henne. Denna gåva som nu blir mera vanlig, hade blivit mera sällsynt under medeltiden, men har aldrig försvunnit. Swedenborg och

hans lärlingar hade en talrik skola. De senaste århundradenas Frankrike, hånfull och engagerad i en filosofi, som för att göra slut på den religiösa intoleransens missbruk, kvävde allt som var idealt i löje och förträngde Spiritismen som inte upphörde att göra framsteg i norr. Gud tillåter denna kamp mellan de positivistiska och spiritualistiska idéerna, eftersom fanatismen hade smitt sig ett vapen av de sistnämnda. Nu då industrin och vetenskapens framsteg har utvecklat konsten att leva gott till den grad att de materiella böjelserna har blivit dominerande, vill Gud, att Andarna återställer de själsliga intressena. Han vill, att människans moraliska fullkomning blir vad den bör vara, det vill säga livets mål och mening. Människans Ande följer en nödvändig väg som speglar den utveckling som skett med allt som befolkar det synliga och det osynliga universum. Varje framsteg sker, när dess tid är kommen. Nu har den moraliska utvecklingens tid kommit för mänskligheten. Den kommer inte att fullbordas i er tid, men tacka herren för att han låtit er uppleva den välsignade morgonrodnaden.

Pierre Jouty (mediets far)

XII

Gud har ålagt mig ett uppdrag som jag skall fylla inför de troende som han gynnat med mediumskapet. Ju större nåd man mottar av den *Allsmäktige*, desto flera faror löper man och dessa faror är så mycket större som det framgår av just den nåd som Gud ger dem. De gåvor som

medierna åtnjuter, skaffar dem människornas lovord, lyckönskningar och smicker, där ligger skäret. Dessa medier som alltid borde minnas sin ursprungliga oförmåga, glömmer den. Men ännu mer: de tillskriver sina egna förtjänster den gåva som de fått av Gud och för vilken de bör tacka honom. Vad sker då? De goda Andarna lämnar dem, de blir en leksak för de onda och har inte längre någon kompass att gå efter. Ju skickligare de blir, desto mera drivs de till att tillägna sig en förtjänst som de inte har, tills Gud slutligen straffar dem genom att frånta dem en gåva som bara kan bli ödesdiger för dem.

Jag kan inte påminna er nog om att hålla er till er skyddsande, för att den skall hjälpa er att alltid vara på vakt mot er grymmaste fiende som är högmodet. Ni som har lyckan att vara tolkar mellan Andarna och människorna, tänk på, att utan stöd hos er himmelske herre kommer ni att få strängare straff, därför att ni varit mera gynnade.

Jag hoppas, att detta meddelande må bära frukt och jag önskar, att det må hjälpa medierna att vara på sin vakt för det skär mot vilket de skulle kunna krossas. Som jag redan sagt er: detta skär är högmodet.

Jeanne d`Arc

XIII

När ni gärna vill ha meddelanden från de goda Andarna, måste ni förbereda er till denna gåva genom andakt, sunda avsikter och önskan att göra det goda med

allmänhetens framåtskridande i åtanke. Ni skall komma ihåg, att egoismen hämmar varje framsteg.
Tänk på, att när Gud låter en del av er ta emot en viskning från vissa av sina barn, vilka genom sitt uppförande har förtjänat lyckan att förstå hans oändliga godhet, sker det därför att han, för vår bön och för era goda avsikters skull vill ge er hjälpmedel till att vandra framåt på hans vägar. Alltså, medier! Utnyttja den gåva som Gud i sin godhet skänker er. Lita på vår herres mildhet. Visa alltid kärlek i gärning. Tröttna aldrig på att utöva denna höga dygd och var alltid toleranta. Må era handlingar alltid stå i harmoni med ert samvete, det är ett säkert medel till att hundrafaldiga er lycka i detta flyktiga liv och att bereda för er en tusen gånger ljuvare tillvaro.
Må det medium bland er som inte känner sig ha styrka till att fortsätta med sin spiritistiska verksamhet, avhålla sig därifrån, ty den som inte utnyttjar det ljus som lyser för honom, är mindre ursäktlig än en annan och kommer att få sona sin blidhet.

Pascal

XIV

Jag vill idag tala till er om den personliga osjälviskheten, vilken liksom anspråkslösheten och hängivenheten bör vara väsentliga egenskaper hos medierna. Gud har gett dem denna gåva för att de skall hjälpa till att utbreda sanningen, men inte för att göra den till en handelsvara. Här syftar jag inte endast på dem som vill utnyttja den som en vilken som helst talang, att uppträda som medium

liksom man uppträder som dansare eller sångare, utan på alla dem som strävar efter att använda den i ett eller annat självviskt syfte. Är det förnuftigt att tro, att goda Andar, och till och med högt utvecklade Andar, som fördömer allt begär, skulle samtycka till att medverka i ett spektakel och som statister stå till disposition för en leverantör av spiritistiska manifestationer? Det är inte rationellt att förmoda att de goda Andarna skulle kunna gynna högmodiga och äregiriga planer. Gud tillåter dem att meddela sig med människorna för att dra dem upp ur den jordiska dyn, men inte för att tjäna dem till redskap för världsliga lidelser. Han kan därför inte med glädje se dem som vänder den gåva som han skänkt dem helt bort från dess verkligaste syfte, och jag försäkrar er, att de, redan där nere, kommer att bli straffade med de bittraste besvikelser.

Delphine de Girardin

XV

Alla medier är naturligtvis kallade till att tjäna Spiritismens sak i förhållande till deras förmåga, men det är endast få, som inte låter sig lockas i egenkärlekens fälla. Det är en prövosten som sällan blir utan verkan. Av hundra medier kan ni därför knappast finna ett, som, hur ringa det än är, under den första tiden av sin mediala verksamhet, inte tror sig kallat till att uppnå stora resultat och vara förutbestämt till en stor mission. De som dukar under för denna fåfängliga förhoppning, och det är ett stort antal, blir oundvikligen byte för behärskande Andar,

som skyndar sig att bringa dem under oket genom att smickra deras högmod och ta dem från deras svaga sida. Ju högre de har velat stiga, desto större blir deras fall, om det inte till och med blir ödeläggande för dem. De stora uppgifterna blir bara anförtrodda åt de utvalda, och Gud själv ställer dem, utan att de söker det, i den omgivning och ställning, där deras hjälp kan vara effektiv. Jag kan inte alltför mycket rekommendera oerfarna medier att hysa misstanke till allt som vissa Andar skulle kunna säga dem beträffande den föregivna roll som de är kallade att spela, ty om de tar det allvarligt, kommer de bara att skörda besvikelse i denna världen och ett strängt straff i den kommande. Må de vara övertygade om, att de i den anspråkslösa och dunkla sfär där de är placerade, kan göra stor nytta genom att omvända de vantrogna och trösta de sörjande. Om de skall gå någon annanstans, kommer de att bli ledda av en osynlig hand som skall bereda dem vägen och ställa dem på deras post, så att säga mot deras vilja. Må de minnas dessa ord: ”Ty var och en som upphöjer sig skall blir förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall blir upphöjd.”

Sanningens Ande

Om de Spiritistiska sammankomsterna

Anmärkning. Av följande meddelanden är några givna i *Föreningen för Spiritistiska Studier i Paris* eller för dess räkning. Andra som lämnats till oss av olika medier,

innehåller allmänna råd beträffande föreningarna, deras utformning och de hinder som de kan träffa på.

XVI

Varför inleder ni inte era seanser med en allmän åkallan, en bön av något slag som inställer sinnet till andakt? Ty, det må ni veta, att utan andakt kommer ni bara att få lättsinniga meddelanden. De goda Andarna kommer endast dit, där man med iver och uppriktighet åkallar dem. Det är detta som man inte riktigt förstår. Ni skall därför ge exemplet, ni som, om ni vill, kunde bli en av den nya byggnadens grundpelare. Vi ser på ert arbete med glädje och vi hjälper er, men bara på det villkoret, att ni från er sida hjälper oss och visar, att ni är värda det värv som ni är kallade för att utföra. Slut er därför samman så kommer ni att bli starka och de onda Andarna skall inte kunna få någon makt över er. Gud älskar de fattiga i Anden, vilket inte vill säga de dumma, men de som förnekar sig själva och kommer till honom utan högmod. Ni kan bli en härd av ljus för mänskligheten. Förstå därför att skilja agnarna från vetet. Så endast god säd och akta er för att så ogräs, ty ogräset kommer att hindra den goda säden att växa, och ni blir ansvariga för allt ont som det vållar. Likaledes blir ni ansvariga för de falska läror som ni utbreder. Tänk på, att världen en gång kan vända sina blickar mot er. Sörj då för att ingenting må fördunkla glansen av de goda gärningar som utgick från er. Därför tillråder vi er att be för att Gud står er bi.

Sankt Augustinus

Då Sankt Augustinus blev ombedd att diktera en allmän formel för åkallan, svarade han:

Ni vet väl, att det inte finns någon bestämd formel: Gud är alltför stor för att lägga mera vikt vid orden än vid tanken. Tro inte, att det är tillräckligt att uttala några ord för att avlägsna de illasinnade Andarna. Akta er särskilt för att komma med någon av dessa banala formler som man läser upp för att lugna sitt samvete. Dess kraft ligger i känslans uppriktighet hos den som läser den. Samlingen kring ett gemensamt mål, ty ingen av dem som inte deltar med hjärtat gagnar vare sig själv eller de andra. Skriv därför någonting själva och visa det för mig, om ni vill. Jag skall hjälpa er.

Anmärkning. Följande ord för en allmän åkallan har skrivits med hjälp av Anden som har kompletterat den på flera ställen.

”Vi ber Gud allsmäktig att sända oss goda andar för att hjälpa oss och avlägsna dem som skulle kunna leda oss på villovägar. Ge oss den upplysning som vi behöver för att kunna skilja sanningen från lögnen.

Avlägsna också de illasinnade Andar som hade kunnat utså splittring bland oss genom att väcka högmod och avund. Om några försöker att tränga sig in här, ber vi dem i Guds namn, att dra sig tillbaka.

Ni goda Andar som leder våra arbeten, visa oss godheten att komma och undervisa oss och göra oss lydiga inför era råd. Låt varje personlig känsla hos oss vika för tanken på det allmänna bästa.

Vi ber särskilt till vår speciella beskyddare, att han idag skänker oss sin medverkan."

XVII

Mina vänner, låt mig ge er ett råd, ty ni vandrar på en ny mark och om ni följer den väg som vi anvisar er kommer ni inte att gå vilse. Man har sagt er en stor sanning som vi vill påminna om, nämligen att Spiritismen inte är annat än moral och bör inte det minsta hamna utanför filosofins gränser, om den inte skall hemfalla till nyfikenhet. Lämna de naturvetenskapliga frågorna åt sidan – det är inte Andarnas uppgift att lösa dem och på så sätt bespara er efterforskningsarbetet, utan försök förbättra er, ty på detta sätt kan ni verkligen göra framsteg.

Sankt Ludvig

XVIII

Man har gjort narr av de snurrande borden, men man kommer aldrig att göra narr av den filosofi, den visdom och den kärlek som lyser i de seriösa meddelandena. De förstnämnda var vetenskapens vestibul. När man går in, måste man där lämna sina fördomar, likt man lämnar sin kappa. Jag kan inte nog uppmana er till att göra era

möten till en seriös samlingspunkt. Låt andra göra fysiska försök, *låt andra observera och höra*. *Hos er skall man förstå och älska*. Vad tror ni, att de högt utvecklade Andarna tänker om er, när ni har fått ett bord till att vrida sig runt eller lyfta sig? Att ni är skolpojkar! Vill den lärde använda sin tid att repetera vetenskapens *a, b, c*? När man ser er granska de seriösa kommunikationerna, kommer man att betrakta er som seriösa personer, som sanningssökare.

Sankt Ludvig

Då Sankt Ludvig blev tillfrågad, om har därmed hade velat visa sitt ogillande av de fysiska manifestationerna, svarade han:

”Jag skulle inte kunna förkasta de fysiska manifestationerna, eftersom de, när de äger rum, är tillåtna av Gud för ett nyttigt ändamål. När jag säger, att de befinner sig i vestibulen till vetenskapen, sätter jag dem på deras rätta plats och fastslår deras nytta. Jag klandrar endast de som gör dem till föremål för förströelse och nyfikenhet utan att ta vara på den lärdom som följer i deras kölvatten. De är för den Spiritistiska filosofin, vad grammatiken är för litteraturen. Den som har kommit till en viss punkt i vetenskapen, spiller inte mer sin tid på att gå igenom de första grunderna.”

XIX

Mina hängivna vänner och trosfränder, jag är alltid lycklig över att kunna leda er på vägen till det goda. Det är ett härligt uppdrag som Gud har gett mig och som jag är stolt över, ty att vara nyttig är alltid en belöning. Må kärlekens ande förena er, både den kärlek som ger till skänks och den som älskar. Visa er tålmodiga inför era baktalares förolämpningar. Håll fast vid det goda och var framför allt ödmjuka inför Gud. Det är endast ödmjukheten som upphöjer. Det är den enda storhet som Gud erkänner. Endast då vill de goda andarna komma till er, då annars det onda hade behärskat er själ. Må ni vara välsignade i skaparens namn, så kommer ni att växa i människors ögon samtidigt som i Guds.

Sankt Ludvig

XX

Enighet ger styrka. Var eniga för att bli starka. Spiritismen har grott fram och slagit djupa rötter. Den kommer att sträcka sina välgörande grenar ut över jorden. Ni måste bli osårbara mot förtalets förgiftade pilar och mot de ignoranter, egoistiska och hycklande Andarnas mörka skara. För att uppnå detta, måste inbördes tolerans och välvilja råda mellan er, era brister bli obeaktade, bara era goda egenskaper bli uppmärksammade och vänskapens heliga eld förena, upplysa och värma era hjärtan. Då skall ni motstå det

ondas vanmäktiga angrepp, liksom den orubbliga klippan motstår de rasande böljorna.

Sankt Vincent de Paul

XXI

Mina vänner, ni vill bilda en Spiritistisk Förening och det gillar jag, ty Andarna ser inte med glädje att medierna sitter isolerade. Gud har inte gett denna sublima förmåga för att de ensamma skall njuta av den utan för allmänhetens bästa. När de meddelar sig till andra, har de tusen tillfällen till att få upplysning om värdet av de meddelanden de får ta emot. Medan när de är ensamma, står de mera under de lögnaktiga Andarnas herradöme, vilka är förtjusta över att inte kontrolleras. Detta gäller er, och om ni inte behärskas av högmod, kommer ni att förstå det och dra nytta av det. Jag kommer nu att tala till de andra.

Har ni riktigt klart för er, hur en Spiritistisk förening bör vara? Nej, ty i er iver tror ni att det är bäst att samla ett så stort antal personer som möjligt för att övertyga dem. Tro inte det. Ju färre ni är, desto mer kommer ni att uppnå. Det är framför allt genom den överordnade moraliska makt ni har som ni drar de vantrogna till er, långt mer än genom de fenomen ni framkallar.

Om ni bara drar till er folk genom fenomenen, så kommer de att söka er av nyfikenhet och ni kommer att finna nyfikna som inte tror er utan skrattar åt er. Men om

man bland er finner folk som förtjänar aktning, kommer man kanske inte genast att tro er men man kommer att respektera er och respekt ingjuter alltid tillit. Ni är övertygade om att Spiritismen medför en moralisk förbättring. Låt då er förening vara den första att ge exempel på kristna dygder, ty i denna egoistiska tid skall den sanna kärleken finna en tillflyktsort i de spiritistiska föreningarna[16]. Så skall en förening av sanna spiritister vara, mina vänner. En annan gång skall jag ge er fler råd.

Fénélon

XXII

Ni har frågat mig om en stor mängd grupper på samma ort inte kan generera en rivalitet som är till skada för läran. På detta vill jag svara, att de som är uppfyllda av lärans sanna grundsatser, ser bröder i alla spiritister och inte rivaler. De som skulle sett med avund på andra föreningar, skulle därmed visa, att de hade en hemlig baktanke av egenytta eller fåfänga och inte leddes av kärlek till sanningen. Jag försäkrar er att om det fanns sådana personer bland er skulle de snart utså förvirring och oenighet. Den sanna Spiritismen har till valspråk, *välvilja och kärlek*. Den utesluter varje annan rivalitet än den som går ut på att göra allt det goda man kan. Alla de föreningar som vill skriva detta på sin flagga, kan räcka

[16] Vi känner en man som blivit anställd på en förtroendepost i en känd firma, därför att han var en seriös spiritist och att man har trott sig finna en garanti för hans moral i hans tro.

varandra handen som goda grannar, som inte behöver vara mindre goda vänner endast för att de inte bor i samma hus. De som påstår, att de har de bästa Andarna till ledare bör bevisa detta genom att uttrycka de bästa känslorna. Låt det därför vara tävlan mellan dem, men tävlan om själsstorhet, självförnekelse, godhet och ödmjukhet. Den som kastade en sten på en annan, skulle därmed bara bevisa, att han blivit uppmanad därtill av illasinnade Andar. De känslor som två människor visar varandra är en prövosten på vilken man lär känna de Andar som hjälper dem.

Fénélon

XXIII

Tystnad och andakt är väsentliga villkor för alla seriösa kommunikationer. Det är något som ni aldrig kan uppnå hos dem som bara lockats till era sammankomster av nyfikenhet. Uppmana därför de nyfikna att gå någon annanstans och roa sig, ty deras distraktion vållar förvirring.

Ni bör inte tillåta något samtal medan andarna blir tillfrågade. Ni får ibland meddelanden som fordrar seriösa repliker från er sida och inte mindre seriösa svar från de tillkallade Andarnas sida. Dessa visar, tro mig, att de är missnöjda med vissa av de närvarandes ständiga viskande. Därav kommer ingenting helt komplett eller riktigt seriöst. Det medium som skriver blir också

distraherat därav och denna distraktion är mycket skadlig för dess arbete.

Sankt Ludvig

XXIV

Jag vill tala till er om nödvändigheten att i era seanser iaktta största möjliga regelbundenhet, detta för att undvika varje förvirring och varje oenighet i idéerna. Oenigheten gynnar de illvilliga Andarnas försök att inta de goda Andarnas plats, och det är nästan alltid de förra som bemäktigar sig de framställda frågorna. Hur kan man å andra sidan i en grupp som är sammansatt av olika element som inte känner varandra, undvika motsatta idéer, distraktion eller ännu värre, en oklar och hånfull likgiltighet? Detta verktyg, vill jag finna säkert och effektivt. Möjligtvis i samlingen av fluid, spridd omkring medierna. Bara dessa och särskilt de som är älskade, kan hålla kvar de goda Andarna i mötena. Men deras inflytande räcker knappast att skingra skaran av dåraktiga Andar. Det är utmärkt att granska meddelandena. Man kan inte alltför mycket fördjupa frågorna och framför allt svaren. Det är lätt att göra fel, även för Andar med de bästa avsikter. Den långsamma skriften, under vilken Anden dras bort från ämnet så snart den har fattat det, ostadigheten och likgiltigheten för vissa överenskomna former. Alla dessa skäl och många andra gör det till en plikt att bara hysa en begränsad tilltro till meddelanden.

Ni bör alltid underkasta dem en prövning, även om det gäller de mest autentiska meddelanden.

Georges (familjär Ande)

XXV

I vilken avsikt begär ni meddelanden från Andarna, i de flesta fall? För att ha några vackra stycken att visa upp för era bekanta som prov på eran talang? Ni bevarar dem omsorgsfullt i era album, men i era hjärtan har de ingen plats. Tror ni, att vi känner oss smickrade av att komma till era möten som till en tävling och tävla i vältalighet för att ni skall kunna säga, att seansen har varit mycket intressant? Vad mera vill ni då, när ni har funnit en kommunikation beundransvärd? Tror ni att vi kommer för att söka era applåder? Tro inte det. Vi bryr oss varken om att roa er på det ena eller andra sättet. Vad er angår, så är det bara nyfikenhet och ni försöker förgäves att dölja den. Vårt mål är att förändra er till det bättre. Men när vi ser, att våra ord inte ger resultat, och att allt från er sida inskränker sig till ett sterilt gillande, går vi och söker mera mottagliga själar. Vi lämnar då platsen öppen för Andar som inte önskar något högre än att få prata och dem är det ingen brist på. Ni förvånar er över att vi låter dem ta vårt namn. Vad kan det intressera er? Det gör ju varken till eller från för er. Men ni ska veta att vi inte tillåter detta beträffande dem som vi har verkligt intresse för, det vill säga, dem som vi inte förlorar tid på. Dessa är våra favoriter och dem bevarar vi från lögnen. Ni har alltså endast er själva att skylla om ni blir förda bakom

ljuset. En seriös människa är i våra ögon inte den som avstår från att skratta, utan den vars hjärta blir gripet av våra ord, som överväger dem och drar nytta av dem. (Se nr. 268, fråga 19 och 20).

Massillon

XXVI

Spiritismen borde vara en sköld mot tvedräktens och splittringens Ande. Men denna Ande har under alla tider svängt sin fackla över mänskligheten, eftersom den är svartsjuk på den lycka som freden och enigheten frambringar. Spiritister! Den kan därför också tränga in i era sammankomster och tvivla inte på, att den vill försöka utså splittring där, men den kommer att vara utan makt mot dem som är uppfyllda av sann kärlek. Var alltså på er vakt och bevaka ständigt dörren till ert hjärta liksom dörren till era sammankomster, så att fienden inte får möjligheten att tränga in.

Även om era krafter är vanmäktiga inför fienden utanför, hänger det dock alltid på er själva att förbjuda honom inträdet till ert inre. Om det uppstår oenighet bland er, kan den inte vara frambringad av andra än illvilliga Andar. Må alltså de som i högsta grad har känsla för de plikter som både aktningsfullheten och den sanna Spiritismen ålägger dem, vilja visa sig mest tålmodiga, mest värdiga och mest korrekta. De goda Andarna kan ibland tillåta dessa strider för att ge både de goda och de dåliga känslorna möjlighet att avslöja sig, för att skilja

den goda säden från ogräset och de kommer då alltid att stå på den sida där det finns mest ödmjukhet och sann kärlek.

Sankt Vincent de Paul

XXVII

Stöt skoningslöst bort alla Andar som ger sig ut för att vara de enda rådgivarna och predikar att ni skall dela på er och leva isolerade. Det är nästan alltid fåfänga och mediokra Andar som försöker att få makten över svaga och lättrogna människor genom att slösa överdrivna lovord över dem för att förhäxa dem och behärska dem. Det är i allmänhet Andar som törstar efter makt och som, när de levde på jorden, har varit offentliga eller privata despoter och nu efter sin död åter vill ha offer att tyrannisera. Ni bör i allmänhet hysa misstanke till de meddelanden som har en gåtfull eller besynnerlig karaktär eller föreskriver ceremonier och andra underliga handlingar. Det finns då alltid en legitim grund till misstanke.

Å andra sidan kan ni vara övertygade om att då en sanning bör avslöjas för mänskligheten, meddelas den så att säga ögonblickligen till alla seriösa grupper som har seriösa medier och inte bara till den ena eller andra uteslutandes av alla andra. Ingen är ett fullkomligt medium, ifall han är ett offer för besatthet, och det är tydligt att han är besatt om han inte kan ta emot meddelanden från andra än en specifik Ande, hur högt

han än försöker att ställa sig själv. Som följd därav är varje medium, varje grupp som tror sig privilegierad genom meddelanden som endast de kan ta emot och som å andra sidan är underkastade bruk som gränsar till vidskepelse, ett otvivelaktigt byte för en besatthet av de mest typiska. Särskilt när den dominerande Anden prålar med ett namn som vi alla, Andar och inkarnerade, bör hedra och respektera och inte låta bli använt till vilket som helst syfte.

Det är självklart, att det är lätt att bli av med orimligheter och villfarelser, om man låter alla Andarnas uttalanden och meddelanden passera förnuftets och logikens smältdegel. Ett medium kan vara fascinerat så som en grupp kan föras bakom ljuset. Men de andra gruppernas stränga kontroll, den kunskap man förvärvat, den höga moraliska auktoriteten hos gruppernas ledare, de meddelanden som blivit mottagna av de yppersta medierna, som förklarats logiska och äkta av våra bästa Andar, kommer snabbt att visa värdet av dessa lögnaktiga och listiga uttalanden av en skara bedrägliga eller illvilliga Andar.

Erastus (lärjunge till aposteln Paulus)

Anmärkning. Ett utmärkande drag för dessa Andar som vill tvinga sig på och pracka på oss sina besynnerliga och systematiska idéer, är att påstå, även då de är ensamma i sin åsikt, att de har rätt inför hela världen. Deras taktik är att undvika diskussion, och när de ser sig segerrikt

övervunna av logiken, vägrar de föraktfullt att svara och föreskriver sina medier att avlägsna sig från de föreningar, där deras idéer inte blir mottagna. Det är denna isolering som är mest skadlig för medierna, eftersom de utan någon motvikt, underkastar sig dessa besättande Andars ok, som leder dem som man leder en blind och ofta för dem in på farliga vägar.

XXVIII

Falska profeter finns inte bara bland de inkarnerade. De finns även, och i mycket större antal, bland de högmodiga Andar, som under ett falskt sken av kärlek och barmhärtighet utsår tvedräkt och hämmar mänsklighetens emancipation, genom att lansera sina orimliga system, som de får accepterade med hjälp av sina medier. För att bättre kunna fascinera dem som de vill bedra, gör de sig inte några skrupler av att smycka sig med namn som människorna endast uttalar med vördnad, sådana som högaktade helgon, Jesus, Maria och till och med Gud själv.

Det är dessa som sår frön till fientlighet mellan grupperna och uppmuntrar dem till att skilja sig åt och kasta onda blickar på varandra. Detta är nog för att avslöja dem, ty genom att handla så, visar de själva på det tydligaste sätt, att de inte är som de påstår sig vara. Blinda måste dessa människor vara, som låter sig fångas i en så grov snara.

Men det finns också andra medel att lära känna dem. Andar av den rang de säger sig tillhöra, bör inte endast vara mycket goda, men dessutom i högsta grad klartänkta och förnuftiga. Nåväl! Låt deras system passera genom det sunda förnuftets smältdegel och se, vad som blir kvar. Varje gång en Ande alltså nämner utopiska och outförbara ting, barnsliga och löjliga åtgärder som botemedel mot mänsklighetens brister eller som hjälp till dess förvandling. När denne uppställer ett system som strider mot vetenskapens enklaste begrepp, låt oss då vara överens om, att det endast kan vara en ignorant och lögnaktig Ande.

Å andra sidan så kan ni vara övertygade om att även om sanningen inte alltid blir värdesatt av individerna, så kommer dock massornas sunda förnuft att värdesätta den och detta är ytterligare ett kriterium. Om två grundsatser strider mot varandra, kan ni beräkna deras verkliga värde genom att undersöka, vilken av dem som vinner mest gehör och sympati. Det skulle verkligen inte vara logiskt att anta, att den lära som ser antalet av sina anhängare minskas, skulle vara mera sann är den som ser sina adepter förökas. Då Gud vill, att sanningen skall komma alla till del, stänger han inte in den i en trång och begränsad cirkel. Han låter den komma fram på olika ställen för att ljuset överallt skall stå vid sidan av mörkret.

Erastus

Anmärkning. Den bästa garantin för att en grundsats är uttryck för sanningen är att den är förkunnad och uppenbarad av olika medier som inte känner varandra och på olika ställen och vidare. Att den är bekräftad av förnuftet och stadfäst genom att den förvärvat sig det största antalet adepter. Endast sanningen kan rotfästa en lära. Ett felaktigt system kan nog samla några anhängare, men då det saknar de första livsbetingelserna, har det bara en kortvarig tillvaro. Därför behöver man inte oroa sig för det. Det går under på grund av sina egna misstag och faller nödvändigtvis för logikens mäktiga vapen.

Apokryfa meddelanden

Det kommer ofta meddelanden som är så orimliga, att det enklaste sunda förnuft kan bevisa, att de är falska, fastän de är signerade av de mest vördnadsvärda namn. Men det finns andra där villfarelsen finns dold under bra saker som bedrar och ibland hindrar att man märker den vid första ögonkastet, men de håller inte för en noggrann undersökning. Vi citerar endast några av dem som exempel.

XXIX

Världarnas eviga och oupphörliga skapelse är för Gud som en evig njutning, ty har ser utan uppehåll sina strålar blir mera glänsande i lycka. Det finns inget nummer för Gud, liksom det inte heller finns tid. Därför är hundraden eller tusenden inte mer eller mindre för honom. Det är en

fader, vars lycka består i den kollektiva lyckan av hans barn och i varje sekund av skapelsen ser han en ny lycka komma och sprida sig i den allmänna lyckan. Det finns inget stopp, inget uppehåll i denna eviga rörelse, denna stora oupphörliga lycka som befruktar jorden och himlen. Av världen känner man bara en obetydlig del och ni har bröder som lever på latituder som människan ännu inte lyckats genomtränga. Vad betyder denna uttorkande hetta och denna dödskalla kyla som hindrar de största ansträngningar? Tror ni enkelt, att ni kom fram till er världs gräns när ni inte längre kan gå vidare med era begränsade medel? Skulle ni då kunna exakt mäta vår planet? Tro inte detta. Det finns på vår planet fler okända ställen än kända. Men eftersom det är onyttigt att alltför mycket sprida era dåliga institutioner, alla era dåliga lagar, handlingar och existenser, så finns det en gräns som hindrar er här och där och som kommer att hindra er, tills ni skall transportera den goda sådden som er fria vilja har skapat. Å! Ni känner inte den värld som ni kallar Jorden. Ni kommer att se från er existens en stor början på prov på denna kommunikation. Hädanefter skall timmen ringa, då det blir en annan upptäckt än den som gjordes senast. Se här hur cirkeln av er kända jord skall vidgas och hela pressen skall sjunga denna Hosianna på alla språk, ni stackars barn som älskar Gud och söker hans röst skall ha vetat före dem till och med som skall ge sina namn till den nya jorden.

Vincent de Paul

Anmärkning. Vad stilen beträffar, håller inte denna kommunikation för kritiken. Felen, upprepningarna, de oförskämda vändningarna faller i ögonen på alla som är det minsta studerade. Men detta skulle inte bevisa någonting mot det namn med vilket den är signerad, eftersom dessa ofullkomligheter skulle kunna bero på mediets otillräcklighet så som vi har visat. Det som är Andens verk, det är idén. Men när han säger, att på vår jord finns flera okända ställen än kända och att en ny kontinent kommer att upptäckas, det är för en Ande, som anses överlägsen, att ge prov på den djupaste okunnighet. Utan tvivel kan man bortom isarna upptäcka några okända kanter av vår jord, men att säga, att dessa marker är befolkade och att Gud har dolt dem för människorna, för att de inte skall föra dit sina dåliga institutioner, skulle vara att ha för stor tilltro till dem som blint litar på sådana absurditeter.

XXX

Mina barn. Vår materiella värld och den andliga världen, som så få ännu känner till, utgör de båda vågskålarna av den eviga vägen. Hittills har våra religioner, våra lagar, våra seder och våra passioner fått det ondas vågskål att sjunka så mycket att det godas vågskål har stigit och man har sett det onda härska suveränt på Jorden. Alltsedan många sekler har samma klagan utgått från människans mun och den fatala slutsatsen är Guds orättvisa. En del till och med förnekar Guds existens. Ni ser allt hos den ena och ingenting hos den andra. Ni ser överflödet som

sårar nödlidandet, guldet som glimmar bredvid gyttjan. Alla de mest slående kontraster, som borde få er att förstå er dubbla natur. Varifrån kommer allt detta? Vems är felet? Detta måste ni försöka finna ut med lugn och med opartiskhet. När man uppriktigt önskar att finna ett botemedel, finner man det. Nåväl, trots att det onda härskar över det goda, vilket är ert eget fel, ser ni inte att allt annat följer den linje som utstakats av Gud? Ser ni årstiderna råka i oordning? Hetta och köld kollidera? Solen glömma av att lysa upp Jorden? Jorden glömma fröet som människan lagt i dess sköte? Ser ni något slut på de tusen eviga mirakel som sker inför era ögon, alltifrån födseln av ett grässtrå till födseln av ett barn, den framtida människan? Däremot så går allt bra vid Guds sida medan allt går fel vid människan sida. Vad finns det för botemedel mot detta? Det är mycket enkelt: närma sig till Gud, älska varandra, förena sig, förstå varandra och lugnt följa den väg, vars trappsteg man ser med trons och samvetets ögon.

Vincent de Paul

Anmärkning. Dessa meddelanden erhölls i samma grupp. Men vilken skillnad mot föregående, inte bara i tankar men också i stil! Allt är klart, djupsinnigt, sansat, och Sankt Vincent de Paul skulle säkert inte haft någon invändning. Därför kan man utan fruktan säga att det kommer från honom.

XXXI

Gå framåt barn, slut era led, det vill säga, er enighet gör er starka. Ni som arbetar med grunden till den stora byggnaden, vakta och arbeta alltid för att stärka dess bas, så kommer ni att kunna resa den högt, mycket högt! Det görs väldiga framsteg på hela vår glob. En otalig mängd av proselyter ställer sig under vår fana. Många skeptiker och också de mest vantrogna närmar sig också.

Gå framåt barn. Marschera med segervisshet och tro i era hjärtan. Den väg ni följer är skön. Sakta inte ner farten. Följ alltid den raka linjen, tjäna som ledare för den som kommer efter er. De kommer att bli lyckliga mycket lyckliga!

Marschera barn! Ni behöver inte bajonettens styrka för att försvara er sak, ni behöver bara tillförsikt. Tilltro, broderskap och enighet skall vara era vapen. Med dessa är ni starka, mäktigare än alla stora härskare i hela universum. Tillsammans, eniga, trots deras levande krafter, trots deras arméer, deras flottor, deras kanoner och deras kulsprutor.

Ni som kämpar för folkens frihet och för förnyelsen av den stora mänskliga familjen, gå, barn, modighet och uthållighet. Gud skall hjälpa er. God kväll, vi ses igen.

Napoleon

Anmärkning. Napoleon var, under sitt liv, en allvarlig och seriös man. Hans kortfattade och kärnfulla stil var också känd. Han måste ha degenerat mycket om han,

efter sin död, förändrat sig till en pratsjuk och skämtsam Ande. Denna kommunikation kan kanske härröra från Anden av någon soldat som heter Napoleon.

XXXII

Nej, man kan inte byta religion, när man inte har en som samtidigt kan tillfredsställa det förnuft och den intelligens som man har och som framför allt kan ge människan närvarande tröst. Nej, man byter inte religion, man faller från dumhet och herravälde till visdom och frihet. Framåt, framåt, vår lilla armé! Framåt och frukta inte fiendens kulor: de som skall döda er, är ännu inte skapade, om ni i djupet av ert hjärta alltid är på Guds vägar, det vill säga, om ni alltid vill strida, fredligt och segerrikt, för välstånd och frihet.

Vincent de Paul

Anmärkning. Vem skulle känna igen San Vincent de Paul i detta språk, i dessa tankar utan sammanhang och mening? Vad betyder dessa ord: ”nej, man byter inte religion, man faller från dumhet och herravälde till visdom och frihet?” Med sina ”kulor som ännu inte är gjorda” misstänker vi, att denne Ande är den samme som har undertecknat *Napoleon* i det föregående meddelande.

XXXIII

Barn av min tro, kristna av min lära glömd på grund av den materialistiska filosofins vågor, följ mig på Judéens

vägar, följ mitt livs lidelse, betrakta nu mina fiender, mina lidanden, min ångest och det blod som jag utljutit.
Barn, spiritualister av min nya lära, var redo att stå ut med, att trotsa motgångens vågor, era fienders sarkasm. Tron skall oupphörligt gå framåt genom att följa er stjärna, som skall leda er på vägen till den eviga lyckan, liksom stjärnan genom tron ledde de vise männen från österland till krubban. Vilka motgångar och vilka lidanden ni än må ha, hur många tårar ni än har fällt i denna landsflyktens sfär, fatta mod, var övertygade, att den glädje som kommer att översvämma er i andarnas värld skall vara mycket större än era lidanden i denna flyktiga existens. Tårarnas dal är en dal som bör försvinna för att ge plats åt en strålande tid av glädje, broderskap och enighet, vilken ni skall nå genom er perfekta lydnad för den heliga uppenbarelsen. Mina kära bröder, detta jordiska liv, vilket endast är en förberedelse, kan inte vara mer än den tid som är nödvändig för att leva väl förberedda för detta liv som aldrig kan ta slut. Älska varandra, älska varandra som jag har älskat er och som jag ännu älskar er. Bröder, mod, bröder! Jag välsignar er. I himlen väntar jag er.

Jesus

Från dessa strålande och lysande trakter, dit den mänskliga tanken knappt kan nå, har ekot av era ord och mina, kommit och rört vid mitt hjärta.
Å, av vilken glädje känner jag mig inte översvämmad när jag ser er, min läras efterföljare. Nej, ingenting liknar era

goda tankars vittnesbörd. Mina barn, ni ser, att den idé till reform, som jag länge sedan utsände i världen, förföljd och stoppad för en kort tid genom tyrannernas förtryck, nu fortsätter utan hinder och lyser upp vägarna för mänskligheten som så länge varit sänkt i mörker. Varje stort och osjälviskt offer, mina barn, har förr eller senare burit frukt. Mitt martyrium har visat er detta. Mitt blod som offrades för min lära, skall rädda mänskligheten och utplåna de stora brottslingarnas synder!

Välsignade vare ni som idag tar plats i den förnyade familjen. Gå framåt, mod, mina barn!

Jesus

Anmärkning. Det är säkert inte något ont i dessa båda meddelanden, men uttryckte sig Kristus någonsin med detta högdragna, styltade och uppblåsta språk? Man kan jämföra det med det som vi tidigare citerat och som bär samma namn, så får vi se, vilket som kan vara autentiskt. Alla dessa kommunikationer har erhållits i samma grupp. Man finner i stilen en familjär ton, liknande fraseologiska vändningar, samma uttryck ofta förekommande, som till exempel,

gå, gå barn, varav man kan dra slutsatsen, att det är samma Ande som har dikterat allt under olika namn. I denna grupp, som för övrigt var mycket samvetsgrann, fastän lite för mycket godtrogen, gjorde man varken frammaningar eller frågor. Man väntade allt från spontana meddelanden och man kan se, att detta inte är

någon garanti för identitet. Om man försiktigt hade ansatt honom med några logiska frågor, skulle man lätt ha satt denne Ande på plats. Men han visste, att han inte hade något att frukta, eftersom man inte frågade honom något och man blint accepterade allt vad han sade utan kontroll. (Se nr 269).

XXXIV

Vad naturen är vacker! Vad Försynen är klok i sitt förutseende! Men er blindhet och era mänskliga passioner hindrar er att ha tålamod för Guds försiktighet och godhet. Ni beklagar er över minsta moln, minsta dröjsmål i uppfyllandet av era förväntningar. Ni skall veta, otåliga tvivlare, att ingenting händer utan ett motiv som alltid är förutsett, alltid övervägt till allas bästa. Meningen med vad som händer är att omintetgöra, män av gycklande fruktan, alla era beräkningar beträffande ett dåligt år för era skördar.

Gud inspirerar ofta människorna till oro för framtiden för att tvinga dem till förutseende. Se hur stora medlen är för att uppegga er fruktan som är sådd med avsikt och vilken oftast döljer giriga tankar snarare än idén om en vis anskaffning inspirerad av en känsla av mänsklighet till fördel för de fattiga. Se vilka förbindelser mellan nationerna som därigenom uppstår. Se vilka transaktioner det vill leda till, vilka metoder som kommer att samarbeta för att skydda er fruktan! Ty, som ni vet, allt

är sammanlänkat och det är därför som stora och små skall komma till arbetet.

Ser ni inte redan i denna rörelse en källa till ett visst välbefinnande för den klass som har det tyngsta arbetet i nationerna, denna verkligt intressanta klass som ni, de stora, ni de allsmäktiga på denna jord, anser som folk som ska utföra hårda arbeten och som är skapade för att tillfredsställa er.

Vad blir resultatet av allt detta, fram och tillbaks, från en pol till en annan? Det som en gång var väl förberett, har vädret ofta ändrat på. Solen som lyder sin skapares tanke har fått era skördar att mogna på några dagar. Gud har gett överflöd där er lystnad funnit längtan, och trots er, så skall de små kunna leva. Utan att ni anade det, har ni ovetande blivit orsaken till överflödet.

Emellertid händer det – Gud tillåter det ibland – att de onda lyckas i sina giriga projekt, men då är det en undervisning som Gud vill ge alla. Det är det mänskliga förutseendet som han vill stimulera. Det är den oändliga ordningen som härskar i naturen, det är modet inför händelserna som människorna bör efterlikna och uthärda med resignation.

Beträffande dem som genom beräkning drar nytta av olyckorna, kan ni vara säkra på, att de skall bli straffade för detta. Gud vill, att alla hans varelser skall leva.

Människan bör inte leka med nödvändigheten och inte göra illegala affärer med överflödet. Rättfärdig i sina välgärningar, stor i sin mildhet, alltför god för vår otacksamhet är Gud, ogenomtränglig i sina rådslut.

Bousset, Alfred de Marignac

Anmärkning. Detta meddelande innehåller säkert ingenting ont. Det finns till och med djupt filosofiska idéer och mycket visa råd, som skulle bedra personer som inte är så bevandrade i litteraturen, beträffande författarens identitet. Det medium som fått det, hade överlämnat det till Spiritistiska Sällskapet i Paris för undersökning och de förklarade enstämmigt, att det inte kunde vara av Bousset. Då Sankt Ludvig rådfrågades gav han följande svar: "Detta meddelande är i och för sig själv gott, men ni skall inte tro att det kommer från Bousset. Den Ande som dikterade det, har kanske gjort det med en viss inspiration från den store biskopen och har signerat det med biskopens namn, för att det lättare skulle bli accepterat. Men man kan avslöja förfalskningen genom språket. Det var dikterat av den Ande som satt sitt namn efter Boussets. Då denne tillfrågades om anledningen till sitt försök att göra ett sådant bedrägeri, svarade den: "Jag var ivrig att göra mig ihågkommen av människor. När jag såg, att mitt meddelande var obetydligt, ville jag ge det mera prestige genom ett berömt namn." Men förutsåg du inte, att man skulle förstå, att det inte kom från Bousset? "Vem vet

vad som kan hända? Ni skulle ha kunnat ta fel. Andra, mindre upplysta, skulle ha accepterat det."

Faktum är, att det som uppmuntrar de hycklande Andarna, är just att vissa personer så lätt accepterar det som kommer från den osynliga världen under namnet av en berömd person. Man bör vara mycket uppmärksam, när det gäller att avslöja deras knep och detta kan endast ske med hjälp av erfarenhet och en seriös studie av ämnet. Därför uppmanar vi ständigt: studera, innan ni praktiserar, ty endast på detta sätt kan ni undgå att bli lurade.

Kapitel XXXII

Spiritistisk Ordlista

Agenere. (från grekiska, ”*a*”, negation, icke, och *geini*, *geinomai*, avla; som inte blivit avlad.) Variation av vidrörbar uppenbarelse. Tillstånd hos vissa Andar som tillfälligtvis kan ikläda sig formen av en levande person, så att den förefaller helt verklig.

Vandringstillstånd. De vandrande Andarnas, det vill säga, de icke inkarnerades tillstånd under intervallen mellan deras fysiska existenser.

Ande. I den Spiritistiska Lärans speciella betydelse *är Andarna skapelsens intelligenta varelser, som befolkar universum utanför den materiella världen och som utgör den osynliga världen*. De är inte alls någon särskild skapelse, utan själarna av dem som levde på jorden eller på andra ställen i universum och som lämnat sitt kroppsliga hölje.

Knackare. Egenskap hos vissa Andar. Dessa Andar är de som avslöjar sin närvaro genom knackningar och buller av olika slag.

Medianimitet. Egenskapen att vara medium. Synonymt till *medialitet*. Dessa två ord används ofta utan åtskillnad. Om man vill skilja på dem, skulle man kunna säga, att *medialitet* har en mera allmän betydelse och *medianimitet* har en mera begränsad innebörd. Han har *medialitetens* gåva. Den mekaniska *medianimitetens* gåva.

Medium. (från latin, *medium*, mitten, förmedlare.) Person som kan tjäna som förmedlare mellan Andarna och människorna.

Mediumnat. Den mission som Försynen gett medierna. Ordet har blivit framställt av Andarna. (Se Kap. XXXI, *Meddelande XII*).

Medialitet. (Se *Medianimitet*).

Perispirit. (från grekiska, *peri*, omkring.) Andens halvmateriella hölje. Hos de inkarnerade tjänar den som band eller förmedlare mellan Anden och materien. Hos de vandrande Andarna, utgör den Andens fluidiska kropp.

Pneumatografi. (från grekiska, *Pneuma*, luft, fläkt, vind, ande och *grapho*, jag skriver.) Direkt skrift av Andarna utan hjälp av ett mediums hand.

Pneumatofoni. (från grekiska, *Pneuma* och *phone* ljud, röst.) Andarnas röst. Andarnas muntliga kommunikation utan hjälp av en mänsklig röst.

Psykograf. (från grekiska, *Psuke*, fjäril, själ och *grapho*, jag skriver.) Den som utför psykografi. Skrivande medium.

Psykografi. Andarnas skrift genom ett mediums hand.

Psykofoni. Andarnas kommunikation genom rösten av ett talande medium.

Reinkarnation. Andens återvändande till det fysiska livet. Mångfalden av existenser.

Semantik. (från grekiska, *sema*, tecken och *logos*, ord, språk.) Teckenspråk. Andarnas kommunikation genom rörelse av livslösa kroppar.

Spiritist. Den som har med Spiritismen att göra. Adepter av Spiritismen. Den som tror på Andarnas manifestationer. *En god, en dålig spiritist. Den spiritistiska läran*.

Spiritistisk. Det som har med Spiritismen att göra.

Spiritism. Läran som bygger på tron och existensen av Andarna och deras manifestationer.

Spiritualism. Motsatsen till materialism. Tron på existensen av en andlig och immateriell själ. *Spiritualismen är grunden till alla religioner*.

Spiritualistisk. Det som har med spiritualismen att göra. Anhängare av *spiritualismen*. Den som tror, att vi inte är bara materia, är spiritualist, men innebär inte att man tror på Andarnas manifestationer. Varje *spiritist* är nödvändigtvis *spiritualist*. Men man kan vara *spiritualist* utan att vara *spiritist*. *Materialisten* är varken den ena eller det andra. Man säger: Den *spiritualistiska* filosofin. – Ett arbete skrivet enligt *spiritualistiska* idéer.- De *spiritistiska* manifestationerna produceras av Andarnas inverkan på materien. Den *spiritistiska* moralen härrör sig från den undervisning som getts av Andarna. Det finns *spiritualister* som förlöjligar den *spiritistiska* trosåskådningen.
I dessa exempel skulle det åstadkomma förvirring, om man utbytte ordet *spiritualistisk* mot *spiritistisk*.

Stereotyp. (från grekiska, *stereos*, solid.) Egenskap hos de vidrörbara uppenbarelserna.

Typtolog. (från grekiska, *tupto*, jag slår, knackar). Variation av medier som utövar typtologi. *Typtologmedium*.

Typtologi. Språk som uttrycks genom knackningar. Ett sätt för Andarna att kommunicera på. *Alfabetisk typtologi*.